UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI **RADA**

Bruksela, 20 maja 2019 r.
(OR. en)

2016/0360 (COD)
2016/0360 A (COD)
LEX 1921

PE-CONS 15/1/19
REV 1

EF 17
ECOFIN 61
CCG 2
CODEC 179

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ZMIENIAJĄCE ROZPORZĄDZENIE (UE) NR 575/2013 W ODNIESIENIU DO WSKAŹNIKA DŹWIGNI, WSKAŹNIKA STABILNEGO FINANSOWANIA NETTO, WYMOGÓW W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH I ZOBOWIĄZAŃ KWALIFIKOWALNYCH, RYZYKA KREDYTOWEGO KONTRAHENTA, RYZYKA RYNKOWEGO, EKSPOZYCJI WOBEC KONTRAHENTÓW CENTRALNYCH, EKSPOZYCJI WOBEC PRZEDSIĘBIORSTW ZBIOROWEGO INWESTOWANIA, DUŻYCH EKSPOZYCJI, WYMOGÓW DOTYCZĄCYCH SPRAWOZDAWCZOŚCI I UJAWNIANIA INFORMACJI, A TAKŻE ROZPORZĄDZENIE (UE) NR 648/2012

ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/…

z dnia 20 maja 2019 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego[1],

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[2],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą[3],

---

1 Dz.U. C 34 z 31.1.2018, s. 5.
2 Dz.U. C 209 z 30.6.2017, s. 36.
3 Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 maja 2019 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W następstwie kryzysu finansowego, który nastąpił w latach 2007–2008, Unia przeprowadziła gruntowną reformę ram regulacyjnych w zakresie usług finansowych w celu zwiększenia odporności unijnych instytucji finansowych. Reforma ta w dużej mierze opierała się na międzynarodowych standardach uzgodnionych w 2010 r. przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego (zwany dalej „BCBS"), znanych pod nazwą ramy Bazylea III. Wśród licznych środków przewidzianych w pakiecie reform znalazło się między innymi przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013[1] oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE[2], na mocy których zaostrzono wymogi ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (zwanych dalej „instytucjami").

(2) Chociaż reforma zwiększyła stabilność i odporność systemu finansowego na wiele rodzajów możliwych przyszłych wstrząsów i kryzysów, nie zajęła się ona wszystkimi stwierdzonymi problemami. Istotną tego przyczyną był fakt, że organy ustanawiające standardy międzynarodowe, takie jak BCBS oraz Rada Stabilności Finansowej, nie zakończyły jeszcze wówczas prac nad uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym rozwiązaniami mającymi przyczynić się do rozwiązania tych problemów. W związku z tym, że obecnie prace nad ważnymi dodatkowymi reformami zostały zakończone, należy zająć się problemami, które pozostają nierozwiązane.

---

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

[2] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

(3) W swoim komunikacie z dnia 24 listopada 2015 r. zatytułowanym „Droga do utworzenia unii bankowej” Komisja uznała potrzebę dalszego ograniczenia ryzyka i zobowiązała się do przedstawienia wniosku ustawodawczego, który będzie oparty na standardach uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym. Potrzeba podjęcia dalszych konkretnych działań ustawodawczych w zakresie ograniczenia ryzyka w sektorze finansowym została również uznana przez Radę w konkluzjach z dnia 17 czerwca 2016 r. oraz przez Parlament Europejski w rezolucji z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2015[1].

(4) Środki ograniczania ryzyka powinny nie tylko spowodować dalsze zwiększenie odporności europejskiego systemu bankowego oraz zaufania do niego na rynkach, lecz również zapewnić podstawę dalszych postępów w tworzeniu unii bankowej. Środki te należy rozpatrywać również w kontekście szerzej zakrojonych wyzwań mających wpływ na unijną gospodarkę, w szczególności potrzeby promowania wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w czasach niepewnych perspektyw gospodarczych. W tym kontekście podjęto szereg istotnych inicjatyw politycznych, takich jak plan inwestycyjny dla Europy oraz unia rynków kapitałowych, które mają na celu wzmocnienie gospodarki Unii. W związku z tym ważne jest zapewnienie niezakłóconych interakcji między wszystkimi środkami ograniczania ryzyka a tymi inicjatywami politycznymi, jak również niedawnymi szerzej zakrojonymi reformami w sektorze finansowym.

(5) Przepisy niniejszego rozporządzenia powinny być równoważne ze standardami uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym oraz powinny zapewniać ciągłą równoważność dyrektywy 2013/36/UE i rozporządzenia (UE) nr 575/2013 z ramami Bazylea III. Ukierunkowane dostosowania służące odzwierciedleniu unijnej specyfiki i ogólniejszych względów politycznych powinny być ograniczone pod względem zakresu lub czasu, aby nie wpływać niekorzystnie na ogólną zasadność ram ostrożnościowych.

[1] Dz.U. C 50 z 9.2.2018, s. 80.

(6) Należy również usprawnić istniejące środki ograniczania ryzyka, w szczególności wymogi dotyczące sprawozdawczości i ujawniania informacji, w celu zapewnienia, aby mogły być one stosowane w bardziej proporcjonalny sposób oraz aby nie powodowały nadmiernego obciążenia związanego z przestrzeganiem przepisów, w szczególności w odniesieniu do mniejszych i mniej złożonych instytucji.

(7) Na potrzeby ukierunkowanych uproszczeń wymogów odnoszących się do stosowania zasady proporcjonalności niezbędna jest dokładna definicja małych i niezłożonych instytucji. Jednolity próg w wartościach bezwzględnych sam w sobie nie uwzględnia specyfiki krajowych rynków bankowych. W związku z tym niezbędne jest, aby państwa członkowskie miały możliwość skorzystania ze swobody uznania w zakresie dostosowania progu zgodnie z sytuacją krajową i skorygowania go w dół, stosownie do przypadku. Ponieważ wielkość instytucji nie jest sama w sobie miarodajna dla jej profilu ryzyka, niezbędne jest również zastosowanie dodatkowych kryteriów jakościowych w celu zapewnienia, aby dopiero po spełnieniu wszystkich stosownych kryteriów instytucja mogła zostać uznana za małą i niezłożoną instytucję i mogła czerpać korzyści z bardziej proporcjonalnych zasad.

(8) Wskaźniki dźwigni przyczyniają się do zachowania stabilności finansowej, działając jako mechanizm ochronny wymogów kapitałowych opartych na ryzyku oraz ograniczając akumulację nadmiernej dźwigni finansowej w okresach ożywienia gospodarczego. BCBS dokonał zmiany standardu międzynarodowego dotyczącego wskaźnika dźwigni w celu doprecyzowania niektórych aspektów projektu tego wskaźnika. Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 należy dostosować do zmienionego standardu w celu zapewnienia równych warunków działania na poziomie międzynarodowym dla instytucji mających siedzibę w Unii, lecz prowadzących działalność poza Unią, oraz w celu zapewnienia, aby wskaźnik dźwigni nadal stanowił skuteczne uzupełnienie opartych na ryzyku wymogów w zakresie funduszy własnych. W związku z tym należy wprowadzić wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni w celu uzupełnienia obecnego systemu sprawozdawczości i ujawniania dla wskaźnika dźwigni.

(9) Aby niepotrzebnie nie ograniczać kredytowania przedsiębiorstw i gospodarstw domowych przez instytucje oraz aby zapobiec wystąpieniu nieuzasadnionego negatywnego wpływu na płynność rynkową, wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni należy ustalić na poziomie, na którym będzie on pełnił funkcję wiarygodnego mechanizmu ochronnego przed ryzykiem nadmiernej dźwigni, nie spowalniając wzrostu gospodarczego.

(10) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010[1], stwierdził w sprawozdaniu z dnia 3 sierpnia 2016 r. na temat wymogu dotyczącego wskaźnika dźwigni, że wskaźnik dźwigni kapitału Tier I skalibrowany na poziomie 3 % dla każdego rodzaju instytucji kredytowej pełniłby funkcję wiarygodnego mechanizmu ochronnego. BCBS uzgodnił także na poziomie międzynarodowym wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni na poziomie 3 %. W związku z tym wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni należy skalibrować na poziomie 3 %.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

(11) Wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni na poziomie 3 % ograniczyłby jednak niektóre modele i linie biznesowe bardziej niż inne. W szczególności wpłynąłby on nieproporcjonalnie na publiczną akcję kredytową publicznych banków rozwoju oraz oficjalnie wspierane kredyty eksportowe. W związku z tym dla tych rodzajów ekspozycji wskaźnik dźwigni należy dostosować. Należy zatem ustanowić jasne kryteria, które pomogą ocenić mandat publiczny takich instytucji kredytowych, i które powinny obejmować takie aspekty, jak tworzenie instytucji kredytowych, rodzaj prowadzonej przez nie działalności, cel tej działalności, ustalenia dotyczące gwarancji dokonywane przez organy publiczne oraz ograniczenia dotyczące działalności w zakresie przyjmowania depozytów. Forma i sposób tworzenia takich instytucji kredytowych powinny jednak pozostać w gestii rządu centralnego, samorządu regionalnego lub władz lokalnych państwa członkowskiego i mogą obejmować utworzenie nowej instytucji kredytowej, nabycie lub przejęcie istniejącego już podmiotu przez takie organy publiczne, w tym w drodze koncesji i w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

(12) Wskaźnik dźwigni nie powinien również zakłócać świadczenia przez instytucje usług rozliczenia centralnego na rzecz klientów. W związku z tym z miary ekspozycji całkowitej należy wyłączyć początkowe depozyty zabezpieczające dotyczące centralnie rozliczanych transakcji na instrumentach pochodnych, które instytucje otrzymują od swoich klientów i które przekazują następnie kontrahentom centralnym.

(13) W wyjątkowych okolicznościach, które uzasadniają wyłączenie ze wskaźnika dźwigni niektórych ekspozycji wobec banków centralnych, oraz w celu ułatwienia realizacji polityki pieniężnej właściwe organy powinny mieć możliwość wyłączenia takich ekspozycji z miary ekspozycji całkowitej na zasadzie tymczasowej. W tym celu powinny one publicznie oświadczyć – po konsultacji z właściwym bankiem centralnym – że takie wyjątkowe okoliczności istnieją. Wymóg dotyczący wskaźnika dźwigni należy ponownie skalibrować proporcjonalnie tak, aby skompensować wpływ wyłączenia. Taka ponowna kalibracja powinna to zapewnić wyłączenie ryzyka dla stabilności finansowej mających wpływ na odnośne sektory bankowe, a także zachowanie odporności, jaką daje wskaźnik dźwigni.

(14) Należy również wprowadzić wymóg bufora wskaźnika dźwigni w odniesieniu do instytucji określonych jako globalne instytucje o znaczeniu systemowym zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE oraz ze standardem BCBS dotyczącym bufora wskaźnika dźwigni dla globalnych banków o znaczeniu systemowym opublikowanym w grudniu 2017 r. BCBS skalibrował bufor wskaźnika dźwigni w konkretnym celu polegającym na ograniczeniu porównywalnie większego ryzyka dla stabilności finansowej ze strony globalnych banków o znaczeniu systemowym i w związku z tym na tym etapie bufor ten powinien mieć zastosowanie wyłącznie do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym. Należy jednak przeprowadzić dalszą analizę, aby ustalić, czy właściwe byłoby zastosowanie wymogu bufora wskaźnika dźwigni w odniesieniu do innych instytucji o znaczeniu systemowym, zdefiniowanych w dyrektywie 2013/36/UE, oraz - gdyby okazało się to właściwe - w jaki sposób kalibracja ta powinna być dostosowana do specyfiki tych instytucji.

(15) W dniu 9 listopada 2015 r. Rada Stabilności Finansowej opublikowała dokument określający podstawowe warunki (zwany dalej „standardem TLAC”) dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat (zwanej dalej „TLAC”), który został zatwierdzony na szczycie grupy G-20 w Turcji w listopadzie 2015 r. Zgodnie ze standardem TLAC globalne banki o znaczeniu systemowym muszą dysponować wystarczającą kwotą zobowiązań zdolnych do pokrycia dużych strat (mogących podlegać umorzeniu lub konwersji) w celu zapewnienia sprawnego i szybkiego pokrycia strat i dokapitalizowania w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Standard TLAC powinien zostać wdrożony do prawa Unii.

(16) Przy wdrażaniu standardu TLAC do prawa Unii należy wziąć pod uwagę istniejący specyficzny dla danej instytucji minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (zwany dalej „MREL") określony w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE[1]. Ponieważ standard TLAC i MREL mają ten sam cel, jakim jest zapewnienie, aby instytucje posiadały wystarczającą zdolność do pokrycia strat, oba te wymogi powinny stanowić uzupełniające się elementy wspólnych ram. Z punktu widzenia operacyjnego w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 należy wprowadzić – za pomocą nowego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych – zharmonizowany poziom minimalny standardu TLAC, a specyficzny dla danej instytucji narzut dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz specyficzny dla danej instytucji wymóg dla instytucji niebędących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym należy wprowadzić poprzez ukierunkowane zmiany w dyrektywie 2014/59/UE i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014[2]. Przepisy wprowadzające standard TLAC w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 należy odczytywać łącznie z przepisami wprowadzonymi w dyrektywie 2014/59/UE i w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014, a także z dyrektywą 2013/36/UE.

---

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

(17) Zgodnie ze standardem TLAC, który obejmuje wyłącznie globalne banki o znaczeniu systemowym, minimalny wymóg dotyczący wystarczającej kwoty funduszy własnych oraz zobowiązań zdolnych do pokrycia dużych strat, wprowadzonym w niniejszym rozporządzeniu, powinien mieć zastosowanie wyłącznie do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym. Wprowadzone w niniejszym rozporządzeniu przepisy dotyczące zobowiązań kwalifikowalnych powinny mieć jednak zastosowanie do wszystkich instytucji, zgodnie z dodatkowymi dostosowaniami oraz wymogami określonymi w dyrektywie 2014/59/UE.

(18) Zgodnie ze standardem TLAC wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien mieć zastosowanie do podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które same są globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym albo należą do grupy określonej jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym. Wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien mieć zastosowanie na zasadzie indywidualnej albo na zasadzie skonsolidowanej, w zależności od tego, czy takie podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są instytucjami samodzielnymi nieposiadającymi jednostek zależnych czy też jednostkami dominującymi.

(19) Dyrektywa 2014/59/UE umożliwia stosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie tylko w odniesieniu do instytucji, lecz również w odniesieniu do finansowych spółek holdingowych oraz finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej. W związku z tym dominujące finansowe spółki holdingowe i dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej powinny mieć wystarczającą zdolność do pokrycia strat w taki sam sposób jak instytucje dominujące.

(20) Istotne dla zapewnienia skuteczności wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych jest to, aby instrumenty posiadane na potrzeby spełnienia tego wymogu charakteryzowały się wysoką zdolnością do pokrycia strat. Zobowiązania wyłączone z zakresu stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu, o którym mowa w dyrektywie 2014/59/UE, nie mają takiej zdolności, podobnie jak inne zobowiązania, które – chociaż co do zasady mogą podlegać umorzeniu lub konwersji – w praktyce mogłyby powodować trudności związane z ich umorzeniem lub konwersją. W związku z tym zobowiązań tych nie należy uznawać za kwalifikowalne do celów spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Z drugiej strony instrumenty kapitałowe oraz zobowiązania podporządkowane charakteryzują się wysoką zdolnością do pokrycia strat. Ponadto do pewnego stopnia – zgodnie ze standardem TLAC – należy uznać potencjał, jakim w zakresie pokrywania strat dysponują zobowiązania mające stopień uprzywilejowania równy stopniowi uprzywilejowania niektórych wyłączonych zobowiązań.

(21) Aby uniknąć podwójnego liczenia zobowiązań na potrzeby wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, należy wprowadzić przepisy dotyczące odliczania posiadanych pozycji zobowiązań kwalifikowalnych, które odzwierciedlają odpowiadającą im metodę odliczenia, opracowaną już w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 dla instrumentów kapitałowych. Przy zastosowaniu tej metody posiadane instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych należy najpierw odliczyć od zobowiązań kwalifikowalnych, a następnie – w zakresie, w jakim zobowiązania są niewystarczające – należy te instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych odliczyć od instrumentów Tier II.

(22) Standard TLAC zawiera pewne kryteria kwalifikowalności zobowiązań, które są bardziej rygorystyczne niż obecne kryteria kwalifikowalności instrumentów kapitałowych. Aby zapewnić spójność, kryteria kwalifikowalności instrumentów kapitałowych należy dostosować w odniesieniu do braku kwalifikowalności instrumentów emitowanych za pośrednictwem jednostek specjalnego przeznaczenia od dnia 1 stycznia 2022 r.

(23) Niezbędne jest zapewnienie jasnego i przejrzystego procesu zatwierdzania w odniesieniu do instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, który może przyczynić się do utrzymania wysokiej jakości tych instrumentów. W tym celu właściwe organy powinny być odpowiedzialne za zatwierdzanie tych instrumentów, zanim instytucje będą mogły je zaklasyfikować jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I. Właściwe organy nie powinny jednak mieć obowiązku, aby wymagać uprzedniego zezwolenia na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, które zostały wyemitowane na podstawie dokumentacji prawnej już zatwierdzonej przez właściwy organ i są regulowane przez zasadniczo te same przepisy, co przepisy regulujące instrumenty kapitałowe, w odniesieniu do których instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu na ich zaklasyfikowanie jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I. W takim przypadku, zamiast składać wniosek o wydanie uprzedniego zatwierdzenia, instytucje powinny mieć możliwość powiadamiania swoich właściwych organów o swoim zamiarze wyemitowania takich instrumentów. Powinny dokonać tego odpowiednio wcześnie przed zaklasyfikowaniem stosownych instrumentów jako instrumentów w kapitale podstawowym Tier 1, tak aby właściwe organy miały w razie konieczności czas na dokonanie przeglądu tych instrumentów. W świetle roli, jaką EUNB odgrywa w propagowaniu konwergencji praktyk nadzorczych i podnoszeniu jakości instrumentów funduszy własnych, właściwe organy powinny konsultować się z EUNB przed zatwierdzeniem wszelkich nowych form instrumentów w kapitale podstawowym Tier I.

(24) Instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II, wyłącznie w zakresie, w jakim spełniają one odpowiednie kryteria kwalifikowalności. Takie instrumenty kapitałowe mogą obejmować instrumenty kapitałowe lub zobowiązania, w tym pożyczki podporządkowane, które spełniają te kryteria.

(25) Instrumenty kapitałowe lub ich części powinny kwalifikować się jako instrumenty funduszy własnych jedynie w zakresie, w jakim są one opłacone. Dopóki części instrumentu nie zostaną opłacone, nie powinny one kwalifikować się jako instrumenty funduszy własnych.

(26) Instrumenty funduszy własnych i zobowiązania kwalifikowalne nie powinny podlegać uzgodnieniom dotyczącym potrącenia lub uzgodnieniom dotyczącym kompensowania, które zmniejszałyby ich zdolność do pokrycia strat w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Nie powinno to jednak oznaczać, że postanowienia umowne regulujące zobowiązania powinny zawierać klauzulę jednoznacznie przewidującą, że dany instrument nie podlega prawom do potrącenia lub kompensowania.

(27) Z uwagi na ewolucję sektora bankowego w coraz bardziej cyfrowym środowisku, oprogramowanie staje się coraz bardziej istotnym rodzajem aktywów. Ostrożnie wyceniane aktywa będące oprogramowaniem, na których wartość nie wpływa w sposób istotny restrukturyzacja lub uporządkowana likwidacja instytucji, ani jej niewypłacalność lub likwidacja, nie powinny podlegać odliczeniu od pozycji kapitału podstawowego Tier I jako wartości niematerialne i prawne. To uściślenie jest istotne, ponieważ oprogramowanie jest szerokim pojęciem obejmującym wiele różnych rodzajów aktywów, z których nie wszystkie zachowują swoją wartość w sytuacji zaprzestania działalności. W tym kontekście należy wziąć pod uwagę różnice w wycenie i amortyzacji aktywów będących oprogramowaniem oraz zrealizowaną sprzedaż takich aktywów. Ponadto należy wziąć pod uwagę rozwój sytuacji na poziomie międzynarodowym oraz różnice w traktowaniu regulacyjnym inwestycji w oprogramowanie, odmienne zasady ostrożnościowe, które mają zastosowanie do instytucji i zakładów ubezpieczeń, a także różnorodność sektora finansowego w Unii, w tym podmioty nieregulowane, takie jak spółki z branży technologii finansowych.

(28) Aby uniknąć zjawiska nagłych spadków, należy objąć istniejące instrumenty zasadą praw nabytych w odniesieniu do niektórych kryteriów kwalifikowalności. W przypadku zobowiązań wyemitowanych przed dniem ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] należy odstąpić od stosowania niektórych kryteriów kwalifikowalności dotyczących instrumentów funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Taka zasada praw nabytych powinna mieć zastosowanie do zobowiązań liczących się na poczet, w stosownych przypadkach, podporządkowanej części TLAC i podporządkowanej części MREL na mocy dyrektywy 2014/59/UE, jak również do zobowiązań liczących się na poczet, w stosownych przypadkach, niepodporządkowanej części TLAC i niepodporządkowanej części MREL na mocy dyrektywy 2014/59/UE. W przypadku instrumentów funduszy własnych zasada praw nabytych powinna wygasnąć w dniu … [sześć lat po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

(29) Instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, w tym te, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż rok, mogą zostać wykupione dopiero po wydaniu uprzedniego zezwolenia przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Takie uprzednie zezwolenie mogłoby również mieć charakter uprzedniego zezwolenia ogólnego, w którym to przypadku wykup musiałby nastąpić w ograniczonym okresie czasu, a kwota wykupu musiałaby być z góry określona w takim uprzednim zezwoleniu ogólnym.

(30) Od czasu przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 575/2013 standard międzynarodowy dotyczący ostrożnościowego traktowania ekspozycji instytucji wobec kontrahentów centralnych został zmieniony w celu poprawy sposobu traktowania ekspozycji instytucji wobec kwalifikujących się kontrahentów centralnych. Najważniejsze zmiany tego standardu obejmowały stosowanie jednej metody do określania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wynikających z wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania, nałożenie jednoznacznego górnego pułapu ogólnych wymogów w zakresie funduszy własnych stosowanego w odniesieniu do ekspozycji wobec kwalifikujących się kontrahentów centralnych oraz stosowanie metody bardziej wrażliwej na ryzyko do uwzględnienia wartości instrumentów pochodnych przy obliczaniu hipotetycznych zasobów kwalifikującego się kontrahenta centralnego. Jednocześnie sposób traktowania ekspozycji wobec niekwalifikujących się kontrahentów centralnych pozostał niezmieniony. Biorąc pod uwagę fakt, że w zmienionych standardach międzynarodowych wprowadzono sposób traktowania, który jest lepiej dostosowany do środowiska rozliczenia centralnego, prawo Unii powinno zostać zmienione, aby uwzględnić te standardy.

(31) Aby zapewnić odpowiednie zarządzanie przez instytucje swoimi ekspozycjami w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, zasady określające sposób traktowania tych ekspozycji powinny być wrażliwe na ryzyko i powinny promować przejrzystość w odniesieniu do ekspozycji bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania. W związku z tym BCBS przyjął zmieniony standard, w którym określono wyraźną hierarchię metod obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla tych ekspozycji. Hierarchia ta odzwierciedla stopień przejrzystości ekspozycji bazowych. Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 należy dostosować do tych zasad uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym.

(32) W przypadku instytucji, która udziela zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej w ostatecznym interesie klientów detalicznych z tytułu inwestycji w jednostkę uczestnictwa lub udział w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, w tym w ramach finansowanego przez rząd prywatnego systemu emerytalnego, instytucja lub przedsiębiorstwo objęte tym samym zakresem konsolidacji ostrożnościowej nie muszą dokonywać żadnych płatności, chyba że wartość posiadanych przez klienta udziałów lub jednostek uczestnictwa w danym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania w co najmniej jednym momencie określonym w umowie jest niższa od kwoty gwarantowanej. Prawdopodobieństwo wykonania zobowiązania jest zatem w praktyce niewielkie. W przypadku gdy zobowiązanie dotyczące wartości minimalnej danej instytucji jest ograniczone do odsetka kwoty, którą klient pierwotnie zainwestował w udziały lub jednostki uczestnictwa w danym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania (zobowiązanie dotyczące wartości minimalnej na określoną kwotę), lub do kwoty, która zależy od wyników wskaźników finansowych lub indeksów giełdowych do danego momentu w czasie, każda obecnie dodatnia różnica między wartością udziałów lub jednostek uczestnictwa posiadanych przez klienta a aktualną wartością kwoty gwarantowanej w danym dniu stanowi bufor i zmniejsza ryzyko konieczności wypłacenia przez instytucję kwoty gwarantowanej. Wszystkie te względy uzasadniają obniżony współczynnik konwersji.

(33) Na potrzeby obliczania wartości ekspozycji z tytułu transakcji na instrumentach pochodnych realizowanych zgodnie z ramami ryzyka kredytowego kontrahenta rozporządzenie (UE) nr 575/2013 umożliwia obecnie instytucjom wybór spośród trzech różnych metod standardowych: metody standardowej, metody wyceny według wartości rynkowej oraz metody wyceny pierwotnej ekspozycji.

(34) We tych metodach standardowych nie uznaje się jednak odpowiednio ograniczającego ryzyko charakteru zabezpieczenia w ekspozycjach. Ich kalibracje są przestarzałe i nie odzwierciedlają wysokiego poziomu zmienności, który zaobserwowano podczas kryzysu finansowego. Nie uznaje się w nich również odpowiednio korzyści wynikających z kompensowania. Aby wyeliminować te braki, BCBS zdecydował się zastąpić metodę standardową i metodę wyceny według wartości rynkowej nową metodą standardową służącą do obliczania wartości ekspozycji wynikającej z ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych, tzw. metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego kontrahenta (zwaną dalej „metodą standardową dotyczącą CCR"). Biorąc pod uwagę fakt, że w zmienionych standardach międzynarodowych wprowadzono nową metodę standardową, która jest lepiej dostosowana do środowiska rozliczenia centralnego, prawo Unii powinno zostać zmienione, aby uwzględnić te standardy.

(35) Metoda standardowa dotycząca CCR jest bardziej wrażliwa na ryzyko niż metoda standardowa i metoda wyceny według wartości rynkowej i w związku z tym jej stosowanie powinno doprowadzić do określenia wymogów w zakresie funduszy własnych, które będą lepiej odzwierciedlały ryzyko związane z zawieranymi przez instytucje transakcjami na instrumentach pochodnych. Jednocześnie wprowadzenie metody standardowej dotyczącej CCR może – w przypadku niektórych instytucji, które obecnie stosują metodę wyceny według wartości rynkowej – okazać się zbyt złożone i zbyt uciążliwe. W przypadku instytucji, które spełniają uprzednio określone kryteria kwalifikowalności, oraz w przypadku instytucji, które są częścią grupy spełniającej te kryteria na zasadzie skonsolidowanej, należy wprowadzić uproszczoną wersję metody standardowej dotyczącej CCR (zwanej dalej „uproszczoną metodą standardową dotyczącą CCR"). Ponieważ taka uproszczona wersja będzie mniej wrażliwa na ryzyko niż metoda standardowa dotycząca CCR, należy ją odpowiednio skalibrować w celu zapewnienia, aby nie zaniżała ona wartości ekspozycji z tytułu transakcji na instrumentach pochodnych.

(36) W przypadku instytucji, które posiadają ograniczone ekspozycje z tytułu instrumentów pochodnych i które obecnie stosują metodę wyceny według wartości rynkowej lub metodę wyceny pierwotnej ekspozycji, zbyt trudne mogłoby być zarówno wprowadzenie metody standardowej dotyczącej CCR, jak i uproszczonej metody standardowej dotyczącej CCR. Metoda oceny wartości ekspozycji powinna zostać zatem zarezerwowana jako podejście alternatywne dla tych instytucji, które spełniają uprzednio określone kryteria kwalifikowalności, oraz dla instytucji, które są częścią grupy spełniającej te kryteria na zasadzie skonsolidowanej, należy ją jednak poddać przeglądowi w celu wyeliminowania jej głównych braków.

(37) Należy wprowadzić jasne kryteria, aby ukierunkować instytucję w wyborze dozwolonych metod. Kryteria te powinny opierać się na skali realizowanych przez instytucję działań na instrumentach pochodnych, która wskazuje stopień złożoności, do jakiego instytucja powinna być w stanie się dostosować, aby obliczyć wartość ekspozycji.

(38) Podczas kryzysu finansowego niektóre instytucje mające siedzibę w Unii odnotowały znaczne straty z tytułu portfela handlowego. W przypadku niektórych z tych instytucji okazało się, że poziom kapitału wymaganego na pokrycie tych strat był niewystarczający, co doprowadziło do sytuacji, w której instytucje te musiały zwrócić się o nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe. Spostrzeżenia te doprowadziły do tego, że BCBS usunął szereg słabych punktów w ostrożnościowym traktowaniu pozycji portfela handlowego, które stanowią wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

(39) W 2009 r. pierwszy pakiet reform został sfinalizowany na poziomie międzynarodowym i transponowany do prawa Unii za pomocą dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/76/UE[1]. W reformie z 2009 r. nie odniesiono się jednak do strukturalnych słabych punktów w standardach dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. Brak jasności co do granicy między portfelem handlowym a portfelem bankowym otworzył możliwości korzystania z arbitrażu regulacyjnego, a brak wrażliwości na ryzyko wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego nie pozwolił uwzględnić pełnego zakresu ryzyka, na jakie instytucje były narażone.

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/76/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/48/WE oraz 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń (Dz.U. L 329 z 14.12.2010, s. 3).

(40) BCBS rozpoczął gruntowny przegląd portfela handlowego, aby wyeliminować strukturalne słabe punkty w standardach dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. Prace te doprowadziły do opublikowania w styczniu 2016 r. zmienionych ram ryzyka rynkowego. W grudniu 2017 r. grupa prezesów banków centralnych i szefów nadzoru zgodziła się przedłużyć termin wdrożenia zmienionych ram ryzyka rynkowego, aby dać instytucjom dodatkowy czas na opracowanie niezbędnej infrastruktury systemowej, ale także by BCBS odniósł się do niektórych konkretnych kwestii związanych z tymi ramami. Obejmuje to przegląd kalibracji metody standardowej i metody modeli wewnętrznych w celu zapewnienia spójności z pierwotnymi oczekiwaniami BCBS. Po zakończeniu tego przeglądu oraz przed sporządzeniem oceny skutków służącej oszacowaniu wpływu zmian wprowadzonych w ramach gruntownego przeglądu portfela handlowego na instytucje w Unii, wszystkie instytucje, które byłyby objęte ramami gruntownego przeglądu portfela handlowego w Unii, powinny rozpocząć przekazywanie informacji na temat obliczeń wynikających z zastosowania zmienionej metody standardowej. W tym celu, aby sprawić, aby obliczenia wymogów dotyczących sprawozdawczości były w pełni możliwe do zastosowania zgodnie z rozwojem sytuacji międzynarodowej, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktu zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Komisja powinna przyjąć ten akt delegowany do dnia 31 grudnia 2019 r. Instytucje powinny rozpocząć przekazywanie informacji na temat tych obliczeń nie później niż rok po przyjęciu tego aktu delegowanego. Ponadto instytucje, które otrzymają zezwolenie na stosowanie zmienionej metody modeli wewnętrznych ram gruntownego przeglądu portfela handlowego do celów sprawozdawczości, powinny również przekazywać informacje na temat obliczeń na podstawie metody modeli wewnętrznych trzy lata po pełnym wdrożeniu stosowania tych obliczeń.

(41) Wprowadzenie wymogów dotyczących sprawozdawczości w odniesieniu do metod gruntownego przeglądu portfela handlowego należy uznać za pierwszy krok na drodze do pełnego wdrożenia ram gruntownego przeglądu portfela handlowego w Unii. Uwzględniając ostateczne zmiany ram gruntownego przeglądu portfela handlowego dokonane przez BCBS, wyniki wpływu tych zmian na instytucje w Unii i na metody gruntownego przeglądu portfela handlowego już przedstawione w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do wymogów dotyczących sprawozdawczości, Komisja w stosownych przypadkach powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 30 czerwca 2020 r. wniosek ustawodawczy dotyczący sposobów wdrożenia ram gruntownego przeglądu portfela handlowego w Unii w celu ustalenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

(42) Proporcjonalne traktowanie z tytułu ryzyka rynkowego powinno mieć zastosowanie również w odniesieniu do instytucji prowadzących ograniczoną działalność w ramach portfela handlowego, umożliwiając większej liczbie instytucji wykonujących działalność zaliczaną do portfela handlowego prowadzoną na małą skalę stosowanie ram ryzyka kredytowego w odniesieniu do pozycji portfela bankowego, zgodnie ze zmienioną wersją odstępstwa dla działalności zaliczanej do portfela handlowego prowadzonej na małą skalę. Zasadę proporcjonalności należy uwzględnić również wtedy, gdy Komisja będzie przeprowadzać ponowną ocenę sposobów, w jakie instytucje wykonujące działalność zaliczaną do portfela handlowego prowadzoną na średnią skalę powinny obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. W szczególności dokonać należy przeglądu – w świetle zmian w tym zakresie na poziomie międzynarodowym – kalibracji wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w odniesieniu do instytucji wykonujących działalność zaliczaną do portfela handlowego prowadzoną na średnią skalę. Do tego czasu instytucje wykonujące działalność zaliczaną do portfela handlowego prowadzoną na średnią skalę, a także instytucje wykonujące działalność zaliczaną do portfela handlowego prowadzoną na małą skalę, powinny zostać zwolnione z wymogów dotyczących sprawozdawczości na podstawie gruntownego przeglądu portfela handlowego.

(43) Należy wzmocnić ramy dotyczące dużych ekspozycji w celu poprawy zdolności instytucji do pokrywania strat oraz w celu lepszego przestrzegania standardów międzynarodowych. W tym celu jako bazę kapitałową do obliczania limitu dużych ekspozycji należy zastosować kapitał wyższej jakości, a ekspozycje z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych należy obliczać zgodnie z metodą standardową dotyczącą CCR. Ponadto należy obniżyć limit dotyczący ekspozycji, jakie globalne instytucje o znaczeniu systemowym mogą mieć wobec innych globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, w celu zmniejszenia ryzyka systemowego wynikającego z wzajemnych powiązań między dużymi instytucjami oraz wpływu, jaki niewykonanie zobowiązania przez kontrahenta globalnych instytucji o znaczeniu systemowym może mieć na stabilność finansową.

(44) Chociaż wskaźnik pokrycia płynności zapewnia instytucjom zdolność funkcjonowania w warunkach skrajnych w krótkiej perspektywie, nie zapewnia on jednak, aby instytucje te posiadały stabilną strukturę finansowania w dłuższej perspektywie. W związku z tym stało się jasne, że aby zapobiec zbytniemu niedopasowaniu terminów zapadalności składników aktywów i zobowiązań oraz nadmiernemu poleganiu na krótkoterminowym finansowaniu z rynku międzybankowego należy opracować na poziomie Unii szczegółowy wiążący wymóg dotyczący stabilnego finansowania, który powinien być zawsze spełniony.

(45) Zgodnie ze standardem w zakresie stabilnego finansowania określonymi przez BCBS należy zatem przyjąć przepisy, w których zostanie zdefiniowany wymóg dotyczący stabilnego finansowania, będący stosunkiem kwoty dostępnego stabilnego finansowania instytucji do kwoty wymaganego stabilnego finansowania tej instytucji przez okres roku. Ten wiążący wymóg należy nazwać wymogiem w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto. Kwotę dostępnego stabilnego finansowania należy obliczać, mnożąc zobowiązania i fundusze własne instytucji przez odpowiednie współczynniki, które odzwierciedlają ich stopień wiarygodności przez okres roku objęty wskaźnikiem stabilnego finansowania netto. Kwotę wymaganego stabilnego finansowania należy obliczać, mnożąc aktywa i ekspozycje pozabilansowe instytucji przez odpowiednie współczynniki, które odzwierciedlają ich charakterystykę płynności i rezydualne terminy zapadalności przez okres roku objęty wskaźnikiem stabilnego finansowania netto.

(46) Wskaźnik stabilnego finansowania netto należy wyrazić jako wartość procentową i ustalić na minimalnym poziomie 100 %, wskazującym, że instytucja posiada stabilne finansowanie, które jest wystarczające do zaspokojenia jej potrzeb w zakresie finansowania przez okres roku zarówno w warunkach normalnych, jak i skrajnych. Jeżeli wysokość wskaźnika stabilnego finansowania netto instytucji spadnie poniżej poziomu wynoszącego 100 %, instytucja powinna spełnić wymogi szczegółowe określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 z myślą o szybkim przywróceniu swojego wskaźnika stabilnego finansowania netto do poziomu minimalnego. Stosowanie środków nadzorczych w przypadkach braku spełnienia wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto nie powinno być automatyczne. Zamiast tego przed określeniem ewentualnych środków nadzorczych właściwe organy powinny ocenić powody braku spełnienia wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto.

(47) Zgodnie z zaleceniami sformułowanymi przez EUNB w sprawozdaniu z dnia 15 grudnia 2015 r. na temat wymogów dotyczących stabilnego finansowania netto na mocy art. 510 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zasady obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto powinny być ściśle dostosowane do standardów BCBS, w tym do wprowadzonych do tych standardów zmian dotyczących sposobu traktowania transakcji na instrumentach pochodnych. Konieczność uwzględnienia niektórych aspektów europejskiej specyfiki w celu zapewnienia, aby wymóg w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto nie ograniczał finansowania europejskiej gospodarki realnej, uzasadnia jednak dostosowanie w pewnym stopniu wskaźnika stabilnego finansowania netto opracowanego przez BCBS na użytek definicji europejskiego wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto. Te dostosowania wynikające z kontekstu europejskiego są przedmiotem zaleceń sformułowanych przez EUNB i dotyczą przede wszystkim specjalnych sposobów traktowania: modeli *pass-through* w ujęciu ogólnym, a w szczególności emisji obligacji zabezpieczonych; działań w zakresie finansowania handlu; scentralizowanych oszczędności regulowanych; gwarantowanych kredytów na nieruchomości mieszkalne; unii kredytowych; kontrahentów centralnych i centralnych depozytów papierów wartościowych niedokonujących jakichkolwiek znaczących transformacji terminów zapadalności. Te zaproponowane specjalne sposoby traktowania w dużym stopniu odzwierciedlają preferencyjne traktowanie przyznane tym działaniom w ramach europejskiego wskaźnika pokrycia wypływów netto w porównaniu ze wskaźnikiem pokrycia wypływów netto opracowanym przez BCBS. Ponieważ wskaźnik stabilnego finansowania netto uzupełnia wskaźnik pokrycia wypływów netto, definicja i kalibracja tych dwóch wskaźników powinny być spójne. W szczególności dotyczy to współczynników wymaganego stabilnego finansowania zastosowanych w odniesieniu do aktywów płynnych wysokiej jakości objętych wskaźnikiem pokrycia wypływów netto na potrzeby obliczenia wskaźnika stabilnego finansowania netto, który powinien odzwierciedlać definicje i redukcje wartości europejskiego wskaźnika pokrycia wypływów netto, niezależnie od spełnienia wymogów ogólnych i operacyjnych określonych w odniesieniu do obliczenia wskaźnika pokrycia wypływów netto, które nie są odpowiednie w rocznym horyzoncie obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto.

(48) Poza europejską specyfiką sposób traktowania transakcji na instrumentach pochodnych w ramach wskaźnika stabilnego finansowania netto opracowanego przez BCBS mógłby mieć istotny wpływ na działalność instytucji związaną z instrumentami pochodnymi, a co za tym idzie – na europejskie rynki finansowe oraz na dostęp użytkowników końcowych do niektórych operacji. Wprowadzenie wskaźnika stabilnego finansowania netto opracowanego przez BCBS bez uprzedniego poddania go szeroko zakrojonym ilościowym badaniom skutków i konsultacjom publicznym mogłoby wywrzeć niepotrzebny i nieproporcjonalny wpływ na transakcje na instrumentach pochodnych oraz niektóre wzajemnie powiązane transakcje, w tym na działania rozliczeniowe. Dodatkowy wymóg posiadania stabilnego finansowania instrumentów pochodnych będących zobowiązaniami brutto, w wysokości między 5 % a 20 %, jest powszechnie uznawany za środek o charakterze ogólnym służący uwzględnianiu dodatkowego ryzyka z tytułu finansowania związanego z potencjalnym wzrostem instrumentów pochodnych będących zobowiązaniami w okresie roku, i jest przedmiotem przeglądu na poziomie BCBS. Wymóg ten, wprowadzony na poziomie 5 % zgodnie ze swobodą decyzyjną, jaką BCBS pozostawił jurysdykcjom w zakresie obniżania współczynnika wymaganego stabilnego finansowania z tytułu instrumentów pochodnych będących zobowiązaniami brutto, mógłby następnie zostać zmieniony w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na poziomie BCBS i uniknięcia ewentualnych niezamierzonych skutków, takich jak utrudnienie właściwego funkcjonowania europejskich rynków finansowych oraz dostarczania instytucjom i użytkownikom końcowym, w tym przedsiębiorstwom, narzędzi zabezpieczających ryzyko, w celu zapewnienia im finansowania, co jest jednym z celów unii rynków kapitałowych.

(49) Określony przez BCBS asymetryczny sposób traktowania finansowania krótkoterminowego, takiego jak umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu (brak ujęcia stabilnego finansowania), i pożyczek krótkoterminowych, takich jak zawarte z klientami finansowymi umowy z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu (wymagane pewne stabilne finansowanie – w wysokości 10 %, jeżeli zostało zabezpieczone aktywami płynnymi wysokiej jakości poziomu 1 określonymi we wskaźniku pokrycia wypływów netto, oraz w wysokości 15 % w przypadku innych transakcji), ma na celu osłabienie rozbudowanych, opartych na finansowaniu krótkoterminowym relacji między klientami finansowymi, ponieważ takie powiązania są źródłem wzajemnych powiązań i utrudniają restrukturyzację i uporządkowaną likwidację konkretnej instytucji bez przeniesienia ryzyka na pozostałą część systemu finansowego w przypadku jej upadłości. Kalibracja asymetrii jest jednak ostrożna i może mieć wpływ na płynność papierów wartościowych stosowanych zwykle jako zabezpieczenie w transakcjach krótkoterminowych, w szczególności obligacji skarbowych, ponieważ instytucje najprawdopodobniej ograniczą skalę swoich operacji prowadzonych na rynkach odkupu. Mogłaby ona również zakłócić działalność animatora rynku, ponieważ rynki odkupu ułatwiają zarządzanie niezbędnymi zapasami, co stałoby w sprzeczności z celami unii rynków kapitałowych. Aby dać instytucjom wystarczająco dużo czasu na stopniowe dostosowanie się do tej ostrożnej kalibracji, należy wprowadzić okres przejściowy, w trakcie którego współczynniki wymaganego stabilnego finansowania byłyby tymczasowo obniżone. Wielkość tymczasowego obniżenia współczynników wymaganego stabilnego finansowania powinna zależeć od rodzajów transakcji i od rodzaju zabezpieczenia stosowanego w tych transakcjach.

(50) Okazało się, że oprócz tymczasowej ponownej kalibracji opracowanego przez BCBS współczynnika wymaganego stabilnego finansowania, który ma zastosowanie do krótkoterminowych transakcji z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu realizowanych z klientami finansowymi i zabezpieczonych obligacjami skarbowymi, niezbędne są pewne inne dostosowania służące zapewnieniu, aby wprowadzenie wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto nie zaburzyło płynności rynków obligacji skarbowych. Wynoszący 5 % współczynnik wymaganego stabilnego finansowania opracowany przez BCBS, który ma zastosowanie do aktywów płynnych wysokiej jakości poziomu 1, w tym do obligacji skarbowych, oznacza, że instytucje musiałyby posiadać dostępne bezpośrednio długoterminowe niezabezpieczone finansowanie odpowiadające takiej wartości procentowej niezależnie od tego, jak długo zamierzają utrzymywać takie obligacje skarbowe. Mogłoby to potencjalnie jeszcze bardziej zachęcić instytucje do deponowania środków pieniężnych w bankach centralnych zamiast do działania w charakterze głównych dealerów i zapewniania płynności na rynkach obligacji skarbowych. Ponadto jest to niezgodne ze wskaźnikiem pokrycia wypływów netto, który uznaje pełną płynność tych aktywów, nawet w okresie poważnego zaburzenia płynności (redukcja wartości w wysokości 0 %). W związku z tym współczynnik wymaganego stabilnego finansowania aktywów płynnych wysokiej jakości poziomu 1 określony w europejskim wskaźniku pokrycia wypływów netto, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością, należy zmniejszyć z 5 % do 0 %.

(51) Ponadto wszystkie aktywa płynne wysokiej jakości poziomu 1 określone w europejskim wskaźniku pokrycia wypływów netto, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością, otrzymane jako zmienne depozyty zabezpieczające w ramach kontraktów na instrumenty pochodne powinny kompensować instrumenty pochodne będące aktywami, podczas gdy w ramach opracowanego przez BCBS wskaźnika stabilnego finansowania netto akceptowane są wyłącznie środki pieniężne spełniające warunki ram w zakresie dźwigni finansowej w celu kompensowania instrumentów pochodnych będących aktywami. To szersze uznawanie aktywów otrzymanych jako zmienne depozyty zabezpieczające przyczyni się do zapewnienia płynności rynków obligacji skarbowych, pozwoli uniknąć penalizacji użytkowników końcowych posiadających wysokie kwoty z tytułu obligacji skarbowych, lecz niewiele środków pieniężnych (takich jak fundusze emerytalne) oraz pozwoli uniknąć dodatkowej presji na zapotrzebowanie na środki pieniężne na rynkach odkupu.

(52) Wymóg w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto powinien mieć zastosowanie do instytucji zarówno na zasadzie indywidualnej, jak i na zasadzie skonsolidowanej, chyba że właściwe organy odstąpią od stosowania wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto na zasadzie indywidualnej. W przypadku gdy nie odstąpiono od stosowania wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto na zasadzie indywidualnej, transakcjom realizowanym między dwiema instytucjami należącymi do tej samej grupy lub do tego samego instytucjonalnego systemu ochrony należy co do zasady przypisać symetryczne współczynniki dostępnego i wymaganego stabilnego finansowania, aby uniknąć straty środków na rynku wewnętrznym oraz aby nie zakłócać efektywnego zarządzania płynnością w grupach europejskich, w których zarządzanie płynnością odbywa się na szczeblu centralnym. Tego rodzaju preferencyjne symetryczne traktowanie należy przyznawać wyłącznie transakcjom wewnątrzgrupowym, gdy wprowadzono wszystkie niezbędne środki ochronne, na podstawie dodatkowych kryteriów dotyczących transakcji transgranicznych, oraz wyłącznie po uprzednim zatwierdzeniu przez zainteresowane właściwe organy, ponieważ nie można zakładać, że instytucje doświadczające trudności w spełnieniu swoich zobowiązań płatniczych zawsze otrzymają wsparcie finansowe od innych przedsiębiorstw należących do tej samej grupy lub do tego samego instytucjonalnego systemu ochrony.

(53) Małym i niezłożonym instytucjom należy dać możliwość stosowania uproszczonej wersji wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto. Uproszczona, mniej szczegółowa wersja wskaźnika stabilnego finansowania netto powinna wymagać zebrania ograniczonej liczby punktów danych, co zmniejszyłoby stopień złożoności obliczeń dla tych instytucji zgodnie z zasadą proporcjonalności, a jednocześnie zapewniło utrzymanie przez te instytucje wystarczającego współczynnika stabilnego finansowania za pomocą kalibracji, która powinna być co najmniej tak ostrożna jak kalibracja pełnoprawnego wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto. Właściwe organy powinny jednak mieć możliwość wymagania od małych i niezłożonych instytucji stosowania pełnoprawnego wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto zamiast jego uproszczonej wersji.

(54) Przy konsolidacji jednostek zależnych z państw trzecich trzeba należycie uwzględnić wymogi dotyczące stabilnego finansowania mające zastosowanie w tych państwach. W związku z tym w ramach zasad dotyczących konsolidacji obowiązujących w Unii nie należy wprowadzać bardziej korzystnego sposobu traktowania dostępnego i wymaganego stabilnego finansowania w jednostkach zależnych w państwach trzecich niż sposób traktowania określony w prawie krajowym tych państw trzecich.

(55) Aby zapewnić odpowiednie monitorowanie możliwych niedopasowań walutowych, instytucje powinny być zobowiązane do zgłaszania swoim właściwym organom w walucie sprawozdawczej wiążącego szczegółowego wskaźnika stabilnego finansowania netto w odniesieniu do wszystkich pozycji oraz oddzielnie w odniesieniu do pozycji denominowanych w każdej istotnej walucie. Wymóg w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto nie powinien powodować nakładania na instytucje jakichkolwiek podwójnych wymogów dotyczących sprawozdawczości lub wymogów dotyczących sprawozdawczości niezgodnych z obowiązującymi przepisami, a instytucje powinny mieć wystarczająco dużo czasu, aby móc przygotować się do wejścia w życie nowych wymogów dotyczących sprawozdawczości.

(56) Ponieważ dostarczanie rynkowi istotnych i porównywalnych informacji dotyczących wspólnych kluczowych wskaźników ryzyka instytucji stanowi podstawowe założenie solidnego systemu bankowego, należy w jak największym stopniu zmniejszyć asymetrię informacji oraz ułatwić porównywalność profili ryzyka instytucji kredytowych w ramach jednej jurysdykcji i między nimi. W styczniu 2015 r. BCBS opublikował zmienione standardy informacyjne filaru 3, aby zwiększyć porównywalność, poprawić jakość i spójność informacji ujawnianych rynkowi zgodnie z wymogami regulacyjnymi. W związku z tym w celu wdrożenia tych nowych standardów międzynarodowych należy zmienić obowiązujące wymogi dotyczące ujawniania informacji.

(57) Respondenci, którzy przekazali uwagi w odpowiedzi na wystosowane przez Komisję zaproszenie do zgłaszania uwag na temat ram regulacyjnych UE dotyczących usług finansowych, uznali, że obecne wymogi dotyczące ujawniania informacji są nieproporcjonalne i stanowią obciążenie dla mniejszych instytucji. Bez uszczerbku dla ściślejszego dostosowania ujawnianych informacji do standardów międzynarodowych małe i niezłożone instytucje powinny być zobowiązane do przekazywania informacji z mniejszą częstotliwością i o mniejszym stopniu szczegółowości niż większe instytucje, co pozwoli ograniczyć spoczywające na nich obciążenie administracyjne.

(58) Należy również przedstawić pewne objaśnienia dotyczące ujawniania informacji na temat wynagrodzeń. Wymogi dotyczące ujawniania informacji na temat wynagrodzeń określone w niniejszym rozporządzeniu powinny być zgodne z celami przepisów dotyczących wynagrodzeń, a mianowicie ustanowienia i utrzymywania – dla kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji – polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń, spójnych z zasadami skutecznego zarządzania ryzykiem. Ponadto instytucje korzystające z odstępstwa od niektórych przepisów dotyczących wynagrodzeń powinny być zobowiązane do ujawniania informacji na temat takiego odstępstwa.

(59) Małe i średnie przedsiębiorstwa (zwane dalej „MŚP”) są jednym z filarów unijnej gospodarki, ponieważ odgrywają zasadniczą rolę w tworzeniu wzrostu gospodarczego i miejsc pracy. Biorąc pod uwagę fakt, że MŚP są obarczone mniejszym ryzykiem systematycznym niż większe przedsiębiorstwa, wymogi kapitałowe z tytułu ekspozycji wobec MŚP powinny być niższe niż wymogi wobec większych przedsiębiorstw, aby zapewnić optymalne finansowanie MŚP przez banki. Obecnie ekspozycje wobec MŚP w wysokości do 1,5 mln EUR podlegają zmniejszeniu kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem o 23,81 %. Ponieważ próg dla ekspozycji wobec MŚP ustalony na poziomie 1,5 mln EUR nie wskazuje na zmianę poziomu ryzyka wiążącego się z danym MŚP, obniżenie wymogów kapitałowych należy rozszerzyć na ekspozycje wobec MŚP w wysokości do 2,5 mln EUR, a część ekspozycji wobec MŚP przekraczająca 2,5 mln EUR powinna podlegać obniżeniu wymogów kapitałowych o 15 %.

(60) Inwestycje w infrastrukturę mają istotne znaczenie dla zwiększenia konkurencyjności Europy oraz dla pobudzenia tworzenia nowych miejsc pracy. Ożywienie i przyszły wzrost unijnej gospodarki zależą w dużej mierze od dostępności kapitału na strategiczne inwestycje w infrastrukturę o znaczeniu europejskim, w szczególności w sieci szerokopasmowe i sieci energetyczne, a także w infrastrukturę transportową, w tym infrastrukturę na potrzeby elektromobilności, szczególnie w ośrodki przemysłowe; w kształcenie, badania i innowacje; oraz w energię ze źródeł odnawialnych i efektywność energetyczną. Plan inwestycyjny dla Europy ma na celu promowanie dodatkowego finansowania w rentowne projekty infrastrukturalne, między innymi poprzez uruchomienie dodatkowych prywatnych źródeł finansowania. Głównym problemem dla niektórych potencjalnych inwestorów jest postrzegany brak rentownych projektów oraz – biorąc pod uwagę ich z natury rzeczy złożony charakter – ograniczona zdolność do prawidłowej oceny ryzyka.

(61) Aby zachęcić do prywatnych i publicznych inwestycji w projekty infrastrukturalne, konieczne jest stworzenie środowiska regulacyjnego, które jest w stanie promować wysokiej jakości projekty infrastrukturalne oraz ograniczyć ryzyko dla inwestorów. Należy w szczególności obniżyć wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji na projekty infrastrukturalne, pod warunkiem że spełniają one zestaw kryteriów pozwalających na zmniejszenie ich profilu ryzyka oraz na zwiększenie przewidywalności przepływów pieniężnych. Komisja powinna dokonać przeglądu przepisu dotyczącego wysokiej jakości projektów infrastrukturalnych, aby ocenić: jego wpływ na wielkość inwestycji w infrastrukturę realizowanych przez instytucje oraz na jakość inwestycji, mając na uwadze cele Unii w zakresie przejścia na gospodarkę niskoemisyjną, odporną na zmianę klimatu i gospodarkę o obiegu zamkniętym; oraz jego adekwatność z ostrożnościowego punktu widzenia. Komisja powinna również rozważyć, czy zakres stosowania tych przepisów należy rozszerzyć na inwestycje w infrastrukturę realizowane przez przedsiębiorstwa.

(62) Zgodnie z zaleceniem EUNB, Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (ESMA), ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010[1], oraz Europejskiego Banku Centralnego, kontrahenci centralni – z uwagi na ich odrębny model biznesowy – powinni być zwolnieni z wymogu dotyczącego wskaźnika dźwigni, ponieważ są oni zobowiązani do uzyskania licencji bankowej tylko dlatego, że przyznaje im się dostęp do jednodniowych instrumentów oferowanych przez banki centralne, oraz odgrywania roli kluczowych podmiotów w osiąganiu istotnych celów politycznych i regulacyjnych w sektorze finansowym.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

(63) Ponadto ekspozycje kontrahentów centralnych i centralnych depozytów papierów wartościowych posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności instytucji kredytowych oraz ekspozycje instytucji kredytowych wyznaczonych zgodnie z art. 54 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014[1], takie jak środki pieniężne wynikające z udostępniania rachunków pieniężnych na rzecz, i przyjmowanie depozytów od uczestników systemu rozrachunku papierów wartościowych oraz posiadaczy rachunków papierów wartościowych, powinny być wyłączone z miary ekspozycji całkowitej, ponieważ nie stwarzają one ryzyka nadmiernej dźwigni, gdyż te środki pieniężne są wykorzystywane wyłącznie w celu dokonywania rozrachunku transakcji w systemach rozrachunku papierów wartościowych.

(64) Mając na uwadze, że wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych, o których mowa w dyrektywie 2013/36/UE, wyznaczają docelową wysokość kapitału odzwierciedlającą oczekiwania nadzorcze, nie powinny one podlegać obowiązkowemu ujawnianiu ani zakazowi ujawniania przez właściwe organy na mocy rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub tej dyrektywy.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).

(65) Aby zapewnić odpowiednie zdefiniowanie niektórych szczegółowych przepisów technicznych rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz aby uwzględnić możliwe zmiany w standardach na poziomie międzynarodowym, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE: w odniesieniu do zmiany wykazu produktów lub usług, których aktywa i zobowiązania można uznać za współzależne; w odniesieniu do zmiany wykazu wielostronnych banków rozwoju; w odniesieniu do zmiany wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie ryzyka rynkowego; oraz w odniesieniu do określania dodatkowych wymogów dotyczących płynności. Przed przyjęciem tych aktów szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa[1]. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

[1] Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

(66) Standardy techniczne powinny zapewniać spójną harmonizację wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. Opracowanie projektów regulacyjnych standardów technicznych, które nie wymagają podejmowania decyzji politycznych, w celu przedłożenia Komisji, należy powierzyć EUNB jako organowi dysponującemu wysokim poziomem wiedzy specjalistycznej. Regulacyjne standardy techniczne należy opracować w obszarach konsolidacji ostrożnościowej, funduszy własnych, TLAC, sposobu traktowania ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach, inwestycji kapitałowych w fundusze, obliczania strat z tytułu niewykonania zobowiązania na podstawie metody wewnętrznych ratingów z tytułu ryzyka kredytowego, ryzyka rynkowego, dużych ekspozycji oraz płynności. Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania tych regulacyjnych standardów technicznych w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Komisja i EUNB powinny zapewnić, aby te standardy i wymogi mogły być stosowane przez wszystkie zainteresowane instytucje w sposób proporcjonalny do charakteru, skali i stopnia złożoności tych instytucji oraz ich działalności.

(67) Aby ułatwić porównywalność ujawnianych informacji, EUNB należy powierzyć opracowanie projektów wykonawczych standardów technicznych ustanawiających standardowe wzory do celów ujawniania informacji, obejmujące wszystkie najważniejsze wymogi dotyczące ujawniania informacji określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. Przy opracowywaniu tych standardów EUNB powinien uwzględnić wielkość i złożoność instytucji oraz charakter i poziom ryzyka prowadzonej przez nie działalności. EUNB powinien przekazywać sprawozdania na temat możliwości zwiększenia proporcjonalności unijnego pakietu sprawozdawczości nadzorczej pod względem zakresu, stopnia szczegółowości lub częstotliwości i przynajmniej przedkładać konkretne zalecenia dotyczące tego, w jaki sposób można zmniejszyć przeciętne koszty przestrzegania przepisów przez małe instytucje, najlepiej o 20 % lub więcej, a przynajmniej o 10 % za pomocą odpowiedniego uproszczenia wymogów. Należy powierzyć EUNB opracowanie projektu wykonawczych standardów technicznych, które należy dołączyć do tego sprawozdania. Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania tych wykonawczych standardów technicznych w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

(68) Aby ułatwić instytucjom przestrzeganie przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w dyrektywie 2013/36/UE, jak również regulacyjnych standardów technicznych, wykonawczych standardów technicznych, wytycznych i wzorów przyjętych na potrzeby wdrożenia tych przepisów, EUNB powinien opracować narzędzie informatyczne mające ułatwić instytucjom stosowanie odpowiednich przepisów, standardów, wytycznych i wzorów odpowiednio do wielkości oraz modelu biznesowego tych instytucji.

(69) Oprócz sprawozdania na temat możliwego zmniejszenia kosztów, do dnia … [dwanaście miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], EUNB powinien – we współpracy ze wszystkimi odpowiednimi organami, a mianowicie organami odpowiedzialnymi za nadzór ostrożnościowy, restrukturyzację i uporządkowaną likwidację oraz systemy gwarancji depozytów, w szczególności z Europejskim Systemem Banków Centralnych (ESBC) – przygotować studium wykonalności dotyczące stworzenia spójnego i zintegrowanego systemu gromadzenia danych statystycznych, danych dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz danych ostrożnościowych. Biorąc pod uwagę wcześniejszą pracę ESBC w zakresie zintegrowanego gromadzenia danych, studium to powinno zawierać analizę kosztów i korzyści w odniesieniu do utworzenia centralnego punktu gromadzenia danych na potrzeby zintegrowanego systemu sprawozdawczego danych w zakresie danych statystycznych i regulacyjnych dla wszystkich instytucji zlokalizowanych w Unii. W ramach takiego systemu należy między innymi stosować jednolite definicje i standardy dla danych, które mają być gromadzone, a także gwarantować rzetelną i stałą wymianę informacji między właściwymi organami, zapewniając tym samym ścisłą poufność gromadzonych danych, silne uwierzytelnianie i zarządzanie prawem dostępu do systemu, a także cyberbezpieczeństwo. Celem centralizacji i harmonizacji europejskiej sprawozdawczości w taki sposób jest zapobieganie wielokrotnemu wyszukiwaniu podobnych lub identycznych danych przez różne organy oraz znaczne zmniejszenie w ten sposób obciążenia administracyjnego i finansowego zarówno dla właściwych organów, jak i instytucji. W stosownych przypadkach oraz z uwzględnieniem studium wykonalności przygotowanego przez EUNB, Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy.

(70) Odpowiednie właściwe organy lub wyznaczone organy powinny dążyć do unikania jakiejkolwiek formy powielającego się lub niespójnego stosowania uprawnień makroostrożnościowych określonych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 i dyrektywie 2013/36/UE. W szczególności odpowiednie właściwe organy lub wyznaczone organy powinny należycie rozważyć, czy środki, które podejmują na podstawie art. 124, 164 lub 458 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 powielają się lub są niespójne z innymi istniejącymi lub planowanymi środkami przewidzianymi w art. 133 dyrektywy 2013/36/UE.

(71) Mając na uwadze zmiany sposobu traktowania ekspozycji wobec kwalifikujących się kontrahentów centralnych, w szczególności sposobu traktowania wkładów instytucji do funduszy na wypadek niewykonania zobowiązania kwalifikujących się kontrahentów centralnych, określone w niniejszym rozporządzeniu, należy odpowiednio zmienić stosowne przepisy rozporządzenia (UE) nr 648/2012[1], które zostały do niego wprowadzone rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 oraz w których określa się sposób obliczenia hipotetycznego kapitału kontrahentów centralnych, z którego następnie korzystają instytucje do obliczenia swoich wymogów w zakresie funduszy własnych.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

(72) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie wzmocnienie i dopracowanie już istniejących unijnych aktów prawnych zapewniających jednakowe wymogi ostrożnościowe mające zastosowanie do instytucji w całej Unii, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(73) W celu umożliwienia uporządkowanego zbycia udziałów ubezpieczeniowych, które nie podlegają dodatkowemu nadzorowi, zmieniona wersja przepisów przejściowych w odniesieniu do wyłączenia z odliczeń udziałów kapitałowych w zakładach ubezpieczeń powinna mieć zastosowanie ze skutkiem retroaktywnym od dnia 1 stycznia 2019 r.

(74) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 575/2013,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiana w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 1*

Zakres stosowania

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się jednolity zbiór przepisów dotyczących ogólnych wymogów ostrożnościowych, które muszą być spełnione przez instytucje, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej objęte nadzorem na podstawie dyrektywy 2013/36/UE, w odniesieniu do następujących kwestii:

a) wymogów w zakresie funduszy własnych odnoszących się do całkowicie wymiernych, jednolitych i ustandaryzowanych elementów ryzyka kredytowego, ryzyka rynkowego, ryzyka operacyjnego, ryzyka rozliczenia oraz dźwigni finansowej;

b) wymogów ograniczających duże ekspozycje;

c) wymogów dotyczących płynności odnoszących się do całkowicie wymiernych, jednolitych i ustandaryzowanych elementów ryzyka płynności;

d) wymogów dotyczących sprawozdawczości w odniesieniu do lit. a), b) i c);

e) wymogów dotyczących podawania informacji do wiadomości publicznej.

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się jednolity zbiór przepisów dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, które muszą być spełnione przez podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub będące częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz przez istotne jednostki zależne globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE.

Niniejsze rozporządzenie nie reguluje wymogów dotyczących podawania informacji do wiadomości publicznej nakładanych na właściwe organy w dziedzinie regulacji ostrożnościowej i sprawowania nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE.

Artykuł 2
Uprawnienia nadzorcze

1. Do celów zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem właściwe organy mają uprawnienia określone w dyrektywie 2013/36/UE i w niniejszym rozporządzeniu oraz przestrzegają ustanowionych w tych aktach procedur.

2. Do celów zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają uprawnienia określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE* i w niniejszym rozporządzeniu oraz przestrzegają ustanowionych w tych aktach procedur.

3. Do celów zapewnienia zgodności z wymogami w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji współpracują ze sobą.

4. W celu zapewnienia zgodności w ramach ich odpowiednich kompetencji Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji ustanowiona na mocy art. 42 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014** oraz Europejski Bank Centralny w odniesieniu do kwestii dotyczących zadań powierzonych mu na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013*** zapewniają regularną i rzetelną wymianę stosownych informacji.

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

*** Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).”;

2) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„(7) »przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania« oznacza przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) zdefiniowane w art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE* lub alternatywny fundusz inwestycyjny (AFI) zdefiniowany w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE**;

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).”;

(ii) pkt 20 otrzymuje brzmienie:

„(20) »finansowa spółka holdingowa« oznacza instytucję finansową, której jednostki zależne są wyłącznie lub głównie instytucjami lub instytucjami finansowymi, i która nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej; jednostkami zależnymi instytucji finansowej są głównie instytucje lub instytucje finansowe, w przypadku gdy co najmniej jedna z nich jest instytucją oraz gdy ponad 50 % kapitału własnego instytucji finansowej, skonsolidowanej sumy bilansowej, przychodów, personelu lub innego wskaźnika uznanego za istotny przez właściwy organ jest związane z jednostkami zależnymi będącymi instytucjami lub instytucjami finansowymi;”;

(iii) pkt 26 otrzymuje brzmienie:

„(26) »instytucja finansowa« oznacza przedsiębiorstwo inne niż instytucja oraz inne niż spółka holdingowa działająca wyłącznie w sektorze przemysłowym, którego podstawową działalnością jest nabywanie pakietów akcji lub wykonywanie jednego lub większej liczby rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 i pkt 15 załącznika I do dyrektywy 2013/36/UE; pojęcie to obejmuje finansowe spółki holdingowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, instytucje płatnicze zdefiniowane w art. 4 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366* oraz spółki zarządzania aktywami, lecz nie obejmuje ubezpieczeniowych spółek holdingowych i ubezpieczeniowych spółek holdingowych prowadzących działalność mieszaną zdefiniowanych, odpowiednio, w art. 212 ust. 1 lit. f) i g) dyrektywy 2009/138/WE;

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).”;

(iv) pkt 28 otrzymuje brzmienie:

„(28) »dominująca instytucja z państwa członkowskiego« oznacza instytucję z państwa członkowskiego, której jednostką zależną jest instytucja, instytucja finansowa lub przedsiębiorstwo usług pomocniczych lub która posiada udziały w instytucji, instytucji finansowej lub przedsiębiorstwie usług pomocniczych i która sama nie jest jednostką zależną innej instytucji posiadającej zezwolenie wydane w tym samym państwie członkowskim, lub finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w tym samym państwie członkowskim;”;

(v) dodaje się punkty w brzmieniu:

„(29a) »dominująca firma inwestycyjna z państwa członkowskiego« oznacza dominującą instytucję z państwa członkowskiego, która jest firmą inwestycyjną;

(29b) »unijna dominująca firma inwestycyjna« oznacza dominującą instytucję unijną, która jest firmą inwestycyjną;

(29c) »dominująca instytucja kredytowa z państwa członkowskiego« oznacza dominującą instytucję z państwa członkowskiego, która jest instytucją kredytową;

(29d) »unijna dominująca instytucja kredytowa« oznacza dominującą instytucję unijną, która jest instytucją kredytową;”;

(vi) w pkt 39 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Za grupę powiązanych klientów nie uznaje się dwóch lub większej liczby osób fizycznych lub prawnych, które spełniają warunki określone w lit. a) lub b) z powodu ich bezpośredniej ekspozycji wobec tego samego kontrahenta centralnego do celów działań rozliczeniowych.”;

(vii) pkt 41 otrzymuje brzmienie:

„(41) »organ sprawujący nadzór skonsolidowany« oznacza właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 111 dyrektywy 2013/36/UE;”;

(viii) pkt 71 lit. b) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„b) do celów art. 97 oznacza sumę następujących elementów:”;

(ix) pkt 72 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) stanowi rynek regulowany lub rynek państwa trzeciego, który uznaje się za równoważny z rynkiem regulowanym zgodnie z procedurą określoną w art. 25 ust. 4 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE*;

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).”;

(x) pkt 86 otrzymuje brzmienie:

„(86) »portfel handlowy« oznacza wszystkie pozycje w instrumentach finansowych i w towarach, które to pozycje instytucja przeznacza do obrotu albo do celów zabezpieczenia pozycji przeznaczonych do obrotu zgodnie z art. 104;”;

(xi) pkt 91 otrzymuje brzmienie:

„(91) »ekspozycja z tytułu transakcji« oznacza bieżącą ekspozycję, w tym zmienny depozyt zabezpieczający należny uczestnikowi rozliczającemu, lecz jeszcze nieotrzymany, oraz każdą potencjalną przyszłą ekspozycję uczestnika rozliczającego lub klienta wobec kontrahenta centralnego, wynikające z umów i transakcji wymienionych w art. 301 ust. 1 lit. a), b) i c), a także początkowy depozyt zabezpieczający;”;

(xii) pkt 96 otrzymuje brzmienie:

„(96) »wewnętrzny instrument zabezpieczający« oznacza pozycję, która istotnie kompensuje elementy ryzyka składowego pomiędzy pozycją portfela handlowego a jedną lub większą liczbą pozycji portfela bankowego lub pomiędzy dwoma jednostkami odpowiadającymi za handel;”;

(xiii) pkt 127 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) instytucje są objęte tym samym instytucjonalnym systemem ochrony, jak ten, o którym mowa w art. 113 ust. 7, lub są trwale powiązane w ramach sieci z organem centralnym;”;

(xiv) pkt 128 otrzymuje brzmienie:

„(128) »pozycje podlegające podziałowi« oznaczają kwotę zysków na koniec ostatniego roku obrachunkowego powiększoną o wszelkie zyski przeniesione oraz kapitały rezerwowe dostępne w tym celu, przed wypłatami zysków posiadaczom instrumentów funduszy własnych, i pomniejszoną o wszelkie przeniesione straty, wszelkie zyski niepodlegające podziałowi na mocy prawa unijnego lub krajowego lub wewnętrznych przepisów danej instytucji oraz o wszelkie kwoty umieszczone w kapitałach rezerwowych niepodlegających podziałowi zgodnie z prawem krajowym lub statutem instytucji, w każdym przypadku w odniesieniu do konkretnej kategorii instrumentów funduszy własnych, której dotyczy prawo unijne lub krajowe, przepisy wewnętrzne danej instytucji lub statut; takie zyski, straty i kapitały rezerwowe określa się na podstawie jednostkowego sprawozdania finansowego danej instytucji, nie zaś na podstawie skonsolidowanego sprawozdania finansowego”;

(xv) dodaje się punkty w brzmieniu:

„(130) »organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/59/UE;

(131) »podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 83a dyrektywy 2014/59/UE;

(132) »grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza grupę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 pkt 83b dyrektywy 2014/59/UE;

(133) »globalna instytucja o znaczeniu systemowym« oznacza instytucję, którą określono jako globalną instytucję o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 ust. 1 i 2 dyrektywy 2013/36/UE;

(134) »globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE« oznacza globalną grupę bankową lub bank o znaczeniu systemowym niebędące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, ujęte w regularnie aktualizowanym wykazie globalnych banków o znaczeniu systemowym publikowanym przez Radę Stabilności Finansowej;

(135) »istotna jednostka zależna« oznacza jednostkę zależną, która spełnia którykolwiek z następujących warunków na zasadzie indywidualnej lub skonsolidowanej:

a) jednostka zależna posiada więcej niż 5 % skonsolidowanych aktywów ważonych ryzykiem swojej pierwotnej jednostki dominującej;

b) jednostka zależna generuje więcej niż 5 % łącznego dochodu z działalności operacyjnej swojej pierwotnej jednostki dominującej;

c) miara ekspozycji całkowitej, o której mowa w art. 429 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, jednostki zależnej wynosi więcej niż 5 % skonsolidowanej miary ekspozycji całkowitej swojej pierwotnej jednostki dominującej;

do celów określenia istotnej jednostki zależnej, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 21b ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, dwie unijne pośrednie jednostki dominujące liczą się jako jedna jednostka zależna na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej;

(136) »podmiot będący globalną instytucją o znaczeniu systemowym« oznacza podmiot posiadający osobowość prawną, który jest globalną instytucją o znaczeniu systemowym lub częścią globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub globalnej instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE;

(137) »instrument umorzenia lub konwersji długu« oznacza instrument umorzenia lub konwersji długu zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 57 dyrektywy 2014/59/UE;

(138) »grupa« oznacza grupę przedsiębiorstw, z których co najmniej jedno jest instytucją, która składa się z jednostki dominującej i jej jednostek zależnych, lub z przedsiębiorstw powiązanych ze sobą jak określono w art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE*;

(139) »transakcja finansowana z użyciem papierów wartościowych« oznacza transakcję odkupu, transakcję udzielenia lub zaciągnięcia pożyczki papierów wartościowych lub towarów, lub transakcję z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;

(140) »początkowy depozyt zabezpieczający« oznacza każde zabezpieczenie, inne niż zmienny depozyt zabezpieczający, uzyskane od podmiotu lub przekazane przez niego na potrzeby pokrycia bieżącej i potencjalnej przyszłej ekspozycji z tytułu transakcji lub portfela transakcji w okresie potrzebnym do zamknięcia tych transakcji lub do ponownego zabezpieczenia ryzyka rynkowego z ich tytułu, w następstwie niewykonania zobowiązania przez kontrahenta transakcji lub portfela transakcji;

(141) »ryzyko rynkowe« oznacza ryzyko strat wynikających ze zmian cen rynkowych, w tym zmian kursów walutowych lub zmian cen towarów;

(142) »ryzyko walutowe« oznacza ryzyko strat wynikających ze zmian kursów walutowych;

(143) »ryzyko cen towarów« oznacza ryzyko strat wynikających ze zmian cen towarów;

(144) »jednostka odpowiadająca za handel« oznacza wyraźnie określoną grupę dealerów utworzoną przez instytucję na potrzeby wspólnego zarządzania portfelem pozycji portfela handlowego zgodnie z dobrze określoną i spójną strategią biznesową oraz funkcjonującą w ramach tej samej struktury zarządzania ryzykiem;

(145) »mała i niezłożona instytucja« oznacza instytucję, która spełnia wszystkie następujące warunki:

a) nie jest dużą instytucją;

b) całkowita wartość jej aktywów na zasadzie indywidualnej lub, w stosownych przypadkach, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą 2013/36/UE jest w ujęciu średnim równa wartości progu wynoszącej 5 mld EUR w czteroletnim okresie bezpośrednio poprzedzającym bieżący roczny okres sprawozdawczy, lub niższa od wartości tego progu; państwa członkowskie mogą obniżyć ten próg;

c) nie podlega jakimkolwiek obowiązkom lub podlega uproszczonym obowiązkom w zakresie sporządzania planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 4 dyrektywy 2014/59/UE;

d) jej działalność zaliczana do portfela handlowego jest klasyfikowana jako prowadzona na małą skalę w rozumieniu art. 94 ust. 1;

e) całkowita wartość posiadanych przez nią pozycji w instrumentach pochodnych przeznaczonych do obrotu nie przekracza 2 % jej całkowitych aktywów bilansowych i pozabilansowych, a całkowita wartość jej ogólnych pozycji w instrumentach pochodnych nie przekracza 5 %, przy czym obie wartości oblicza się zgodnie z art. 273a ust. 3;

f) ponad 75 % zarówno skonsolidowanych całkowitych aktywów instytucji, jak i jej zobowiązań, z wyłączeniem w obu przypadkach ekspozycji wewnątrz grupy, związanych jest z działalnością prowadzoną z kontrahentami znajdującymi się w Europejskim Obszarze Gospodarczym;

g) instytucja nie korzysta z modeli wewnętrznych, aby spełnić wymogi ostrożnościowe zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, z wyjątkiem przypadków, gdy jednostka zależna korzysta z modeli wewnętrznych opracowanych na poziomie grupy, pod warunkiem że dana grupa podlega wymogom dotyczącym ujawniania informacji określonym w art. 433a lub 433c na zasadzie skonsolidowanej;

h) instytucja nie zgłosiła właściwemu organowi sprzeciwu wobec sklasyfikowania jej jako małej i niezłożonej instytucji;

i) właściwy organ nie zdecydował, że na podstawie analizy wielkości danej instytucji, jej powiązań, złożoności lub profilu ryzyka nie można uznać tej instytucji za małą i niezłożoną instytucję;

(146) »duża instytucja« oznacza instytucję, która spełnia którykolwiek z poniższych warunków:

a) jest globalną instytucją o znaczeniu systemowym;

b) została określona jako inna instytucja o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 ust. 1 i 3 dyrektywy 2013/36/UE;

c) jest – w państwie członkowskim, w którym ma ona siedzibę – jedną z trzech największych instytucji pod względem całkowitej wartości aktywów;

d) całkowita wartość jej aktywów na zasadzie indywidualnej lub, w stosownych przypadkach, na podstawie jej sytuacji skonsolidowanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą 2013/36/UE jest równa 30 mld EUR lub wyższa;

(147) »duża jednostka zależna« oznacza jednostkę zależną, która kwalifikuje się jako duża instytucja;

(148) »instytucja nienotowana« oznacza instytucję, która nie wyemitowała papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym któregokolwiek państwa członkowskiego, w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 21 dyrektywy 2014/65/UE;

(149) »sprawozdanie finansowe« oznacza, do celów części ósmej, sprawozdanie finansowe w rozumieniu art. 4 i 5 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[**].

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

** Dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, oraz zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38).”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających okoliczności, w jakich spełnione są warunki przewidziane w ust. 1 pkt 39.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [rok po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

3) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje wypełniają obowiązki określone w częściach drugiej, trzeciej, czwartej, siódmej, siódmej A i ósmej niniejszego rozporządzenia oraz rozdziału 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 na zasadzie indywidualnej, z wyjątkiem art. 430 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

4) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

„1a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego rozporządzenia jedynie instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, będące również globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub będące częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz nieposiadające jednostek zależnych, spełniają wymóg określony w art. 92a na zasadzie indywidualnej.

Istotne jednostki zależne globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE przestrzegają art. 92b na zasadzie indywidualnej, w przypadku gdy spełniają wszystkie następujące warunki:

a) nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) nie posiadają jednostek zależnych;

c) nie są jednostką zależną unijnej instytucji dominującej.”;

c) ust. 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„3. Od żadnej instytucji będącej jednostką dominującą albo jednostką zależną oraz od żadnej instytucji objętej konsolidacją zgodnie z art. 18 nie wymaga się wypełniania obowiązków określonych w części ósmej na zasadzie indywidualnej.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucje, o których mowa w ust. 1a niniejszego artykułu, przestrzegają art. 437a i art. 447 lit. h) na zasadzie indywidualnej.”;

4. Instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne, które uzyskały zezwolenie na świadczenie usług inwestycyjnych i prowadzenie rodzajów działalności inwestycyjnej wymienionych w pkt 3 i 6 sekcji A załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, wypełniają obowiązki określone w części szóstej i w art. 430 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia na zasadzie indywidualnej.

Następujące instytucje nie są zobowiązane do przestrzegania art. 413 ust. 1 oraz powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie płynności określonych w części siódmej A niniejszego rozporządzenia:

a) instytucje, które uzyskały również zezwolenie zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

b) instytucje, które uzyskały również zezwolenie zgodnie z art. 16 i art. 54 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014[*], pod warunkiem że nie dokonują one jakichkolwiek znaczących transformacji terminów zapadalności; oraz

c) instytucje wyznaczone zgodnie z art. 54 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 909/2014, pod warunkiem że:

(i) ich działalność ogranicza się do oferowania usług bankowych wymienionych w sekcji C lit. a)–e) załącznika do tego rozporządzenia na rzecz centralnych depozytów papierów wartościowych, które uzyskały zezwolenie zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia; oraz

(ii) nie dokonują one jakichkolwiek znaczących transformacji terminów zapadalności.

W oczekiwaniu na sprawozdanie Komisji zgodnie z art. 508 ust. 3 właściwe organy mogą zwolnić firmy inwestycyjne z wymogu wypełniania obowiązków określonych w części szóstej i w art. 430 ust. 1 lit. d), biorąc pod uwagę charakter, skalę i stopień złożoności ich działalności.

5. Firmy inwestycyjne, o których mowa w art. 95 ust. 1 i art. 96 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, instytucje, w odniesieniu do których właściwe organy zastosowały odstępstwo określone w art. 7 ust. 1 lub 3 niniejszego rozporządzenia, oraz instytucje, które uzyskały również zezwolenie zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, nie są zobowiązane do wypełniania obowiązków określonych w części siódmej oraz powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie wskaźnika dźwigni finansowej określonych w części siódmej A niniejszego rozporządzenia na zasadzie indywidualnej.

---

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).”;

4) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) instytucja dominująca na zasadzie skonsolidowanej lub instytucja zależna na zasadzie subskonsolidowanej stale monitoruje i nadzoruje poziomy płynności wszystkich instytucji wchodzących w skład grupy lub podgrupy, które zostały objęte odstąpieniem, monitoruje i stale nadzoruje pozycje finansowania wszystkich instytucji wchodzących w skład grupy lub podgrupy, w przypadku gdy odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV, oraz zapewnia wystarczający poziom płynności oraz stabilnego finansowania, w przypadku gdy odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV, dla wszystkich tych instytucji;”;

b) ust. 3 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) podziału kwot, lokalizacji oraz tytułu własności do wymaganych aktywów płynnych, które mają być utrzymywane w obrębie wydzielonej podgrupy płynnościowej, w przypadku gdy odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika pokrycia płynności określonego w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, a także podziału kwot i lokalizacji dostępnego stabilnego finansowania w obrębie wydzielonej podgrupy płynnościowej, w przypadku gdy odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV;

c) ustalenia minimalnych kwot aktywów płynnych, które mają utrzymywać instytucje, w odniesieniu do których odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika pokrycia wypływów netto określonego w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, a także ustalenia minimalnych kwot dostępnego stabilnego finansowania, które mają utrzymywać instytucje, w przypadku których odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV;";

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. W przypadku gdy zgodnie z niniejszym artykułem właściwy organ odstępuje częściowo lub całkowicie, od stosowania części szóstej w odniesieniu do danej instytucji, może także odstąpić od stosowania powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie płynności na podstawie art. 430 ust. 1 lit. d) w odniesieniu do tej instytucji.";

5) w art. 10 ust. 1 część wprowadzająca akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy mogą – zgodnie z prawem krajowym – częściowo lub całkowicie odstąpić od stosowania wymogów określonych w częściach od drugiej do ósmej niniejszego rozporządzenia oraz w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 w odniesieniu do jednej lub większej liczby instytucji kredytowych znajdujących się w tym samym państwie członkowskim i trwale powiązanych z organem centralnym sprawującym nad nimi nadzór i ustanowionym w tym samym państwie członkowskim, jeżeli spełnione są następujące warunki:";

6) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Dominujące instytucje z państwa członkowskiego wypełniają, w takim zakresie i w taki sposób, jak określono w art. 18, obowiązki określone w częściach drugiej, trzeciej, czwartej, siódmej oraz siódmej A na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej, z wyjątkiem art. 430 ust. 1 lit. d). Instytucje dominujące i ich jednostki zależne objęte niniejszym rozporządzeniem ustanawiają właściwą strukturę organizacyjną i odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej, aby zapewnić należyte przetwarzanie i przekazywanie danych wymaganych do celów konsolidacji. Zapewniają one w szczególności, aby jednostki zależne nieobjęte niniejszym rozporządzeniem wdrażały zasady, procedury i mechanizmy zapewniające właściwą konsolidację.

2. Aby zapewnić stosowanie wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu na zasadzie skonsolidowanej pojęcia »instytucja«, »dominująca instytucja z państwa członkowskiego«, »unijna instytucja dominująca« i »jednostka dominująca«, w zależności od przypadku, dotyczą również:

a) finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zatwierdzonych zgodnie z art. 21a dyrektywy 2013/36/UE;

b) wyznaczonej instytucji kontrolowanej przez dominującą finansową spółkę holdingową lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, w przypadku gdy takie dominujące spółki nie podlegają zatwierdzeniu zgodnie z art. 21a ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE;

c) finansowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub instytucji wyznaczonej zgodnie z art. 21a ust. 6 lit. d) dyrektywy 2013/36/UE.

Skonsolidowana sytuacja jednostki, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego ustępu, oznacza skonsolidowaną sytuację dominującej finansowej spółki holdingowej lub dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, które nie podlegają zatwierdzeniu zgodnie z art. 21a ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE. Skonsolidowana sytuacja jednostki, o której mowa w akapicie pierwszym lit. c) niniejszego ustępu, oznacza skonsolidowaną sytuację jej dominującej finansowej spółki holdingowej lub dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.”;

b) uchyla się ust. 3;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu jedynie instytucje dominujące określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym lub częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE przestrzegają art. 92a niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej w takim zakresie i w taki sposób, jak określono w art. 18 niniejszego rozporządzenia.

Wyłącznie unijne jednostki dominujące będące istotnymi jednostkami zależnymi globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE i niebędące podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przestrzegają art. 92b niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej w takim zakresie i w taki sposób, jak określono w art. 18 niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 21b ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, każda z dwóch unijnych pośrednich jednostek dominujących określonych łącznie jako istotna jednostka zależna przestrzega art. 92b niniejszego rozporządzenia na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej.

d) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Unijne instytucje dominujące przestrzegają części szóstej i art. 430 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej, w przypadku gdy grupa obejmuje jedną lub większą liczbę instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych, które uzyskały zezwolenie na świadczenie usług inwestycyjnych i prowadzenie rodzajów działalności inwestycyjnej wymienionych w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE. W oczekiwaniu na sprawozdanie Komisji, o którym mowa w art. 508 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, oraz w przypadku gdy grupa obejmuje wyłącznie firmy inwestycyjne, właściwe organy mogą zwolnić unijne instytucje dominujące z wymogu przestrzegania części szóstej i art. 430 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej, biorąc pod uwagę charakter, skalę i stopień złożoności działalności danej firmy inwestycyjnej.

W przypadku gdy udzielono odstąpienia na podstawie art. 8 ust. 1–5, instytucje oraz – w stosownych przypadkach – finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej będące częścią podgrupy płynnościowej przestrzegają części szóstej i art. 430 ust. 1 lit. d) na zasadzie skonsolidowanej lub na zasadzie subskonsolidowanej podgrupy płynnościowej.

5. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 10 niniejszego rozporządzenia, organ centralny, o którym mowa w tym artykule, spełnia wymogi określone w częściach od drugiej do ósmej niniejszego rozporządzenia oraz rozdziału 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 na podstawie skonsolidowanej sytuacji w odniesieniu do całości, na którą składa się ten organ centralny wraz z jego instytucjami powiązanymi.

6. Oprócz wymogów określonych w ust. 1–5 niniejszego artykułu oraz bez uszczerbku dla innych przepisów niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2013/36/UE, w przypadku gdy jest to uzasadnione do celów nadzorczych specyfiką ryzyka lub specyfiką struktury kapitałowej instytucji lub gdy państwa członkowskie przyjmują przepisy krajowe wymagające strukturalnego rozdzielenia działań w ramach grupy bankowej, właściwe organy mogą wymagać, aby instytucja wypełniała obowiązki określone w częściach od drugiej do ósmej niniejszego rozporządzenia oraz w tytule VII dyrektywy 2013/36/UE na zasadzie subskonsolidowanej.

   Stosowanie podejścia określonego w akapicie pierwszym pozostaje bez uszczerbku dla skutecznego nadzoru na zasadzie skonsolidowanej i nie może pociągać za sobą nieproporcjonalnych negatywnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości ani nie może stanowić ani stwarzać przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.”;

7) uchyla się art. 12;

8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 12a*
Skonsolidowane obliczenia na potrzeby globalnych instytucji o znaczeniu systemowym z licznymi podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

W przypadku gdy co najmniej dwa podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym należące do tej samej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, unijna instytucja dominująca tej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym oblicza kwotę funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia. Obliczenie to przeprowadza się na podstawie sytuacji skonsolidowanej unijnej instytucji dominującej w taki sposób, jak gdyby była ona jedynym podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji globalnej instytucji o znaczeniu systemowym.

W przypadku gdy kwota obliczona zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego artykułu jest niższa niż suma kwot funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, wszystkich podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należących do tej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji postępują zgodnie z art. 45d ust. 3 i art. 45h ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE.

W przypadku gdy kwota obliczona zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego artykułu jest wyższa niż suma kwot funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, wszystkich podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należących do tej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą postąpić zgodnie z art. 45d ust. 3 i art. 45h ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE.”;

9) art. 13 i 14 otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 13*

Stosowanie wymogów dotyczących ujawniania informacji na zasadzie skonsolidowanej

1. Unijne instytucje dominujące przestrzegają części ósmej na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej.

   Duże jednostki zależne unijnych instytucji dominujących ujawniają informacje określone w art. 437, 438, 440, 442, 450, 451, 451a i 453 na zasadzie indywidualnej lub, w stosownych przypadkach zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą 2013/36/UE – na zasadzie subskonsolidowanej.

2. Instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub będące częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym przestrzegają art. 437a oraz art. 447 lit. h) na podstawie skonsolidowanej sytuacji ich grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. Ust. 1 akapit pierwszy nie ma zastosowania do unijnych instytucji dominujących, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej ani do podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku gdy uwzględniono je w równoważnych informacjach ujawnianych na zasadzie skonsolidowanej przedstawionych przez jednostkę dominującą mającą siedzibę w państwie trzecim.

   Ust. 1 akapit drugi ma zastosowanie do jednostek zależnych jednostek dominujących mających siedzibę w państwie trzecim w przypadku gdy te jednostki zależne kwalifikują się jako duże jednostki zależne.

4. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 10, organ centralny, o którym mowa w tym artykule, przestrzega części ósmej na podstawie skonsolidowanej sytuacji organu centralnego. Art. 18 ust. 1 ma zastosowanie do organu centralnego, a instytucje powiązane traktuje się jako jednostki zależne organu centralnego.

Artykuł 14

Stosowanie wymogów art. 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402 na zasadzie skonsolidowanej

1. Jednostki dominujące i ich jednostki zależne objęte niniejszym rozporządzeniem zobowiązane są do wypełniania obowiązków określonych w art. 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402 na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej, aby zapewnić spójność i wdrożenie swoich zasad, procedur i mechanizmów wymaganych w tych przepisach oraz aby umożliwić uzyskanie wszelkich danych i informacji istotnych do celów nadzoru. Zapewniają one w szczególności, aby jednostki zależne nieobjęte niniejszym rozporządzeniem wdrożyły zasady, procedury i mechanizmy zapewniające zgodność z tymi przepisami.

2. Przy stosowaniu art. 92 niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej instytucje stosują dodatkową wagę ryzyka zgodnie z art. 270a niniejszego rozporządzenia, jeżeli wymogi określone w art. 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402 zostaną naruszone na poziomie podmiotu mającego siedzibę w państwie trzecim, objętego konsolidacją zgodnie z art. 18 niniejszego rozporządzenia, jeśli naruszenie to jest istotne z punktu widzenia ogólnego profilu ryzyka grupy.”;

10) w art. 15 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany może w poszczególnych przypadkach odstąpić od stosowania części trzeciej, powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w części siódmej A niniejszego rozporządzenia oraz tytułu VII rozdział 4 dyrektywy 2013/36/UE, z wyjątkiem art. 430 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia, na zasadzie skonsolidowanej, o ile spełnione są następujące warunki:”;

11) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 16*
Odstępstwo od stosowania wymogów dotyczących wskaźnika dźwigni na zasadzie skonsolidowanej dla grup firm inwestycyjnych

W przypadku gdy wszystkie podmioty wchodzące w skład grupy firm inwestycyjnych, w tym jednostka dominująca, są firmami inwestycyjnymi, które są zwolnione ze stosowania wymogów określonych w części siódmej na zasadzie indywidualnej zgodnie z art. 6 ust. 5, dominująca firma inwestycyjna może zadecydować o niestosowaniu wymogów określonych w części siódmej i powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie wskaźnika dźwigni finansowej określonych w części siódmej A na zasadzie skonsolidowanej.”;

12) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 18*

Metody przeprowadzania konsolidacji ostrożnościowej

1. Instytucje, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej zobowiązane do spełnienia wymogów, o których mowa w sekcji 1 niniejszego rozdziału, na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej przeprowadzają pełną konsolidację wszystkich instytucji i instytucji finansowych będących ich jednostkami zależnymi. Ust. 3–6 i ust. 9 niniejszego artykułu nie mają zastosowania w przypadku, gdy część szósta i art. 430 ust. 1 lit. d) mają zastosowanie na podstawie sytuacji skonsolidowanej instytucji, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub na podstawie sytuacji subskonsolidowanej podgrupy płynnościowej, jak określono w art. 8 i 10.

   Do celów art. 11 ust. 3a instytucje zobowiązane do spełnienia wymogów, o których mowa w art. 92a lub 92b, na zasadzie skonsolidowanej przeprowadzają pełną konsolidację wszystkich instytucji i instytucji finansowych będących ich jednostkami zależnymi w odpowiednich grupach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. Przedsiębiorstwa usług pomocniczych uwzględnia się w konsolidacji w przypadkach określonych w niniejszym artykule oraz zgodnie z metodami w nim określonymi.

3. W przypadku gdy przedsiębiorstwa są powiązane w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE, właściwe organy określają sposób, w jaki konsolidacja ma zostać przeprowadzona.

4. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany wymaga przeprowadzenia konsolidacji proporcjonalnej zgodnie z posiadanymi udziałami w kapitale instytucji i instytucji finansowych zarządzanych przez przedsiębiorstwo objęte konsolidacją wraz z przedsiębiorstwem lub przedsiębiorstwami nieobjętymi konsolidacją, w przypadku gdy zobowiązania tych przedsiębiorstw ograniczają się do udziałów, jakie posiadają w kapitale.

5. W przypadku udziałów kapitałowych lub powiązań kapitałowych innych niż te, o których mowa w ust. 1 i 4, właściwe organy określają, czy i w jaki sposób należy przeprowadzić konsolidację. W szczególności mogą one zezwolić na zastosowanie metody praw własności lub wymagać zastosowania tej metody. Stosowanie tej metody nie oznacza jednak objęcia danych przedsiębiorstw nadzorem na zasadzie skonsolidowanej.

6. Właściwe organy określają, czy i w jaki sposób należy przeprowadzić konsolidację w następujących przypadkach:

   a) gdy w opinii właściwych organów instytucja wywiera znaczący wpływ na jedną lub większą liczbę instytucji lub instytucji finansowych, lecz nie posiada udziałów kapitałowych w tych instytucjach ani innych powiązań kapitałowych z nimi; oraz

b) gdy dwie lub większa liczba instytucji lub instytucji finansowych są wspólnie zarządzane, a sytuacja ta nie wynika z umowy, z klauzuli aktów założycielskich lub umów spółki.

W szczególności właściwe organy mogą zezwolić na stosowanie metody przewidzianej w art. 22 ust. 7, 8 i 9 dyrektywy 2013/34/UE lub wymagać jej stosowania. Stosowanie tej metody nie oznacza jednak objęcia danych przedsiębiorstw nadzorem skonsolidowanym.

7. W przypadku gdy instytucja ma jednostkę zależną, która jest przedsiębiorstwem innym niż instytucja, instytucja finansowa lub przedsiębiorstwo usług pomocniczych, lub posiada udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie, stosuje wobec tej jednostki zależnej lub udziałów kapitałowych metodę praw własności. Stosowanie tej metody nie oznacza jednak objęcia danych przedsiębiorstw nadzorem na zasadzie skonsolidowanej.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na stosowanie lub wymagać od nich stosowania innej metody wobec takich jednostek zależnych lub udziałów kapitałowych, w tym metody wymaganej zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, pod warunkiem że:

a) instytucja nie stosuje jeszcze metody praw własności w dniu … [18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego];

b) stosowanie metody praw własności byłoby nadmiernie uciążliwe lub metoda ta nie odzwierciedla w odpowiedni sposób ryzyka, jakie przedsiębiorstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, stwarza dla instytucji; oraz

c) zastosowana metoda nie prowadzi do pełnej lub proporcjonalnej konsolidacji tego przedsiębiorstwa.

8. Właściwe organy mogą wymagać pełnej lub proporcjonalnej konsolidacji jednostki zależnej lub przedsiębiorstwa, w którym instytucja posiada udziały kapitałowe, w przypadku gdy ta jednostka zależna lub przedsiębiorstwo nie są instytucją, instytucją finansową lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych, a także gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) przedsiębiorstwo nie jest zakładem ubezpieczeń, zakładem ubezpieczeń państwa trzeciego, zakładem reasekuracji, zakładem reasekuracji państwa trzeciego, ubezpieczeniową spółką holdingową lub przedsiębiorstwem wyłączonym z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE zgodnie z art. 4 tej dyrektywy;

b) istnieje istotne ryzyko, że instytucja ta zdecyduje się zapewnić wsparcie finansowe temu przedsiębiorstwu w warunkach skrajnych, w przypadku braku zobowiązań umownych do zapewnienia takiego wsparcia lub wykraczając poza takie zobowiązania.

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi przeprowadza się konsolidację w przypadkach, o których mowa w ust. 3–6 i ust. 8.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2020 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

13) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 22*
Subkonsolidacja w przypadku jednostek z państw trzecich

1. Instytucje zależne stosują wymogi określone w art. 89, 90 i 91 oraz w częściach trzeciej, czwartej i siódmej, a także powiązane wymogi dotyczące sprawozdawczości w zakresie dźwigni finansowej określone w części siódmej A na podstawie swojej sytuacji subskonsolidowanej, jeżeli instytucje te mają jako jednostkę zależną w państwie trzecim instytucję lub instytucję finansową lub posiadają udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje zależne mogą zadecydować o niestosowaniu wymogów określonych w art. 89, 90 i 91 oraz w częściach trzeciej, czwartej i siódmej, a także powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie dźwigni finansowej określonych w części siódmej A na podstawie swojej sytuacji subskonsolidowanej, w przypadku gdy całkowite aktywa i pozycje pozabilansowe ich jednostek zależnych z państw trzecich i udziałów kapitałowych w państwach trzecich wynoszą mniej niż 10 % łącznej kwoty aktywów i pozycji pozabilansowych instytucji zależnej.";

14) tytuł części drugiej otrzymuje brzmienie:

„FUNDUSZE WŁASNE I ZOBOWIĄZANIA KWALIFIKOWALNE";

15) art. 26 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwe organy oceniają, czy emisje instrumentów kapitałowych spełniają kryteria określone w art. 28 lub, w stosownych przypadkach, w art. 29. Instytucje klasyfikują emisje instrumentów kapitałowych jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I dopiero po uzyskaniu zezwolenia od właściwych organów.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucje mogą klasyfikować jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I kolejne emisje danej formy instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, dla których otrzymały one już takie zezwolenie, o ile spełnione są oba następujące warunki:

a) przepisy regulujące te kolejne emisje są co do istoty takie same jak przepisy regulujące te emisje, w odniesieniu do których instytucje uzyskały już zezwolenie;

b) instytucje zgłosiły te kolejne emisje właściwym organom z odpowiednim wyprzedzeniem przed ich sklasyfikowaniem jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I.

Właściwe organy konsultują się z EUNB przed udzieleniem zezwolenia na nowe formy instrumentów kapitałowych, które mają zostać sklasyfikowane jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I. Właściwe organy należycie uwzględniają opinię EUNB oraz, w przypadku gdy zdecydują się odejść od opinii, w terminie trzech miesięcy od dnia jej otrzymania przesyłają do EUNB pismo, w którym przedstawiają uzasadnienie odejścia od danej opinii. Niniejszy akapit nie ma zastosowania do instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 31.

Na podstawie informacji otrzymanych od właściwych organów EUNB tworzy, prowadzi i publikuje wykaz wszystkich form instrumentów kapitałowych w każdym państwie członkowskim, które kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I. Zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB może gromadzić wszelkie informacje związane z instrumentami w kapitale podstawowym Tier I, które uzna za niezbędne do ustalenia zgodności z kryteriami określonymi w art. 28 lub, w stosownych przypadkach, w art. 29 niniejszego rozporządzenia, a także do celów prowadzenia i aktualizacji wykazu, o którym mowa w niniejszym akapicie.

Po zakończeniu procesu przeglądu przewidzianego w art. 80 oraz w przypadku gdy istnieją wystarczające dowody na to, że odnośne instrumenty kapitałowe nie spełniają kryteriów określonych w art. 28 lub, w stosownych przypadkach, w art. 29, lub przestały spełniać te kryteria, EUNB może podjąć decyzję – stosownie do sytuacji – o niedodaniu tych instrumentów do wykazu, o którym mowa w akapicie czwartym, lub o wykreśleniu ich z tego wykazu. EUNB podaje ten fakt do wiadomości publicznej, a także odsyła do stanowiska odpowiedniego właściwego organu w tej kwestii. Niniejszy akapit nie ma zastosowania do instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 31.”;

16) w art. 28 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) instrumenty są w pełni opłacone, a nabycie własności tych instrumentów nie jest finansowane bezpośrednio lub pośrednio przez instytucję;”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. b) wyłącznie ta część instrumentu kapitałowego, która jest w pełni opłacona, kwalifikuje się jako instrument w kapitale podstawowym Tier I.”;

b) w ust. 3 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Warunek określony w ust. 1 akapit pierwszy lit. h) ppkt (v) uznaje się za spełniony niezależnie od tego, czy jednostka zależna podlega umowie o przeniesieniu zysków i strat zawartej ze swoją jednostką dominującą, zgodnie z którą jednostka zależna ma obowiązek przekazać – w następstwie sporządzenia swojego rocznego sprawozdania finansowego – swój roczny wynik na rzecz jednostki dominującej, w przypadku gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) jednostka dominująca posiada co najmniej 90 % praw głosu i kapitału jednostki zależnej;

b) jednostka dominująca i jednostka zależna znajdują się w tym samym państwie członkowskim;

c) umowa została zawarta do zgodnych z prawem celów podatkowych;

d) przy sporządzaniu rocznego sprawozdania finansowego jednostka zależna ma swobodę decyzyjną w zakresie obniżenia kwoty dzielonych zysków i może przeznaczyć część lub całość swoich zysków na rzecz swoich własnych kapitałów rezerwowych lub funduszy ogólnego ryzyka bankowego, zanim dokona jakiejkolwiek płatności na rzecz swojej jednostki dominującej;

e) jednostka dominująca ma na mocy umowy obowiązek pełnego zrekompensowania jednostce zależnej wszystkich poniesionych przez nią strat;

f) umowa podlega okresowi wypowiedzenia, zgodnie z którym może ona zostać rozwiązana jedynie do końca roku obrachunkowego, ze skutkiem nie wcześniej niż początek następnego roku obrachunkowego, przy czym obowiązek jednostki dominującej w zakresie pełnego zrekompensowania jednostce zależnej wszystkich strat poniesionych w trakcie bieżącego roku obrachunkowego pozostaje bez zmian.

W przypadku gdy instytucja zawarła umowę o przeniesieniu zysków i strat, niezwłocznie powiadamia o tym właściwy organ i przekazuje mu kopię takiej umowy. Instytucja niezwłocznie powiadamia również właściwy organ o wszelkich zmianach w umowie o przeniesieniu zysków i strat oraz o rozwiązaniu takiej umowy. Instytucja może zawrzeć tylko jedną umowę o przeniesieniu zysków i strat.”;

17) w art. 33 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) zysków i strat wartości godziwej związanych z instrumentami pochodnymi będącymi zobowiązaniami instytucji wynikających ze zmian własnego ryzyka kredytowego instytucji.”;

18) w art. 36 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wartości niematerialne i prawne, z wyjątkiem ostrożnie wycenianych aktywów będących oprogramowaniem, na których wartość nie wpływa w sposób negatywny restrukturyzacja lub uporządkowana likwidacja instytucji, jej niewypłacalność lub likwidacja;”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„n) w przypadku zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, o którym mowa w art. 132c ust. 2, kwotę, o którą bieżąca wartość rynkowa jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, leżących u podstaw zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, jest niższa od obecnej wartości zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, i z tytułu której dana instytucja nie uznała jeszcze obniżenia pozycji kapitału podstawowego Tier I.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia stosowania odliczeń, o których mowa w ust. 1 lit. b), w tym istotności negatywnych skutków na wartość, które nie powodują obaw natury ostrożnościowej.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

19) w art. 37 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) kwotę podlegającą odliczeniu pomniejsza się o kwotę zaktualizowanej wyceny księgowej wartości niematerialnych i prawnych jednostek zależnych wyprowadzoną z konsolidacji jednostek zależnych należących do osób innych niż przedsiębiorstwa objęte konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2.";

20) w art. 39 ust. 2 akapit pierwszy zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego nieoparte na przyszłej rentowności ograniczają się do aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które zostały utworzone przed dniem 23 listopada 2016 r. i które wynikają z różnic przejściowych, w przypadku gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:”;

21) art. 45 lit. a) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) termin zapadalności pozycji krótkiej jest taki sam jak termin zapadalności pozycji długiej lub późniejszy, albo rezydualny termin zapadalności pozycji krótkiej wynosi co najmniej rok;”;

22) w art. 49 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Niniejszy ustęp nie ma zastosowania przy obliczaniu funduszy własnych do celów spełnienia wymogów określonych w art. 92a i 92b; obliczeń tych dokonuje się zgodnie z ramami odliczania określonymi w art. 72e ust. 4.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

(i) w lit. a) pkt (iv) ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Skonsolidowany bilans lub rozszerzone zagregowane obliczenie przedstawia się właściwym organom z częstotliwością określoną w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w art. 430 ust. 7”;

(ii) w lit. a) pkt (v) pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„(v) instytucje objęte instytucjonalnym systemem ochrony spełniają razem na zasadzie skonsolidowanej lub w rozszerzonym ujęciu zagregowanym wymogi określone w art. 92 oraz prowadzą sprawozdawczość na temat spełniania tych wymogów zgodnie z art. 430.”;

23) w art. 52 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) instrumenty są wyemitowane bezpośrednio przez instytucję i są w pełni opłacone;”;

b) w lit. b) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„b) instrumenty nie są w posiadaniu któregokolwiek z poniższych:”;

c) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) nabycie własności instrumentów nie jest finansowane bezpośrednio lub pośrednio przez instytucję;”;

d) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) w przypadku gdy instrumenty obejmują jedną lub większą liczbę opcji wykupu przed terminem, w tym opcje kupna, dane opcje wykonuje się według wyłącznego uznania emitenta;”;

e) lit. j) otrzymuje brzmienie:

„j) przepisy regulujące dane instrumenty nie wskazują bezpośrednio lub pośrednio, że dojdzie do wezwania do sprzedaży instrumentów lub że instrumenty te będą wykupywane lub odkupywane przez instytucję – stosownie do przypadku –w przypadku innym niż niewypłacalność lub likwidacja instytucji, a instytucja w jakikolwiek inny sposób nie ogłasza sama takiej informacji;”;

f) lit. p) otrzymuje brzmienie:

„p) w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, lub w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie członkowskim, prawo lub postanowienia umowne regulujące instrumenty zawierają wymóg, aby – po podjęciu przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji decyzji o wykonaniu uprawnień do umorzenia i konwersji, o których mowa w art. 59 tej dyrektywy– kwota główna instrumentów została umorzona na stałe lub aby instrumenty zostały poddane konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;

w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i nie został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, prawo lub postanowienia umowne regulujące instrumenty zawierają wymóg, aby – po podjęciu decyzji przez odpowiedni organ państwa trzeciego – kwota główna instrumentów została umorzona na stałe lub aby instrumenty zostały poddane konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;”;

g) dodaje się litery w brzmieniu:

„q) w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, lub w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie członkowskim, instrumenty mogą być emitowane wyłącznie na mocy przepisów tego państwa trzeciego, lub w inny sposób podlegać tym przepisom, w przypadku gdy – na mocy tych przepisów – wykonanie uprawnień do umorzenia i konwersji, o których mowa w art. 59 tej dyrektywy, jest skuteczne i możliwe do wyegzekwowania na podstawie przepisów ustawowych lub możliwych do wyegzekwowania na drodze prawnej postanowień umownych, w których uznaje się restrukturyzację i uporządkowaną likwidację lub inne działania z zakresu umorzenia lub konwersji;

r) instrumenty nie podlegają uzgodnieniom dotyczącym potrącenia lub kompensowania, które obniżałyby ich zdolność do pokrycia strat.”;

h) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. a) wyłącznie ta część instrumentu kapitałowego, która jest w pełni opłacona, kwalifikuje się jako instrument dodatkowy w Tier I.”;

24) w art. 54 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„e) w przypadku gdy instrumenty dodatkowe w Tier I zostały wyemitowane przez jednostkę zależną mającą siedzibę w państwie trzecim, zdarzenie inicjujące na poziomie 5,125 % lub wyższym, o którym mowa w lit. a), oblicza się zgodnie z przepisami prawa krajowego tego państwa trzeciego lub postanowieniami umownymi regulującymi dane instrumenty, pod warunkiem że właściwy organ, po konsultacji z EUNB, uzna, że przepisy te są co najmniej równoważne z wymogami określonymi w niniejszym artykule.”;

25) w art. 59 lit. a) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) termin zapadalności pozycji krótkiej jest taki sam jak termin zapadalności pozycji długiej lub późniejszy, albo rezydualny termin zapadalności pozycji krótkiej wynosi co najmniej rok;”;

26) art. 62 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) instrumentów kapitałowych, w przypadku gdy spełnione zostały warunki określone w art. 63, oraz w zakresie określonym w art. 64;”;

27) w art. 63 wprowadza się następujące zmiany:

a) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty w Tier II, o ile spełnione są następujące warunki:”;

b) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) instrumenty są wyemitowane bezpośrednio przez instytucję i są w pełni opłacone;”;

c) w lit. b) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„b) instrumenty nie są w posiadaniu któregokolwiek z poniższych:”;

d) lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) nabycie własności instrumentów nie jest finansowane bezpośrednio lub pośrednio przez instytucję;

d) należność z tytułu kwoty głównej danych instrumentów na mocy przepisów regulujących te instrumenty ma niższy stopień uprzywilejowania niż jakakolwiek należność z tytułu instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych;”;

e) w lit. e) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„e) instrumenty nie są zabezpieczone lub objęte gwarancją, która zwiększa stopień uprzywilejowania należności, przez którykolwiek z poniższych:”;

f) lit. f)–n) otrzymują brzmienie:

„f) instrumenty nie podlegają jakiemukolwiek porozumieniu, które w inny sposób zwiększa stopień uprzywilejowania danej należności z tytułu instrumentów;

g) instrumenty te mają pierwotny termin zapadalności wynoszący co najmniej pięć lat;

h) przepisy regulujące dane instrumenty nie zawierają jakiejkolwiek zachęty do wykupu lub spłaty – stosownie do przypadku – kwoty głównej tych instrumentów przez daną instytucję przed terminem ich zapadalności;

i) w przypadku gdy instrumenty obejmują jedną lub większą liczbę opcji spłaty przed terminem, w tym opcje kupna, dane opcje wykonuje się według wyłącznego uznania emitenta;

j) wbudowaną w instrumenty opcję wykupu można wykonać, a instrumenty wykupić, spłacić lub odkupić przed terminem wyłącznie w przypadku gdy spełnione zostały warunki określone w art. 77, i nie wcześniej niż pięć lat po dniu emisji, z wyjątkiem sytuacji gdy spełnione zostały warunki określone w art. 78 ust. 4;

k) przepisy regulujące dane instrumenty nie wskazują bezpośrednio lub pośrednio, że dojdzie do wezwania do sprzedaży instrumentów lub że instrumenty te będą wykupywane, spłacane lub odkupywane przed terminem przez instytucję – stosownie do sytuacji –w przypadku innym niż niewypłacalność lub likwidacja instytucji, a instytucja w jakikolwiek inny sposób nie ogłasza sama takiej informacji;

l) przepisy regulujące dane instrumenty nie dają posiadaczowi prawa do przyspieszenia planowanej przyszłej płatności odsetek lub kwoty głównej w przypadkach innych niż niewypłacalność lub likwidacja danej instytucji;

m) wysokość płatności odsetek lub dywidendy – stosownie do przypadku – należnych z tytułu instrumentów nie będzie zmieniana w zależności od zdolności kredytowej instytucji lub jej jednostki dominującej;

n) w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, lub w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie członkowskim, prawo lub postanowienia umowne regulujące instrumenty zawierają wymóg, aby – po podjęciu przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji decyzji o wykonaniu uprawnień do umorzenia i konwersji, o których mowa w art. 59 tej dyrektywy– kwota główna instrumentów została umorzona na stałe lub aby instrumenty zostały poddane konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;

w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i nie został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, prawo lub postanowienia umowne regulujące instrumenty zawierają wymóg, aby – po podjęciu decyzji przez odpowiedni organ państwa trzeciego – kwota główna instrumentów została umorzona na stałe lub aby instrumenty zostały poddane konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;”;

g) dodaje się litery w brzmieniu:

„o) w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, lub w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie członkowskim, instrumenty mogą być emitowane wyłącznie na mocy przepisów tego państwa trzeciego, lub w inny sposób podlegać tym przepisom, w przypadku gdy – na mocy tych przepisów – wykonanie uprawnień do umorzenia i konwersji, o których mowa w art. 59 tej dyrektywy, jest skuteczne i możliwe do wyegzekwowania na podstawie przepisów ustawowych lub możliwych do wyegzekwowania na drodze prawnej postanowień umownych, w których uznaje się restrukturyzację i uporządkowaną likwidację lub inne działania z zakresu umorzenia lub konwersji;

p) instrumenty nie podlegają uzgodnieniom dotyczącym potrącenia lub kompensowania, które obniżałyby ich zdolność do pokrycia strat.”;

h) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Do celów ust. 1 lit. a) wyłącznie ta część instrumentu kapitałowego, która jest w pełni opłacona, kwalifikuje się jako instrument w Tier II.”;

28) art. 64 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 64*
Amortyzacja instrumentów w Tier II

1. Pełna wartość instrumentów w Tier II o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym ponad pięć lat kwalifikuje się jako pozycje w Tier II.

2. Zakres, w jakim instrumenty w Tier II kwalifikują się jako pozycje w Tier II w trakcie ostatnich pięciu lat terminu zapadalności danych instrumentów, oblicza się, mnożąc wynik obliczenia, o którym mowa w lit. a), przez kwotę, o której mowa w lit. b):

   a) wartość bilansowa instrumentów w pierwszym dniu ostatniego pięcioletniego okresu ich umownego terminu zapadalności podzielona przez liczbę dni w tym okresie;

   b) liczba pozostałych dni umownego terminu zapadalności instrumentów”;

29) w art. 66 dodaje się literę w brzmieniu:

„e) kwotę pozycji, która musi zostać odliczona od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych na podstawie art. 72e i która przekracza wartość pozycji zobowiązań kwalifikowalnych instytucji.”;

30) w art. 69 lit. a) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) termin zapadalności pozycji krótkiej jest taki sam jak termin zapadalności pozycji długiej lub późniejszy, albo rezydualny termin zapadalności pozycji krótkiej wynosi co najmniej rok;”;

31) po art. 72 dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ 5a
Zobowiązania kwalifikowalne

Sekcja 1
Pozycje i instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych

Artykuł 72a
Pozycje zobowiązań kwalifikowalnych

1. Pozycje zobowiązań kwalifikowalnych składają się z następujących elementów, chyba że należą one do którejkolwiek z kategorii wyłączonych zobowiązań określonych w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz w zakresie określonym w art. 72c:

   a) instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych w przypadku gdy spełnione zostały warunki określone w art. 72b, w zakresie, w jakim nie kwalifikują się one jako pozycje kapitału podstawowego Tier I, pozycje dodatkowe w Tier I lub pozycje w Tier II;

   b) instrumentów w Tier II o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej rok, w zakresie, w jakim nie kwalifikują się one jako pozycje w Tier II zgodnie z art. 64.

2. Z pozycji zobowiązań kwalifikowalnych wyłącza się następujące zobowiązania:

a) depozyty gwarantowane;

b) depozyty na żądanie i depozyty krótkoterminowe o pierwotnym terminie zapadalności krótszym niż rok;

c) część kwalifikujących się depozytów osób fizycznych, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, przekraczająca poziom gwarancji, o którym mowa w art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE*;

d) depozyty, które byłyby kwalifikującymi się depozytami osób fizycznych, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, gdyby nie zostały one złożone za pośrednictwem znajdujących się poza Unią oddziałów instytucji mających siedzibę w Unii;

e) zobowiązania zabezpieczone, w tym obligacje zabezpieczone i zobowiązania w postaci instrumentów finansowych stosowanych do celów zabezpieczających, które stanowią integralną część zbioru aktywów stanowiących zabezpieczenie i które zgodnie z prawem krajowym są zabezpieczone w sposób podobny do obligacji zabezpieczonych, pod warunkiem że wszystkie aktywa zabezpieczone związane ze zbiorem aktywów stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych pozostają nienaruszone, wyodrębnione i posiadają wystarczające ilości środków, oraz z wyłączeniem jakiejkolwiek części zabezpieczonego zobowiązania lub zobowiązania, w odniesieniu do którego ustanowiono zabezpieczenie, przekraczającej wartość aktywów, zastawu lub zabezpieczenia, w odniesieniu do którego zostało ustanowione;

f) każde zobowiązanie, które powstaje w wyniku posiadania aktywów klientów lub środków pieniężnych klientów, w tym aktywów klientów lub środków pieniężnych klientów przechowywanych w imieniu przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że taki klient jest chroniony na mocy mającego zastosowanie prawa dotyczącego niewypłacalności;

g) każde zobowiązanie, które powstaje w wyniku stosunku powierniczego między podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub jakąkolwiek jego jednostką zależną (powiernikiem) a inną osobą (beneficjentem), pod warunkiem że taki beneficjent jest chroniony na mocy mającego zastosowanie prawa dotyczącego niewypłacalności lub prawa cywilnego;

h) zobowiązania wobec instytucji, z wyłączeniem zobowiązań wobec podmiotów będących częścią tej samej grupy, o pierwotnym terminie zapadalności poniżej siedmiu dni;

i) zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności wynosi mniej niż siedem dni, względem:

(i) systemów lub operatorów systemów wyznaczonych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 98/26/WE**;

(ii) uczestników systemu wyznaczonego zgodnie z dyrektywą 98/26/WE oraz zobowiązania powstałe w wyniku udziału w takim systemie; lub

(iii) kontrahentów centralnych z państw trzecich uznanych zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

j) zobowiązanie w stosunku do któregokolwiek z poniższych:

(i) pracownika, związane z należnymi płacami, świadczeniami emerytalnymi lub innymi stałymi składnikami wynagrodzenia, z wyjątkiem zmiennych składników wynagrodzenia, które nie są regulowane przez układ zbiorowy pracy, oraz z wyjątkiem zmiennych składników wynagrodzenia osób podejmujących istotne ryzyko działalności, o których mowa w art. 92 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE;

(ii) wierzyciela komercyjnego lub handlowego, w przypadku gdy zobowiązanie wynika z dostawy dla instytucji lub jednostki dominującej towarów lub świadczenia na ich rzecz usług, które mają krytyczne znaczenie dla prowadzenia przez instytucję lub jednostkę dominującą bieżącej działalności, w tym usług informatycznych, usług użyteczności publicznej oraz usług wynajmu, obsługi i utrzymania budynków i pomieszczeń;

(iii) organów podatkowych i instytucji zabezpieczenia społecznego, pod warunkiem że zobowiązania te mają uprzywilejowany charakter na mocy mającego zastosowanie prawa;

(iv) systemów gwarancji depozytów, w przypadku gdy zobowiązania powstały ze składek należnych zgodnie z dyrektywą 2014/49/UE;

k) zobowiązania wynikające z instrumentów pochodnych;

l) zobowiązania wynikające z instrumentów dłużnych z wbudowanym instrumentem pochodnym.

Do celów akapitu pierwszego lit. l) instrumentów dłużnych zawierających opcje wykupu przed terminem podlegające wykonaniu według uznania emitenta lub posiadacza oraz instrumentów dłużnych o zmiennym oprocentowaniu wynikającym z powszechnie stosowanej referencyjnej stopy procentowej, takiej jak Euribor lub Libor, nie uznaje się za instrumenty dłużne z wbudowanym instrumentem pochodnym wyłącznie ze względu na takie cechy.

Artykuł 72b

Instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych

1. Zobowiązania kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, o ile spełniają warunki określone w niniejszym artykule, oraz wyłącznie w zakresie określonym w niniejszym artykule.

2. Zobowiązania kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) zobowiązania zostały bezpośrednio wyemitowane lub zaciągnięte, stosownie do przypadku, przez instytucję i są w pełni opłacone;

   b) zobowiązania nie są w posiadaniu któregokolwiek z poniższych:

      (i) instytucji lub podmiotu, które należą do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

      (ii) przedsiębiorstwa, w którym instytucja posiada bezpośredni lub pośredni udział kapitałowy w postaci co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału tego przedsiębiorstwa posiadanych bezpośrednio lub poprzez stosunek kontroli;

c) nabycie własności zobowiązań nie jest finansowane bezpośrednio lub pośrednio przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

d) należność z tytułu kwoty głównej danych zobowiązań na mocy przepisów regulujących dane instrumenty jest w pełni podporządkowana należnościom wynikającym z wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2; ten wymóg podporządkowania uznaje się za spełniony w każdej z następujących sytuacji:

(i) postanowienia umowne regulujące zobowiązania stanowią, że w przypadku standardowego postępowania upadłościowego zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 47 dyrektywy 2014/59/UE należność z tytułu kwoty głównej danych instrumentów ma niższy stopień uprzywilejowania niż należności wynikające z jakichkolwiek wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2 niniejszego rozporządzenia;

(ii) mające zastosowanie prawo stanowi, że w przypadku standardowego postępowania upadłościowego zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 47 dyrektywy 2014/59/UE należność z tytułu kwoty głównej danych instrumentów ma niższy stopień uprzywilejowania niż należności wynikające z jakichkolwiek wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2 niniejszego rozporządzenia;

(iii) dane instrumenty emituje podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który nie ma w swoim bilansie jakichkolwiek wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2 niniejszego rozporządzenia, które mają stopień uprzywilejowania równy stopniowi uprzywilejowania instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych lub które mają niższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych;

e) zobowiązania nie są zabezpieczone ani objęte gwarancją lub jakimkolwiek innym porozumieniem, które zwiększa stopień uprzywilejowania należności, przez którekolwiek z poniższych:

(i) instytucję lub jej jednostki zależne;

(ii) jednostkę dominującą instytucji lub jej jednostki zależne;

(iii) jakiekolwiek przedsiębiorstwo mające bliskie powiązania z podmiotami, o których mowa w ppkt (i) oraz (ii);

f) zobowiązania nie podlegają uzgodnieniom dotyczącym potrącenia lub kompensowania, które obniżałyby ich zdolność do pokrycia strat w trakcie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

g) przepisy regulujące zobowiązania nie zawierają jakiejkolwiek zachęty do wezwania do sprzedaży, wykupienia lub odkupienia kwoty głównej tych zobowiązań przed terminem ich zapadalności ani do spłacenia kwoty głównej tych zobowiązań przed terminem przez instytucję, stosownie do sytuacji, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 72c ust. 3;

h) zobowiązania nie zawierają opcji wykupu możliwej do wykonania przez posiadaczy instrumentów przed terminem ich zapadalności, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 72c ust. 2;

i) z zastrzeżeniem art. 72c ust. 3 i 4, w przypadku gdy zobowiązania obejmują jedną lub większą liczbę opcji spłaty przed terminem, w tym opcje kupna, dane opcje wykonuje się według wyłącznego uznania emitenta, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 72c ust. 2;

j) można wezwać do sprzedaży zobowiązań, wykupywać, spłacać lub odkupywać zobowiązania przed terminem wyłącznie wtedy, kiedy spełnione są warunki określone w art. 77 i 78a;

k) przepisy regulujące dane zobowiązania nie wskazują bezpośrednio lub pośrednio, że dojdzie do wezwania do sprzedaży zobowiązań lub że zobowiązania będą lub mogą być wykupywane, spłacane lub odkupywane przed terminem – stosownie do przypadku – przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku innym niż niewypłacalność lub likwidacja instytucji, a instytucja w jakikolwiek inny sposób nie ogłasza sama takiej informacji;

l) przepisy regulujące dane zobowiązania nie dają posiadaczowi prawa do przyspieszenia planowanej przyszłej płatności odsetek lub kwoty głównej w innych przypadkach niż niewypłacalność lub likwidacja danego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

m) wysokość płatności odsetek lub dywidendy – stosownie do przypadku – należnych z tytułu zobowiązań nie będzie zmieniana w zależności od zdolności kredytowej podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub jego jednostki dominującej;

n) w przypadku instrumentów wyemitowanych po dniu … [dwa lata po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] odpowiednie dokumenty umowne oraz, w stosownych przypadkach, prospekt emisyjny dotyczący danej emisji zawierają wyraźne odesłanie do możliwości wykonania uprawnienia do umorzenia i konwersji zgodnie z art. 48 dyrektywy 2014/59/UE.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego artykułu wyłącznie te części zobowiązań, które są w pełni opłacone, kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych.

Do celów akapitu pierwszego lit. d), w przypadku gdy niektóre z wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2, są podporządkowane zwykłym niezabezpieczonym roszczeniom na mocy krajowego prawa dotyczącego niewypłacalności, między innymi ze względu na to, że wierzyciel ma bliskie powiązania z dłużnikiem, jest lub był udziałowcem, jest w stosunku kontroli lub grupy, jest członkiem organu zarządzającego lub jest związany z którąkolwiek z tych osób, z oceny podporządkowania wyłącza się roszczenia wynikające z takich wyłączonych zobowiązań.

3. Oprócz zobowiązań, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zezwolić, aby zobowiązania kwalifikowały się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych do kwoty łącznej, która nie przekracza 3,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 i 4, pod warunkiem że:

   a) spełnione są wszystkie warunki określone w ust. 2, z wyjątkiem warunku określonego w ust. 2 akapit pierwszy lit. d);

   b) zobowiązania mają stopień uprzywilejowania równy najniższemu stopniowi uprzywilejowania wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2, z wyjątkiem wyłączonych zobowiązań, które są podporządkowane zwykłym niezabezpieczonym roszczeniom na mocy krajowego prawa dotyczącego niewypłacalności, o których mowa w ust. 2 akapit trzeci niniejszego artykułu; oraz

   c) włączenie tych zobowiązań do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych nie powodowałoby istotnego ryzyka wniesienia skutecznego sprzeciwu lub uzasadnionych roszczeń o rekompensatę zgodnie z oceną organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do zasad, o których mowa w art. 34 ust. 1 lit. g) oraz art. 75 dyrektywy 2014/59/UE.

4. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zezwolić, aby oprócz zobowiązań, o których mowa w ust. 2, również inne zobowiązania kwalifikowały się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, pod warunkiem że:

a) instytucja nie ma zezwolenia na włączenie do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych zobowiązań, o których mowa w ust. 3;

b) spełnione są wszystkie warunki określone w ust. 2, z wyjątkiem warunku określonego w ust. 2 akapit pierwszy lit. d);

c) zobowiązania mają stopień uprzywilejowania równy najniższemu stopniowi uprzywilejowania wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2, lub mają wyższy stopień uprzywilejowania niż te zobowiązania, z wyjątkiem wyłączonych zobowiązań podporządkowanych zwykłym niezabezpieczonym roszczeniom na mocy krajowego prawa dotyczącego niewypłacalności, o których mowa w ust. 2 akapit trzeci niniejszego artykułu;

d) w bilansie instytucji kwota wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2, i które mają stopień uprzywilejowania równy stopniowi uprzywilejowania zobowiązań w przypadku niewypłacalności lub niższy od niego, nie przekracza 5 % kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych instytucji;

e) włączenie tych zobowiązań do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych nie powodowałoby istotnego ryzyka wniesienia skutecznego sprzeciwu lub uzasadnionych roszczeń o rekompensatę zgodnie z oceną organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do zasad, o których mowa w art. 34 ust. 1 lit. g) oraz art. 75 dyrektywy 2014/59/UE.

5. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zezwolić instytucji wyłącznie na włączenie zobowiązań, o których mowa w ust. 3 albo 4, jako pozycji zobowiązań kwalifikowalnych.

6. Badając, czy warunki określone w niniejszym artykule są spełnione, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji konsultuje się z właściwym organem.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

   a) mającej zastosowanie formy i charakteru pośredniego finansowania instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych;

   b) formy i charakteru zachęt do wykupu do celów warunku określonego w niniejszym artykule ust. 2 akapit pierwszy lit. g) oraz w art. 72c ust. 3.

   Te projekty regulacyjnych standardów technicznych muszą być w pełni zgodne z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 28 ust. 5 lit. a) oraz w art. 52 ust. 2 lit. a).

   EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [sześć miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 72c

Amortyzacja instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych

1. Instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej rok w pełni kwalifikują się jako pozycje zobowiązań kwalifikowalnych.

   Instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym mniej niż rok nie kwalifikują się jako pozycje zobowiązań kwalifikowalnych.

2. Do celów ust. 1, w przypadku gdy instrument zobowiązań kwalifikowalnych zawiera opcję wykupu możliwą do wykonania przez posiadacza przed pierwotnie określonym terminem zapadalności instrumentu, termin zapadalności instrumentu określa się jako najwcześniejszy termin, w którym posiadacz może wykonać opcję wykupu i zlecić wykup lub spłatę instrumentu.

3. Do celów ust. 1, w przypadku gdy instrument zobowiązań kwalifikowalnych zawiera zachętę do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu przez emitenta danego instrumentu przed pierwotnie określonym terminem jego zapadalności, termin zapadalności instrumentu określa się jako najwcześniejszy termin, w którym emitent może wykonać tę opcję i zlecić wykup lub spłatę instrumentu.

4. Do celów ust. 1, w przypadku gdy instrument zobowiązań kwalifikowalnych zawiera opcje wykupu przed terminem podlegające wykonaniu według wyłącznego uznania emitenta przed pierwotnie określonym terminem zapadalności instrumentu, lecz gdy przepisy regulujące dany instrument nie zawierają jakichkolwiek zachęt do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu instrumentu przed jego terminem zapadalności i nie zawierają jakiejkolwiek opcji wykupu lub spłaty według uznania posiadaczy, termin zapadalności instrumentu określa się jako pierwotnie określony termin zapadalności.

Artykuł 72d

Konsekwencje zaprzestania spełniania warunków kwalifikowalności

W sytuacji gdy, w przypadku instrumentu zobowiązań kwalifikowalnych, mające zastosowanie warunki określone w art. 72b przestają być spełniane, zobowiązania te niezwłocznie przestają kwalifikować się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych.

Zobowiązania, o których mowa w art. 72b ust. 2, nadal można traktować jak instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, dopóki kwalifikują się one jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 72b ust. 3 lub 4.

Sekcja 2

Odliczenia od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych

Artykuł 72e

Odliczenia od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych

1. Instytucje, które podlegają art. 92a, odliczają od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych:

   a) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach własnych zobowiązań kwalifikowalnych, w tym własnych zobowiązań, które mogłyby podlegać obowiązkowi zakupu przez instytucję na mocy istniejących zobowiązań umownych;

   b) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych podmiotów będących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, z którymi instytucja ma krzyżowe powiązania kapitałowe, uznane przez właściwy organ za mające na celu sztuczne zawyżanie zdolności podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do pokrywania strat i dokapitalizowania;

   c) mającą zastosowanie i określoną zgodnie z art. 72i kwotę bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych podmiotów będących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w przypadku gdy instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w te podmioty;

d) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych podmiotów będących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w przypadku gdy instytucja dokonała znacznej inwestycji w te podmioty, z wyjątkiem pozycji z tytułu gwarantowania emisji utrzymywanych przez pięć dni roboczych lub krócej.

2. Do celów niniejszej sekcji wszystkie instrumenty o stopniu uprzywilejowania równym stopniowi uprzywilejowania instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych traktowane są jak instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, z wyjątkiem instrumentów o stopniu uprzywilejowania równym stopniowi uprzywilejowania instrumentów uznanych za zobowiązania kwalifikowalne zgodnie z art. 72b ust. 3 i 4.

3. Do celów niniejszej sekcji instytucje mogą obliczać kwotę posiadanych instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 72b ust. 3, w następujący sposób:

$$h = \sum_{i} \left(H_i \cdot \frac{l_i}{L_i} \right)$$

gdzie:

h = kwota posiadanych instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 72b ust. 3;

i = indeks oznaczający instytucję emitującą;

H_i = całkowita kwota posiadanych zobowiązań kwalifikowalnych instytucji emitującej i, o których mowa w art. 72b ust. 3;

l_i = kwota zobowiązań włączonych przez instytucję emitującą i do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych w granicach określonych w art. 72b ust. 3 zgodnie z najnowszymi informacjami ujawnionymi przez instytucję emitującą; oraz

L_i = całkowita kwota pozostających do spłaty zobowiązań instytucji emitującej i, o których mowa w art. 72b ust. 3, zgodnie z najnowszymi informacjami ujawnionymi przez emitenta.

4. W przypadku gdy unijna instytucja dominująca lub dominująca instytucja z państwa członkowskiego, która podlega art. 92a, posiada bezpośrednie, pośrednie lub syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach funduszy własnych lub w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych jednej lub większej liczby jednostek zależnych, które nie należą do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji co instytucja dominująca, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji dominującej może zezwolić instytucji dominującej – po należytym uwzględnieniu opinii organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszelkich jednostek zależnych, których to dotyczy – na odliczenie takich udziałów przez odliczenie niższej kwoty określonej przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji dominującej. Ta skorygowana kwota musi być co najmniej równa kwocie (m) obliczonej w następujący sposób:

$$m_i = \max\{0; OP_i + LP_i - \max\{0; \beta \cdot [O_i + L_i - r_i \cdot aRWA_i]\}\}$$

gdzie:

i = indeks oznaczający jednostkę zależną;

OP_i = kwota instrumentów funduszy własnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i, posiadanych przez instytucję dominującą;

LP_i = kwota pozycji zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i, oraz posiadanych przez instytucję dominującą;

β = odsetek instrumentów funduszy własnych i pozycji zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i, oraz posiadanych przez jednostkę dominującą;

O_i = kwota funduszy własnych jednostki zależnej i, bez uwzględnienia odliczenia obliczonego zgodnie z niniejszym ustępem;

L_i = kwota zobowiązań kwalifikowalnych jednostki zależnej i, bez uwzględnienia odliczenia obliczonego zgodnie z niniejszym ustępem;

r_i = stosunek mający zastosowanie do jednostki zależnej i na poziomie jej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia oraz art. 45d dyrektywy 2014/59/UE; oraz

$aRWA_i$ = łączna kwota ekspozycji na ryzyko podmiotu będącego globalną instytucją o znaczeniu systemowym i, obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 i 4, z uwzględnieniem korekt określonych w art. 12a.

W przypadku gdy instytucji dominującej zezwolono na odliczenie skorygowanej kwoty zgodnie z akapitem pierwszym, jednostka zależna odlicza różnicę między kwotą posiadanych instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w akapicie pierwszym, a tą skorygowaną kwotą.

Artykuł 72f

Odliczanie posiadanych instrumentów własnych zobowiązań kwalifikowalnych

Do celów art. 72e ust. 1 lit. a) instytucje obliczają wartość udziałów kapitałowych na podstawie pozycji długich brutto z zastrzeżeniem następujących wyjątków:

a) instytucje mogą obliczać kwotę posiadanych udziałów kapitałowych na podstawie pozycji długiej netto, o ile spełnione są oba poniższe warunki:

   (i) pozycje długie i krótkie mają taką samą ekspozycję bazową, a pozycje krótkie nie wiążą się z ryzykiem kontrahenta;

   (ii) zarówno pozycja długa, jak i krótka są ujęte w portfelu handlowym albo obie są ujęte w portfelu bankowym;

b) instytucje określają kwotę podlegającą odliczeniu z tytułu posiadanych bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w postaci indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu instrumentów własnych zobowiązań kwalifikowalnych objętych tymi indeksami;

c) instytucje mogą kompensować pozycje długie brutto w instrumentach własnych zobowiązań kwalifikowalnych związane z posiadanymi indeksowymi papierami wartościowymi względem pozycji krótkich w instrumentach własnych zobowiązań kwalifikowalnych wynikających z pozycji krótkich w indeksach bazowych, w tym również w przypadku gdy te pozycje krótkie obejmują ryzyko kontrahenta, o ile spełnione są oba poniższe warunki:

   (i) pozycje długie i krótkie są ujęte w tych samych indeksach bazowych;

(ii) zarówno pozycja długa, jak i krótka są ujęte w portfelu handlowym albo obie są ujęte w portfelu bankowym.

Artykuł 72g

Podstawa odliczeń w odniesieniu do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych

Do celów art. 72e ust. 1 lit. b), c) i d) instytucje odliczają pozycje długie brutto z zastrzeżeniem wyjątków określonych w art. 72h i 72i.

Artykuł 72h

Odliczanie posiadanych zobowiązań kwalifikowalnych innych podmiotów będących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym

Instytucje, które nie korzystają z wyjątku określonego w art. 72j, dokonują odliczeń, o których mowa w art. 72e ust. 1 lit. c) i d), zgodnie z następującymi zasadami:

a) instytucje te mogą obliczać posiadane bezpośrednio, pośrednio i syntetycznie instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych na podstawie pozycji długiej netto dotyczącej tej samej ekspozycji bazowej, o ile spełnione są oba poniższe warunki:

(i) termin zapadalności pozycji krótkiej jest taki sam jak termin zapadalności pozycji długiej lub późniejszy, albo rezydualny termin zapadalności pozycji krótkiej wynosi co najmniej rok;

(ii) zarówno pozycja długa, jak i krótka są ujęte w portfelu handlowym albo obie są ujęte w portfelu bankowym;

b) instytucje określają kwotę podlegającą odliczeniu z tytułu posiadanych bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w postaci indeksowych papierów wartościowych, dokonując przeglądu ekspozycji bazowej z tytułu instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych objętych tymi indeksami.

Artykuł 72i

Odliczanie zobowiązań kwalifikowalnych w przypadku gdy instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym

1. Do celów art. 72e ust. 1 lit. c) instytucje obliczają mającą zastosowanie kwotę podlegającą odliczeniu mnożąc kwotę, o której mowa w lit. a) niniejszego ustępu, przez współczynnik będący wynikiem obliczenia, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu:

   a) kwota łączna, o jaką wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I, instrumentach dodatkowych w Tier I oraz instrumentach w Tier II wyemitowanych przez podmioty sektora finansowego oraz w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w które to podmioty instytucja nie dokonała znacznej inwestycji, przekracza 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczonej po zastosowaniu następujących przepisów:

      (i) art. 32–35;

      (ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–g), lit. k) ppkt (ii)–(v) oraz lit. l), z wyjątkiem kwoty podlegającej odliczeniu w związku z aktywami z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartymi na przyszłej rentowności i wynikającymi z różnic przejściowych;

      (iii) art. 44 i 45;

b) kwota posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w które to podmioty instytucja nie dokonała znacznej inwestycji, podzielona przez kwotę łączną posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I, instrumentach dodatkowych w Tier I oraz instrumentach w Tier II wyemitowanych przez podmioty sektora finansowego oraz w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w które podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie dokonał znacznej inwestycji.

2. Instytucje wyłączają pozycje z tytułu gwarantowania emisji utrzymywane przez pięć dni roboczych lub krócej z kwot, o których mowa w ust. 1 lit. a), oraz z obliczenia współczynnika zgodnie z ust. 1 lit. b).

3. Kwotę podlegającą odliczeniu zgodnie z ust. 1 dzieli się między wszystkie posiadane przez instytucję instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowane przez podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym. Instytucje określają kwotę każdego instrumentu zobowiązań kwalifikowalnych, którą odlicza się zgodnie z ust. 1, mnożąc kwotę określoną w lit. a) niniejszego ustępu przez część określoną w lit. b) niniejszego ustępu:

a) kwota udziałów kapitałowych, która musi zostać odliczona zgodnie z ust. 1;

b) reprezentowana przez każdy posiadany przez instytucję instrument zobowiązań kwalifikowalnych część łącznej kwoty posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji.

4. Kwota udziałów kapitałowych, o których mowa w art. 72e ust. 1 lit. c), która jest równa co najwyżej 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji po zastosowaniu przepisów określonych w ust. 1 lit. a) ppkt (i), lit. a) ppkt (ii) oraz lit. a) ppkt (iii) niniejszego artykułu, nie podlega odliczeniu i jest objęta wagą ryzyka mającą zastosowanie, stosownie do przypadku, zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdziały 2 lub 3 oraz z wymogami określonymi w części trzeciej tytuł IV.

5. Instytucje określają kwotę każdego instrumentu zobowiązań kwalifikowalnych, która jest ważona ryzykiem zgodnie z ust. 4, mnożąc kwotę udziałów kapitałowych, która musi podlegać ważeniu ryzykiem zgodnie z ust. 4, przez część wynikającą z obliczenia określonego w ust. 3 lit. b).

Artykuł 72j

Wyłączenie portfela handlowego z odliczeń od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych

1. Instytucje mogą podjąć decyzję o nieodliczaniu wyznaczonej części swoich bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych, która to część łącznie i na podstawie pozycji długich brutto wynosi nie więcej niż 5 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji po zastosowaniu art. 32–36, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) udziały kapitałowe należą do portfela handlowego;

   b) instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych znajdują się w posiadaniu instytucji nie dłużej niż 30 dni roboczych.

2. Kwoty pozycji, które nie są odliczane zgodnie z ust. 1, podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do pozycji z portfela handlowego.

3. W sytuacji gdy, w przypadku udziałów kapitałowych nieodliczonych zgodnie z ust. 1 warunki określone w tym ustępie przestają być spełniane, te udziały kapitałowe odlicza się zgodnie z art. 72g bez stosowania wyjątków określonych w art. 72h i 72i.

Sekcja 3
Fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne

Artykuł 72k
Zobowiązania kwalifikowalne

Na zobowiązania kwalifikowalne instytucji składają się pozycje zobowiązań kwalifikowalnych tej instytucji po odliczeniach, o których mowa w art. 72e.

Artykuł 72l
Fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne

Fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji stanowią sumę jej funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

** Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45).”;

32) w części drugiej tytuł I tytuł rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:

„Wymogi ogólne w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych”;

33) w art. 73 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„WYPŁATY ZYSKÓW Z TYTUŁU INSTRUMENTÓW”;

b) ust. 1–4 otrzymują brzmienie:

„1. Instrumenty kapitałowe i zobowiązania, w odniesieniu do których do wyłącznego uznania instytucji pozostaje decyzja w sprawie wypłaty zysków w formie innej niż środki pieniężne lub instrumenty funduszy własnych, nie kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I, instrumenty w Tier II lub instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, chyba że instytucja uzyskała uprzednie zezwolenie właściwego organu.

2. Właściwe organy udzielają uprzedniego zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, wyłącznie w przypadku gdy uznają, że spełnione zostały wszystkie poniższe warunki:

a) swoboda uznania, o której mowa w ust. 1, lub forma ewentualnych wypłat zysków nie miałyby negatywnego wpływu na zdolność instytucji do anulowania płatności z tytułu danego instrumentu;

b) swoboda uznania, o której mowa w ust. 1, lub forma ewentualnych wypłat zysków nie miałyby negatywnego wpływu na zdolność danego instrumentu kapitałowego lub zobowiązania do pokrycia strat;

c) swoboda uznania, o której mowa w ust. 1, lub forma ewentualnych wypłat zysków nie obniżyłyby w inny sposób jakości danego instrumentu kapitałowego lub zobowiązania.

Zanim właściwy organ udzieli uprzedniego zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, konsultuje się z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do spełnienia tych warunków przez instytucję.

3. Instrumenty kapitałowe i zobowiązania, w odniesieniu do których osoba prawna inna niż emitująca je instytucja ma swobodę uznania w zakresie decydowania o wypłacie zysków lub do wymagania wypłaty zysków z tytułu tych instrumentów lub zobowiązań w formie innej niż środki pieniężne lub instrumenty funduszy własnych, nie kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I, instrumenty w Tier II lub instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych.

4. Instytucje mogą wykorzystywać szeroki indeks giełdowy jako jedną z podstaw określenia poziomu wypłat zysków z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I, instrumentów w Tier II oraz instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Instytucje zgłaszają i ujawniają szerokie indeksy giełdowe, na których opierają się ich instrumenty kapitałowe i instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych.”;

34) w art. 75 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Wymogi w zakresie zapadalności pozycji krótkich, o których mowa w art. 45 lit. a), art. 59 lit. a), art. 69 lit. a) i art. 72h lit. a), uznaje się za spełnione w odniesieniu do posiadanych pozycji, w przypadku gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki:”;

35) w art. 76 ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Do celów art. 42 lit. a), art. 45 lit. a), art. 57 lit. a), art. 59 lit. a), art. 67 lit. a), art. 69 lit. a) i art. 72h lit. a) instytucje mogą zmniejszyć kwotę pozycji długiej w instrumencie kapitałowym o część indeksu, która składa się z tej samej ekspozycji bazowej będącej przedmiotem zabezpieczenia, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) zarówno pozycja długa będąca przedmiotem zabezpieczenia, jak i pozycja krótka w indeksie stosowanym do zabezpieczenia tej pozycji długiej są ujęte w portfelu handlowym albo obie są ujęte w portfelu bankowym;

b) pozycje, o których mowa w lit. a), są wykazywane w wartości godziwej w bilansie instytucji;

c) pozycja krótka, o której mowa w lit. a), kwalifikuje się jako efektywny instrument zabezpieczający w ramach procedur kontroli wewnętrznej obowiązujących w instytucji;

d) właściwe organy oceniają adekwatność procedur kontroli wewnętrznej, o których mowa w lit. c), co najmniej raz w roku i upewniają się, czy są one stale adekwatne.

2. W przypadku gdy właściwy organ udzielił uprzedniego zezwolenia, instytucja może zastosować ostrożne oszacowanie ekspozycji bazowej danej instytucji z tytułu instrumentów objętych indeksami jako rozwiązanie alternatywne wobec obliczania przez instytucję swojej ekspozycji z tytułu pozycji, o których mowa w co najmniej jednej z poniższych liter:

   a) własnych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I, instrumentów w Tier II oraz instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, objętych indeksami;

   b) instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I oraz instrumentów w Tier II podmiotów sektora finansowego, objętych indeksami;

   c) instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych instytucji, objętych indeksami.

3. Właściwe organy udzielają uprzedniego zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, wyłącznie w przypadku gdy dana instytucja wykazała w sposób je zadowalający, że monitorowanie jej ekspozycji bazowej z tytułu pozycji, o których mowa w co najmniej jednej z liter ust. 2, stosownie do przypadku, byłoby dla instytucji uciążliwe pod względem operacyjnym.”;

36) art. 77 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 77*
Warunki obniżenia funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Dana instytucja musi uzyskać uprzednie zezwolenie od właściwego organu, aby przeprowadzić którekolwiek z następujących działań:

   a) obniżenie, wykup lub odkup instrumentów w kapitale podstawowym Tier I emitowanych przez daną instytucję w sposób dozwolony zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym;

b) obniżenie, wypłacenie lub reklasyfikację na inną pozycję funduszy własnych ażio emisyjnego związanego z instrumentami funduszy własnych;

c) przeprowadzenie wezwania do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II przed upływem ich umownego terminu zapadalności.

2. Dana instytucja musi uzyskać uprzednie zezwolenie od organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby przeprowadzić wezwanie do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, które nie są objęte zakresem stosowania ust. 1, przed upływem ich umownego terminu zapadalności.”;

37) art. 78 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 78*
Zezwolenie nadzorcze na obniżenie funduszy własnych

1. Właściwy organ wydaje zezwolenie na obniżenie, wezwanie do sprzedaży, wykup, spłatę lub odkup przez instytucję instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II, lub obniżenie, wypłacenie lub reklasyfikację powiązanego ażio emisyjnego, w przypadku gdy spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:

a) przed którymkolwiek z działań lub w czasie któregokolwiek z działań, o których mowa w art. 77 ust. 1, instytucja zastępuje instrumenty lub powiązane ażio emisyjne, o których mowa w art. 77 ust. 1, instrumentami funduszy własnych o tej samej lub wyższej jakości na warunkach, które są stabilne z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji;

b) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że po dokonaniu działania, o którym mowa w art. 77 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji przekroczyłyby wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu oraz w dyrektywach 2013/36/UE i 2014/59/UE o margines, który właściwy organ uznaje za niezbędny.

W przypadku gdy instytucja zapewnia wystarczające zabezpieczenie swojej zdolności działania za pomocą funduszy własnych w kwocie wyższej niż wymagana w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE, właściwy organ może udzielić tej instytucji uprzedniego zezwolenia ogólnego na przeprowadzenie któregokolwiek z działań określonych w art. 77 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem kryteriów zapewniających zgodność wszelkich takich przyszłych działań z warunkami określonymi w lit. a) i b) niniejszego ustępu. Tego uprzedniego zezwolenia ogólnego udziela się tylko na określony okres nie dłuższy niż rok, po upływie którego może ono zostać przedłużone. Tego uprzedniego zezwolenia ogólnego udziela się na konkretną wcześniej ustaloną kwotę, którą określa właściwy organ. W przypadku instrumentów w kapitale podstawowym Tier I ta wcześniej ustalona kwota nie może przekraczać 3 % kwoty danej emisji i 10 % kwoty, o którą kapitał podstawowy Tier I przekracza sumę wymogów w zakresie kapitału podstawowego Tier I określonych w niniejszym rozporządzeniu, w dyrektywach 2013/36/UE i 2014/59/UE o margines, który właściwy organ uznaje za niezbędny. W przypadku instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II ta wcześniej ustalona kwota nie może przekraczać 10 % kwoty danej emisji i 3 % łącznej kwoty należności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II, stosownie do przypadku.

Właściwe organy cofają uprzednie zezwolenie ogólne w przypadku gdy instytucja narusza którekolwiek z kryteriów przewidzianych do celów tego zezwolenia.

2. Przy ocenianiu stabilności instrumentów zastępujących z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji, o której mowa w ust. 1 lit. a), właściwe organy biorą pod uwagę stopień, w jakim te zastępujące instrumenty kapitałowe byłyby bardziej kosztowne dla instytucji niż te instrumenty kapitałowe lub ażio emisyjne, które miałyby one zastąpić.

3. W przypadku gdy instytucja podejmuje działanie, o którym mowa w art. 77 ust. 1 lit. a), a odmowa wykupu instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, o których mowa w art. 27, jest zabroniona na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, właściwy organ może odstąpić od warunków określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, pod warunkiem że właściwy organ zażąda od danej instytucji ograniczenia wykupu takich instrumentów na odpowiedniej podstawie.

4. Właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na wezwanie do sprzedaży, wykup, spłatę lub odkup instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II lub powiązanego ażio emisyjnego w okresie pięciu lat od dnia ich emisji, w przypadku gdy spełnione są warunki określone w ust. 1 oraz jeden z następujących warunków:

a) nastąpiła zmiana w regulacyjnej klasyfikacji tych instrumentów, która mogłaby spowodować ich wyłączenie z funduszy własnych lub ich reklasyfikację jako fundusze własne niższej jakości, przy spełnieniu obu poniższych warunków:

(i) właściwy organ uznaje tę zmianę za wystarczająco pewną;

(ii) instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ, że regulacyjna reklasyfikacja tych instrumentów nie była w sposób racjonalny możliwa do przewidzenia w chwili ich emisji;

b) nastąpiła zmiana w mającym zastosowanie opodatkowaniu tych instrumentów, a instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ, że zmiana ta jest istotna i że nie była w sposób racjonalny możliwa do przewidzenia w chwili ich emisji;

c) instrumenty i powiązane ażio emisyjne podlegają zasadzie praw nabytych zgodnie z art. 494b;

d) przed działaniem lub w czasie działania, o którym mowa w art. 77 ust. 1, instytucja zastępuje instrumenty lub powiązane ażio emisyjne, o których mowa w art. 77 ust. 1, instrumentami funduszy własnych o tej samej lub wyższej jakości na warunkach, które są stabilne z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji, a właściwy organ zezwolił na to działanie na podstawie ustalenia, że byłoby ono korzystne z ostrożnościowego punktu widzenia oraz uzasadnione wyjątkowymi okolicznościami;

e) instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II odkupuje się do celów pełnienia funkcji animatora rynku.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) znaczenia wyrażenia »stabilny z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji«;

b) odpowiednich podstaw ograniczenia wykupu, o których mowa w ust. 3;

c) procesu, w tym ograniczeń i procedur, udzielania przez właściwe organy uprzedniego zezwolenia na przeprowadzenie działania wymienionego w art. 77 ust. 1 oraz wymogów w zakresie danych, które powinny być zawarte w składanym przez instytucję wniosku o zezwolenie właściwego organu na przeprowadzenie wymienionego nim działania, w tym procesu, który należy zastosować w przypadku wykupu udziałów wyemitowanych dla członków spółdzielni, oraz terminu przetwarzania takiego wniosku.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 lipca 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

38) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 78a*
Zezwolenie na obniżenie instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wydaje zezwolenie na wezwanie do sprzedaży, wykup, spłatę lub odkup przez instytucję instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, w przypadku gdy spełniony jest jeden z następujących warunków:

   a) przed którymkolwiek z działań lub w czasie któregokolwiek z działań, o których mowa w art. 77 ust. 2, instytucja zastępuje instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych instrumentami funduszy własnych lub instrumentami zobowiązań kwalifikowalnych o tej samej lub wyższej jakości na warunkach, które są stabilne z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji;

   b) instytucja wykazała w sposób zadowalający organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że po przeprowadzeniu działania, o którym mowa w art. 77 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji przekroczyłyby wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych określone w niniejszym rozporządzeniu oraz w dyrektywach 2013/36/UE i 2014/59/UE o margines, który organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w porozumieniu z właściwym organem, uznaje za niezbędny;

c) instytucja wykazała w sposób zadowalający organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że częściowe lub całkowite zastąpienie zobowiązań kwalifikowalnych instrumentami funduszy własnych jest niezbędne do zapewnienia zgodności z wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE w odniesieniu do uzyskania dalszego zezwolenia.

W przypadku gdy instytucja zapewnia wystarczające zabezpieczenie swojej zdolności działania za pomocą funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w kwocie wyższej niż przewidziana w wymogach określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w dyrektywach 2013/36/UE i 2014/59/UE, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może – po konsultacji z właściwym organem – udzielić tej instytucji uprzedniego zezwolenia ogólnego na wezwanie do sprzedaży, wykup, spłatę lub odkup instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, z zastrzeżeniem kryteriów zapewniających zgodność wszelkich takich przyszłych działań z warunkami określonymi w lit. a) i b) niniejszego ustępu. Tego uprzedniego zezwolenia ogólnego udziela się na wyznaczony okres nie dłuższy niż rok, po upływie którego może ono zostać przedłużone. Tego uprzedniego zezwolenia ogólnego udziela się tylko na konkretną wcześniej ustaloną kwotę, którą określa organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informują właściwe organy o każdym udzielonym uprzednim zezwoleniu ogólnym.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji cofa uprzednie zezwolenie ogólne w przypadku gdy instytucja narusza którekolwiek z kryteriów przewidzianych do celów tego zezwolenia.

2. Przy ocenianiu stabilności instrumentów zastępujących z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji, o której mowa w ust. 1 lit. a), organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji biorą pod uwagę stopień, w jakim te zastępujące instrumenty kapitałowe lub zastępujące zobowiązania kwalifikowalne byłyby bardziej kosztowne dla instytucji niż te instrumenty lub zobowiązania, które miałyby one zastąpić.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

   a) procesu dotyczącego współpracy między właściwym organem a organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

   b) procedury, w tym terminów i wymogów dotyczących informacji, w odniesieniu do udzielania zezwolenia zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy;

   c) procedury, w tym terminów i wymogów dotyczących informacji, w odniesieniu do udzielania uprzedniego zezwolenia ogólnego zgodnie z ust. 1 akapit drugi;

   d) znaczenia wyrażenia »stabilny z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji«.

   Do celów akapitu pierwszego lit. d) niniejszego ustępu projekty regulacyjnych standardów technicznych muszą być w pełni zgodne z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 78.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [sześć miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

39) w art. 79 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Tymczasowe odstąpienie od odliczania z funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy dana instytucja posiada instrumenty kapitałowe lub zobowiązania, które kwalifikują się jako instrumenty funduszy własnych wyemitowane przez podmiot sektora finansowego lub jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowane przez instytucję, a właściwy organ uważa, że celem tych posiadanych udziałów jest pomoc finansowa przeznaczona na reorganizację tego podmiotu lub tej instytucji lub na przywrócenie im rentowności, właściwy organ może tymczasowo odstąpić od stosowania przepisów dotyczących odliczania, które w przeciwnym razie miałyby zastosowanie do tych instrumentów.”;

40) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 79a*
Ocena zgodności z warunkami dotyczącymi funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych

Oceniając zgodność z wymogami określonymi w części drugiej, instytucje uwzględniają istotne cechy instrumentów, a nie tylko ich formę prawną. Ocena istotnych cech danego instrumentu uwzględnia wszystkie ustalenia odnoszące się do instrumentów, nawet w przypadku gdy ustalenia te nie są wyraźnie określone w warunkach dotyczących samych instrumentów, do celów stwierdzenia, czy łączne skutki ekonomiczne takich ustaleń są zgodne z celami odpowiednich przepisów.”;

41) w art. 80 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Ciągły przegląd jakości funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. EUNB monitoruje jakość instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych emitowanych przez instytucje w całej Unii oraz niezwłocznie powiadamia Komisję w przypadku gdy istnieje istotny dowód na to, że instrumenty te nie spełniają odpowiednich kryteriów kwalifikowalności określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Właściwe organy niezwłocznie, na wniosek EUNB, przekazują EUNB wszystkie informacje, jakie uzna on za stosowne w odniesieniu do wyemitowanych nowych instrumentów kapitałowych lub nowych rodzajów zobowiązań, aby umożliwić EUNB monitorowanie jakości instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych emitowanych przez instytucje w całej Unii.”;

c) w ust. 3 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. EUNB zapewnia Komisji doradztwo techniczne w zakresie wszelkich istotnych zmian, jakie uzna za konieczne do wprowadzenia w definicji funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w wyniku wystąpienia któregokolwiek z poniższych:”;

42) art. 81 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Udziały mniejszości obejmują sumę pozycji kapitału podstawowego Tier I jednostki zależnej w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

a) jednostką zależną jest jedno z poniższych:

(i) instytucja;

(ii) przedsiębiorstwo, które na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego podlega wymogom niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2013/36/UE;

(iii) pośrednicząca finansowa spółka holdingowa z państwa trzeciego, która podlega wymogom ostrożnościowym tak rygorystycznym jak wymogi mające zastosowanie do instytucji kredytowych z tego państwa trzeciego, oraz w przypadku gdy Komisja zadecydowała zgodnie z art. 107 ust. 4, że te wymogi ostrożnościowe są co najmniej równoważne wymogom ostrożnościowym określonym w niniejszym rozporządzeniu;

b) jednostka zależna jest w pełni objęta konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2;

c) pozycje kapitału podstawowego Tier I, o których mowa w części wprowadzającej niniejszego ustępu, należą do osób innych niż przedsiębiorstwa objęte konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2.";

43) art. 82 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 82*
Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier I, kapitał Tier II oraz kwalifikujące się fundusze własne

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier I, kapitał Tier II oraz kwalifikujące się fundusze własne obejmują, stosownie do przypadku, udziały mniejszości, instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II, a także powiązane zyski zatrzymane i ażio emisyjne jednostki zależnej, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

a) jednostką zależną jest jedno z poniższych:

(i) instytucja;

(ii) przedsiębiorstwo, które na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego podlega wymogom niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2013/36/UE;

(iii) pośrednicząca finansowa spółka holdingowa z państwa trzeciego, która podlega wymogom ostrożnościowym tak rygorystycznym jak wymogi mające zastosowanie do instytucji kredytowych z tego państwa trzeciego, oraz w przypadku gdy Komisja zadecydowała zgodnie z art. 107 ust. 4, że te wymogi ostrożnościowe są co najmniej równoważne wymogom ostrożnościowym określonym w niniejszym rozporządzeniu;

b) jednostka zależna jest w pełni objęta zakresem konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2;

c) instrumenty te należą do osób innych niż przedsiębiorstwa objęte konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2.”;

44) w art. 83 ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Instrumenty dodatkowe w Tier I oraz instrumenty w Tier II emitowane przez jednostkę specjalnego przeznaczenia oraz powiązane ażio emisyjne uwzględnia się do dnia 31 grudnia 2021 r., stosownie do przypadku, w kwalifikującym się kapitale dodatkowym Tier I, kapitale Tier I lub kapitale Tier II lub w kwalifikujących się funduszach własnych wyłącznie w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:”;

45) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 88a*
Kwalifikujące się instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych

Zobowiązania wyemitowane przez jednostkę zależną mającą siedzibę w Unii i należącą do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji co podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kwalifikują się do włączenia do skonsolidowanych instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych instytucji podlegającej art. 92a, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) zobowiązania te zostały wyemitowane zgodnie z art. 45f ust. 2 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE;

b) zobowiązania te zostały kupione przez aktualnego udziałowca niebędącego częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dopóki wykonanie uprawnień do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 59–62 dyrektywy 2014/59/UE nie wpływa na kontrolę sprawowaną nad jednostką zależną przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

c) zobowiązania te nie przekraczają kwoty ustalonej poprzez odjęcie kwoty, o której mowa w ppkt (i) od kwoty, o której mowa w ppkt (ii):

(i) suma zobowiązań wyemitowanych na rzecz podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przez niego kupionych bezpośrednio lub pośrednio poprzez inne podmioty w tej samej grupie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz kwoty instrumentów funduszy własnych wyemitowanych zgodnie z art. 45f ust. 2 lit. b) dyrektywy 2014/59/UE;

(ii) kwota wymagana zgodnie z art. 45f ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE.”;

46) w art. 92 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) wskaźnik dźwigni na poziomie 3 %.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Oprócz wymogu określonego w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu globalna instytucja o znaczeniu systemowym utrzymuje bufor wskaźnika dźwigni równy mierze ekspozycji całkowitej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, o której mowa w art. 429 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, pomnożonej przez 50 % wskaźnika bufora mającego zastosowanie do globalnej instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 dyrektywy 2013/36/UE.

Globalna instytucja o znaczeniu systemowym spełnia wymóg bufora wskaźnika dźwigni wyłącznie za pomocą kapitału Tier I. Kapitału Tier I, który jest wykorzystywany do spełnienia wymogu bufora wskaźnika dźwigni, nie wykorzystuje się do spełnienia któregokolwiek z wymogów opartych na dźwigni określonych w niniejszym rozporządzeniu i dyrektywie 2013/36/UE, o ile akty te wyraźnie nie stanowią inaczej.

W przypadku gdy globalna instytucja o znaczeniu systemowym nie spełnia wymogu bufora wskaźnika dźwigni, podlega ona wymogowi w zakresie zabezpieczenia kapitału zgodnie z art. 141b dyrektywy 2013/36/UE.

W przypadku gdy globalna instytucja o znaczeniu systemowym jednocześnie nie spełnia wymogu bufora wskaźnika dźwigni i wymogu połączonego bufora zdefiniowanego w art. 128 pkt 6 dyrektywy 2013/36/UE, podlega ona wyższemu z wymogów w zakresie zabezpieczenia kapitału zgodnie z art. 141 i 141b tej dyrektywy.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji dla następujących elementów:

(i) ryzyka rynkowego ustalonego zgodnie z tytułem IV niniejszej części, z wyłączeniem podejścia określonego w rozdziałach 1a i 1b tego tytułu;

(ii) dużych ekspozycji przekraczających limity określone w art. 395–401 w zakresie, w jakim zezwala się instytucji na przekroczenie tych limitów, ustalonych zgodnie z częścią czwartą;

c) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego określonych w tytule IV niniejszej części, z wyłączeniem podejścia określonego w rozdziałach 1a i 1b tego tytułu, w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności, które podlegają ryzyku walutowemu lub ryzyku cen towarów;";

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„ca) wymogów w zakresie funduszy własnych obliczonych zgodnie z niniejszą częścią tytuł V, z wyjątkiem art. 379 w odniesieniu do ryzyka rozliczenia.";

47) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 92a*
Wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dotyczące globalnych instytucji o znaczeniu systemowym

1. Z zastrzeżeniem art. 93 i 94 oraz wyjątków określonych w ust. 2 niniejszego artykułu instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, muszą zawsze spełniać następujące wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych:

a) współczynnik oparty na analizie ryzyka na poziomie 18 %, odzwierciedlający fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji wyrażone jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 i 4;

b) współczynnik nieoparty na analizie ryzyka na poziomie 6,75 %, odzwierciedlający fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji wyrażone jako odsetek miary ekspozycji całkowitej, o której mowa w art. 429 ust. 4.

2. Wymogi określone w ust. 1 nie mają zastosowania w następujących przypadkach:

a) w ciągu trzech lat od dnia, w którym dana instytucja lub grupa, do której należy dana instytucja, została określona jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym;

b) w ciągu dwóch lat od dnia, w którym organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zastosował instrument umorzenia lub konwersji długu zgodnie z dyrektywą 2014/59/UE;

c) w ciągu dwóch lat od dnia, w którym podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wprowadził alternatywny środek sektora prywatnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2014/59/UE, na mocy którego instrumenty kapitałowe i inne zobowiązania zostały umorzone lub poddane konwersji na pozycje w kapitale podstawowym Tier I w celu dokapitalizowania podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. W przypadku gdy suma wynikająca z zastosowania wymogu określonego w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu w odniesieniu do każdego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który należy do tej samej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, przekracza wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych obliczony zgodnie z art. 12a niniejszego rozporządzenia, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla unijnej instytucji dominującej może – po konsultacji z pozostałymi odpowiednimi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – postąpić zgodnie z art. 45d ust. 3 lub art. 45h ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE.

Artykuł 92b

Wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dotyczący globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE

1. Instytucje, które są istotnymi jednostkami zależnymi globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE i które nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, muszą zawsze spełniać wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na poziomie 90 % wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych określonych w art. 92a.

2. Do celów zgodności z ust. 1 instrumenty dodatkowe w Tier I, instrumenty w Tier II i instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych uwzględnia się wyłącznie wtedy, gdy instrumenty te znajdują się w posiadaniu jednostki dominującej najwyższego szczebla danej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE i zostały wyemitowane bezpośrednio lub pośrednio poprzez inne podmioty w tej samej grupie, pod warunkiem że wszystkie takie podmioty mają siedzibę w tym samym państwie trzecim co ta jednostka dominująca najwyższego szczebla lub w państwie członkowskim.

3. Instrument zobowiązań kwalifikowalnych jest uwzględniany do celów zgodności z ust. 1 tylko w przypadku gdy spełnia wszystkie następujące warunki dodatkowe:

   a) w przypadku standardowego postępowania upadłościowego zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 47 dyrektywy 2014/59/UE, należność z tytułu zobowiązania ma niższy stopień uprzywilejowania niż należności wynikające z zobowiązań, które nie spełniają warunków określonych w ust. 2 niniejszego artykułu i które nie kwalifikują się jako fundusze własne;

   b) instrument ten podlega uprawnieniom do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 59–62 dyrektywy 2014/59/UE.”;

48) art. 94 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 94*

Odstępstwo w odniesieniu do działalności zaliczanej do portfela handlowego prowadzonej na małą skalę

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 3 lit. b) instytucje mogą obliczać wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, pod warunkiem że wielkość ich bilansowej i pozabilansowej działalności zaliczanej do portfela handlowego nie przekracza – na podstawie oceny przeprowadzanej co miesiąc na podstawie danych z ostatniego dnia miesiąca – obu poniższych progów:

   a) 5 % całkowitej kwoty aktywów instytucji;

   b) 50 mln EUR.

2. W przypadku gdy spełnione są oba warunki określone w ust. 1 lit. a) i b), instytucje mogą obliczać wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego w następujący sposób:

   a) w przypadku kontraktów wymienionych w pkt 1 załącznika II, umów dotyczących instrumentów kapitałowych, o których mowa w pkt 3 tego załącznika, oraz kredytowych instrumentów pochodnych, instytucje mogą zwolnić te pozycje z wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 3 lit. b);

b) w przypadku pozycji portfela handlowego innych niż te, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, instytucje mogą zastąpić wymóg w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 3 lit. b), wymogiem obliczonym zgodnie z art. 92 ust. 3 lit. a).

3. Do celów ust. 1 instytucje obliczają wielkość prowadzonej przez siebie działalności bilansowej i pozabilansowej zaliczanej do portfela handlowego na podstawie danych z ostatniego dnia każdego miesiąca zgodnie z poniższymi wymogami:

a) w obliczeniach uwzględnia się wszystkie pozycje przypisane do portfela handlowego zgodnie z art. 104, z wyjątkiem:

(i) pozycji dotyczących wymiany walutowej i towarów;

(ii) pozycji w kredytowych instrumentach pochodnych, które uznaje się za wewnętrzne instrumenty zabezpieczające przed ekspozycjami na ryzyko kredytowe zaliczonymi do portfela bankowego lub ekspozycjami na ryzyko kredytowe kontrahenta oraz transakcji na kredytowych instrumentach pochodnych, które doskonale kompensują ryzyko rynkowe tych wewnętrznych instrumentów zabezpieczających, zgodnie z art. 106 ust. 3;

b) wszystkie pozycje uwzględniane w obliczeniach zgodnie z lit. a) wycenia się według ich wartości rynkowej w danym dniu; w przypadku gdy wartość rynkowa pozycji nie jest dostępna w danym dniu, instytucje stosują wartość godziwą dla tej pozycji w danym dniu; w przypadku gdy wartość rynkowa i wartość godziwa pozycji nie są dostępne w danym dniu, instytucje stosują ostatnią dostępną wartość rynkową lub ostatnią dostępną wartość godziwą dla tej pozycji;

c) wartość bezwzględną pozycji długich sumuje się z wartością bezwzględną pozycji krótkich.

4. W przypadku gdy spełnione są oba warunki określone w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu – niezależnie od obowiązków określonych w art. 74 i 83 dyrektywy 2013/36/UE – art. 102 ust. 3 i 4, art. 103 i 104b niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania.

5. Instytucje powiadamiają właściwe organy o obliczaniu lub zaprzestaniu obliczania przez nie wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z ust. 2.

6. Instytucja, która nie spełnia już jednego lub większej liczby warunków określonych w ust. 1, niezwłocznie powiadamia o tym właściwy organ.

7. Instytucja zaprzestaje obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z ust. 2 w ciągu trzech miesięcy od wystąpienia jednej z poniższych sytuacji:

a) instytucja nie spełnia warunków określonych w ust. 1 lit. a) lub b) przez trzy kolejne miesiące;

b) instytucja nie spełnia warunków określonych w ust. 1 lit. a) lub b) przez ponad sześć z ostatnich 12 miesięcy.

8. W przypadku gdy instytucja zaprzestała obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z niniejszym artykułem, może ona obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z niniejszym artykułem tylko w przypadku gdy wykaże właściwemu organowi, że wszystkie warunki określone w ust. 1 były spełnione nieprzerwanie przez okres całego roku.

9. Instytucje nie mogą otwierać, nabywać lub sprzedawać pozycji portfela handlowego jedynie w celu spełnienia któregokolwiek z warunków określonych w ust. 1 w trakcie comiesięcznej oceny.”;

49) w części trzeciej tytuł I uchyla się rozdział 2;

50) w art. 102 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„2. Przeznaczenie do obrotu wykazuje się na podstawie strategii, zasad i procedur ustanowionych przez instytucję w celu zarządzania daną pozycją lub portfelem zgodnie z art. 103, 104 i 104a.

3. Instytucje ustanawiają i utrzymują system zarządzania swoim portfelem handlowym oraz jego kontroli zgodnie z art. 103.

4. Do celów wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w art. 430b ust. 3 pozycje portfela handlowego przypisuje się jednostkom odpowiadającym za handel utworzonym zgodnie z art. 104b.”. ”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. Pozycje portfela handlowego podlegają wymogom w zakresie ostrożnej wyceny określonym w art. 105.

6. Instytucje traktują wewnętrzne instrumenty zabezpieczające zgodnie z art. 106.”;

51) art. 103 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 103*
Zarządzanie portfelem handlowym

1. Instytucje posiadają jasno określone zasady i procedury ogólnego zarządzania portfelem handlowym. Te zasady i procedury odnoszą się przynajmniej do:

a) działalności, którą instytucja uznaje za działalność handlową i zalicza do portfela handlowego do celów wymogu w zakresie funduszy własnych;

b) zakresu, w jakim pozycja podlega codziennej wycenie rynkowej w drodze odniesienia do aktywnego, płynnego rynku dwustronnego;

c) w przypadku pozycji podlegających wycenie według modelu – zakresu, w jakim instytucja może:

(i) rozpoznać wszystkie istotne ryzyka związane z pozycją;

(ii) zabezpieczyć się przed wszystkimi istotnymi ryzykami związanymi z pozycją za pomocą instrumentów, dla których istnieje aktywny, płynny rynek dwustronny;

(iii) dokonywać miarodajnych oszacowań podstawowych założeń i parametrów stosowanych w modelu;

d) zakresu, w jakim instytucja może i jest zobowiązana generować wyceny dotyczące pozycji, które mogą być walidowane zewnętrznie w jednolity sposób;

e) zakresu, w jakim ograniczenia prawne lub inne wymogi operacyjne wpłynęłyby negatywnie na zdolność instytucji do upłynnienia lub zabezpieczenia pozycji w krótkim okresie;

f) zakresu, w jakim instytucja może i jest zobowiązana aktywnie zarządzać ryzykiem związanymi z pozycjami w ramach swojej działalności handlowej;

g) zakresu, w jakim instytucja może reklasyfikować ryzyko lub pozycje między portfelem bankowym a portfelem handlowym oraz wymogi dla takiej reklasyfikacji, zgodnie z art. 104a.

2. Zarządzając swoimi pozycjami lub portfelami pozycji w portfelu handlowym, instytucja spełnia wszystkie następujące wymogi:

a) instytucja posiada dobrze udokumentowaną strategię handlową w odniesieniu do pozycji lub portfeli w portfelu handlowym, zatwierdzoną przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla i obejmującą oczekiwany okres posiadania;

b) instytucja posiada jasno określone zasady i procedury w odniesieniu do aktywnego zarządzania pozycjami lub portfelami w portfelu handlowym; te zasady i procedury obejmują następujące kwestie:

(i) które pozycje lub portfele pozycji mogą być otwierane przez poszczególne jednostki odpowiadające za handel lub, w zależności od przypadku, przez wyznaczonych dealerów;

(ii) ustalanie limitów pozycji i monitorowanie ich pod względem adekwatności;

(iii) zapewnianie, aby dealerzy mogli swobodnie otwierać pozycję i zarządzać nią w ramach uzgodnionych limitów oraz zgodnie z zatwierdzoną strategią;

(iv) zapewnianie, aby kadra kierownicza wyższego szczebla otrzymywała sprawozdania na temat pozycji, co stanowi integralną część procesu zarządzania ryzykiem danej instytucji;

(v) zapewnianie, aby pozycje były aktywnie monitorowane, z uwzględnieniem źródeł informacji rynkowych, a także aby przeprowadzano ocenę zbywalności lub możliwości zabezpieczenia pozycji lub wiążącego się z nią ryzyka, w tym oceny, jakości i dostępności wejściowych danych rynkowych do procesu wyceny, poziomu obrotu rynkowego, wielkości pozycji będących w obrocie rynkowym;

(vi) aktywne procedury przeciwdziałania oszustwom i środki kontroli w tym zakresie;

c) instytucja posiada jasno określone zasady i procedury w celu monitorowania pozycji pod kątem strategii handlowej instytucji, w tym monitorowania wielkości obrotu i pozycji, dla których zostały przekroczone wyznaczone pierwotnie okresy posiadania.”;

52) w art. 104 uchyla się ust. 2;

53) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 104a*
Reklasyfikacja pozycji

1. Instytucje posiadają jasno określone zasady dotyczące określania wyjątkowych okoliczności, które uzasadniają reklasyfikację pozycji portfela handlowego na pozycję portfela bankowego lub odwrotnie, reklasyfikację pozycji portfela bankowego na pozycję portfela handlowego, do celów ustalenia ich wymogów w zakresie funduszy własnych w sposób wymagany przez właściwe organy. Instytucje dokonują przeglądu tych zasad co najmniej raz w roku.

EUNB monitoruje zakres praktyk nadzorczych oraz wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 do dnia … [pięć lat po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] dotyczące znaczenia pojęcia »wyjątkowe okoliczności« do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu. Przed wydaniem tych wytycznych przez EUNB, właściwe organy powiadamiają EUNB o swoich decyzjach dotyczących udzielenia lub nieudzielenia instytucjom zezwoleń na reklasyfikację pozycji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz przekazują uzasadnienie tych decyzji.

2. Właściwe organy udzielają zezwolenia na reklasyfikację pozycji portfela handlowego na pozycję portfela bankowego lub odwrotnie, pozycji portfela bankowego na pozycję portfela handlowego, do celów ustalenia wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji wyłącznie w przypadku gdy instytucja przedstawiła właściwym organom pisemne dowody na to, że jej decyzja o reklasyfikacji tej pozycji jest wynikiem wyjątkowych okoliczności, które są spójne z zasadami ustanowionymi przez instytucję zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W tym celu instytucja przedstawia wystarczające dowody na to, że pozycja ta nie spełnia już warunku pozwalającego na sklasyfikowanie jej jako pozycji portfela handlowego lub portfela bankowego zgodnie z art. 104.

   Decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, zatwierdza organ zarządzający.

3. W przypadku gdy właściwy organ udzielił zezwolenia na reklasyfikację pozycji zgodnie z ust. 2, instytucja, która uzyskała to zezwolenie:

   a) niezwłocznie podaje do wiadomości publicznej:

      (i) informację o tym, że jej pozycję reklasyfikowano; oraz

      (ii) w przypadku gdy skutkiem tej reklasyfikacji jest obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych danej instytucji – wielkość tego obniżenia; oraz

b) w przypadku gdy skutkiem tej reklasyfikacji jest obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych danej instytucji – nie uznaje tego skutku do czasu zapadalności pozycji, chyba że organ właściwy dla instytucji zezwoli jej na uznanie tego skutku we wcześniejszym terminie.

4. Instytucja oblicza zmianę netto kwoty swoich wymogów w zakresie funduszy własnych wynikającą z reklasyfikacji pozycji jako różnicę między wymogami w zakresie funduszy własnych niezwłocznie po reklasyfikacji a wymogami w zakresie funduszy własnych bezpośrednio przed reklasyfikacją, przy czym każdy z tych wymogów oblicza się zgodnie z art. 92. W obliczeniu nie uwzględnia się skutków jakichkolwiek czynników innych niż reklasyfikacja.

5. Reklasyfikacja pozycji zgodnie z niniejszym artykułem jest nieodwołalna.

Artykuł 104b

Wymogi dotyczące jednostki odpowiadającej za handel

1. Do celów wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w art. 430b ust. 3 instytucje ustanawiają jednostki odpowiadające za handel i przypisują każdą ze swoich pozycji portfela handlowego jednej z tych jednostek. Pozycje portfela handlowego przypisuje się tej samej jednostce odpowiadającej za handel wyłącznie w przypadku gdy są one zgodne z uzgodnioną strategią działalności dotyczącą danej jednostki odpowiadającej za handel oraz konsekwentnie zarządzane i monitorowane zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Jednostki odpowiadające za handel danych instytucji muszą zawsze spełniać wszystkie następujące wymogi:

a) każda jednostka odpowiadająca za handel posiada jasną i odrębną strategię działalności oraz strukturę zarządzania ryzykiem odpowiednią dla jej strategii działalności;

b) każda jednostka odpowiadająca za handel posiada jasną strukturę organizacyjną; pozycjami przypisanymi danej jednostce odpowiadającej za handel zarządzają wyznaczeni dealerzy w ramach instytucji; każdy dealer ma wyznaczone funkcje w jednostce odpowiadającej za handel; każdy dealer jest przydzielony tylko do jednej jednostki odpowiadającej za handel;

c) limity pozycji są ustalane w każdej jednostce odpowiadającej za handel zgodnie ze strategią działalności tej jednostki;

d) sprawozdania dotyczące działalności, rentowności, zarządzania ryzykiem i wymogów regulacyjnych na poziomie jednostki odpowiadającej za handel sporządzane są co najmniej raz w tygodniu i regularnie przekazywane organowi zarządzającemu;

e) każda jednostka odpowiadająca za handel posiada jasny roczny plan biznesowy, w tym dokładnie zdefiniowaną politykę w zakresie wynagrodzeń opartą na rzetelnych kryteriach stosowanych do celów pomiaru wyników;

f) sprawozdania dotyczące pozycji o zbliżającym się terminie zapadalności, przekroczeń śródziennych limitów obrotu i przekroczeń dziennych limitów obrotu oraz dotyczące działań podjętych przez instytucje w celu zaradzenia tym przekroczeniom, a także oceny płynności rynkowej opracowuje się co miesiąc dla każdej jednostki odpowiadającej za handel oraz udostępnia właściwym organom.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. b) instytucja może przypisać jednego dealera więcej niż jednej jednostce odpowiadającej za handel, pod warunkiem że instytucja ta wykaże w sposób zadowalający właściwy organ, że przypisanie nastąpiło ze względów biznesowych lub kadrowych i że przypisanie to spełnia pozostałe wymogi jakościowe określone w niniejszym artykule mające zastosowanie do dealerów i jednostek odpowiadającym za handel.

4. Instytucje powiadamiają właściwe organy o sposobie, w jaki zapewniają zgodność z ust. 2. Właściwe organy mogą wymagać od instytucji zmiany struktury lub organizacji jednostek odpowiadających za handel, aby były one zgodne z niniejszym artykułem.";

54) w art. 105 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wszystkie pozycje portfela handlowego i pozycje portfela bankowego wyceniane według wartości godziwej podlegają standardom w zakresie ostrożnej wyceny określonym w niniejszym artykule. Instytucje w szczególności zapewniają, aby w ramach ostrożnej wyceny ich pozycji portfela handlowego osiągnięto odpowiedni stopień pewności, uwzględniający dynamiczny charakter pozycji portfela handlowego i pozycji portfela bankowego wycenianych według wartości godziwej, wymagania wynikające z podejścia ostrożnościowego oraz zasady działania i cel wymogów kapitałowych w odniesieniu do pozycji portfela handlowego i pozycji portfela bankowego wycenianych według wartości godziwej.";

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Instytucje aktualizują wycenę pozycji portfela handlowego według wartości godziwej co najmniej raz dziennie. Zmiany wartości tych pozycji odnotowuje się w rachunku zysków i strat instytucji.

4. Instytucje dokonują w miarę możliwości wyceny rynkowej swoich pozycji portfela handlowego i pozycji portfela bankowego wycenianych według wartości godziwej, w tym przy stosowaniu do tych pozycji odpowiedniego sposobu ujmowania w kapitale.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy wycena rynkowa nie jest możliwa, instytucje dokonują ostrożnej wyceny swoich pozycji i portfeli według modelu, w tym przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu pozycji portfela handlowego oraz pozycji wycenianych według wartości godziwej w portfelu bankowym.”;

d) ust. 7 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Do celów lit. d) akapitu pierwszego model opracowuje się lub zatwierdza niezależnie od jednostek odpowiadających za handel oraz poddaje się go niezależnym testom, które obejmują walidację danych matematycznych, założeń oraz zastosowanego oprogramowania.”;

e) ust. 11 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) dodatkowy czas, jaki byłby potrzebny do zabezpieczenia pozycji lub ryzyka związanych z pozycją poza horyzontami płynnościowymi przypisanymi czynnikom ryzyka danej pozycji zgodnie z art. 325bd;”;

55) w art. 106 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Wymogi określone w ust. 1 stosuje się bez uszczerbku dla wymogów mających zastosowanie do pozycji zabezpieczonej, która należy do portfela bankowego lub portfela handlowego, w stosownych przypadkach.

3. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycję na ryzyko kredytowe zaliczoną do portfela bankowego lub ekspozycję na ryzyko kontrahenta przy użyciu kredytowego instrumentu pochodnego zaliczanego do portfela handlowego tej instytucji, tę pozycję w kredytowym instrumencie pochodnym uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający ekspozycję na ryzyko kredytowe zaliczoną do portfela bankowego lub ekspozycję na ryzyko kontrahenta do celów obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, o których mowa w art. 92 ust. 3 lit. a), w przypadku gdy instytucja zawrze z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony kolejną transakcję na kredytowym instrumencie pochodnym, która spełnia wymogi w zakresie ochrony kredytowej nierzeczywistej w portfelu bankowym i doskonale kompensuje ryzyko rynkowe wewnętrznego instrumentu zabezpieczającego.

Zarówno wewnętrzny instrument zabezpieczający uznany zgodnie z akapitem pierwszym, jak i transakcję na kredytowy instrument pochodny zawartą z osobą trzecią włącza się do portfela handlowego do celów obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycję na ryzyko cen akcji zaliczoną do portfela bankowego przy użyciu instrumentu pochodnego na akcje zaliczanego do portfela handlowego tej instytucji, tę pozycję w instrumencie pochodnym na akcje uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający ekspozycję na ryzyko cen akcji zaliczoną do portfela bankowego do celów obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, o których mowa w art. 92 ust. 3 lit. a), w przypadku gdy instytucja zawrze z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony kolejną transakcję na instrumencie pochodnym na akcje, która spełnia wymogi w zakresie ochrony kredytowej nierzeczywistej w portfelu bankowym i doskonale kompensuje ryzyko rynkowe wewnętrznego instrumentu zabezpieczającego.

Zarówno wewnętrzny instrument zabezpieczający uznany zgodnie z akapitem pierwszym, jak i transakcję na instrument pochodny na akcje zawartą z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony włącza się do portfela handlowego do celów obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

5. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycje na ryzyko stopy procentowej zaliczane do portfela bankowego przy użyciu pozycji ryzyka stopy procentowej zaliczanej do portfela handlowego tej instytucji, tę pozycję ryzyka stopy procentowej uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający do celów oceny ryzyka stopy procentowej wynikającego z pozycji portfela bankowego zgodnie z art. 84 i 98 dyrektywy 2013/36/UE, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

   a) pozycję przypisano do portfela, który jest odrębny wobec drugiej pozycji portfela handlowego i którego strategia działalności poświęcona jest wyłącznie zarządzaniu ryzykiem rynkowym wewnętrznych instrumentów zabezpieczających ekspozycję na ryzyko stopy procentowej oraz ograniczaniu tego ryzyka rynkowego; w tym celu instytucja może przypisać do tego portfela inne pozycje ryzyka stopy procentowej otwarte z osobami trzecimi lub własnym portfelem handlowym, dopóki instytucja doskonale kompensuje ryzyko rynkowe tych pozycji ryzyka stopy procentowej otwarte z własnym portfelem handlowym poprzez otwarcie z osobami trzecimi przeciwstawnej pozycji ryzyka stopy procentowej;

b) do celów wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w art. 430b ust. 3, pozycję przypisano jednostce odpowiadającej za handel ustanowionej zgodnie z art. 104b, której strategia działalności poświęcona jest wyłącznie zarządzaniu ryzykiem rynkowym wewnętrznych instrumentów zabezpieczających ekspozycję na ryzyko stopy procentowej oraz ograniczaniu tego ryzyka rynkowego; w tym celu ta jednostka odpowiadająca za handel może otworzyć inne pozycje ryzyka stopy procentowej z osobami trzecimi lub innymi jednostkami odpowiadającymi za handel danej instytucji, dopóki te inne jednostki odpowiadające za handel doskonale kompensują ryzyko rynkowe tych innych pozycji ryzyka stopy procentowej poprzez otwarcie z osobami trzecimi przeciwstawnej pozycji ryzyka stopy procentowej;

c) instytucja w pełni udokumentowała, w jaki sposób pozycja ogranicza ryzyko stopy procentowej wynikające z pozycji portfela bankowego do celów wymogów określonych w art. 84 i 98 dyrektywy 2013/36/UE.

6. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego wszystkich pozycji przypisanych do odrębnego portfela, o którym mowa w ust. 5 lit. a), oblicza się niezależnie i dodaje do wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do pozostałych pozycji portfela handlowego.

7. Do celów wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w art. 430b obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego wszystkich pozycji przypisanych do odrębnego portfela, o którym mowa w ust. 5 lit. a) niniejszego artykułu, lub jednostki odpowiadającej za handel lub otwartych przez tę jednostkę odpowiadającą za handel, o której mowa w ust. 5 lit. b) niniejszego artykułu, w stosownych przypadkach, dokonuje się niezależnie jako odrębny portfel i dodaje do obliczeń wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do pozostałych pozycji portfela handlowego.”;

56) art. 107 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do celów niniejszego rozporządzenia ekspozycje wobec firmy inwestycyjnej z państwa trzeciego, instytucji kredytowej z państwa trzeciego i giełdy z państwa trzeciego traktuje się jako ekspozycje wobec instytucji wyłącznie w przypadku gdy państwo trzecie stosuje względem takiego podmiotu wymogi ostrożnościowe i nadzorcze, które są co najmniej równoważne wymogom stosowanym w Unii.”;

57) w art. 117 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się litery w brzmieniu:

„o) Międzynarodowe Stowarzyszenie Rozwoju;

p) Azjatycki Bank Inwestycji Infrastrukturalnych.”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Komisja jest uprawniona do zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie aktów delegowanych zgodnie z art. 462 w celu zmiany – zgodnie z międzynarodowymi standardami – wykazu wielostronnych banków rozwoju, o którym mowa w akapicie pierwszym.”;

58) art. 118 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) Unia Europejska i Europejska Wspólnota Energii Atomowej;”;

59) w art. 123 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Ekspozycjom wynikającym z pożyczek udzielonych przez instytucję kredytową emerytom lub pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy na czas nieokreślony w zamian za bezwarunkowy transfer części emerytury lub wynagrodzenia pożyczkobiorcy na rzecz tej instytucji kredytowej przypisuje się wagę ryzyka równą 35 %, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) w celu spłaty pożyczki pożyczkobiorca bezwarunkowo upoważnia fundusz emerytalny lub pracodawcę do dokonywania bezpośrednich płatności na rzecz instytucji kredytowych poprzez potrącanie miesięcznych płatności z tytułu pożyczki z comiesięcznej emerytury lub wynagrodzenia pożyczkobiorcy;

b) ryzyko zgonu, niezdolności do pracy, bezrobocia lub obniżenia miesięcznej emerytury lub wynagrodzenia netto pożyczkobiorcy jest odpowiednio pokryte za pomocą polisy ubezpieczeniowej wystawionej przez pożyczkobiorcę na rzecz instytucji kredytowej;

c) comiesięczne płatności dokonywane przez pożyczkobiorcę z tytułu wszystkich pożyczek, które spełniają warunki określone w lit. a) i b), nie przekraczają łącznie 20 % miesięcznej emerytury lub wynagrodzenia netto pożyczkobiorcy;

d) maksymalny pierwotny termin zapadalności pożyczki nie przekracza dziesięciu lat.";

60) art. 124 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 124*
Ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach

1. Ekspozycji lub jakiejkolwiek części ekspozycji w pełni zabezpieczonej hipoteką na nieruchomości przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %, w przypadku gdy nie zostały spełnione warunki określone w art. 125 lub 126, z wyjątkiem jakiejkolwiek części ekspozycji, którą przypisano do innej kategorii ekspozycji. Części ekspozycji, która przekracza wartość hipoteki na nieruchomości, przypisuje się wagę ryzyka mającą zastosowanie do niezabezpieczonych ekspozycji danego kontrahenta.

Część ekspozycji, która jest traktowana jako w pełni zabezpieczona nieruchomością, nie może przekraczać wysokości zabezpieczenia odpowiadającej wartości rynkowej lub – w państwach członkowskich, które ustanowiły w przepisach ustawowych lub wykonawczych surowe kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości – wartości bankowo-hipotecznej danej nieruchomości.

1a. Państwa członkowskie wyznaczają organ, który będzie odpowiedzialny za stosowanie ust. 2. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.

W przypadku gdy organem wyznaczonym przez państwo członkowskie do celów stosowania niniejszego artykułu jest właściwy organ, zapewnia on, aby odpowiednie podmioty i organy krajowe, które mają mandat makroostrożnościowy, zostały należycie poinformowane o tym, że zamierza on zastosować niniejszy artykuł, oraz aby były odpowiednio zaangażowane w ocenę trudności w zakresie stabilności finansowej w jego państwie członkowskim zgodnie z ust. 2.

W przypadku gdy organem wyznaczonym przez państwo członkowskie do celów stosowania niniejszego artykułu nie jest właściwy organ, dane państwo członkowskie przyjmuje przepisy niezbędne do zapewnienia odpowiedniej koordynacji i wymiany informacji między właściwym organem a wyznaczonym organem do celów prawidłowego stosowania niniejszego artykułu. W szczególności organy są zobowiązane do ścisłej współpracy i wymiany wszystkich informacji, które mogą być niezbędne, aby odpowiednio wykonywać obowiązki nałożone na wyznaczony organ na podstawie niniejszego artykułu. Współpraca ta ma na celu unikanie przez właściwy organ i wyznaczony organ wszelkich działań, które się powielają lub są niespójne, oraz zapewnienie należytego uwzględnienia powiązań z innymi środkami, w szczególności środkami podejmowanymi na mocy art. 458 niniejszego rozporządzenia i art. 133 dyrektywy 2013/36/UE.

2. Na podstawie danych zgromadzonych na mocy art. 430a i na podstawie wszelkich innych odpowiednich wskaźników organ wyznaczony zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu okresowo i co najmniej raz w roku ocenia, czy waga ryzyka równa 35 % dla ekspozycji wobec jednego lub większej liczby segmentów nieruchomości zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych, o których mowa w art. 125, znajdujących się na jednej lub większej liczbie części terytorium państwa członkowskiego odpowiedniego organu oraz waga ryzyka równa 50 % dla ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach komercyjnych, o których mowa w art. 126, znajdujących się na jednej lub większej liczbie części terytorium państwa członkowskiego odpowiedniego organu są odpowiednio oparte na:

a) przypadkach strat dotyczących ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami;

b) przyszłych tendencjach na rynkach nieruchomości.

W przypadku gdy na podstawie oceny, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, organ wyznaczony zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu stwierdzi, że wagi ryzyka określone w art. 125 ust. 2 lub art. 126 ust. 2 nie odzwierciedlają w odpowiedni sposób rzeczywistego ryzyka związanego z jednym lub większą liczbą segmentów ekspozycji związanym z nieruchomościami, w pełni zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub nieruchomościach komercyjnych znajdujących się na jednej lub większej liczbie części terytorium państwa członkowskiego odpowiedniego organu oraz jeżeli organ ten uważa, że te nieodpowiednie wagi ryzyka mogłyby mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową w jego państwie członkowskim, może on zwiększyć wagi ryzyka mające zastosowanie do tych ekspozycji w zakresach określonych w akapicie czwartym niniejszego ustępu lub wprowadzić surowsze kryteria niż te określone w art. 125 ust. 2 lub art. 126 ust. 2.

Organ wyznaczony zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu powiadamia EUNB i ERRS o wszelkich korektach wag ryzyka i kryteriów zastosowanych zgodnie z niniejszym ustępem. W terminie miesiąca od otrzymania tego powiadomienia EUNB i ERRS przekazują swoją opinię zainteresowanemu państwu członkowskiemu. EUNB i ERRS publikują wagi ryzyka i kryteria dla ekspozycji, o których mowa w art. 125, 126 i art. 199 ust. 1 lit. a), wdrożone przez odpowiedni organ.

Do celów akapitu drugiego niniejszego ustępu organ wyznaczony zgodnie z ust. 1a może ustanowić wagi ryzyka w następujących zakresach:

a) od 35 % do 150 % dla ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych;

b) od 50 % do 150 % dla ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach komercyjnych.

3. W przypadku gdy organ wyznaczony zgodnie z ust. 1a ustanowi wyższe wagi ryzyka lub surowsze kryteria zgodnie z ust. 2 akapit drugi, instytucje mają sześciomiesięczny okres przejściowy na zastosowanie tych wag ryzyka lub kryteriów.

4. EUNB, w ścisłej współpracy z ERRS, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia surowych kryteriów dotyczących oceny wartości bankowo-hipotecznej, o której mowa w ust. 1, oraz rodzajów czynników, które należy uwzględnić przy ocenie adekwatności wag ryzyka, o których mowa w ust.2 akapit pierwszy.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. W drodze zaleceń zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 oraz w ścisłej współpracy z EUNB, ERRS może zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu wydać wytyczne dla organów wyznaczonych dotyczące następujących kwestii:

   a) czynników, które mogłyby »mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową«, o których mowa w ust. 2 akapit drugi; oraz

   b) orientacyjnych poziomów odniesienia, które organ wyznaczony zgodnie z ust. 1a ma uwzględniać przy określaniu wyższych wag ryzyka.

6. Instytucje państwa członkowskiego stosują wagi ryzyka i kryteria określone przez organy innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do wszystkich swoich odpowiednich ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub komercyjnych, znajdujących się na jednej lub większej liczbie części terytorium tego państwa członkowskiego.”;

61) art. 128 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje przypisują wagę ryzyka równą 150 % ekspozycjom, które są związane ze szczególnie wysokim ryzykiem.

2. Do celów niniejszego artykułu instytucje traktują którekolwiek z poniższych ekspozycji jako ekspozycje związane ze szczególnie wysokim ryzykiem:

a) inwestycje w przedsiębiorstwa venture capital, z wyjątkiem przypadków, gdy inwestycje te traktowane są zgodnie z art. 132;

b) inwestycje na niepublicznym rynku kapitałowym, z wyjątkiem przypadków, gdy inwestycje te traktowane są zgodnie z art. 132;

c) finansowanie nieruchomości spekulacyjnych.”;

62) art. 132 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 132*
Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania

1. Instytucje obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania poprzez pomnożenie kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, obliczonej zgodnie z metodami, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, przez odsetek jednostek uczestnictwa lub udziałów posiadanych przez te instytucje.

2. W przypadku gdy spełnione są warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu, instytucje mogą stosować metodę pełnego przeglądu zgodnie z art. 132a ust. 1 lub metodę opartą na uprawnieniach zgodnie z art. 132a ust. 2.

Z zastrzeżeniem art. 132b ust. 2 instytucje, które nie stosują metody pełnego przeglądu ani metody opartej na uprawnieniach, przypisują wagę ryzyka równą 1250 % (»metoda rezerwowa«) swoim ekspozycjom w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania.

Instytucje mogą obliczać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, stosując połączenie metod, o których mowa w niniejszym ustępie, o ile spełnione są warunki stosowania tych metod.

3. Instytucje mogą określać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w art. 132a, w przypadku gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania jest jedno z poniższych:

(i) przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) regulowane dyrektywą 2009/65/WE;

(ii) AFI zarządzany przez ZAFI z UE zarejestrowanego zgodnie z art. 3 ust. 3 dyrektywy 2011/61/UE;

(iii) AFI zarządzany przez ZAFI z UE posiadającego zezwolenie zgodnie z art. 6 dyrektywy 2011/61/UE;

(iv) AFI zarządzany przez ZAFI spoza UE posiadającego zezwolenie zgodnie art. 37 dyrektywy 2011/61/UE;

(v) AFI spoza UE zarządzany przez ZAFI spoza UE i wprowadzany do obrotu zgodnie z art. 42 dyrektywy 2011/61/UE;

(vi) AFI spoza UE niewprowadzony do obrotu w Unii i zarządzany przez ZAFI spoza UE z siedzibą w państwie trzecim, który jest objęty aktem delegowanym, o którym mowa w art. 67 ust. 6 dyrektywy 2011/61/UE;

b) prospekt emisyjny przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub równoważny dokument zawiera następujące elementy:

(i) kategorie aktywów, do inwestowania w które przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania jest upoważnione;

(ii) w przypadku gdy zastosowanie mają limity inwestycyjne – odpowiednie limity i metody ich obliczania;

c) sprawozdawczość przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania wobec instytucji spełnia następujące wymogi:

(i) sprawozdania dotyczące ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania są składane co najmniej tak często jak sprawozdania dotyczące ekspozycji instytucji;

(ii) poziom szczegółowości informacji finansowych umożliwia instytucji obliczenie kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą wybraną przez instytucję;

(iii) w przypadku gdy instytucja stosuje metodę pełnego przeglądu, informacje o ekspozycjach bazowych są weryfikowane przez niezależną osobę trzecią.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu wielostronne i dwustronne banki rozwoju oraz inne instytucje, które inwestują w przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania wspólnie z wielostronnymi lub dwustronnymi bankami rozwoju, mogą określać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w art. 132a, o ile warunki określone w akapicie pierwszym lit. b) i c) niniejszego ustępu są spełnione i o ile uprawnienia inwestycyjne danego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania ograniczają rodzaje aktywów, w które to przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania może inwestować, do aktywów, które promują zrównoważony rozwój w krajach rozwijających się.

Instytucje powiadamiają swój właściwy organ o przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, wobec których stosują traktowanie, o którym mowa w akapicie drugim.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. c) ppkt (i), w przypadku gdy instytucja określi kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą opartą na uprawnieniach, sprawozdawczość przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania wobec instytucji może być ograniczona do uprawnień inwestycyjnych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania oraz wszelkich zmian tych uprawnień i może być dokonywana jedynie wtedy, gdy instytucja po raz pierwszy przyjmuje na siebie ekspozycję wobec przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania oraz gdy następuje zmiana w uprawnieniach inwestycyjnych tego przedsiębiorstwa.

4. Instytucje, które nie posiadają danych lub informacji odpowiednich do obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w art. 132a, mogą opierać się na obliczeniach przeprowadzonych przez osobę trzecią, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) osobą trzecią jest jedno z poniższych:

      (i) instytucja przyjmująca depozyty lub przyjmująca depozyty instytucja finansowa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w tej instytucji przyjmującej depozyty lub przyjmującej depozyty instytucji finansowej;

      (ii) w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nieobjętych ppkt (i) niniejszej litery – przedsiębiorstwo zarządzające przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, o ile spełnia ono warunek określony w ust. 3 lit. a);

b) osoba trzecia przeprowadza obliczenia zgodnie z metodami określonymi, stosownie do przypadku, w art. 132a ust. 1, 2 lub 3;

c) poprawność obliczeń przeprowadzonych przez osobę trzecią potwierdził audytor zewnętrzny.

Instytucje, które opierają się na obliczeniach przeprowadzonych przez osobę trzecią, mnożą kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania wynikającą z tych obliczeń przez współczynnik wynoszący 1,2.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego, w przypadku gdy instytucja ma nieograniczony dostęp do szczegółowych obliczeń przeprowadzonych przez osobę trzecią, współczynnik wynoszący 1,2 nie ma zastosowania. Instytucja przekazuje te obliczenia na żądanie swojemu właściwemu organowi.

5. W przypadku gdy instytucja stosuje metody, o których mowa w art. 132a, do celów obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania (»przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania poziomu 1«), a którakolwiek z ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania poziomu 1 jest ekspozycją w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w innym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania (»przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania poziomu 2«), kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania poziomu 2 można obliczyć za pomocą którejkolwiek z trzech metod opisanych w ust. 2 niniejszego artykułu. Instytucja może stosować metodę pełnego przeglądu do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania na poziomie 3 i na każdym kolejnym poziomie wyłącznie wtedy, gdy zastosowała tę metodę do obliczeń na poprzednim poziomie. W każdym innym scenariuszu instytucja musi stosować metodę rezerwową.

6. Kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania obliczoną zgodnie z metodą pełnego przeglądu i metodą opartą na uprawnieniach określoną w art. 132a ust. 1 i 2 ogranicza się do ważonej ryzykiem kwoty ekspozycji tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania obliczonej zgodnie z metodą rezerwową.

7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje, które stosują metodę pełnego przeglądu zgodnie z art. 132a ust. 1, mogą obliczać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania poprzez pomnożenie wartości ekspozycji wynikających z tych ekspozycji obliczonych zgodnie z art. 111 przez wagę ryzyka (RW_i^*) obliczoną zgodnie z wzorem przedstawionym w art. 132c, o ile spełnione są następujące warunki:

   a) instytucje mierzą wartość posiadanych jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania według kosztu historycznego, lecz wartość aktywów bazowych danego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mierzą według wartości godziwej, jeżeli stosują metodę pełnego przeglądu;

   b) zmiana wartości rynkowej jednostek uczestnictwa lub udziałów, w odniesieniu do których instytucje mierzą wartość według kosztu historycznego, nie zmienia kwoty funduszy własnych tych instytucji ani wartości ekspozycji związanej z tymi posiadanymi jednostkami uczestnictwa lub udziałami.”;

63) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 132a*
Metody obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. W przypadku gdy warunki określone w art. 132 ust. 3 są spełnione, instytucje, które posiadają wystarczające informacje o poszczególnych ekspozycjach bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, dokonują pełnego przeglądu tych ekspozycji, aby obliczyć kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, ważąc ryzykiem wszystkie ekspozycje bazowe przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w taki sposób, jakby znajdowały się one bezpośrednio w posiadaniu tych instytucji.

2. W przypadku gdy warunki określone w art. 132 ust. 3 są spełnione, instytucje, które nie posiadają wystarczających informacji o poszczególnych ekspozycjach bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, aby zastosować metodę pełnego przeglądu, mogą obliczyć kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do tych ekspozycji zgodnie z limitami określonymi w uprawnieniach przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania oraz w odpowiednich przepisach prawa.

   Instytucje przeprowadzają obliczenia, o których mowa w akapicie pierwszym, przy założeniu, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w pierwszej kolejności przyjmuje na siebie ekspozycję w największym zakresie dozwolonym w ramach jego uprawnień lub odpowiednich przepisów prawa w odniesieniu do tych ekspozycji, które wiążą się z najwyższym wymogiem w zakresie funduszy własnych, następnie zaś kontynuuje przyjmowanie na siebie ekspozycji w porządku malejącym aż do osiągnięcia maksymalnego łącznego limitu ekspozycji oraz że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania stosuje dźwignię finansową w największym zakresie dozwolonym w ramach jego uprawnień i odpowiednich przepisów prawa, w stosownych przypadkach.

Instytucje przeprowadzają obliczenia, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z metodami określonymi w niniejszym rozdziale, w rozdziale 5 oraz w sekcjach 3, 4 lub 5 rozdziału 6 niniejszego tytułu.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 3 lit. d) instytucje, które obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu, mogą obliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania jako kwotę równą 50 % wymogu w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do tych ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych obliczonej zgodnie z sekcjami 3, 4 lub 5 rozdziału 6 niniejszego tytułu, stosownie do przypadku.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucja może wyłączyć z obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej ekspozycje z tytułu instrumentów pochodnych, które to ekspozycje nie podlegałyby temu wymogowi, gdyby instytucja ta przyjęła je na siebie bezpośrednio.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia, w jaki sposób instytucje powinny obliczać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem, o której mowa w ust. 2, w przypadku gdy nie jest dostępny co najmniej jeden parametr wejściowy wymagany na potrzeby tego obliczenia.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [dziewięć miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 132b

Wyłączenia z metod obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. Instytucje mogą wyłączać z obliczeń, o których mowa w art. 132, instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I, instrumenty w Tier II oraz instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych posiadane przez przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, które to instrumenty instytucje odliczają zgodnie z, odpowiednio, art. 36 ust. 1, art. 56, 66 i 72e.

2. Instytucje mogą wyłączyć z obliczeń, o których mowa w art. 132, ekspozycje w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, o których mowa w art. 150 ust. 1 lit. g) i h), i zamiast tego stosować do tych ekspozycji metodę określoną w art. 133.

Artykuł 132c

Sposób traktowania ekspozycji pozabilansowych wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. Instytucje obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich pozycji pozabilansowych mogących przekształcić się w ekspozycje w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania poprzez pomnożenie wartości ekspozycji wynikających z tych ekspozycji, obliczonych zgodnie z art. 111, przez następującą wagę ryzyka:

   a) dla wszystkich ekspozycji, w odniesieniu do których instytucje stosują jedną z metod określonych w art. 132a:

$$RW_i^* = \frac{RWAE_i}{E_i^*} \cdot \frac{A_i}{EQ_i}$$

gdzie:

RW_i^* = waga ryzyka;

i = indeks oznaczający przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania;

$RWAE_i$= kwota obliczana zgodnie z art. 132a w odniesieniu do indeksu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania i;

E_i^* wartość ekspozycji wynikająca z ekspozycji indeksu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania i;

A_i= wartość księgowa aktywów indeksu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania i; oraz

EQ_i = wartość księgowa kapitału własnego indeksu przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania i;

b) w przypadku wszystkich innych ekspozycji, $RW_i^* = 1250\ \%$.

2. Instytucje obliczają wartość ekspozycji w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, które spełnia warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu, jako zdyskontowaną aktualną wartość kwoty gwarantowanej przy użyciu czynnika dyskontującego wolnego od ryzyka niewykonania zobowiązania. Instytucje mogą obniżyć wartość ekspozycji w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej o wszelkie straty uznane w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej na podstawie mającego zastosowanie standardu rachunkowości.

Instytucje obliczają kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji pozabilansowych wynikających z zobowiązań dotyczących wartości minimalnej, które spełniają wszystkie warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu, poprzez pomnożenie wartości ekspozycji wynikających z tych ekspozycji przez współczynnik konwersji równy 20 % i wagę ryzyka otrzymaną na mocy art. 132 lub 152.

3. Instytucje określają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji pozabilansowych wynikających z zobowiązań dotyczących wartości minimalnej zgodnie z ust. 2 w przypadku gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) dana ekspozycja pozabilansowa instytucji jest zobowiązaniem dotyczącym wartości minimalnej w odniesieniu do inwestycji w jednostki uczestnictwa lub udziały jednego lub większej liczby przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, na mocy którego to zobowiązania instytucja ma obowiązek dokonania wypłaty zgodnie z zobowiązaniem dotyczącym wartości minimalnej tylko w przypadku gdy wartość rynkowa ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania sytuuje się poniżej wcześniej określonego progu w co najmniej jednym momencie określonym w umowie;

b) przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania jest którekolwiek z poniższych:

(i) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, zdefiniowane w dyrektywie 2009/65/WE; lub

(ii) AFI, zdefiniowany w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/61/UE, który inwestuje wyłącznie w zbywalne papiery wartościowe lub w inne płynne aktywa finansowe, o których mowa w art. 50 ust. 1 dyrektywy 2009/65/WE, w przypadku gdy uprawnienia AFI nie zezwalają mu na zastosowanie dźwigni wyższej niż jest to dozwolone na mocy art. 51 ust. 3 dyrektywy 2009/65/WE;

c) aktualna wartość rynkowa ekspozycji bazowych danego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania stanowiących podstawę zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej bez uwzględniania skutku pozabilansowych zobowiązań dotyczących wartości minimalnej odpowiada aktualnej wartości progu określonego w zobowiązaniu dotyczącym wartości minimalnej lub przekracza tę wartość;

d) kiedy nadwyżka wartości rynkowej ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania ponad aktualną wartość zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej spadnie, instytucja lub inne przedsiębiorstwo w zakresie, w jakim jest ono objęte nadzorem na zasadzie skonsolidowanej, któremu podlega sama instytucja zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2002/87/WE, mogą wpływać na skład ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania lub ograniczać możliwości dalszego obniżania się nadwyżki w inny sposób;

e) ostatecznym bezpośrednim lub pośrednim beneficjentem zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej jest zwykle klient detaliczny zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 11 dyrektywy 2014/65/UE.”;

64) art. 144 ust. 1 lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) instytucja obliczyła według metody IRB wymogi w zakresie funduszy własnych wynikające z jej własnych oszacowań parametrów ryzyka i jest w stanie przedłożyć sprawozdanie wymagane zgodnie z art. 430;”;

65) art. 152 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 152*
Sposób traktowania ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania

1. Instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania poprzez pomnożenie kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, obliczonej zgodnie z metodami określonymi w ust. 2 i 5, przez odsetek jednostek uczestnictwa lub udziałów posiadanych przez te instytucje.

2. W przypadku gdy warunki określone w art. 132 ust. 3 są spełnione, instytucje, które posiadają wystarczające informacje o poszczególnych ekspozycjach bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, dokonują pełnego przeglądu tych ekspozycji bazowych, aby obliczyć kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, ważąc ryzykiem wszystkie ekspozycje bazowe przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w taki sposób, jakby znajdowały się one bezpośrednio w posiadaniu tych instytucji.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 3 lit. d) instytucje, które obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu, mogą obliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania jako kwotę równą 50 % wymogu w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do tych ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych obliczonej zgodnie z sekcjami 3, 4 lub 5 rozdziału 6 niniejszego tytułu, stosownie do przypadku.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucja może wyłączyć z obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej ekspozycje z tytułu instrumentów pochodnych, które to ekspozycje nie podlegałyby temu wymogowi, gdyby instytucja ta przyjęła je na siebie bezpośrednio.

4. Instytucje, które stosują metodę pełnego przeglądu zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu i które spełniają warunki stałego stosowania w niepełnym zakresie zgodnie z art. 150 lub które nie spełniają warunków pozwalających na stosowanie metod określonych w niniejszym rozdziale lub jednej lub większej liczby metod określonych w rozdziale 5 w odniesieniu do wszystkich lub niektórych ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat zgodnie z następującymi zasadami:

   a) w przypadku ekspozycji przypisanych do kategorii ekspozycji kapitałowych, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. e), instytucje stosują uproszczoną metodę ważenia ryzykiem określoną w art. 155 ust. 2;

   b) w przypadku ekspozycji przypisanych do kategorii elementów stanowiących pozycje sekurytyzacyjne, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. f), instytucje stosują sposób traktowania określony w art. 254 w taki sposób, jakby znajdowały się one bezpośrednio w posiadaniu tych instytucji;

   c) w przypadku wszystkich innych ekspozycji bazowych instytucje stosują metodę standardową określoną w rozdziale 2 niniejszego tytułu.

Do celów akapitu pierwszego lit. a), w przypadku gdy instytucja nie jest w stanie dokonać rozróżnienia między ekspozycjami z tytułu niepublicznych instrumentów kapitałowych, giełdowymi ekspozycjami kapitałowymi i innymi ekspozycjami kapitałowymi, instytucja ta traktuje takie ekspozycje jako inne ekspozycje kapitałowe.

5. W przypadku gdy warunki określone w art. 132 ust. 3 są spełnione, instytucje, które nie posiadają wystarczających informacji o poszczególnych ekspozycjach bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, mogą obliczyć kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do tych ekspozycji zgodnie z metodą opartą na uprawnieniach określoną w art. 132a ust. 2. W przypadku ekspozycji wymienionych w ust. 4 lit. a), b) i c) niniejszego artykułu instytucje stosują jednak metody określone w tych literach.

6. Z zastrzeżeniem art. 132b ust. 2 instytucje, które nie stosują metody pełnego przeglądu zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu lub metody opartej na uprawnieniach zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, stosują metodę rezerwową, o której mowa w art. 132 ust. 2.

7. Instytucje mogą obliczać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, stosując połączenie metod, o których mowa w niniejszym artykule, o ile spełnione są warunki stosowania tych metod.

8. Instytucje, które nie posiadają danych lub informacji odpowiednich do obliczenia kwoty ważonej ryzykiem w odniesieniu do przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w ust. 2, 3, 4 i 5, mogą opierać się na obliczeniach przeprowadzonych przez osobę trzecią, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) osobą trzecią jest jedno z poniższych:

(i) instytucja przyjmująca depozyty lub przyjmująca depozyty instytucja finansowa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w tej instytucji przyjmującej depozyty lub przyjmującej depozyty instytucji finansowej;

(ii) w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nieobjętych ppkt (i) niniejszej litery – przedsiębiorstwo zarządzające przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w art. 132 ust. 3 lit. a);

b) w przypadku ekspozycji innych niż wymienione w ust. 4 lit. a), b) i c) niniejszego artykułu – osoba trzecia przeprowadza obliczenia zgodnie z metodą pełnego przeglądu określoną w art. 132a ust. 1;

c) w przypadku ekspozycji wymienionych w ust. 4 lit. a), b) i c) – osoba trzecia przeprowadza obliczenia zgodnie z metodami określonymi w tych literach;

d) poprawność obliczeń przeprowadzonych przez osobę trzecią potwierdził audytor zewnętrzny.

Instytucje, które opierają się na obliczeniach przeprowadzonych przez osobę trzecią, mnożą kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania wynikające z tych obliczeń przez współczynnik wynoszący 1,2.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego, w przypadku gdy instytucja ma nieograniczony dostęp do szczegółowych obliczeń przeprowadzonych przez osobę trzecią, współczynnik wynoszący 1,2 nie ma zastosowania. Instytucja przekazuje te obliczenia na żądanie swojemu właściwemu organowi.

9. Do celów niniejszego artykułu stosuje się art. 132 ust. 5 i 6 oraz art. 132b. Do celów niniejszego artykułu art. 132c stosuje się przy użyciu wag ryzyka obliczonych zgodnie z rozdziałem 3 niniejszego tytułu.”;

66) w art. 158 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„9a. Kwota oczekiwanej straty w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, które spełnia wszystkie wymogi określone w art. 132c ust. 3, wynosi zero.”;

67) art. 164 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 164*

Strata z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD)

1. Instytucje dokonują własnych oszacowań LGD, z zastrzeżeniem wymogów określonych w sekcji 6 niniejszego rozdziału i uzyskania zezwolenia właściwych organów zgodnie z art. 143. Dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności przyjmuje się wartość LGD równą 75 %. Instytucja może zastosować własne oszacowania LGD, jeżeli jest w stanie w sposób wiarygodny wyodrębnić wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności.

2. Ochronę kredytową nierzeczywistą można przyjąć za uznaną w ramach wsparcia indywidualnej ekspozycji lub puli ekspozycji, korygując oszacowania PD lub LGD, z zastrzeżeniem wymogów określonych w art. 183 ust. 1, 2 i 3 oraz uzyskania zezwolenia właściwych organów. Instytucja nie przypisuje ekspozycjom zabezpieczonym gwarancjami skorygowanej wartości PD lub LGD, która powodowałyby, że skorygowana w ten sposób waga ryzyka byłaby niższa niż waga ryzyka porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec gwaranta.

3. Do celów art. 154 ust. 2 wartość LGD porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, o którym mowa w art. 153 ust. 3, jest równa wartości LGD przypisanej niezabezpieczonemu instrumentowi względem gwaranta lub niezabezpieczonemu instrumentowi dłużnika, w zależności od tego, czy w przypadku niewykonania zobowiązań w czasie trwania zabezpieczonej transakcji zarówno przez gwaranta, jak i dłużnika z dostępnych dowodów i struktury gwarancji wynika, że kwota do odzyskania zależeć będzie od sytuacji finansowej, odpowiednio, gwaranta lub dłużnika.

4. Średnia wartość LGD ważona ekspozycją dla wszystkich ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi i nieobjętych gwarancjami rządów centralnych wynosi nie mniej niż 10 %.

   Średnia wartość LGD ważona ekspozycją dla wszystkich ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi i nieobjętych gwarancjami rządów centralnych wynosi nie mniej niż 15 %.

5. Państwa członkowskie wyznaczają organ, który będzie odpowiedzialny za stosowanie ust. 6. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.

W przypadku gdy organem wyznaczonym przez państwo członkowskie do celów stosowania niniejszego artykułu jest właściwy organ, zapewnia on, aby odpowiednie podmioty i organy krajowe, które mają mandat makroostrożnościowy, były należycie poinformowane o tym, że zamierza on zastosować przepisy niniejszego artykułu, oraz aby były odpowiednio zaangażowane w ocenę trudności w zakresie stabilności finansowej w swoim państwie członkowskim zgodnie z ust. 6.

W przypadku gdy organem wyznaczonym przez państwo członkowskie do celów stosowania niniejszego artykułu nie jest właściwy organ, dane państwo członkowskie przyjmuje przepisy niezbędne do zapewnienia odpowiedniej koordynacji i wymiany informacji między właściwym organem a wyznaczonym organem do celów prawidłowego stosowania niniejszego artykułu. W szczególności organy są zobowiązane do ścisłej współpracy i wymiany wszystkich informacji, które mogą być niezbędne, aby odpowiednio wykonywać obowiązki nałożone na wyznaczony organ na podstawie niniejszego artykułu. Współpraca ta ma na celu unikanie przez właściwy organ i wyznaczony organ wszelkich działań, które się powielają lub są niespójne, oraz zapewnienie należytego uwzględnienia powiązań z innymi środkami, w szczególności środkami podejmowanymi na mocy art. 458 niniejszego rozporządzenia i art. 133 dyrektywy 2013/36/UE.

6. Na podstawie danych zgromadzonych na mocy art. 430a i na podstawie wszelkich innych odpowiednich wskaźników, jak również z uwzględnieniem przyszłych trendów na rynkach nieruchomości, organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu okresowo i co najmniej raz w roku ocenia, czy minimalne wartości LGD, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, są odpowiednie dla ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub na nieruchomościach komercyjnych znajdujących się na jednej lub większej liczbie części terytorium państwa członkowskiego odpowiedniego organu.

W przypadku gdy na podstawie oceny, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 stwierdzi, że minimalne wartości LGD, o których mowa w ust. 4, nie są odpowiednie, i jeżeli organ ten uważa, że te nieodpowiednie wartości LGD mogą mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową w jego państwie członkowskim, może ustanowić wyższe minimalne wartości LGD dla tych ekspozycji znajdujących się na jednej lub większej liczbie części terytorium państwa członkowskiego odpowiedniego organu. Te wyższe minimalne wartości mogą być również stosowane na poziomie jednego lub większej liczby segmentów takich ekspozycji związanego z nieruchomościami.

Przed podjęciem decyzji, o której mowa w niniejszym ustępie, organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 powiadamia o tym EUNB i ERRS. W terminie miesiąca od otrzymania tego powiadomienia EUNB i ERRS przekazują swoją opinię zainteresowanemu państwu członkowskiemu. EUNB i ERRS publikują te wartości LGD.

7. W przypadku gdy organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 ustanowi wyższe minimalne wartości LGD zgodnie z ust. 6, instytucje mają sześciomiesięczny okres przejściowy na ich zastosowanie.

8. EUNB, w ścisłej współpracy z ERRS, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, które organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 ma uwzględniać przy ocenie adekwatności wartości LGD w ramach oceny, o której mowa w ust. 6.

   EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2019 r.

   Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

9. W drodze zaleceń zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 oraz w ścisłej współpracy z EUNB, ERRS może zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu wydać wytyczne dla organów wyznaczonych dotyczące następujących kwestii:

   a) czynników, które mogłyby »mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową«, o których mowa w ust. 6; oraz

b) orientacyjnych poziomów odniesienia, które organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 powinien uwzględniać przy określaniu wyższych minimalnych wartości LGD.

10. Instytucje państwa członkowskiego stosują wyższe minimalne wartości LGD określone przez organy innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 6 w odniesieniu do wszystkich swoich odpowiednich ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub komercyjnych, znajdujących się na jednej lub większej liczbie części terytorium tego państwa członkowskiego.”;

68) art. 201 ust. 1 lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) kwalifikujący się kontrahenci centralni.”;

69) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 204a*
Uznane rodzaje instrumentów pochodnych na akcje

1. Instytucje mogą wykorzystywać instrumenty pochodne na akcje, które są swapami przychodu całkowitego lub które mają podobne do nich właściwości ekonomiczne, jako uznaną ochronę kredytową wyłącznie w celu stosowania wewnętrznych instrumentów zabezpieczających.

W przypadku gdy instytucja nabywa ochronę kredytową poprzez swap przychodu całkowitego i księguje płatności netto otrzymane z tytułu swapu jako przychody netto, lecz nie księguje kompensowania zmniejszenia wartości zabezpieczonego składnika aktywów poprzez obniżenie wartości godziwej lub zwiększenie rezerw, taka ochrona kredytowa nie kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa.

2. W przypadku gdy instytucja wykorzystuje wewnętrzny instrument zabezpieczający, stosując instrument pochodny na akcje, warunkiem zakwalifikowania wewnętrznego instrumentu zabezpieczającego jako uznanej ochrony kredytowej do celów niniejszego rozdziału jest dokonanie transferu ryzyka kredytowego, przeniesionego do portfela handlowego, na rzecz osoby trzeciej lub osób trzecich.

W przypadku gdy wewnętrzny instrument zabezpieczający został zastosowany zgodnie z akapitem pierwszym, a wymogi określone w niniejszym rozdziale zostały spełnione, do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty, w przypadku gdy zostają one objęte ochroną kredytową nierzeczywistą, instytucje stosują zasady określone w sekcjach 4–6 niniejszego rozdziału.”;

70) w art. 223 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym instytucje stosujące metodę określoną w rozdziale 6 sekcja 6 obliczają E_{VA} według następującego wzoru:

$$E_{VA} = E.”;$$

b) w ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym instytucje stosujące metody określone w rozdziale 6 sekcje 3, 4 i 5 uwzględniają efekty ograniczenia ryzyka wynikające z zabezpieczenia zgodnie z przepisami określonymi w sekcjach 3, 4 i 5 rozdziału 6, stosownie do przypadku.”;

71) w art. 272 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„(6) »pakiet zabezpieczający« oznacza grupę transakcji w ramach pojedynczego pakietu kompensowania, w przypadku której dozwolone jest pełne lub częściowe kompensowanie w celu określenia potencjalnej przyszłej ekspozycji według metod określonych w sekcji 3 lub 4 niniejszego rozdziału;”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(7a) »umowa o jednostronne dostarczenie zabezpieczenia« oznacza umowę o dostarczenie zabezpieczenia, zgodnie z którą instytucja jest zobowiązania do przekazania zmiennych depozytów zabezpieczających kontrahentowi, lecz nie jest uprawniona do otrzymania zmiennego depozytu zabezpieczającego od tego kontrahenta lub odwrotnie;”;

c) pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„(12) »bieżąca wartość rynkowa« lub »CMV« oznacza wartość rynkową netto wszystkich transakcji w ramach pakietu kompensowania bez uwzględnienia posiadania lub przekazania jakichkolwiek zabezpieczeń, w przypadku gdy kompensuje się dodatnie i ujemne wartości rynkowe w ramach wyceny CMV;”;

d) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(12a) »wartość niezależnego zabezpieczenia netto« oznacza sumę wartości netto zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności, które jest otrzymywane lub przekazywane, w stosownych przypadkach, do pakietu kompensowania innego niż zmienny depozyt zabezpieczający;”;

72) w art. 273 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje obliczają wartość ekspozycji dla umów wymienionych w załączniku II na podstawie jednej z metod określonych w sekcjach 3–6 zgodnie z niniejszym artykułem.

Instytucja, która nie spełnia warunków określonych w art. 273a ust. 1, nie może stosować metody określonej w sekcji 4. Instytucja, która nie spełnia warunków określonych w art. 273a ust. 2, nie może stosować metody określonej w sekcji 5.

Instytucje mogą stosować łącznie metody określone w sekcjach 3–6 na stałe w ramach grupy. Pojedyncza instytucja nie może na stałe stosować łącznie metod określonych w sekcjach 3–6.”;

b) ust. 6, 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„6. Zgodnie z metodami określonymi w sekcjach 3–6 wartość ekspozycji dla danego kontrahenta jest równa sumie wartości ekspozycji obliczonej dla każdego pakietu kompensowania z udziałem takiego kontrahenta.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku gdy jedna umowa o dostarczenie zabezpieczenia stosuje się do wielu pakietów kompensowania z udziałem tego kontrahenta, a instytucja stosuje jedną z metod określonych w sekcjach 3–6 do obliczania wartości ekspozycji tych pakietów kompensowania, wartość ekspozycji oblicza się zgodnie z odpowiednią sekcją.

W odniesieniu do danego kontrahenta wartość ekspozycji dla danego pakietu kompensowania instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wymienionych w załączniku II obliczana zgodnie z niniejszym rozdziałem jest równa większej z dwóch następujących wartości: zera albo różnicy między sumą wartości ekspozycji z wszystkich pakietów kompensowania z udziałem danego kontrahenta i sumą wartości korekt wyceny kredytowej dla tego kontrahenta uznawanej przez daną instytucję jako poniesiony odpis aktualizujący wartość. Korekty wyceny kredytowej oblicza się, nie uwzględniając jakiejkolwiek korekty z tytułu kompensowania wartości obciążenia przypisanej własnemu ryzyku kredytowemu danej firmy, które już zostało wyłączone z funduszy własnych zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. c).

7. Przy obliczaniu wartości ekspozycji zgodnie z metodami określonymi w sekcjach 3, 4 i 5 instytucje mogą traktować dwa doskonale dopasowane kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym objęte tą samą umową o kompensowaniu zobowiązań jako pojedynczy kontrakt z referencyjną kwotą główną równą zero.

   Do celów akapitu pierwszego dwa kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym są doskonale dopasowane, gdy spełniają wszystkie następujące warunki:

   a) ich pozycje ryzyka są przeciwne;

   b) ich cechy, z wyjątkiem daty zawarcia transakcji, są identyczne;

   c) przepływy pieniężne w ich ramach w pełni się wzajemnie kompensują.

8. Instytucje określają wartość ekspozycji w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji z długim terminem rozliczenia z wykorzystaniem którejkolwiek z metod określonych w sekcjach 3–6 niniejszego rozdziału, niezależnie od tego, którą metodę dana instytucja wybrała dla instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym oraz transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego. Przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych dla transakcji z długim terminem rozliczenia instytucja stosująca metodę określoną w rozdziale 3 może na stałe przypisać takim transakcjom wagi ryzyka zgodne z metodą określoną w rozdziale 2 niezależnie od istotności tych pozycji.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„9. W przypadku metod określonych w sekcjach 3–6 niniejszego rozdziału instytucje traktują transakcje, w których stwierdzono szczególne ryzyko korelacji, zgodnie z art. 291 ust. 2, 4, 5 i 6.”;

73) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 273a*
Warunki stosowania uproszczonych metod obliczania wartości ekspozycji

1. Instytucja może obliczyć wartość ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z metodą określoną w sekcji 4, pod warunkiem że zgodnie z przeprowadzaną – z wykorzystaniem danych z ostatniego dnia miesiąca – co miesiąc oceną wielkość prowadzonej przez nią działalności bilansowej i pozabilansowej dotyczącej instrumentów pochodnych jest równa lub mniejsza niż oba z następujących progów:

a) 10 % całkowitej kwoty aktywów instytucji;

b) 300 mln EUR.

2. Instytucja może obliczyć wartość ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z metodą określoną w sekcji 5, pod warunkiem że zgodnie z przeprowadzaną – z wykorzystaniem danych z ostatniego dnia miesiąca – co miesiąc oceną wielkość prowadzonej przez nią działalności bilansowej i pozabilansowej dotyczącej instrumentów pochodnych jest równa lub mniejsza niż oba z następujących progów:

   a) 5 % całkowitej kwoty aktywów instytucji;

   b) 100 mln EUR.

3. Do celów ust. 1 i 2 instytucje obliczają wielkość prowadzonej przez siebie działalności bilansowej i pozabilansowej dotyczącej instrumentów pochodnych na podstawie danych z ostatniego dnia każdego miesiąca zgodnie z następującymi wymogami:

   a) pozycje w instrumentach pochodnych wycenia się według ich wartości rynkowych w danym dniu; w przypadku gdy wartość rynkowa pozycji nie jest dostępna w danym dniu, instytucje stosują wartość godziwą dla tej pozycji w danym dniu; w przypadku gdy wartość godziwa i wartość rynkowa pozycji nie są dostępne w danym dniu, instytucje stosują ostatnią dostępną wartość rynkową lub ostatnią dostępną wartość godziwą dla tej pozycji;

   b) wartość bezwzględną pozycji długich w instrumentach pochodnych sumuje się z wartością bezwzględną pozycji krótkich w instrumentach pochodnych;

c) uwzględnia się wszystkie pozycje w instrumentach pochodnych, z wyjątkiem kredytowych instrumentów pochodnych uznawanych za wewnętrzne instrumenty zabezpieczające przed ekspozycjami na ryzyko kredytowe portfela bankowego.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lub 2, stosownie do przypadku, w przypadku gdy działalność dotycząca instrumentów pochodnych na zasadzie skonsolidowanej nie przekracza progów określonych w ust. 1 lub 2, stosownie do przypadku, instytucja, która jest objęta konsolidacją i która musiałaby stosować metodę określoną w sekcji 3 lub 4, gdyż przekracza te progi na zasadzie indywidualnej, może, z zastrzeżeniem uzyskania zgody właściwych organów, zadecydować o stosowaniu metody, która miałaby zastosowanie na zasadzie skonsolidowanej.

5. Instytucje zgłaszają właściwym organom, które metody określone w sekcjach 4 lub 5 stosują lub przestają stosować, stosownie do przypadku, do obliczania wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych.

6. Instytucje nie mogą zawierać transakcji na instrumentach pochodnych ani kupować lub zbywać instrumentów pochodnych jedynie w celu spełnienia któregokolwiek z warunków określonych w ust. 1 i 2 w trakcie comiesięcznej oceny.

Artykuł 273b

Niespełnienie warunków stosowania uproszczonych metod obliczania wartości ekspozycji instrumentów pochodnych

1. Instytucja, która nie spełnia już jednego lub większej liczby warunków określonych w art. 273a ust. 1 lub 2, niezwłocznie powiadamia o tym właściwy organ.

2. Instytucja zaprzestaje obliczania wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z sekcjami 4 lub 5, stosownie do przypadku, w ciągu trzech miesięcy od wystąpienia jednej z poniższych sytuacji:

   a) instytucja nie spełnia warunków określonych w art. 273a ust. 1 lub 2 lit. a), stosownie do przypadku, lub warunków określonych w art. 273a ust. 1 lub 2 lit. b), stosownie do przypadku, przez trzy kolejne miesiące;

   b) instytucja nie spełnia warunków określonych w art. 273a ust. 1 lub 2 lit. a), stosownie do przypadku, lub warunków określonych w art. 273a ust. 1 lub 2 lit. b), stosownie do przypadku, przez ponad sześć z 12 ostatnich miesięcy.

3. W przypadku gdy instytucja zaprzestała obliczania wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z sekcjami 4 lub 5, stosownie do przypadku, może ona wznowić obliczanie wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z sekcjami 4 lub 5, tylko w przypadku gdy wykaże właściwemu organowi, że wszystkie warunki określone w art. 273a ust. 1 lub 2 były spełnione nieprzerwanie przez okres roku.”;

74) w części trzeciej tytuł II rozdział 6, sekcje 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„Sekcja 3
Metoda standardowa dotycząca ryzyka kredytowego kontrahenta

Artykuł 274
Wartość ekspozycji

1. Instytucja może obliczyć jedną wartość ekspozycji na poziomie pakietu kompensowania dla wszystkich transakcji objętych umową o kompensowaniu zobowiązań, w przypadku gdy spełnione zostały wszystkie poniższe warunki:

   a) umowa o kompensowaniu zobowiązań należy do jednego z rodzajów umów o kompensowaniu zobowiązań, o których mowa w art. 295;

   b) umowa o kompensowaniu zobowiązań została uznana przez właściwe organy zgodnie z art. 296;

   c) instytucja wypełniła obowiązki określone w art. 297 dotyczące umowy o kompensowaniu zobowiązań.

   W przypadku gdy nie został spełniony którykolwiek z warunków określonych w akapicie pierwszym, instytucja traktuje każdą transakcję jako odrębny pakiet kompensowania.

2. Instytucje obliczają wartość ekspozycji pakietu kompensowania według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego kontrahenta w następujący sposób:

$$\text{Wartość ekspozycji} = \alpha \cdot (\text{RC} + \text{PFE})$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia obliczony zgodnie z art. 275; oraz

PFE = potencjalna przyszła ekspozycja obliczona zgodnie z art. 278;

$\alpha = 1{,}4$.

3. Górnym limitem wartości ekspozycji pakietu kompensowania, który podlega umowie o dostarczenie zabezpieczenia, jest wartość ekspozycji tego samego pakietu kompensowania, który nie podlega jakiejkolwiek formie umowy o dostarczenie zabezpieczenia.

4. W przypadku gdy do tego samego pakietu kompensowania ma zastosowanie wiele umów o dostarczenie zabezpieczenia, instytucje przypisują każdą umowę o dostarczenie zabezpieczenia do grupy transakcji w pakiecie kompensowania, do których stosuje się taką umowę o dostarczenie zabezpieczenia, oraz obliczają wartość ekspozycji oddzielnie dla każdej z tych pogrupowanych transakcji.

5. Instytucje mogą ustalić zerową wartość ekspozycji pakietu kompensowania, jeżeli spełnia on wszystkie poniższe warunki:

   a) pakiet kompensowania składa się wyłącznie ze sprzedanych opcji;

   b) bieżąca wartość rynkowa pakietu kompensowania jest stale ujemna;

c) instytucja z góry otrzymała premię dla wszystkich opcji zawartych w pakiecie kompensowania, aby zagwarantować wykonanie kontraktów;

d) pakiet kompensowania nie podlega jakiejkolwiek umowie o dostarczenie zabezpieczenia.

6. W pakiecie kompensowania instytucja zastępuje transakcję, która jest skończonym liniowym połączeniem nabytych lub sprzedanych opcji kupna lub opcji sprzedaży, wszystkimi pojedynczymi opcjami, które tworzą to liniowe połączenie i które traktuje jako pojedynczą transakcję, do celów obliczenia wartości ekspozycji pakietu kompensowania zgodnie z niniejszą sekcją. Każde takie połączenie opcji traktuje się jako pojedynczą transakcję w pakiecie kompensowania, do którego włączone jest to połączenie do celów obliczenia wartości ekspozycji.

7. Górnym limitem wartości ekspozycji z tytułu transakcji na kredytowych instrumentach pochodnych stanowiącej pozycję długą w instrumencie bazowym może być kwota zaległej, niezapłaconej premii, pod warunkiem że jest ona traktowana jak odrębny pakiet kompensowania, który nie podlega umowie o dostarczenie zabezpieczenia.

Artykuł 275
Koszt odtworzenia

1. Instytucje obliczają koszt odtworzenia RC dla pakietów kompensowania nieobjętych umową o dostarczenie zabezpieczenia zgodnie z poniższym wzorem:

$$\mathrm{RC} = \max\{\mathrm{CMV} - \mathrm{NICA}, 0\}$$

2. Instytucje obliczają koszt odtworzenia dla pojedynczych pakietów kompensowania objętych umową o dostarczenie zabezpieczenia zgodnie z poniższym wzorem:

$$\mathrm{RC} = \max\{\mathrm{CMV} - \mathrm{VM} - \mathrm{NICA}, \mathrm{TH} + \mathrm{MTA} - \mathrm{NICA}, 0\}$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia;

VM = wartość zmiennego depozytu zabezpieczającego netto skorygowana o współczynnik zmienności, która jest regularnie otrzymywana lub przekazywana, stosownie do przypadku, do pakietu kompensowania, aby ograniczyć zmiany CMV pakietu kompensowania;

TH = próg zabezpieczenia, który zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania i poniżej którego instytucja nie może żądać dostarczenia zabezpieczenia; oraz

MTA = minimalna kwota transferu, która zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania.

3. Instytucje obliczają koszt odtworzenia dla wielu pakietów kompensowania objętych tą samą umową o dostarczenie zabezpieczenia zgodnie z poniższym wzorem:

$$\mathrm{RC} = \max\left\{\sum_{\mathrm{i}} \max\{\mathrm{CMV_i}, 0\} - \max\{\mathrm{VM_{MA}} + \mathrm{NICA_{MA}}, 0\}, 0\right\} + \max\left\{\sum_{\mathrm{i}} \min\{\mathrm{CMV_i}, 0\} - \min\{\mathrm{VM_{MA}} + \mathrm{NICA_{MA}}, 0\}, 0\right\}$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia;

i = indeks oznaczający pakiety kompensowania objęte jedną umową o dostarczenie zabezpieczenia;

CMV_i = CMV pakietu kompensowania i;

VM_{MA} = suma wartości zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności, która jest regularnie otrzymywana lub przekazywana, stosownie do przypadku, do wielu pakietów kompensowania, aby ograniczyć zmiany ich CMV; oraz

$NICA_{MA}$ = suma wartości zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności, która jest otrzymywana lub przekazywana, stosownie do przypadku, do wielu pakietów kompensowania innych niż w przypadku VM_{MA}.

Do celów akapitu pierwszego wartość $NICA_{MA}$ może być obliczana na poziomie transakcji, na poziomie pakietu kompensowania lub na poziomie wszystkich pakietów kompensowania, do których ma zastosowanie umowa o dostarczenie zabezpieczenia, w zależności od poziomu, do którego ma zastosowanie umowa o dostarczenie zabezpieczenia.

Artykuł 276

Uznawanie i sposób traktowania zabezpieczenia

1. Do celów niniejszej sekcji instytucje obliczają kwoty zabezpieczeń dla VM, VM_{MA}, NICA oraz $NICA_{MA}$ poprzez zastosowanie wszystkich poniższych wymogów:

   a) w przypadku gdy wszystkie transakcje wchodzące w skład pakietu kompensowania wchodzą w skład portfela handlowego, uznawane jest jedynie takie zabezpieczenie, które można uznać zgodnie z art. 197 i 299;

   b) w przypadku gdy pakiet kompensowania zawiera przynajmniej jedną transakcję, która wchodzi w skład portfela bankowego, uznawane jest jedynie takie zabezpieczenie, które można uznać zgodnie z art. 197;

   c) zabezpieczenie otrzymane od kontrahenta uznaje się, nadając mu znak dodatni, a zabezpieczenie przekazane kontrahentowi uznaje się, nadając mu znak ujemny;

   d) skorygowaną o współczynnik zmienności wartość każdego rodzaju otrzymanego lub przekazanego zabezpieczenia oblicza się zgodnie z art. 223; do celów tego obliczenia instytucje nie mogą stosować metody określonej w art. 225;

   e) nie można włączyć tej samej pozycji zabezpieczenia równocześnie w VM i w NICA;

   f) nie można włączyć tej samej pozycji zabezpieczenia równocześnie w VM_{MA} i w $NICA_{MA}$;

g) do celów obliczeń NICA i $NICA_{MA}$ nie można uznać jakiegokolwiek zabezpieczenia przekazanego kontrahentowi, które zostało oddzielone od aktywów tego kontrahenta i które w wyniku tego oddzielenia jest wyłączone z masy upadłościowej w przypadku niewykonania zobowiązania przez tego kontrahenta lub niewypłacalności tego kontrahenta.

2. W celu obliczenia wartości przekazanego zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności, o której mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu, instytucje stosują następujący wzór zamiast wzoru określonego w art. 223 ust. 2:

$$C_{VA} = C \cdot (1 + H_C + H_{fx})$$

gdzie

C_{VA} = wartość przekazanego zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności; oraz

C = zabezpieczenie;

H_c i H_{fx} są zdefiniowane zgodnie z art. 223 ust. 2.

3. Do celów ust. 1 lit. d) instytucje określają okres likwidacji właściwy do obliczenia wartości każdego zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności, która została otrzymana lub przekazana, zgodnie z jednym z poniższych horyzontów czasowych:

a) rok w przypadku pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 1,

b) okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia określony zgodnie z art. 279c ust. 1 lit. b), w przypadku pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 2 i 3.

Artykuł 277

Przyporządkowanie transakcji do kategorii ryzyka

1. Instytucje przyporządkowują każdą transakcję z pakietu kompensowania do jednej z poniższych kategorii ryzyka, aby określić potencjalną przyszłą ekspozycję pakietu kompensowania, o której mowa w art. 278:

   a) ryzyko stopy procentowej;

   b) ryzyko walutowe;

   c) ryzyko kredytowe;

   d) ryzyko cen akcji;

   e) ryzyko cen towarów;

   f) inne ryzyka.

2. Instytucje dokonują przyporządkowania, o którym mowa w ust. 1, na podstawie pierwotnego czynnika wpływającego na poziom ryzyka transakcji na instrumentach pochodnych. Pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka jest jedynym istotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka transakcji na instrumentach pochodnych.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 instytucje przyporządkowują transakcje na instrumentach pochodnych, które posiadają więcej niż jeden istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, do więcej niż jednej kategorii ryzyka. W przypadku gdy wszystkie istotne czynniki wpływające na poziom ryzyka jednej z tych transakcji należą do tej samej kategorii ryzyka, instytucje są zobowiązane przyporządkować tę transakcję do tej kategorii ryzyka tylko jeden raz na podstawie najbardziej istotnych spośród tych czynników wpływających na poziom ryzyka. W przypadku gdy istotne czynniki wpływające na poziom ryzyka jednej z tych transakcji należą do różnych kategorii ryzyka, instytucje jednorazowo przyporządkowują tę transakcję do każdej kategorii ryzyka, w odniesieniu do której transakcja posiada co najmniej jeden istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, na podstawie najbardziej istotnych czynników wpływających na poziom ryzyka w tej kategorii ryzyka.

4. Niezależnie od ust. 1, 2 i 3, podczas przyporządkowywania transakcji do kategorii ryzyka wymienionych w ust. 1 instytucje stosują następujące wymogi:

   a) w przypadku gdy pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka transakcji, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w ust. 3, jest zmienną inflacji, instytucje przyporządkowują transakcję do kategorii ryzyka stopy procentowej;

   b) w przypadku gdy pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka transakcji, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w ust. 3, jest zmienną warunków klimatycznych, instytucje przyporządkowują transakcję do kategorii ryzyka cen towarów.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) metody określania transakcji o tylko jednym istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka;

b) metody określania transakcji o więcej niż jednym istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka oraz określania najbardziej istotnego spośród tych czynników wpływających na poziom ryzyka do celów ust. 3.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [sześć miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 277a
Pakiety zabezpieczające

1. Instytucje ustanawiają odpowiednie pakiety zabezpieczające dla każdej kategorii ryzyka pakietu kompensowania i przypisują każdą transakcję do tych pakietów zabezpieczających w następujący sposób:

a) transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka stopy procentowej przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego wyłącznie w przypadku gdy ich pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest denominowany w tej samej walucie;

b) transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka walutowego przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego wyłącznie w przypadku gdy ich pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest oparty na tej samej parze walutowej;

c) wszystkie transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka kredytowego przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego;

d) wszystkie transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka cen akcji przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego;

e) transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka cen towarów przypisuje się do jednego z poniższych pakietów zabezpieczających w zależności od charakteru ich pierwotnego czynnika wpływającego na poziom ryzyka lub najbardziej istotnego czynnika wpływającego na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3:

(i) energia;

(ii) metale;

(iii) towary rolne;

(iv) inne towary;

(v) warunki klimatyczne;

f) transakcje przyporządkowane do pozostałych kategorii ryzyka przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego wyłącznie w przypadku gdy ich pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest identyczny.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka stopy procentowej, których pierwotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka jest zmienna inflacji, przypisuje się do oddzielnych pakietów zabezpieczających innych niż pakiety zabezpieczające ustanowione dla transakcji przyporządkowanych do kategorii ryzyka stopy procentowej, których pierwotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka nie jest zmienna inflacji. Te transakcje przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego wyłącznie w przypadku gdy ich pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, określony jest w tej samej walucie.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje ustanawiają oddzielne pojedyncze pakiety zabezpieczające w każdej kategorii ryzyka dla następujących transakcji:

a) transakcji, których pierwotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka, lub najbardziej istotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest zmienność implikowana rynkiem lub zrealizowana zmienność czynnika wpływającego na poziom ryzyka albo korelacja między dwoma czynnikami wpływającymi na poziom ryzyka;

b) transakcji, których pierwotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka, lub najbardziej istotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest różnica między dwoma czynnikami wpływającymi na poziom ryzyka przyporządkowanymi do tej samej kategorii ryzyka, lub transakcji, które składają się z dwóch składników płatnościowych transakcji denominowanych w tej samej walucie i w przypadku których czynnik wpływający na poziom ryzyka z tej samej kategorii ryzyka pierwotnego czynnika wpływającego na poziom ryzyka jest zawarty w składniku płatnościowym transakcji innym niż ten, który zawiera pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu instytucje przypisują transakcje do tego samego pakietu zabezpieczającego właściwej kategorii ryzyka tylko w przypadku gdy ich pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest identyczny.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) instytucje przypisują transakcje do tego samego pakietu zabezpieczającego właściwej kategorii ryzyka tylko w przypadku gdy para czynników wpływających na poziom ryzyka w tych transakcjach, o których w nim mowa, jest identyczna, a dwa czynniki wpływające na poziom ryzyka wchodzące w skład tej pary są skorelowane dodatnio. W innym przypadku instytucje przypisują transakcje, o których mowa w lit. b) akapitu pierwszego, do jednego z pakietów zabezpieczających ustanowionych zgodnie z ust. 1, na podstawie tylko jednego z dwóch czynników wpływających na poziom ryzyka, o których mowa w lit. b) akapitu pierwszego.

3. Na wniosek właściwych organów instytucje udostępniają im liczbę pakietów zabezpieczających ustanowionych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu dla każdej kategorii ryzyka, wraz z pierwotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka, lub najbardziej istotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, lub parą czynników wpływających na poziom ryzyka dla każdego z tych pakietów zabezpieczających oraz z liczbą transakcji zawartych w każdym z tych pakietów zabezpieczających.

Artykuł 278

Potencjalna przyszła ekspozycja

1. Instytucje obliczają potencjalną przyszłą ekspozycję pakietu kompensowania zgodnie z poniższym wzorem:

$$\text{PPE} = \text{mnożnik} \cdot \sum_{a} \text{AddOn}^{(a)}$$

gdzie:

PPE = potencjalna przyszła ekspozycja;

a = indeks oznaczający kategorie ryzyka uwzględnione w obliczeniu potencjalnej przyszłej ekspozycji pakietu kompensowania;

$\text{AddOn}^{(a)}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka a obliczony zgodnie z art. 280a–280f, stosownie do przypadku; oraz

mnożnik = mnożnik obliczony zgodnie ze wzorem, o którym mowa w ust. 3.

Do celów tego obliczenia instytucje uwzględniają narzut z tytułu danej kategorii ryzyka w obliczeniu potencjalnej przyszłej ekspozycji pakietu kompensowania, w przypadku gdy co najmniej jedna transakcja wchodząca w skład pakietu kompensowania została przyporządkowana do tej kategorii ryzyka.

2. Potencjalną przyszłą ekspozycję wielu pakietów kompensowania objętych jedną umową o dostarczenie zabezpieczenia, opisano której mowa w art. 275 ust. 3, oblicza się jako sumę potencjalnych przyszłych ekspozycji wszystkich pojedynczych pakietów kompensowania tak, jakby nie były objęte jakąkolwiek formą umowy o dostarczenie zabezpieczenia.

3. Do celów ust. 1 mnożnik oblicza się w następujący sposób:

$$\text{mnożnik} = \begin{cases} 1 \text{ jeśli } z \geq 0 \\ \min\left\{1, \text{Floor}_m + (1 - \text{Floor}_m) \cdot \exp\left(\frac{z}{y}\right)\right\} \text{ jeśli } z < 0 \end{cases}$$

gdzie:

Floor_m = 5 %;

$y = 2 \cdot (1 - \text{Floor}_m) \cdot \sum_a \text{AddOn}^{(a)}$

$$z = \begin{cases} \text{CMV} - \text{NICA dla pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 1} \\ \text{CMV} - \text{VM} - \text{NICA dla pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 2} \\ \text{CMV}_i - \text{NICA}_i \text{ dla pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 3} \end{cases}$$

NICA_i = wartość niezależnego zabezpieczenia netto obliczona wyłącznie dla transakcji, które wchodzą w skład pakietu kompensowania i. NICA_i oblicza się na poziomie transakcji lub na poziomie pakietu kompensowania w zależności od umowy o dostarczenie zabezpieczenia.

Artykuł 279

Obliczanie pozycji ryzyka

Do celów obliczenia narzutów z tytułu kategorii ryzyka, o których mowa w art. 280a–280f, instytucje obliczają pozycję ryzyka każdej transakcji wchodzącej w skład pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\text{Pozycja ryzyka} = \delta \cdot \text{AdjNot} \cdot \text{MF}$$

gdzie:

δ = wartość delty nadzorczej transakcji obliczona zgodnie ze wzorem określonym w art. 279a;

AdjNot = skorygowana kwota referencyjna transakcji obliczona zgodnie z art. 279b; oraz

MF = współczynnik terminu zapadalności transakcji obliczony zgodnie ze wzorem określonym w art. 279c.

Artykuł 279a

Delta nadzorcza

1. Instytucje obliczają wartość delty nadzorczej w następujący sposób:

   a) w przypadku opcji kupna i opcji sprzedaży, które uprawniają nabywcę opcji do nabycia lub sprzedaży instrumentu bazowego w cenie dodatniej w jednym lub w więcej niż jednym terminie w przyszłości, z wyjątkiem sytuacji, gdy te opcje przyporządkowano do kategorii ryzyka stopy procentowej, instytucje stosują następujący wzór:

$$\delta = \text{sign} \cdot N\left(\text{type} \cdot \frac{\ln\left({}^{P}/_{K}\right) + 0{,}5 \cdot \sigma^{2} \cdot T}{\sigma \cdot \sqrt{T}}\right)$$

   gdzie:

   δ = delta nadzorcza;

   znak = -1, w przypadku gdy transakcja jest sprzedaną opcją kupna lub nabytą opcją sprzedaży;

   znak = +1, w przypadku gdy transakcja jest nabytą opcją kupna lub sprzedaną opcją sprzedaży;

   rodzaj = -1, w przypadku gdy transakcja jest opcją sprzedaży;

   rodzaj = +1 w przypadku gdy transakcja jest opcją kupna;

   N(x) = dystrybuanta zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym, tj. prawdopodobieństwo, że zmienna losowa o rozkładzie normalnym ze średnią zero i wariancją 1 jest mniejsza lub równa x;

P = cena kasowa lub cena terminowa kontraktu forward instrumentu bazowego opcji; w przypadku opcji, których przepływy pieniężne zależne są od średniej wartości ceny instrumentu bazowego, P jest równe średniej wartości na dzień obliczenia;

K = kurs wykonania opcji;

T = data wygaśnięcia opcji; w przypadku opcji, które mogą zostać wykonane tylko w jednym terminie w przyszłości, data wygaśnięcia odpowiada temu terminowi; w przypadku opcji, które mogą być wykonane w więcej niż jednym terminie w przyszłości, data wygaśnięcia odpowiada ostatniemu z tych terminów; datę wygaśnięcia wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych; oraz

σ = nadzorcza wartość zmienności opcji określona zgodnie z tabelą 1 na podstawie kategorii ryzyka transakcji i charakteru instrumentu bazowego opcji.

Tabela 1

Kategoria ryzyka	Instrument bazowy	Nadzorcza wartość zmienności
Kurs walutowy	Wszystkie	15 %
Ryzyko kredytowe	Instrument jednopodmiotowy	100 %
	Instrument wielopodmiotowy	80 %
Ryzyko cen akcji	Instrument jednopodmiotowy	120 %
	Instrument wielopodmiotowy	75 %
Ryzyko cen towarów	Energia elektryczna	150 %
	Inne towary (z wyłączeniem energii elektrycznej)	70 %
Inne	Wszystkie	150 %

Instytucje stosujące cenę terminową kontraktu forward instrumentu bazowego opcji zapewniają, aby:

(i) cena terminowa kontraktu forward była zgodna z właściwościami opcji;

(ii) cena terminowa kontraktu forward została obliczona przy wykorzystaniu właściwej stopy procentowej obowiązującej w dniu sprawozdawczym;

(iii) cena terminowa kontraktu forward uwzględniała przewidywane przepływy pieniężne w ramach instrumentu bazowego przed datą wygaśnięcia opcji;

b) w przypadku transz syntetycznej sekurytyzacji oraz kredytowego instrumentu pochodnego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania instytucje stosują następujący wzór:

$$\delta = \text{znak} \cdot \frac{15}{(1 + 14 \cdot A) \cdot (1 + 14 \cdot D)}$$

gdzie:

$$\text{znak} = \begin{cases} +1 \text{ w przypadku gdy ochrona kredytowa została uzyskana w drodze transakcji} \\ -1 \text{ w przypadku gdy ochrona kredytowa została zapewniona w drodze transakcji} \end{cases}$$

A= punkt inicjujący transzy; w przypadku transakcji na kredytowym instrumencie pochodnym uruchamianym n-tym niewykonaniem zobowiązania w oparciu o podmioty referencyjne k, A = (n-1)/k; oraz

D = punkt kończący transzy; w przypadku transakcji na kredytowym instrumencie pochodnym uruchamianym n-tym niewykonaniem zobowiązania w oparciu o podmioty referencyjne k, D = n/k;

c) w przypadku transakcji innych niż te, o których mowa w lit. a) lub b), instytucje stosują następującą wartość delty nadzorczej:

$$\delta = \begin{cases} \text{+1 w przypadku gdy transakcja jest pozycją długą w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka lub w najbardziej istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka} \\ \text{-1 w przypadku gdy transakcja jest pozycją krótką w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka lub w najbardziej istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka} \end{cases}$$

2. Do celów niniejszej sekcji pozycja długa w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka lub w najbardziej istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, oznacza, że wartość rynkowa transakcji zwiększa się, gdy zwiększa się wartość tego czynnika wpływającego na poziom ryzyka, a pozycja krótka w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka lub w najbardziej istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, oznacza, że wartość rynkowa transakcji zmniejsza się, gdy zwiększa się wartość tego czynnika wpływającego na poziom ryzyka.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

   a) zgodnie z międzynarodowymi zmianami regulacyjnymi – wzoru, który instytucje stosują, aby obliczyć deltę nadzorczą opcji kupna i opcji sprzedaży przyporządkowanych do kategorii ryzyka stopy procentowej i uwzględniającego warunki rynkowe, w których stopy procentowe mogą być ujemne, a także aby obliczyć nadzorczą wartość zmienności, która jest odpowiednia dla tego wzoru;

   b) metody określania, czy dana transakcja jest pozycją długą czy krótką w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka lub w najbardziej istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3.

   EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [sześć miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 279b

Skorygowana kwota referencyjna

1. Instytucje obliczają skorygowaną kwotę referencyjną w następujący sposób:

   a) w przypadku transakcji przyporządkowanych do kategorii ryzyka stopy procentowej lub do kategorii ryzyka kredytowego instytucje obliczają skorygowaną kwotę referencyjną jako iloczyn kwoty referencyjnej kontraktu na instrumenty pochodne i nadzorczego współczynnika czasu trwania, który oblicza się w następujący sposób:

$$\text{nadzorczy współczynnik czasu trwania} = \frac{\exp(-\mathrm{R} \cdot \mathrm{S}) - \exp(-\mathrm{R} \cdot \mathrm{E})}{\mathrm{R}}$$

   gdzie:

   R = nadzorcza stopa dyskontowa; R = 5 %;

   S = okres pomiędzy terminem rozpoczęcia transakcji a dniem sprawozdawczym; okres ten wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych; oraz

   E = okres pomiędzy terminem zakończenia transakcji a dniem sprawozdawczym; okres ten wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych.

Terminem rozpoczęcia transakcji jest najwcześniejszy termin, w którym co najmniej płatność umowna w ramach transakcji, na rzecz danej instytucji lub dokonywana przez tę instytucję, zostaje ustalona lub wymieniona, inna niż płatności odnoszące się do wymiany zabezpieczenia na podstawie umowy o dostarczenie zabezpieczenia. W przypadku gdy w dniu sprawozdawczym rozpoczęto już ustalanie lub dokonywanie płatności w ramach transakcji, wartość terminu rozpoczęcia równa się 0.

W przypadku gdy dana transakcja obejmuje jeden lub większą liczbę wynikających z umowy dni w przyszłości, w których instytucja lub kontrahent mogą zdecydować o zakończeniu transakcji przed upływem jej umownego terminu zapadalności, termin rozpoczęcia transakcji odpowiada najwcześniejszej z poniższych:

(i) dzień lub najwcześniejszy z wielu dni w przyszłości, w którym instytucja lub kontrahent mogą zdecydować o zakończeniu transakcji przed upływem jej umownego terminu zapadalności;

(ii) dzień, w którym w ramach transakcji rozpoczęto ustalanie lub dokonywanie płatności innych niż te odnoszące się do wymiany zabezpieczenia na podstawie umowy o dostarczenie zabezpieczenia.

W przypadku gdy instrumentem bazowym transakcji jest instrument finansowy, który może spowodować powstanie dodatkowych zobowiązań umownych poza zobowiązaniami dotyczącymi transakcji, termin rozpoczęcia transakcji określa się na podstawie najwcześniejszego dnia, w którym w ramach instrumentu bazowego rozpoczęto ustalanie lub dokonywanie płatności.

Termin zakończenia transakcji jest najpóźniejszym terminem, w którym płatność umowna w ramach transakcji, na rzecz danej instytucji lub dokonywana przez tę instytucję, zostaje lub może zostać wymieniona.

W przypadku gdy instrumentem bazowym transakcji jest instrument finansowy, który może spowodować powstanie dodatkowych zobowiązań umownych poza zobowiązaniami dotyczącymi transakcji, termin zakończenia transakcji określa się na podstawie ostatniej płatności umownej w ramach instrumentu bazowego transakcji.

W przypadku gdy transakcja jest tak skonstruowana, aby rozliczyć należność z tytułu ekspozycji po określonych terminach płatności oraz gdy warunki zostają przeformułowane w taki sposób, że wartość rynkowa transakcji jest równa zeru w tych określonych terminach, rozliczenie należności z tytułu ekspozycji w tych określonych terminach uznaje się za płatność umowną w ramach tej samej transakcji;

b) w przypadku transakcji przyporządkowanych do kategorii ryzyka walutowego instytucje obliczają skorygowaną kwotę referencyjną w następujący sposób:

(i) w przypadku gdy transakcja składa się z jednego składnika płatnościowego transakcji, skorygowana kwota referencyjna jest równa kwocie referencyjnej kontraktu na instrumenty pochodne;

(ii) w przypadku gdy transakcja składa się z dwóch składników płatnościowych transakcji, a kwota referencyjna jednego ze składników płatnościowych transakcji jest denominowana w walucie sprawozdawczej instytucji, skorygowana kwota referencyjna jest równa kwocie referencyjnej drugiego składnika płatnościowego transakcji;

(iii) w przypadku gdy transakcja składa się z dwóch składników płatnościowych transakcji, a kwota referencyjna każdego składnika płatnościowego transakcji jest denominowana w walucie innej niż waluta sprawozdawcza instytucji, skorygowana kwota referencyjna jest równa większej z kwot referencyjnych dwóch składników płatnościowych transakcji po przeliczeniu tych kwot na walutę sprawozdawczą instytucji po obowiązującym natychmiastowym kursie wymiany;

c) w przypadku transakcji przyporządkowanych do kategorii ryzyka cen akcji lub do kategorii ryzyka cen towarów instytucje obliczają skorygowaną kwotę referencyjną jako iloczyn ceny rynkowej jednej jednostki instrumentu bazowego transakcji i liczby jednostek instrumentu bazowego wskazaną dla transakcji;

w przypadku gdy transakcja przyporządkowana do kategorii ryzyka cen akcji lub do kategorii ryzyka cen towarów została umownie wyrażona jako kwota referencyjna, jako skorygowaną kwotę referencyjną instytucje stosują kwotę referencyjną transakcji, a nie liczbę jednostek instrumentu bazowego;

d) w przypadku transakcji przyporządkowanych do pozostałych kategorii ryzyka instytucje obliczają skorygowaną kwotę referencyjną, stosując najodpowiedniejszą metodę spośród metod określonych w lit. a), b) i c), w zależności od charakteru i specyfiki instrumentu bazowego transakcji.

2. Instytucje określają kwotę referencyjną lub liczbę jednostek instrumentu bazowego do celów obliczenia skorygowanej kwoty referencyjnej transakcji, o której mowa w ust. 1, w następujący sposób:

a) w przypadku gdy kwota referencyjna lub liczba jednostek instrumentu bazowego transakcji nie zostanie ustalona przed upływem jej umownego terminu zapadalności:

(i) w przypadku deterministycznych kwot referencyjnych i liczb jednostek instrumentu bazowego kwota referencyjna jest równa średniej ważonej wszystkich wartości deterministycznych kwot referencyjnych lub liczb jednostek instrumentu bazowego, stosownie do przypadku, przed upływem umownego terminu zapadalności transakcji, przy czym wagi odpowiadają częściom okresu, w których każda z wartości kwoty referencyjnej ma zastosowanie;

(ii) w przypadku stochastycznych kwot referencyjnych i liczb jednostek instrumentu bazowego kwota referencyjna jest równa kwocie określonej poprzez ustalenie bieżących wartości rynkowych w ramach wzoru do obliczenia przyszłych wartości rynkowych;

b) w przypadku kontraktów z wielokrotną wymianą kwoty referencyjnej kwotę referencyjną mnoży się przez liczbę płatności pozostałych do realizacji zgodnie z kontraktami;

c) w przypadku kontraktów, które przewidują zwielokrotnienie płatności w ramach przepływów pieniężnych lub zwielokrotnienie instrumentu bazowego kontraktu na instrument pochodny, instytucja koryguje kwotę referencyjną, aby uwzględnić skutki zwielokrotnienia dla profilu ryzyka tych kontraktów.

3. Instytucje przeliczają skorygowaną kwotę referencyjną transakcji na swoją walutę sprawozdawczą po obowiązującym natychmiastowym kursie wymiany w przypadku, gdy zgodnie z niniejszym artykułem skorygowaną kwotę referencyjną oblicza się na podstawie umownej kwoty referencyjnej lub ceny rynkowej liczby jednostek instrumentu bazowego denominowanych w innej walucie.

Artykuł 279c
Współczynnik terminu zapadalności

1. Instytucje obliczają współczynnik terminu zapadalności w następujący sposób:

a) w przypadku transakcji wchodzących w skład pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 1, instytucje stosują następujący wzór:

$$\mathrm{MF} = \sqrt{\min\{\max\{\mathrm{M}, 10/\mathrm{OneBusinessYear}\}, 1\}}$$

gdzie:

MF = termin zapadalności;

M = rezydualny termin zapadalności transakcji, który jest równy okresowi potrzebnemu do wypełnienia wszystkich zobowiązań umownych wynikających z transakcji;. w tym celu za zobowiązanie umowne uznaje się każdą opcjonalność kontraktu na instrumenty pochodne; rezydualny termin zapadalności wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych;

w przypadku gdy instrumentem bazowym transakcji jest inny kontrakt na instrumenty pochodne, który może powodować powstanie dodatkowych zobowiązań umownych poza zobowiązaniami umownymi transakcji, rezydualny termin zapadalności transakcji jest równy okresowi potrzebnemu do wypełnienia wszystkich zobowiązań umownych wynikających z instrumentu bazowego;

w przypadku gdy transakcja jest tak skonstruowana, aby rozliczyć należność z tytułu ekspozycji po określonych terminach płatności oraz gdy warunki zostają przeformułowane w taki sposób, że wartość rynkowa transakcji jest równa zeru w tych określonych terminach, rezydualny termin zapadalności transakcji jest równy okresowi pozostającemu do najbliższego terminu przeformułowania warunków umowy; oraz

OneBusinessYear = jeden rok wyrażony w dniach roboczych z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych;

b) w przypadku transakcji wchodzących w skład pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 2 i 3, współczynnik terminu zapadalności określa się jako:

$$\mathrm{MF} = \frac{3}{2}\sqrt{\frac{\mathrm{MPOR}}{\mathrm{OneBusinessYear}}}$$

gdzie:

MF = termin zapadalności;

MPOR = okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia pakietu kompensowania określony zgodnie z art. 285 ust. 2–5; oraz

OneBusinessYear = jeden rok wyrażony w dniach roboczych z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych.

Określając długość okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia dla transakcji między klientem a uczestnikiem rozliczającym, instytucja działająca jako klient albo jako uczestnik rozliczający stosuje okres wynoszący pięć dni roboczych zamiast minimalnego okresu, o którym mowa w art. 285 ust. 2 lit. b).

2. Do celów ust. 1 rezydualny termin zapadalności jest równy okresowi pozostającemu do najbliższego terminu przeformułowania warunków umowy dla transakcji, które są tak skonstruowane, aby rozliczyć należność z tytułu ekspozycji po określonych terminach płatności, oraz gdy warunki zostają przeformułowane w taki sposób, że wartość rynkowa kontraktu jest równa zeru w tych określonych terminach płatności.

Artykuł 280

Współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego

Do celów obliczenia narzutu pakietu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 280a–280f, współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego ϵ oblicza się w następujący sposób:

$$\epsilon = \begin{cases} 1 \text{ dla pakietów zabezpieczających ustanowionych zgodnie z art.277a ust.1} \\ 5 \text{ dla pakietów zabezpieczających ustanowionych zgodnie z art.277a ust.2 lit. a)} \\ 0{,}5 \text{ dla pakietów zabezpieczających ustanowionych zgodnie z art.277a ust.2 lit. b)} \end{cases}$$

Artykuł 280a

Narzut z tytułu kategorii ryzyka stopy procentowej

1. Do celów art. 278 instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka stopy procentowej w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{IR}} = \sum_{\mathrm{j}} \mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{IR}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{IR}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka stopy procentowej;

j = indeks oznaczający wszystkie pakiety zabezpieczające z kategorii ryzyka stopy procentowej ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. a) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$\mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{IR}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka stopy procentowej dla pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 2.

2. Instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka stopy procentowej dla pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}_j^{IR} = \epsilon_j \cdot \mathrm{SF}^{IR} \cdot \mathrm{EffNot}_j^{IR}$$

gdzie:

ϵ_j = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j określony zgodnie z mającą zastosowanie wartością określoną w art. 280;

SF^{IR} = współczynnik nadzorczy dla kategorii ryzyka stopy procentowej o wartości równej 0,5 %; oraz

EffNot_j^{IR} = efektywna kwota referencyjna pakietu zabezpieczającego j obliczona zgodnie z ust. 3.

3. Do celów obliczania efektywnej kwoty referencyjnej pakietu zabezpieczającego j instytucje w pierwszej kolejności przyporządkowują każdą transakcję wchodzącą w skład pakietu zabezpieczającego do właściwego koszyka w tabeli 2. Instytucje dokonują tego na podstawie terminu zakończenia każdej transakcji, jak określono w art. 279b ust. 1 lit. a):

Tabela 2

Koszyk	Termin zakończenia (w latach)
1	>0 oraz <=1
2	>1 oraz <= 5
3	> 5

Następnie instytucje obliczają efektywną kwotę referencyjną pakietu zabezpieczającego j zgodnie z następującym wzorem:

$$\mathrm{EffNot}_{j}^{IR} = \sqrt{\left[\left(D_{j,1}\right)^2 + \left(D_{j,2}\right)^2 + \left(D_{j,3}\right)^2 + 1{,}4 \cdot D_{j,1} \cdot D_{j,2} + 1{,}4 \cdot D_{j,2} \cdot D_{j,3} + 0{,}6 \cdot D_{j,1} \cdot D_{j,3}\right]}$$

gdzie:

EffNot_{j}^{IR} = efektywna kwota referencyjna pakietu zabezpieczającego j; oraz

$D_{j,k}$ = efektywna kwota referencyjna koszyka k pakietu zabezpieczającego j obliczona w następujący sposób:

$$D_{j,k} = \sum_{l \in \text{koszyk } k} \text{Pozycja ryzyka}_l$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka.

Artykuł 280b

Narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego

1. Do celów art. 278 instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{FX}} = \sum_{j} \mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{FX}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{FX}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego;

j = indeks oznaczający wszystkie pakiety zabezpieczające z kategorii ryzyka walutowego ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. a) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{FX}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 2.

2. Instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego dla pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{FX}} = \epsilon_{j} \cdot \mathrm{SF}^{\mathrm{FX}} \cdot \left|\mathrm{EffNot}_{j}^{\mathrm{FX}}\right|$$

gdzie:

ϵ_j = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z art. 280;

SF^{FX} = współczynnik nadzorczy dla kategorii ryzyka walutowego o wartości równej 4 %;

$EffNot_j^{FX}$ = efektywna kwota referencyjna pakietu zabezpieczającego j obliczona w następujący sposób:

$$EffNot_j^{FX} = \sum_{l \in \text{ pakiet zabezpieczający j}} \text{Pozycja ryzyka}_l$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka.

Artykuł 280c

Narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego

1. Do celów ust. 2 instytucje ustanawiają właściwe podmioty referencyjne dla ryzyka kredytowego w ramach pakietu kompensowania w następujący sposób:

   a) na każdego emitenta referencyjnego instrumentu dłużnego będącego podstawą transakcji jednopodmiotowej przypisanej do kategorii ryzyka kredytowego przypada jeden podmiot referencyjny dla ryzyka kredytowego; transakcje jednopodmiotowe przypisuje się temu samemu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka kredytowego wyłącznie w przypadku gdy bazowy referencyjny instrument dłużny tych transakcji został wyemitowany przez tego samego emitenta;

b) na każdą grupę referencyjnych instrumentów dłużnych lub jednopodmiotowych kredytowych instrumentów pochodnych będących podstawą transakcji wielopodmiotowej przypisanej do kategorii ryzyka kredytowego przypada jeden podmiot referencyjny dla ryzyka kredytowego; transakcje wielopodmiotowe przypisuje się temu samemu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka kredytowego wyłącznie w przypadku gdy grupa bazowych referencyjnych instrumentów dłużnych lub jednopodmiotowych kredytowych instrumentów pochodnych tych transakcji ma te same elementy składowe.

2. Do celów art. 278 instytucja oblicza narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{Credit}} = \sum_{\mathrm{j}} \mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{Credit}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{Credit}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego;

j = indeks oznaczający wszystkie pakiety zabezpieczające z kategorii ryzyka kredytowego ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. c) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$\mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{Credit}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 3.

3. Instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{Credit}} = \epsilon_{\mathrm{j}} \cdot \sqrt{\left(\sum_{\mathrm{k}} \rho_{\mathrm{k}}^{\mathrm{Credit}} \cdot \mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{\mathrm{k}})\right)^2 + \sum_{\mathrm{k}} \left(1 - \left(\rho_{\mathrm{k}}^{\mathrm{Credit}}\right)^2\right) \cdot \left(\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{\mathrm{k}})\right)^2}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{Credit}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j;

ϵ_j = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j określony zgodnie z art. 280;

k = indeks oznaczający podmioty referencyjne dla ryzyka kredytowego w ramach pakietu kompensowania ustanowione zgodnie z ust. 1;

ρ_k^{Credit} = współczynnik korelacji dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k; w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka kredytowego k został ustanowiony zgodnie z ust. 1 lit. a), ρ_k^{Credit} = 50 %, w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka kredytowego k został określony zgodnie z ust. 1 lit. b), ρ_k^{Credit} = 80 %; oraz

$\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_k)$ = narzut dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k określony zgodnie z ust. 4.

4. Instytucje obliczają narzut dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k w następujący sposób:

$$\text{AddOn}(\text{Entity}_k) = \text{EffNot}_k^{\text{Credit}}$$

gdzie:

$\text{EffNot}_k^{\text{Credit}}$ = efektywna kwota referencyjna podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k obliczona w następujący sposób:

$$\text{EffNot}_k^{\text{Credit}} = \sum_{l \in \text{podmiot referencyjny dla ryzyka kredytowego k}} \text{SF}_{k,l}^{\text{Credit}} \cdot \text{Pozycja ryzyka}_l$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka; oraz

$\text{SF}_{k,l}^{\text{Credit}}$= współczynnik nadzorczy mający zastosowanie do podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k obliczony zgodnie z ust. 5.

5. Instytucje obliczają współczynnik nadzorczy mający zastosowanie do podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k w następujący sposób:

a) w przypadku podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k ustanowionego zgodnie z ust. 1 lit. a) wartość $SF_{k,l}^{Credit}$przyporządkowuje się do jednego z sześciu współczynników nadzorczych określonych w tabeli 3 niniejszego ustępu na podstawie zewnętrznej oceny kredytowej wystawionej przez wyznaczoną ECAI odpowiadającego indywidualnego emitenta;.
w przypadku indywidualnego emitenta, który nie posiada oceny kredytowej wystawionego przez wyznaczoną ECAI:

(i) instytucja stosująca metodę, o której mowa w rozdziale 3, przyporządkowuje rating wewnętrzny indywidualnego emitenta do jednej z zewnętrznych ocen kredytowych;

(ii) instytucja stosująca metodę, o której mowa w rozdziale 2, przypisuje temu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka kredytowego wartość $SF_{k,l}^{Credit}$ = 0,54 %; jednakże w przypadku gdy instytucja stosuje art. 128 do przypisania wagi ryzyka ekspozycjom na ryzyko kredytowe kontrahenta wobec tego indywidualnego emitenta, temu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka kredytowego przypisuje się wartość $SF_{k,l}^{Credit}$ = 1,6 %;

b) w przypadku podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k ustanowionego zgodnie z ust. 1 lit. b):

(i) w przypadku gdy pozycja ryzyka l przyporządkowana do podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k jest indeksem kredytowym notowanym na uznanej giełdzie, wartość $SF_{k,l}^{Credit}$ przyporządkowuje się do jednego z dwóch współczynników nadzorczych określonych w tabeli 4 niniejszego ustępu na podstawie jakości kredytowej większości jego poszczególnych składników;

(ii) w przypadku gdy pozycja ryzyka l przyporządkowana do podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k nie jest pozycją, o której mowa w ppkt (i) niniejszej litery, wartość $SF_{k,l}^{Credit}$ jest równa średniej ważonej współczynników nadzorczych przyporządkowanych do każdego składnika zgodnie z metodą określoną w lit. a), przy czym wagi określa się zgodnie ze stosunkiem wartości referencyjnych składników tej pozycji.

Tabela 3

Stopień jakości kredytowej	Współczynnik nadzorczy dla transakcji jednopodmiotowych
1	0,38 %
2	0,42 %
3	0,54 %
4	1,06 %
5	1,6 %
6	6,0 %

Tabela 4

Dominująca jakość kredytowa	Współczynnik nadzorczy dla notowanych indeksów
Opatrzona ratingiem na poziomie inwestycyjnym	0,38 %
Nieopatrzona ratingiem na poziomie inwestycyjnym	1,06 %

Artykuł 280d

Narzut z tytułu kategorii ryzyka cen akcji

1. Do celów ust. 2 instytucje ustanawiają właściwe podmioty referencyjne dla ryzyka cen akcji w ramach pakietu kompensowania w następujący sposób:

   a) na każdego emitenta referencyjnego instrumentu kapitałowego będącego podstawą transakcji jednopodmiotowej przypisanej do kategorii ryzyka cen akcji przypada jeden podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji; transakcje jednopodmiotowe przypisuje się temu samemu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka cen akcji wyłącznie w przypadku gdy bazowy referencyjny instrument kapitałowy tych transakcji został wyemitowany przez tego samego emitenta;

b) na każdą grupę referencyjnych instrumentów kapitałowych lub jednopodmiotowych instrumentów pochodnych na akcje będących podstawą transakcji wielopodmiotowej przypisanej do kategorii ryzyka cen akcji przypada jeden podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji; transakcje wielopodmiotowe przypisuje się temu samemu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka cen akcji wyłącznie w przypadku gdy grupa bazowych referencyjnych instrumentów kapitałowych lub jednopodmiotowych instrumentów pochodnych na akcje w ramach tych transakcji, stosownie do przypadku, ma te same elementy składowe.

2. Do celów art. 278 instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka cen akcji w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{Equity}} = \sum_{j} \mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Equity}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{Equity}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka cen akcji;

j = indeks oznaczający wszystkie pakiety zabezpieczające z kategorii ryzyka cen akcji ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. d) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Equity}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka cen akcji w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 3.

3. Instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka cen akcji w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Equity}} = \epsilon_{j} \cdot \sqrt{\left(\sum_{k} \rho_{k}^{\mathrm{Equity}} \cdot \mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{k})\right)^{2} + \sum_{k} \left(1 - \left(\rho_{k}^{\mathrm{Equity}}\right)^{2}\right) \cdot \left(\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{k})\right)^{2}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Equity}}$ = narzut z tytułu kategoria ryzyka cen akcji w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j;

ϵ_{j} = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j określony zgodnie z art. 280;

k = indeks oznaczający podmioty referencyjne dla ryzyka cen akcji w ramach pakietu kompensowania ustanowione zgodnie z ust. 1;

$\rho_{k}^{\mathrm{Equity}}$ = współczynnik korelacji dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k; w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji k został ustanowiony zgodnie z ust. 1 lit. a), $\rho_{k}^{\mathrm{Equity}}$ = 50 %; w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji k został ustanowiony zgodnie z ust. 1 lit. b), $\rho_{k}^{\mathrm{Equity}}$= 80 %; oraz

$\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{k})$ = narzut dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k określony zgodnie z ust. 4.

4. Instytucje obliczają narzut dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity_k}) = \mathrm{SF_k^{Equity}} \cdot \mathrm{EffNot_k^{Equity}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity_k})$ = narzut dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k;

$\mathrm{SF_k^{Equity}}$ = współczynnik nadzorczy mający zastosowanie do podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k; w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji k został ustanowiony zgodnie z ust. 1 lit. a), $\mathrm{SF_k^{Equity}}$ = 32 %; w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji k został ustanowiony zgodnie z ust. 1 lit. b), $\mathrm{SF_k^{Equity}}$ = 20 %; oraz

$\mathrm{EffNot_k^{Equity}}$ = efektywna kwota referencyjna podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k obliczona w następujący sposób:

$$\mathrm{EffNot_k^{Equity}} = \sum_{\mathrm{l} \in \text{podmiot referencyjny dla ryzyka cen k}} \text{Pozycja ryzyka}_\mathrm{l}$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka.

Artykuł 280e

Narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów

1. Do celów art. 278 instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{Com}} = \sum_{j} \mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Com}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{Com}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów;

j = indeks oznaczający pakiety zabezpieczające z kategorii ryzyka cen towarów ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. e) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Com}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 4.

2. Do celów obliczenia narzutu dla pakietu zabezpieczającego z kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do danego pakietu kompensowania zgodnie z ust. 4 instytucje określają właściwe rodzaje referencyjne pod względem ryzyka cen towarów w odniesieniu do każdego pakietu zabezpieczającego. Transakcje na towarowych instrumentach pochodnych przypisuje się do tego samego rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów wyłącznie w przypadku gdy bazowy instrument towarowy dla tych transakcji ma taki sam charakter, niezależnie od lokalizacji odbioru i jakości instrumentu towarowego.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 właściwe organy mogą wymagać, aby instytucja, która jest w istotnym stopniu eksponowana na ryzyko bazowe różnych pozycji mających taki sam charakter, o czym mowa w ust. 2, określiła rodzaje referencyjne pod względem ryzyka cen towarów dla tych pozycji, uwzględniając większą liczbę właściwości, niż tylko charakter bazowego instrumentu towarowego. W takiej sytuacji transakcje na towarowych instrumentach pochodnych przypisuje się do tego samego rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów wyłącznie w przypadku gdy mają one te same właściwości.

4. Instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Com}} = \epsilon_{j} \cdot \sqrt{\left(\rho^{\mathrm{Com}} \cdot \sum_{k} \mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_{k}^{j}\right)\right)^{2} + \left(1 - (\rho^{\mathrm{Com}})^{2}\right) \cdot \sum_{k} \left(\mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_{k}^{j}\right)\right)^{2}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Com}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j;

ϵ_{j} = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z art. 280;

ρ^{Com} = współczynnik korelacji kategorii ryzyka cen towarów o wartości równej 40 %;

k = indeks oznaczający rodzaje referencyjne pod względem ryzyka cen towarów w ramach pakietu kompensowania określone zgodnie z ust. 2; oraz

$\mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_{\mathrm{k}}^{\mathrm{j}}\right)$ = narzut dla rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k obliczony zgodnie z ust. 5.

5. Instytucje obliczają narzut dla rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_{\mathrm{k}}^{\mathrm{j}}\right) = \mathrm{SF}_{\mathrm{k}}^{\mathrm{Com}} \cdot \mathrm{EffNot}_{\mathrm{k}}^{\mathrm{Com}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_{\mathrm{k}}^{\mathrm{j}}\right)$ = narzut dla rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k;

$\mathrm{SF}_{\mathrm{k}}^{\mathrm{Com}}$ = współczynnik nadzorczy mający zastosowanie do rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k; w przypadku gdy rodzaj referencyjny pod względem ryzyka cen towarów k odpowiada transakcjom przypisanym do pakietu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 277a ust. 1 lit. e) ppkt (i), z wyłączeniem transakcji dotyczących energii elektrycznej, SF_k^{Com} = 18 %; w przypadku transakcji dotyczących energii elektrycznej, $\mathrm{SF}_{\mathrm{k}}^{\mathrm{Com}}$ = 40 %; oraz

$\mathrm{EffNot}_{\mathrm{k}}^{\mathrm{Com}}$ = efektywna kwota referencyjna rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k obliczona w następujący sposób:

$$\mathrm{EffNot}_{\mathrm{k}}^{\mathrm{Com}} = \sum_{\substack{\mathrm{l} \in \text{rodzaj referencyjny} \\ \text{pod względem ryzyka cen towarów k}}} \mathrm{Pozycja\ ryzyka}_{\mathrm{l}}$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka.

Artykuł 280f

Narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka

1. Do celów art. 278 instytucje obliczają narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{Other}} = \sum_{\mathrm{j}} \mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{Other}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}^{\mathrm{Other}}$ = narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka;

j = indeks oznaczający pakiety zabezpieczające z pozostałych kategorii ryzyka ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. f) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$\mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{Other}}$ = narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 2.

2. Instytucje obliczają narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Other}} = \epsilon_{j} \cdot \mathrm{SF}^{\mathrm{Other}} \cdot \left|\mathrm{EffNot}_{j}^{\mathrm{Other}}\right|$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Other}}$ = narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j;

ϵ_j = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j określony zgodnie z art. 280; oraz

$\mathrm{SF}^{\mathrm{Other}}$ = współczynnik nadzorczy dla pozostałych kategorii ryzyka o wartości równej 8 %;

$\mathrm{EffNot}_{j}^{\mathrm{Other}}$ = efektywna kwota referencyjna pakietu zabezpieczającego j obliczona w następujący sposób:

$$\mathrm{EffNot}_{j}^{\mathrm{Other}} = \sum_{l \in \text{pakiet zabezpieczający j}} \text{Pozycja ryzyka}_{l}$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka.

Sekcja 4

Uproszczona metoda standardowa dotycząca ryzyka kredytowego kontrahenta

Artykuł 281

Obliczanie wartości ekspozycji

1. Instytucje obliczają jedną wartość ekspozycji na poziomie pakietu kompensowania zgodnie z sekcją 3, z zastrzeżeniem ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Wartość ekspozycji pakietu kompensowania oblicza się zgodnie z następującymi wymogami:

   a) instytucje nie stosują podejścia, o którym mowa w art. 274 ust. 6;

   b) na zasadzie odstępstwa od art. 275 ust. 1, w przypadku pakietów kompensowania innych niż te, o których mowa w art. 275 ust. 2, instytucje obliczają koszt odtworzenia zgodnie z następującym wzorem:

      $$RC = \max\{CMV, 0\}$$

      gdzie:

      RC = koszt odtworzenia; oraz

      CMV = bieżąca wartość rynkowa.

c) na zasadzie odstępstwa od art. 275 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w przypadku pakietów kompensowania transakcji: które są przedmiotem obrotu na uznanej giełdzie; które są rozliczane centralnie przez kontrahenta centralnego, któremu udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub którego uznano zgodnie z art. 25 tego rozporządzenia; lub w przypadku których zabezpieczenie jest przedmiotem wymiany dwustronnej z kontrahentem zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, instytucje obliczają koszt odtworzenia zgodnie z następującym wzorem:

$$RC = TH + MTA$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia;

TH = próg zabezpieczenia, który zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania i poniżej którego instytucja nie może żądać dostarczenia zabezpieczenia; oraz

MTA = minimalna kwota transferu, która zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania;

d) na zasadzie odstępstwa od art. 275 ust. 3, w przypadku wielu pakietów kompensowania objętych umową o dostarczenie zabezpieczenia, instytucje obliczają koszt odtworzenia jako sumę kosztów odtworzenia każdego odrębnego pakietu kompensowania obliczonych zgodnie z ust. 1, tak jakby nie były one objęte obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia;

e) wszystkie pakiety zabezpieczające ustanawia się zgodnie z art. 277a ust. 1;

f) instytucje przyjmują, że wartość mnożnika we wzorze wykorzystywanym do obliczenia potencjalnej przyszłej ekspozycji, o której mowa w art. 278 ust. 1, wynosi 1, w następujący sposób:

$$\mathrm{PFE} = \sum_{a} \mathrm{AddOn}^{(a)}$$

gdzie:

PFE = potencjalna przyszła ekspozycja; oraz

$AddOn^{(a)}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka a;

g) na zasadzie odstępstwa od art. 279a ust. 1, w przypadku wszystkich transakcji, instytucje obliczają wartość delty nadzorczej w następujący sposób:

$$\delta = \begin{cases} +1 \text{ gdy transakcja jest pozycją długą w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka} \\ -1 \text{ gdy transakcja jest pozycją krótką w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka} \end{cases}$$

gdzie:

δ = delta nadzorcza;

h) do obliczania nadzorczego współczynnika czasu trwania wykorzystuje się następujący wzór, o którym mowa w art. 279b ust. 1 lit. a):

$$\text{nadzorczy współczynnik czasu trwania} = \mathrm{E} - \mathrm{S}$$

gdzie:

E = okres pomiędzy dniem zakończenia transakcji a dniem sprawozdawczym;

S = okres pomiędzy dniem rozpoczęcia transakcji a okresem sprawozdawczym;

i) współczynnik terminu zapadalności, o którym mowa w art. 279c ust. 1, oblicza się w następujący sposób:

(i) w przypadku transakcji wchodzących w skład pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 1, MF = 1;

(ii) w przypadku transakcji wchodzących w skład pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 2 i 3, MF = 0,42;

j) do obliczania efektywnej kwoty referencyjnej pakietu zabezpieczającego »j« wykorzystuje się następujący wzór, o którym mowa w art. 280a ust. 3:

$$\mathrm{EffNot}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{IR}} = \left|\mathrm{D}_{\mathrm{j},1}\right| + \left|\mathrm{D}_{\mathrm{j},2}\right| + \left|\mathrm{D}_{\mathrm{j},3}\right|$$

gdzie:

$\mathrm{EffNot}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{IR}}$ = efektywna kwota referencyjna pakietu zabezpieczającego »j«; oraz

$\mathrm{D}_{\mathrm{j,k}}$ = efektywna kwota referencyjna koszyka k pakietu zabezpieczającego »j«;

k) do obliczania narzutu z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego »j« wykorzystuje się następujący wzór, o którym mowa w art. 280c ust. 3:

$$\mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{Credit}} = \sum_{\mathrm{k}} |\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{\mathrm{k}})|$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{Credit}}$ = narzutu z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego »j«; oraz

$\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{\mathrm{k}})$ = narzut z tytułu ryzyka kredytowego jednostki referencyjnej k;

l) do obliczania narzutu z tytułu kategorii ryzyka cen akcji w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego »j« wykorzystuje się następujący wzór, o którym mowa w art. 280d ust. 3:

$$\mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{Equity}} = \sum_{\mathrm{k}} |\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{\mathrm{k}})|$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}_{\mathrm{j}}^{\mathrm{Equity}}$ = narzutu z tytułu kategorii ryzyka cen akcji w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego »j«; oraz

$\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{\mathrm{k}})$ = narzut z tytułu ryzyka cen akcji jednostki referencyjnej k;

m) do obliczania narzutu z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego »j« wykorzystuje się następujący wzór, o którym mowa w art. 280e ust. 4:

$$\mathrm{AddOn}_{j}^{Com} = \sum_{k} \left|\mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_{k}^{j}\right)\right|$$

gdzie:

AddOn_{j}^{Com} = narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego »j«;

$\mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_{k}^{j}\right)$= narzut z tytułu ryzyka cen towarów jednostki referencyjnej k.

Sekcja 5

Metoda wyceny pierwotnej ekspozycji

Artykuł 282

Obliczanie wartości ekspozycji

1. Instytucje mogą obliczyć jedną wartość ekspozycji dla wszystkich transakcji objętych umową o kompensowaniu zobowiązań, jeżeli wszystkie warunki przewidziane w art. 274 ust. 1 zostały spełnione. W przeciwnym razie instytucje obliczają wartość ekspozycji osobno dla każdej transakcji, traktując każdą z nich jako odrębny pakiet kompensowania.

2. Wartość ekspozycji pakietu kompensowania lub transakcji jest równa sumie aktualnego kosztu odtworzenia i potencjalnej przyszłej ekspozycji, pomnożonej przez 1,4.

3. Aktualny koszt odtworzenia, o którym mowa w ust. 2, oblicza się w następujący sposób:

a) w przypadku pakietów kompensowania transakcji: które są przedmiotem obrotu na uznanej giełdzie; są rozliczane centralnie przez kontrahenta centralnego, któremu udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub którego uznano zgodnie z art. 25 tego rozporządzenia; lub w przypadku których zabezpieczenie jest przedmiotem wymiany dwustronnej z kontrahentem zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, instytucje wykorzystują następujący wzór:

$$\mathrm{RC} = \mathrm{TH} + \mathrm{MTA}$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia;

TH = próg zabezpieczenia, który zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania i poniżej którego instytucja nie może żądać dostarczenia zabezpieczenia; oraz

MTA = minimalna kwota transferu, która zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania;

b) w przypadku wszystkich innych pakietów kompensowania lub poszczególnych transakcji, instytucje wykorzystują następujący wzór:

$$RC = \max\{CMV, 0\}$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia; oraz

CMW = bieżąca wartość rynkowa.

Aby obliczyć aktualny koszt odtworzenia, instytucje aktualizują bieżące wartości rynkowe przynajmniej raz w miesiącu.

4. Instytucje obliczają potencjalną przyszłą ekspozycję, o której mowa w ust. 2, w następujący sposób:

a) potencjalna przyszła ekspozycja pakietu kompensowania stanowi sumę potencjalnych przyszłych ekspozycji wszystkich transakcji wchodzących w skład pakietu kompensowania obliczoną zgodnie z lit. b);

b) potencjalna przyszła ekspozycja pojedynczej transakcji odpowiada jej kwocie referencyjnej pomnożonej przez:

(i) iloczyn 0,5 % i wyrażonej w latach wartości rezydualnego terminu zapadalności transakcji w przypadku kontraktów na instrumenty pochodne na stopę procentową;

(ii) iloczyn 6 % i wyrażonej w latach wartości rezydualnego terminu zapadalności transakcji w przypadku kontraktów na kredytowe instrumenty pochodne;

(iii) 4 % w przypadku walutowych instrumentów pochodnych;

(iv) 18 % w przypadku instrumentów pochodnych na złoto i towarowych instrumentów pochodnych innych niż derywaty elektroenergetyczne;

(v) 40 % w przypadku derywatów elektroenergetycznych;

(vi) 32 % w przypadku instrumentów pochodnych na akcje;

c) kwotę referencyjną, o której mowa w lit. b) niniejszego ustępu, ustala się zgodnie z art. 279b ust. 2 i 3 w odniesieniu do wszystkich instrumentów pochodnych wymienionych w tej literze; ponadto kwotę referencyjną instrumentów pochodnych, o których mowa w lit. b) ppkt (iii)–(vi) niniejszego ustępu, ustala się zgodnie z art. 279b ust. 1 lit. b) i c);

d) potencjalną przyszłą ekspozycję pakietów kompensowania, o których mowa w ust. 3 lit. a), mnoży się przez 0,42.

Do celów obliczenia potencjalnej ekspozycji kontraktów na instrumenty pochodne na stopę procentową i na kredytowe instrumenty pochodne zgodnie z lit. b) ppkt (i) oraz (ii) instytucja może zdecydować o zastosowaniu pierwotnego terminu zapadalności, a nie rezydualnego terminu zapadalności kontraktów.”;

75) art. 283 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku wszystkich transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i wszystkich transakcji z długim terminem rozliczenia, w odniesieniu do których instytucja nie otrzymała na mocy ust. 1 zezwolenia na stosowanie IMM, instytucja ta korzysta z metod określonych w sekcji 3. Metody te można stosować łącznie na stałe w ramach określonej grupy.”;

76) art. 298 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 298*
Skutki uznawania kompensowania za ograniczające ryzyko

Kompensowanie do celów sekcji 3–6 uznaje się według zasad określonych w tych sekcjach.”;

77) w art. 299 ust. 2 uchyla się lit. a);

78) w art. 300 wprowadza się następujące zmiany:

a) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Do celów niniejszej sekcji i części siódmej stosuje się następujące definicje:”;

b) dodaje się następujące punkty:

„(5) »transakcja o charakterze gotówkowym« oznacza transakcję w gotówce, instrumentach dłużnych lub instrumentach kapitałowych, kasową transakcję walutową lub kasową transakcję towarową; transakcji odkupu oraz transakcji udzielania i zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów nie uznaje się jednak za transakcje o charakterze gotówkowym;

(6) »pośrednie uzgodnienie rozliczeniowe« oznacza uzgodnienie spełniające warunki ustanowione w art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

(7) »klient wyższego poziomu« oznacza podmiot świadczący usługi rozliczeniowe na rzecz klienta niższego poziomu;

(8) »klient niższego poziomu« oznacza podmiot korzystający z usług kontrahenta centralnego za pośrednictwem klienta wyższego poziomu;

(9) »wielopoziomowa struktura klientów« oznacza pośrednie uzgodnienie rozliczeniowe, w ramach którego podmiot niebędący uczestnikiem rozliczającym, który sam jest klientem uczestnika rozliczającego lub klienta wyższego poziomu, świadczy usługi rozliczeniowe na rzecz instytucji;

(10) »niewniesiony wkład do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania« oznacza wkład, który instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego zobowiązała się na mocy umowy przekazać na rzecz kontrahenta centralnego po wyczerpaniu przez niego jego funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania w celu pokrycia strat, które kontrahent centralny poniósł w wyniku niewykonania zobowiązania przez co najmniej jednego ze swoich uczestników rozliczających;

(11) »w pełni gwarantowana transakcja udzielenia lub zaciągnięcia pożyczki depozytu« oznacza w pełni zabezpieczoną transakcję rynku pieniężnego, w ramach której dwóch kontrahentów wymienia się depozytami, a kontrahent centralny pełni rolę pośrednika między nimi, aby zapewnić wywiązanie się przez nich ze spoczywających na nich zobowiązań płatniczych.”;

79) art. 301 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 301*
Zakres przedmiotowy

1. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do poniższych umów i transakcji przez cały okres, gdy pozostają one nierozliczone z kontrahentem centralnym:

a) kontrakty na instrumenty pochodne wymienione w załączniku II oraz kredytowe instrumenty pochodne;

b) transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych i w pełni gwarantowane transakcje udzielenia lub zaciągnięcia pożyczki depozytu; oraz

c) transakcje z długim terminem rozliczenia.

Niniejsza sekcja nie ma zastosowania do ekspozycji z tytułu rozliczenia transakcji o charakterze gotówkowym. Instytucje stosują podejście ustanowione w tytule V w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji wynikających z takich transakcji oraz wagę ryzyka w wysokości 0 % w odniesieniu do wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania obejmujących wyłącznie takie transakcje. Instytucje stosują podejście określone w art. 307 w odniesieniu do wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania obejmujących, obok transakcji o charakterze gotówkowym, dowolne z umów wymienionych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

2. Do celów niniejszej sekcji zastosowanie mają następujące wymogi:

a) początkowy depozyt zabezpieczający nie obejmuje wkładów na rzecz kontrahenta centralnego wynikających z uzgodnień dotyczących wzajemnego podziału strat;

b) początkowy depozyt zabezpieczający obejmuje zabezpieczenie zdeponowane przez instytucję pełniącą rolę uczestnika rozliczającego lub przez klienta, którego kwota przekracza minimalną kwotę wymaganą przez, odpowiednio, kontrahenta centralnego lub instytucję pełniącą rolę uczestnika rozliczającego, pod warunkiem że kontrahent centralny lub instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego może, w stosownych przypadkach, uniemożliwić instytucji pełniącej rolę uczestnika rozliczającego lub klientowi wycofanie takiej nadwyżki zabezpieczenia;

c) jeżeli kontrahent centralny korzysta z początkowego depozytu zabezpieczającego w celu podziału strat między swoich uczestników rozliczających, instytucje pełniące rolę uczestników rozliczających traktują ten początkowy depozyt zabezpieczający jako wkład do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania.”;

80) art. 302 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Za pomocą odpowiedniej analizy scenariuszy i odpowiednich testów warunków skrajnych instytucje oceniają, czy poziom funduszy własnych utrzymywanych względem ekspozycji wobec kontrahenta centralnego, w tym ewentualnych przyszłych lub warunkowych ekspozycji na ryzyko kredytowe, ekspozycji wynikających z wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania oraz – w przypadku gdy instytucja pełni rolę uczestnika rozliczającego – ekspozycji wynikających z ustaleń umownych określonych w art. 304, jest odpowiednio powiązany z rodzajami ryzyka nieodłącznie związanymi z tymi ekspozycjami.”;

81) art. 303 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 303*
Traktowanie ekspozycji uczestników rozliczających wobec kontrahentów centralnych

1. Instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego – dla własnych celów albo jako pośrednik finansowy między klientem a kontrahentem centralnym – oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich ekspozycji wobec kontrahenta centralnego w następujący sposób:

a) stosuje podejście określone w art. 306 w odniesieniu do swoich ekspozycji z tytułu transakcji wobec kontrahenta centralnego;

b) stosuje podejście określone w art. 307 w odniesieniu do wniesionego przez siebie wkładu do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania wobec kontrahenta centralnego.

2. Do celów ust. 1 suma wymogów w zakresie funduszy własnych danej instytucji z tytułu jej ekspozycji wobec kwalifikującego się kontrahenta centralnego wynikających z ekspozycji z tytułu transakcji oraz wkładu do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania jest ograniczona górnym pułapem w wysokości odpowiadającej sumie wymogów w zakresie funduszy własnych, które miałyby zastosowanie do tych samych ekspozycji, gdyby dany kontrahent centralny był niekwalifikującym się kontrahentem centralnym.”;

82) w art. 304 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego, która w tym charakterze działa jako pośrednik finansowy między klientem a kontrahentem centralnym, oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich transakcji związanych z kontrahentem centralnym przeprowadzanych z klientem zgodnie z sekcją 1–8 niniejszego rozdziału, sekcją 4 rozdziału 4 niniejszego tytułu oraz tytułem VI, stosownie do przypadku.”;

b) ust. 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„3. Jeżeli instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego stosuje metody określone w sekcji 3 lub 6 niniejszego rozdziału przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych dla swoich ekspozycji, zastosowanie mają następujące przepisy:

a) na zasadzie odstępstwa od art. 285 ust. 2 instytucja może stosować okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia wynoszący co najmniej pięć dni roboczych w odniesieniu do swoich ekspozycji wobec klienta;

b) instytucja stosuje okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia wynoszący co najmniej 10 dni roboczych w odniesieniu do swoich ekspozycji wobec kontrahenta centralnego;

c) na zasadzie odstępstwa od art. 285 ust. 3, jeżeli pakiet kompensowania uwzględniony w obliczeniach spełnia warunek określony w lit. a) tego ustępu, instytucja może pominąć ograniczenie ustanowione w tej literze, o ile pakiet kompensowania nie spełnia warunku określonego w lit. b) tego ustępu i nie obejmuje transakcji spornych ani opcji egzotycznych;

d) jeżeli kontrahent centralny utrzymuje zmienny depozyt zabezpieczający w odniesieniu do danej transakcji, a zabezpieczenie ustanowione przez instytucję nie podlega ochronie na wypadek niewypłacalności kontrahenta centralnego, instytucja stosuje okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia odpowiadający jednemu rokowi lub rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji, w zależności od tego, który z tych okresów jest krótszy, przy czym okres ten musi wynosić przynajmniej 10 dni roboczych.

4. Na zasadzie odstępstwa od art. 281 ust. 2 lit. i), jeżeli instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego korzysta z metody określonej w sekcji 4 do obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich ekspozycji wobec klienta, może ona na potrzeby tych obliczeń zastosować współczynnik terminu zapadalności w wysokości 0,21.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 282 ust. 4 lit. d), jeżeli instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego korzysta z metody określonej w sekcji 5 do obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich ekspozycji wobec klienta, instytucja ta może zastosować na potrzeby tych obliczeń współczynnik terminu zapadalności w wysokości 0,21.”;

c) dodaje się następujące ustępy:

„6. Instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego może stosować obniżoną wartość ekspozycji, której dotyczy niewykonanie zobowiązania, obliczoną zgodnie z ust. 3, 4 i 5 do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z tytułem VI.

7. Instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego, która pobiera zabezpieczenie od klienta na potrzeby transakcji związanej z kontrahentem centralnym i która przekazuje to zabezpieczenie kontrahentowi centralnemu, może uznać to zabezpieczenie w celu obniżenia wartości swojej ekspozycji wobec klienta w ramach tej transakcji związanej z kontrahentem centralnym.

W przypadku wielopoziomowej struktury klientów metodę opisaną w akapicie pierwszym można stosować na każdym poziomie tej struktury.”;

83) w art. 305 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja będąca klientem oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich transakcji związanych z kontrahentem centralnym przeprowadzanych ze swoim uczestnikiem rozliczającym zgodnie z sekcjami 1–8 niniejszego rozdziału, sekcją 4 rozdziału 4 niniejszego tytułu i tytułem VI, stosownie do przypadku.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) klient przeprowadził dostatecznie szczegółową weryfikację prawną potwierdzającą, że uzgodnienia służące zapewnieniu spełnienia warunku ustanowionego w lit. b) są zgodne z prawem, ważne, wiążące i egzekwowalne zgodnie z odpowiednimi przepisami obowiązującymi w stosownej jurysdykcji lub w stosownych jurysdykcjach, i zapewnił aktualność wyników tej weryfikacji;”;

(ii) dodaje się następujący akapit:

„Gdy instytucja ocenia, czy spełnia warunek ustanowiony w akapicie pierwszym lit. b), może wziąć pod uwagę wszelkie ewidentne wcześniejsze przypadki przeniesienia pozycji klienta i odpowiedniego zabezpieczenia na poziomie kontrahenta centralnego oraz wszelkie deklaracje podmiotów prowadzących działalność w tym sektorze świadczące o zamiarze kontynuowania tej praktyki.”;

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli instytucja będąca klientem nie spełnia warunku ustanowionego w lit. a) tego ustępu, ponieważ nie jest chroniona przed stratami w przypadku, gdy uczestnik rozliczający i inny klient tego uczestnika rozliczającego wspólnie nie wykonają zobowiązania, pod warunkiem że spełnione są wszystkie pozostałe warunki określone w lit. a)–d) tego ustępu, instytucja może obliczyć wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich ekspozycji z tytułu transakcji związanych z kontrahentem centralnym przeprowadzanych ze swoim uczestnikiem rozliczającym zgodnie z art. 306, o ile zastąpi wagę ryzyka równą 2 %, o której mowa w art. 306 ust. 1 lit. a), wagą ryzyka wynoszącą 4 %.

4. W przypadku wielopoziomowej struktury klientów instytucja będąca klientem niższego poziomu, która uzyskuje dostęp do usług kontrahenta centralnego za pośrednictwem klienta wyższego poziomu, może stosować podejście określone w ust. 2 lub 3 wyłącznie w przypadku, gdy warunki w nich ustanowione są spełnione na wszystkich szczeblach tej struktury.”;

84) w art. 306 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w przypadkach gdy instytucja pełni rolę pośrednika finansowego między klientem a kontrahentem centralnym i gdy zgodnie z warunkami transakcji związanej z kontrahentem centralnym instytucja nie jest zobowiązana do zwrotu klientowi żadnych strat poniesionych w związku ze zmianą wartości tej transakcji w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta centralnego, instytucja ta może określić, że wartość ekspozycji z tytułu transakcji wobec kontrahenta centralnego, która odpowiada danej transakcji związanej z kontrahentem centralnym, wynosi zero;”;

(ii) dodaje się następującą literę:

„d) w przypadkach gdy instytucja pełni rolę pośrednika finansowego między klientem a kontrahentem centralnym i gdy zgodnie z warunkami transakcji związanej z kontrahentem centralnym instytucja jest zobowiązana do zwrotu klientowi wszelkich strat poniesionych w związku ze zmianą wartości tej transakcji w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta centralnego, instytucja ta stosuje podejście, o którym mowa w lit. a) lub b), stosownie do przypadku, w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji wobec kontrahenta centralnego, która odpowiada danej transakcji związanej z kontrahentem centralnym.”;

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli aktywa przekazane jako zabezpieczenie do kontrahenta centralnego lub do uczestnika rozliczającego są wyłączone z masy upadłościowej w razie niewypłacalności kontrahenta centralnego, uczestnika rozliczającego lub co najmniej jednego jego innego klienta, instytucja może przypisać wartość ekspozycji równą zeru ekspozycjom na ryzyko kredytowe kontrahenta związanym z tymi aktywami.

3. Instytucja oblicza wartości ekspozycji swoich ekspozycji z tytułu transakcji wobec kontrahenta centralnego zgodnie z sekcjami 1–8 niniejszego rozdziału i zgodnie z sekcją 4 rozdziału 4, stosownie do przypadku.”;

85) art. 307 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 307*
Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu wkładów do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania

Instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego stosuje następujący sposób traktowania wobec swoich ekspozycji z tytułu swoich wkładów do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania:

a) oblicza ona wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu wniesionych przez nią z góry wkładów do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania zgodnie z metodą określoną w art. 308;

b) oblicza ona wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu jej wniesionych z góry wkładów oraz jej niewniesionych wkładów do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania zgodnie z metodą określoną w art. 309;

c) oblicza ona wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu jej niewniesionych wkładów do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania zgodnie z metodą określoną w art. 310.";

86) w art. 308 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Instytucja oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych w celu pokrycia ekspozycji z tytułu wniesionego przez siebie z góry wkładu w następujący sposób:

$$K_i = \max\left\{K_{CCP} \cdot \frac{DF_i}{DF_{CCP} + DF_{CM}}, 8\,\% \cdot 2\,\% \cdot DF_i\right\}$$

gdzie:

K_i = wymóg w zakresie funduszy własnych;

i = indeks oznaczający uczestnika rozliczającego;

K_{CCP} = kapitał hipotetyczny kwalifikującego się kontrahenta centralnego podany do wiadomości instytucji przez kwalifikującego się kontrahenta centralnego zgodnie z art. 50c rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

DF_{i} = wniesiony z góry wkład;

DF_{CCP} = wniesione z góry zasoby finansowe kontrahenta centralnego podane do wiadomości instytucji przez kontrahenta centralnego zgodnie z art. 50c rozporządzenia (UE) nr 648/2012; oraz

DF_{CM} = suma wkładów wniesionych z góry przez wszystkich uczestników rozliczających kwalifikującego się kontrahenta centralnego podana do wiadomości instytucji przez kwalifikującego się kontrahenta centralnego zgodnie z art. 50c rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

3. Instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla ekspozycji z tytułu wkładu wniesionego przez siebie z góry do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania do celów art. 92 ust. 3 jako wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i pomnożone przez 12,5.”;

b) uchyla się ust. 4 i 5;

87) art. 309, 310 i 311 otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 309*

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu wniesionych z góry wkładów do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania oraz z tytułu niewniesionych wkładów na rzecz niekwalifikującego się kontrahenta centralnego

1. Instytucja stosuje następujący wzór do obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych dla ekspozycji z tytułu wniesionych przez siebie z góry wkładów do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania oraz z tytułu niewniesionych wkładów na rzecz takiego kontrahenta centralnego:

   K = DF + UC

   gdzie:

   K = wymóg w zakresie funduszy własnych;

   DF = wniesione z góry wkłady do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania; oraz

   UC = niewniesione wkłady do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania.

2. Instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla ekspozycji z tytułu wniesionego przez siebie wkładu do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania do celów art. 92 ust. 3 jako wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu i pomnożone przez 12,5.

Artykuł 310

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu niewniesionych wkładów do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania

Instytucja stosuje wagę ryzyka w wysokości 0 % w odniesieniu do swoich niewniesionych wkładów do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania.

Artykuł 311

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, którzy przestali spełniać pewne warunki

1. Instytucje stosują podejście określone w niniejszym artykule, jeżeli dowiedzą się z publicznego ogłoszenia lub powiadomienia ze strony organu właściwego dla kontrahenta centralnego, z którego korzystają te instytucje, lub od samego kontrahenta centralnego o tym, że przestanie on spełniać warunki zezwolenia lub uznania, stosownie do przypadku.

2. W przypadku spełnienia warunku określonego w ust. 1 instytucje – w ciągu trzech miesięcy od momentu, w którym dowiedziały się o sytuacji określonej w tym ustępie, lub wcześniej, jeżeli wymagają tego organy właściwe dla tych instytucji – podejmują następujące czynności względem swoich ekspozycji wobec tego kontrahenta centralnego:

   a) stosują podejście określone w art. 306 ust. 1 lit. b) względem swoich ekspozycji z tytułu transakcji wobec tego kontrahenta centralnego;

   b) stosują podejście określone w art. 309 względem swoich wniesionych z góry wkładów do funduszu tego kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania oraz względem swoich niewniesionych wkładów na rzecz tego kontrahenta centralnego;

c) traktują swoje ekspozycje wobec tego kontrahenta centralnego, inne niż ekspozycje wymienione w lit. a) i b) niniejszego ustępu, jako ekspozycje wobec przedsiębiorstwa zgodnie z metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego określoną w rozdziale 2.”;

88) w art. 316 ust. 1 dodaje się następujący akapit:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucje mogą zdecydować, że nie będą stosować rachunkowych kategorii rachunku zysków i strat na mocy art. 27 dyrektywy 86/635/EWG w odniesieniu do umów leasingu finansowego i operacyjnego do celów obliczenia stosownego wskaźnika, i zamiast tego mogą:

a) włączyć przychody odsetkowe z tytułu umów leasingu finansowego i operacyjnego oraz zyski z aktywów będących przedmiotem leasingu do kategorii, o której mowa w tabeli 1 pkt 1;

b) włączyć koszty odsetkowe z tytułu umów leasingu finansowego i operacyjnego oraz strat, amortyzacji i obniżenia wartości aktywów będących przedmiotem leasingu operacyjnego do kategorii, o której mowa w tabeli 1 pkt 2.”;

89) w części trzeciej tytuł IV rozdział 1 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 1
Przepisy ogólne

Artykuł 325
Metody obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego

1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla wszystkich pozycji portfela handlowego oraz pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów, zgodnie z następującymi metodami:

   a) metodą standardową, o której mowa w ust. 2;

   b) metodą modeli wewnętrznych określoną w rozdziale 5 niniejszego tytułu w odniesieniu do tych kategorii ryzyka, dla których instytucja otrzymała zezwolenie na stosowanie tej metody wydane zgodnie z art. 363.

2. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z metodą standardową, o której mowa w ust. 1 lit. a), oznaczają – stosownie do przypadku – sumę następujących wymogów w zakresie funduszy własnych:

   a) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, o których mowa w rozdziale 2;

   b) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego, o których mowa w rozdziale 3;

   c) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów, o których mowa w rozdziale 4.

3. Instytucja, która nie została wyłączona z wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w art. 430b zgodnie z art. 325a, przedstawia informacje na temat obliczenia zgodnie z art. 430b w odniesieniu do wszystkich pozycji portfela handlowego oraz pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów zgodnie z następującymi metodami:

   a) alternatywną metodą standardową określoną w rozdziale 1a;

   b) alternatywną metodą modeli wewnętrznych określoną w rozdziale 1b.

4. Instytucja może stosować połączenie metod przedstawionych w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu na stałe w ramach grupy zgodnie z art. 363.

5. Instytucje nie mogą stosować metody określonej w ust. 3 lit. b) w odniesieniu do instrumentów w swoim portfelu handlowym, które stanowią pozycje sekurytyzacyjne lub pozycje wchodzące w zakres alternatywnego korelacyjnego portfela handlowego (ACTP) określonego w ust. 6, 7 i 8.

6. Pozycje sekurytyzacyjne i kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane n-tym niewykonaniem zobowiązania, które spełniają wszystkie następujące kryteria, włącza się do ACTP:

   a) pozycje nie są ani pozycjami resekurytyzacyjnymi, ani opcjami na transzę sekurytyzacyjną, ani żadnymi innymi instrumentami pochodnymi ekspozycji sekurytyzacyjnych, które nie dają proporcjonalnego udziału we wpływach z transzy sekurytyzacyjnej;

b) wszystkie ich instrumenty bazowe są:

(i) instrumentami jednopodmiotowymi, w tym jednopodmiotowymi kredytowymi instrumentami pochodnymi, dla których istnieje płynny rynek dwustronny;

(ii) indeksami będącymi przedmiotem zwyczajowego obrotu opartymi na instrumentach, o których mowa w ppkt (i).

Uznaje się, że rynek dwustronny istnieje wówczas, gdy występują na nim niezależne, składane w dobrej wierze oferty kupna i sprzedaży, tak że możliwe jest określenie w ciągu jednego dnia ceny racjonalnie powiązanej z ostatnią ceną sprzedaży lub bieżącymi kwotowaniami konkurencyjnych, przedstawianych w dobrej wierze, kursów kupna i sprzedaży oraz dokonanie kupna lub sprzedaży po tej cenie w stosunkowo krótkim czasie, który odpowiada obowiązującym zwyczajom handlowym.

7. Do ACTP nie włącza się pozycji z którymkolwiek z poniższych instrumentów bazowych:

a) instrumentami bazowymi, które są przypisane do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 112 lit. h) lub i);

b) roszczeniem wobec jednostki specjalnego przeznaczenia zabezpieczonym bezpośrednio lub pośrednio pozycją, która zgodnie z ust. 6 sama nie kwalifikowałaby się do włączenia do alternatywnego ACTP.

8. Instytucje mogą włączyć do ACTP pozycje, które nie są ani pozycjami sekurytyzacyjnymi, ani kredytowymi instrumentami pochodnymi uruchamianymi n-tym niewykonaniem zobowiązania, ale które zabezpieczają inne pozycje tego portfela, pod warunkiem że płynny rynek dwustronny opisany w ust. 6 akapit drugi istnieje w odniesieniu do danego instrumentu lub jego instrumentów bazowych.

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby określić sposób, w jaki instytucje mają obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dotyczące pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów zgodnie z metodami określonymi w ust. 3 lit. a) i b).

   EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [15 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 325a

Wyłączenia ze szczegółowych wymogów dotyczących sprawozdawczości w odniesieniu do ryzyka rynkowego

1. Instytucja jest wyłączona z wymogu dotyczącego sprawozdawczości określonego w art. 430b, o ile wielkość jej działalności bilansowej i pozabilansowej obciążonej ryzykiem rynkowym ustalona na podstawie oceny przeprowadzanej w odstępach miesięcznych z wykorzystaniem danych z ostatniego dnia miesiąca jest równa każdemu z następujących progów lub niższa niż każdy z następujących progów:

   a) 10 % całkowitych aktywów instytucji;

   b) 500 mln EUR.

2. Instytucje obliczają wielkość prowadzonej przez siebie działalności bilansowej i pozabilansowej obciążonej ryzykiem rynkowym z wykorzystaniem danych z ostatniego dnia każdego miesiąca zgodnie z następującymi wymogami:

   a) uwzględnia się wszystkie pozycje przypisane do portfela handlowego, z wyjątkiem kredytowych instrumentów pochodnych, które uznaje się za wewnętrzne instrumenty zabezpieczające przed ekspozycjami na ryzyko kredytowe zaliczonymi do portfela bankowego, oraz transakcji na kredytowych instrumentach pochodnych, które doskonale kompensują ryzyko rynkowe tych wewnętrznych instrumentów zabezpieczających, zgodnie z art. 106 ust. 3;

   b) uwzględnia się wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów;

c) wszystkie pozycje wycenia się według ich wartości rynkowych w danym dniu, z wyjątkiem pozycji, o których mowa w lit. b); jeżeli wartość rynkowa pozycji nie jest dostępna w danym dniu, instytucje stosują wartość godziwą dla tej pozycji w danym dniu; jeżeli wartość godziwa i wartość rynkowa pozycji nie są dostępne w danym dniu, instytucje stosują ostatnią dostępną wartość rynkową lub ostatnią dostępną wartość godziwą dla tej pozycji;

d) wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym uwzględnia się jako ogólną pozycję walutową netto i wycenia zgodnie z art. 352;

e) wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem cen towarów wycenia się zgodnie z art. 357 i 358;

f) wartość bezwzględną pozycji długich dodaje się do wartości bezwzględnej pozycji krótkich.

3. Instytucje powiadamiają właściwe organy o obliczaniu lub zaprzestaniu obliczania przez nie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z niniejszym artykułem.

4. Instytucja, która przestaje spełniać którykolwiek z warunków określonych w ust. 1, niezwłocznie powiadamia o tym właściwy organ.

5. Wyłączenie z wymogów dotyczących sprawozdawczości ustanowionych w art. 430b przestaje mieć zastosowanie w ciągu trzech miesięcy od wystąpienia jednej z poniższych sytuacji:

   a) instytucja nie spełnia warunku określonego w ust. 1 lit. a) lub b) przez trzy kolejne miesiące; albo

   b) instytucja nie spełnia warunku określonego w ust. 1 lit. a) lub b) przez ponad 6 z ostatnich 12 miesięcy.

6. Jeżeli instytucja została objęta wymogami dotyczącymi sprawozdawczości określonymi w art. 430b zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, może zostać wyłączona z tych wymogów dotyczących sprawozdawczości tylko wówczas, gdy wykaże właściwemu organowi, że wszystkie warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu były spełnione nieprzerwanie przez okres całego roku.

7. Instytucje nie mogą otwierać, nabywać lub sprzedawać pozycji tylko po to, by spełnić którykolwiek z warunków określonych w ust. 1 w trakcie comiesięcznej oceny.

8. Instytucja kwalifikująca się do zastosowania wobec niej środków określonych w art. 94 jest wyłączona z wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w art. 430b.

Artykuł 325b

Zezwolenie dotyczące wymogów skonsolidowanych

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 i jedynie do celów obliczania pozycji netto i wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z niniejszym tytułem na zasadzie skonsolidowanej instytucje mogą wykorzystywać pozycje w jednej instytucji lub przedsiębiorstwie do kompensowania pozycji w innej instytucji lub przedsiębiorstwie.

2. Instytucje mogą stosować ust. 1 wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów, które wydają je, jeżeli spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:

   a) alokacja funduszy własnych w grupie jest satysfakcjonująca;

   b) warunki regulacyjne, prawne lub umowne określające działalność tych instytucji gwarantują wzajemne wsparcie finansowe w ramach grupy.

3. W przypadku przedsiębiorstw znajdujących się w państwach trzecich, oprócz warunków określonych w ust. 2 należy spełnić wszystkie poniższe warunki:

   a) przedsiębiorstwom takim udzielono zezwolenia w danym państwie trzecim i przedsiębiorstwa te albo spełniają definicję instytucji kredytowej, albo są uznanymi firmami inwestycyjnymi z państwa trzeciego;

   b) na zasadzie indywidualnej, przedsiębiorstwa takie spełniają wymogi w zakresie funduszy własnych równoważne wymogom określonym w niniejszym rozporządzeniu;

c) w danych państwach trzecich nie obowiązują przepisy, które mogłyby znacząco wpływać na transfer funduszy w ramach grupy.”;

90) w części trzeciej tytuł IV dodaje się następujące rozdziały:

„Rozdział 1a
Alternatywna metoda standardowa

Sekcja 1
Przepisy ogólne

Artykuł 325c
Zakres i struktura alternatywnej metody standardowej

1. Alternatywną metodę standardową określoną w niniejszym rozdziale wykorzystuje się tylko do celów wymogu dotyczącego sprawozdawczości określonego w art. 430b ust. 1.

2. Instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z alternatywną metodą standardową dla portfela zawierającego pozycje portfela handlowego lub pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów, jako sumę następujących trzech elementów:

a) wymogu w zakresie funduszy własnych wyznaczonego według metody opartej na wskaźnikach wrażliwości określonej w sekcji 2;

b) wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania określonego w sekcji 5, który ma zastosowanie wyłącznie do pozycji portfela handlowego, o których mowa w tej sekcji;

c) wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego określonego w sekcji 4, który ma zastosowanie wyłącznie do pozycji portfela handlowego, o których mowa w tej sekcji.

Sekcja 2

Metody oparte na wskaźnikach wrażliwości do obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych

Artykuł 325d

Definicje

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

1) »klasa ryzyka« oznacza jedną z następujących siedmiu kategorii:

(i) ryzyko ogólne stopy procentowej;

(ii) ryzyko spreadu kredytowego (CSR) pozycji niesekurytyzacyjnych;

(iii) ryzyko spreadu kredytowego pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do alternatywnego korelacyjnego portfela handlowego (non-ACTP CSR);

(iv) ryzyko spreadu kredytowego pozycji sekurytyzacyjnych włączonych do alternatywnego korelacyjnego portfela handlowego (ACTP CSR);

(v) ryzyko cen akcji;

(vi) ryzyko cen towarów;

(vii) ryzyko walutowe;

2) »wskaźnik wrażliwości« oznacza względną zmianę wartości danej pozycji będącą wynikiem zmiany wartości jednego z istotnych czynników ryzyka tej pozycji obliczaną przy użyciu modelu wyceny stosowanego przez daną instytucję zgodnie z sekcją 3 podsekcja 2;

3) »koszyk« oznacza podkategorię pozycji w ramach jednej klasy ryzyka, która cechuje się podobnym profilem ryzyka i do której przypisano wagę ryzyka określoną w sekcji 3 podsekcja 1.

Artykuł 325e

Elementy metody opartej na wskaźnikach wrażliwości

1. Instytucje obliczają wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości, sumując następujące trzy wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 325h:

   a) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta uwzględniającego ryzyko zmiany wartości instrumentu w wyniku zmian jego czynników ryzyka niezwiązanych ze zmiennością;

   b) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega ujmującego ryzyko zmiany wartości instrumentu w wyniku zmian jego czynników ryzyka związanych ze zmiennością;

c) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia ujmującego ryzyko zmiany wartości instrumentu w wyniku zmian głównych czynników ryzyka niezwiązanych ze zmiennością, których nie obejmują wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta.

2. Do celów dokonywania obliczeń, o których mowa w ust. 1:

a) wszystkie pozycje w instrumentach cechujących się opcjonalnością podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c);

b) wszystkie pozycje w instrumentach pozbawionych opcjonalności podlegają wyłącznie wymogom w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 1 lit. a).

Do celów niniejszego rozdziału za instrumenty cechujące się opcjonalnością uznaje się m.in.: opcje kupna, opcje sprzedaży, górne pułapy, dolne pułapy, opcje swapowe, opcje barierowe i opcje egzotyczne. Opcje wbudowane, takie jak opcje przedpłaty lub opcje zachowania, uznaje się za samodzielne pozycje w opcjach do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

Do celów niniejszego rozdziału instrumenty, których przepływy pieniężne mogą zostać przedstawione w postaci funkcji liniowej wartości referencyjnej instrumentu bazowego, uznaje się za instrumenty pozbawione opcjonalności.

Artykuł 325f

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka vega

1. Instytucje stosują czynniki ryzyka delta i ryzyka vega opisane w sekcji 3 podsekcja 1 do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka vega.

2. Przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka vega instytucje stosują procedurę określoną w ust. 3–8.

3. Dla każdej klasy ryzyka wskaźnik wrażliwości wszystkich instrumentów objętych wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla wszystkich mających zastosowanie czynników ryzyka delta lub ryzyka vega wchodzących w zakres tej klasy ryzyka oblicza się, stosując odpowiednie wzory przedstawione w sekcji 3 podsekcja 2. Jeżeli wartość danego instrumentu zależy od kilku czynników ryzyka, wskaźnik wrażliwości ustala się odrębnie dla każdego czynnika ryzyka.

4. Wskaźniki wrażliwości przypisuje się do jednego z koszyków »b« w ramach każdej klasy ryzyka.

5. W ramach każdego koszyka »b« kompensuje się dodatnie i ujemne wskaźniki wrażliwości dla tego samego czynnika ryzyka, dzięki czemu uzyskuje się wskaźniki wrażliwości netto (s_k) dla każdego czynnika ryzyka k wchodzącego w skład danego koszyka.

6. Wskaźniki wrażliwości netto dla każdego czynnika ryzyka wchodzącego w skład poszczególnych koszyków mnoży się przez odpowiednie wagi ryzyka określone w sekcji 6, dzięki czemu uzyskuje się ważone wskaźniki wrażliwości dla każdego czynnika ryzyka wchodzącego w skład tego koszyka zgodnie z następującym wzorem:

$$WS_k = RW_k \cdot s_k$$

gdzie:

WS_k = ważone wskaźniki wrażliwości;

RW_k = wagi ryzyka; oraz

s_k = czynnik ryzyka.

7. Ważone wskaźniki wrażliwości dla poszczególnych czynników ryzyka wchodzących w skład poszczególnych koszyków sumuje się zgodnie z poniższym wzorem, gdzie dolny pułap wartości pierwiastka kwadratowego wynosi zero, dzięki czemu uzyskuje się wskaźnik wrażliwości określonego koszyka. Należy korzystać z odpowiednich korelacji dla ważonych wskaźników wrażliwości w ramach tego samego koszyka (ρ_{kl}), określonych w sekcji 6.

$$K_b = \sqrt{\sum_k WS_k^2 + \sum_k \sum_{k \neq l} \rho_{kl} WS_k WS_l}$$

gdzie:

K_b = wskaźnik wrażliwości określonego koszyka; oraz

WS = ważone wskaźniki wrażliwości.

8. Wskaźnik wrażliwości określonego koszyka (K_b) oblicza się dla każdego koszyka w ramach danej klasy ryzyka zgodnie z ust. 5, 6 i 7. Po obliczeniu wskaźnika wrażliwości określonego koszyka dla wszystkich koszyków sumuje się ważone wskaźniki wrażliwości dla wszystkich czynników ryzyka we wszystkich koszykach zgodnie z poniższym wzorem, stosując odpowiednie korelacje γ_{bc} dla ważonych wskaźników wrażliwości w odrębnych koszykach określone w sekcji 6, dzięki czemu uzyskuje się wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka:

$$\text{Ryzyko} - \text{wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka} = \sqrt{\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{c \neq b} \gamma_{bc} S_b S_c}$$

gdzie:

$S_b = \sum_k WS_k$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku b i $S_c = \sum_k WS_k$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku c. Jeżeli te wartości dla S_b i S_c doprowadzą do tego, że ogólna suma $\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{c \neq b} \gamma_{bc} S_b S_c$ przyjmie wartość ujemną, instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka, stosując alternatywną specyfikację, zgodnie z którą

$S_b = \max [\min (\sum_k WS_k , K_b), -K_b]$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku b i

$S_c = \max [\min (\sum_k WS_k , K_c), -K_c]$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku c.

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka oblicza się dla każdej klasy ryzyka zgodnie z ust. 1–8.

Artykuł 325g

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia

Instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa art. 461a.

Artykuł 325h

Sumowanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta, ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia dla określonej klasy ryzyka

1. Instytucje sumują wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta, ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia dla określonej klasy ryzyka zgodnie z procedurą określoną w ust. 2, 3 i 4.

2. Procedurę obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta, ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia dla określonej klasy ryzyka opisaną w art. 325f i 325g przeprowadza się trzykrotnie dla każdej klasy ryzyka, za każdym razem przy wykorzystaniu innego zestawu parametrów korelacji ρ_{kl} (korelacja między czynnikami ryzyka w ramach koszyka) i γ_{bc} (korelacja między koszykami w ramach klasy ryzyka). Każdy z tych trzech zestawów odpowiada jednemu z następujących scenariuszy:

   a) scenariuszowi średnich korelacji, w ramach którego parametry korelacji ρ_{kl} i γ_{bc} pozostają takie same jak parametry określone w sekcji 6;

b) scenariuszowi wysokich korelacji, w ramach którego parametry korelacji ρ_{kl} i γ_{bc} określone w sekcji 6 zostają jednakowo pomnożone przez 1,25, a dla ρ_{kl} i γ_{bc} wyznacza się górny pułap wynoszący 100 %;

c) scenariuszowi niskich korelacji, który określa się w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 461a.

3. Instytucje obliczają sumę wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta, ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia dla określonej klasy ryzyka w odniesieniu do każdego scenariusza w celu określenia trzech wymogów w zakresie funduszy własnych dla poszczególnych scenariuszy.

4. Wymóg w zakresie funduszy własnych zgodnie z metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości stanowi najwyższy spośród trzech wymogów w zakresie funduszy własnych dla poszczególnych scenariuszy, o których mowa w ust. 3.

Artykuł 325i
Sposób traktowania instrumentów indeksowych i opcji na wiele instrumentów bazowych

Instytucje traktują instrumenty indeksowe i opcje na wiele instrumentów bazowych zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa art. 461a.

Artykuł 325j
Sposób traktowania przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

Instytucje traktują przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 461a.

Artykuł 325k

Pozycje z tytułu gwarantowania emisji

1. Instytucje mogą korzystać z procedury ustanowionej w niniejszym artykule do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla pozycji z tytułu gwarantowania emisji instrumentów dłużnych lub instrumentów kapitałowych.

2. Instytucje stosują jeden z odpowiednich mnożników wymienionych w tabeli 1 w odniesieniu do wskaźników wrażliwości netto wszystkich pozycji z tytułu gwarantowania emisji każdego indywidualnego emitenta, z wyjątkiem pozycji z tytułu gwarantowania emisji, które są subskrybowane lub regwarantowane przez osoby trzecie na podstawie formalnych umów, i obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą określoną w niniejszym rozdziale na podstawie skorygowanych wskaźników wrażliwości netto.

Tabela 1

dzień roboczy 0	0 %
dzień roboczy 1	10 %
dzień roboczy 2 i 3	25 %
dzień roboczy 4	50 %
dzień roboczy 5	75 %
po dniu roboczym 5	100 %

Do celów niniejszego artykułu »dzień roboczy 0« oznacza dzień roboczy, w którym instytucja podejmuje bezwarunkowe zobowiązanie przejęcia określonej liczby papierów wartościowych po ustalonej cenie.

3. Instytucje powiadamiają właściwe organy o zastosowaniu procedury ustanowionej w niniejszym artykule.

Sekcja 3

Definicje czynnika ryzyka i wskaźników wrażliwości

Podsekcja 1

Definicje czynnika ryzyka

Artykuł 325l

Czynniki ryzyka ogólnego stopy procentowej

1. W odniesieniu do wszystkich czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej, z uwzględnieniem ryzyka inflacji i ryzyka bazy walutowej, dla każdej waluty stosuje się jeden koszyk, w którym uwzględnia się różne rodzaje czynników ryzyka.

   Czynniki ryzyka ogólnego stopy procentowej delta mające zastosowanie do instrumentów wrażliwych na stopę procentową odpowiadają odpowiednim stopom wolnym od ryzyka wyznaczonym w odniesieniu do danej waluty dla każdego z następujących terminów zapadalności: 0,25 roku, 0,5 roku, 1 rok, 2 lata, 3 lata, 5 lat, 10 lat, 15 lat, 20 lat, 30 lat. Instytucje przyporządkowują czynniki ryzyka do określonych punktów w drodze interpolacji liniowej lub stosując metodę w największym stopniu zgodną z funkcjami wyceny wykorzystywanymi przez niezależną komórkę kontroli ryzyka instytucji, aby przekazywać kadrze kierowniczej wyższego szczebla informacje na temat ryzyka rynkowego lub na temat zysków i strat.

2. Instytucje otrzymują stopy wolne od ryzyka dla poszczególnych walut z instrumentów rynku pieniężnego ujętych w portfelu handlowym instytucji i posiadających najmniejsze ryzyko kredytowe, takich jak jednodniowe transakcje swap na rynku międzybankowym.

3. Jeżeli instytucje nie mogą zastosować metody, o której mowa w ust. 2, stopy wolne od ryzyka opierają się na co najmniej jednej zakładanej rynkowej krzywej swapu, które dana instytucja wykorzystuje do wyceny pozycji według wartości rynkowej, np. takich jak krzywe swapu międzybankowej stopy procentowej.

   Jeżeli dane dotyczące zakładanych rynkowych krzywych swapu opisane w ust. 2 i w niniejszym ustępie akapit pierwszy są niewystarczające, stopy wolne od ryzyka można wyprowadzić z najwłaściwszej krzywej obligacji skarbowej dla danej waluty.

   Jeżeli instytucje wykorzystują czynniki ryzyka ogólnego stopy procentowej wyprowadzone zgodnie z procedurą ustanowioną w niniejszym ustępie akapit drugi w odniesieniu do instrumentów długu państwowego, instrumentu długu państwowego nie wyłącza się z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka spreadu kredytowego. W tych przypadkach, gdzie nie jest możliwe oddzielenie stopy wolnej od ryzyka od elementu spreadu kredytowego, wskaźnik wrażliwości na czynnik ryzyka przypisuje się zarówno do klasy ryzyka ogólnego stopy procentowej, jak i do klasy ryzyka spreadu kredytowego.

4. W przypadku czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej każda waluta stanowi osobny koszyk. Instytucje przypisują czynnikom ryzyka w ramach tego samego koszyka, ale o różnych terminach zapadalności, inną wagę ryzyka zgodnie z sekcją 6.

Instytucje stosują dodatkowe czynniki ryzyka dotyczące ryzyka inflacji w odniesieniu do instrumentów dłużnych, których przepływy pieniężne są funkcjonalnie zależne od stóp inflacji. Tego rodzaju dodatkowe czynniki ryzyka składają się z jednego wektora zakładanych rynkowych stóp inflacji o różnych terminach zapadalności dla poszczególnych walut. W przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest stóp inflacji wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu.

5. Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości instrumentu na dodatkowy czynnik ryzyka dotyczący ryzyka inflacji, o którym mowa w ust. 4, jako zmianę wartości tego instrumentu, zgodnie z jego modelem wyceny, w wyniku przesunięcia o 1 punkt bazowy w każdym z elementów wektora. Każda waluta stanowi osobny koszyk. W ramach każdego koszyka instytucje traktują inflację jako pojedynczy czynnik ryzyka niezależnie od liczby elementów każdego wektora. Instytucje kompensują wszystkie wskaźniki wrażliwości na inflację w ramach koszyka, obliczone w sposób opisany w niniejszym ustępie, aby uzyskać jeden wskaźnik wrażliwości netto na koszyk.

6. Instrumenty dłużne, które wiążą się z płatnościami w różnych walutach, również podlegają ryzyku bazy walutowej pomiędzy tymi walutami. Do celów metody opartej na wskaźnikach wrażliwości czynnikami ryzyka, które mają stosować instytucje, jest ryzyko bazy walutowej w odniesieniu do każdej waluty w stosunku do dolara amerykańskiego albo euro. Instytucje obliczają bazy walutowe, które nie odnoszą się do bazy w stosunku do dolara amerykańskiego ani do bazy w stosunku do euro, stosując »bazę w stosunku do dolara amerykańskiego« albo »bazę w stosunku do euro«.

Każdy czynnik ryzyka bazy walutowej składa się z jednego wektora bazy walutowej o różnych terminach zapadalności dla poszczególnych walut. W przypadku każdego instrumentu dłużnego wektor składa się z tylu elementów, ile jest baz walutowych wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu. Każda waluta stanowi odrębny koszyk.

Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości instrumentu na czynnik ryzyka bazy walutowej jako zmianę wartości tego instrumentu, zgodnie z jego modelem wyceny, w wyniku przesunięcia o 1 punkt bazowy w każdym z elementów wektora. Każda waluta stanowi osobny koszyk. W obrębie każdego koszyka istnieją dwa możliwe odrębne czynniki ryzyka: baza w stosunku do euro i baza w stosunku do dolara amerykańskiego, niezależnie od liczby elementów, z których składa się wektor każdej bazy walutowej. Maksymalna liczba wskaźników wrażliwości netto na koszyk wynosi dwa.

7. Czynnikami ryzyka ogólnego stopy procentowej vega mającymi zastosowanie do opcji o instrumentach bazowych, które są wrażliwe na ryzyko ogólne stopy procentowej, są zmienności implikowane odnośnych stóp wolnych od ryzyka, jak opisano w ust. 2 i 3, które przypisuje się do koszyków w zależności od waluty i przyporządkowuje się następującym terminom zapadalności w ramach każdego koszyka: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat. Istnieje jeden koszyk na każdą walutę.

   Do celów kompensowania instytucje uznają, że zmienności implikowane związane z tymi samymi stopami wolnymi od ryzyka oraz przyporządkowane do tych samych terminów zapadalności stanowią ten sam czynnik ryzyka.

Jeżeli instytucje przyporządkowują zmienności implikowane do terminów zapadalności, jak określono w niniejszym ustępie, zastosowanie mają następujące wymogi:

a) jeżeli termin zapadalności opcji jest dostosowany do terminu zapadalności instrumentu bazowego, uwzględnia się pojedynczy czynnik ryzyka, który przyporządkowuje się do tego terminu zapadalności;

b) jeżeli termin zapadalności opcji jest krótszy od terminu zapadalności instrumentu bazowego, następujące czynniki ryzyka uwzględnia się w następujący sposób:

(i) pierwszy czynnik ryzyka przyporządkowuje się do terminu zapadalności opcji;

(ii) drugi czynnik ryzyka przyporządkowuje się do rezydualnego terminu zapadalności instrumentu bazowego opcji w dacie wygaśnięcia opcji.

8. Czynniki ryzyka ogólnego stopy procentowej zakrzywienia, które mają stosować instytucje, składają się z jednego wektora stóp wolnych od ryzyka, reprezentującego konkretną wolną od ryzyka krzywą dochodowości, na walutę. Każda waluta stanowi odrębny koszyk. W przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest różnych terminów zapadalności stóp wolnych od ryzyka wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu.

9. Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości instrumentu na każdy czynnik ryzyka wykorzystywany we wzorze na ryzyko zakrzywienia zgodnie z art. 325g. Do celów ryzyka zakrzywienia instytucje uznają wektory odpowiadające różnym krzywym dochodowości oraz posiadające różną liczbę elementów za ten sam czynnik ryzyka, pod warunkiem że wspomniane wektory odpowiadają tej samej walucie. Instytucje kompensują wskaźniki wrażliwości na ten sam czynnik ryzyka. W każdym koszyku może być tylko jeden wskaźnik wrażliwości netto.

   Nie ustanawia się żadnych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia w odniesieniu do ryzyka inflacji i ryzyka bazy walutowej.

Artykuł 325m

Czynniki ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych

1. Czynnikami ryzyka spreadu kredytowego delta, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów niesekurytyzacyjnych wrażliwych na spready kredytowe, są stopy spreadu kredytowego emitenta tych instrumentów wyprowadzone z odpowiednich instrumentów dłużnych oraz swapów ryzyka kredytowego i przyporządkowane do każdego z następujących terminów zapadalności: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat. Instytucje stosują jeden czynnik ryzyka w odniesieniu do każdego emitenta i terminu zapadalności bez względu na to, czy wspomniane stopy spreadu kredytowego emitenta wyprowadzono z instrumentów dłużnych czy ze swapów ryzyka kredytowego. Koszyki są koszykami sektorowymi, o których mowa w sekcji 6, i każdy koszyk obejmuje wszystkie czynniki ryzyka przypisane do danego sektora.

2. Czynnikami ryzyka spreadu kredytowego vega, które mają stosować instytucje w odniesieniu do opcji o niesekurytyzacyjnych instrumentach bazowych wrażliwych na spread kredytowy, są zmienności implikowane stóp spreadu kredytowego emitenta instrumentu bazowego wyprowadzone w sposób określony w ust. 1, które przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminem zapadalności opcji podlegającej wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat. Wykorzystuje się te same koszyki, które wykorzystano w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego delta dla pozycji niesekurytyzacyjnych.

3. Czynniki ryzyka spreadu kredytowego zakrzywienia, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów niesekurytyzacyjnych, obejmują jeden wektor stóp spreadu kredytowego reprezentujący krzywą spreadu kredytowego specyficzną dla emitenta. W przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest różnych terminów zapadalności stóp spreadu kredytowego wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu. Wykorzystuje się te same koszyki, które wykorzystano w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego delta dla pozycji niesekurytyzacyjnych.

4. Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości instrumentu na każdy czynnik ryzyka wykorzystywany we wzorze na ryzyko zakrzywienia zgodnie z art. 325g. Do celów ryzyka zakrzywienia instytucje uznają wektory o różnej liczbie elementów wyprowadzone na podstawie odpowiednich instrumentów dłużnych albo swapów ryzyka kredytowego za ten sam czynnik ryzyka, pod warunkiem że wspomniane wektory odpowiadają temu samemu emitentowi.

Artykuł 325n

Czynniki ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do sekurytyzacji

1. Instytucje stosują czynniki ryzyka spreadu kredytowego, o których mowa w ust. 3, do pozycji sekurytyzacyjnych, które zostały włączone do ACTP zgodnie z art. 325 ust. 6, 7 i 8.

   Instytucje stosują czynniki ryzyka spreadu kredytowego, o których mowa w ust. 5, do pozycji sekurytyzacyjnych, które nie zostały włączone do ACTP zgodnie z art. 325 ust. 6, 7 i 8.

2. Koszyki mające zastosowanie do ryzyka spreadu kredytowego sekurytyzacji, które zostały włączone do ACTP, pokrywają się z koszykami mającymi zastosowanie do ryzyka spreadu kredytowego pozycji niesekurytyzacyjnych, o których mowa w sekcji 6.

   Koszyki mające zastosowanie do ryzyka spreadu kredytowego sekurytyzacji, które nie zostały włączone do ACTP, są odrębne dla danej kategorii klasy ryzyka, o której mowa w sekcji 6.

3. Czynniki ryzyka spreadu kredytowego, które mają stosować instytucje do pozycji sekurytyzacyjnych, które zostały włączone do ACTP, są następujące:

   a) czynnikami ryzyka delta są wszystkie odpowiednie stopy spreadu kredytowego emitentów ekspozycji bazowych pozycji sekurytyzacyjnej wyprowadzone z odpowiednich instrumentów dłużnych oraz swapów ryzyka kredytowego i przyporządkowane do każdego z następujących terminów zapadalności: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat;

b) czynnikami ryzyka vega mającymi zastosowanie do opcji, których instrumentami bazowymi są pozycje sekurytyzacyjne włączone do ACTP, są zmienności implikowane spreadów kredytowych emitentów ekspozycji bazowych pozycji sekurytyzacyjnej wyprowadzone w sposób opisany w lit. a) niniejszego ustępu, które przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminem zapadalności odpowiadającej im opcji podlegającej wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat;

c) czynnikami ryzyka zakrzywienia są odpowiednie krzywe dochodowości spreadu kredytowego emitentów ekspozycji bazowych pozycji sekurytyzacyjnej wyrażone jako wektor stóp spreadu kredytowego w odniesieniu do różnych terminów zapadalności, wyprowadzone w sposób opisany w lit. a) niniejszego ustępu; w przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest różnych terminów zapadalności stóp spreadu kredytowego wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu.

4. Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości pozycji sekurytyzacyjnej na każdy czynnik ryzyka wykorzystywany we wzorze na ryzyko zakrzywienia, jak określono w art. 325g. Do celów ryzyka zakrzywienia instytucje uznają wektory wyprowadzone z odpowiednich instrumentów dłużnych albo swapów ryzyka kredytowego oraz posiadające różną liczbę elementów za ten sam czynnik ryzyka, pod warunkiem że wspomniane wektory odpowiadają temu samemu emitentowi.

5. Czynniki ryzyka spreadu kredytowego, które mają stosować instytucje do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP, odnoszą się do spreadu transzy, a nie do spreadu instrumentów bazowych i są następujące:

   a) czynnikami ryzyka delta są odnośne stopy spreadu kredytowego transzy przyporządkowane do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminem zapadalności transzy: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat;

   b) czynnikami ryzyka vega mającymi zastosowanie do opcji, których instrumentami bazowymi są pozycje sekurytyzacyjne niewłączone do ACTP, są zmienności implikowane spreadów kredytowych transz, przy czym każda z nich jest przyporządkowana do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminem zapadalności opcji podlegającej wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat;

   c) czynniki ryzyka zakrzywienia są takie same, jak czynniki opisane w lit. a) niniejszego ustępu; w odniesieniu do wszystkich wymienionych czynników ryzyka stosuje się wspólną wagę ryzyka, o której mowa w sekcji 6.

Artykuł 325o

Czynniki ryzyka cen akcji

1. Koszykami dla wszystkich czynników ryzyka cen akcji są koszyki sektorowe, o których mowa w sekcji 6.

2. Czynnikami ryzyka delta cen akcji, które mają stosować instytucje, są wszystkie ceny kasowe akcji i wszystkie stopy repo akcji.

   Do celów ryzyka cen akcji konkretną krzywą repo akcji stanowi pojedynczy czynnik ryzyka wyrażony jako wektor stóp repo w odniesieniu do różnych terminów zapadalności. W przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest różnych terminów zapadalności stóp repo wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu.

   Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości instrumentu na czynnik ryzyka cen akcji jako zmianę wartości tego instrumentu, zgodnie z jego modelem wyceny, w wyniku przesunięcia o 1 punkt bazowy w każdym z elementów wektora. Instytucje kompensują wskaźniki wrażliwości na czynnik ryzyka stopy repo tego samego udziałowego papieru wartościowego bez względu na liczbę elementów każdego wektora.

3. Czynnikami ryzyka vega cen akcji, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na akcje, są zmienności implikowane cen kasowych akcji, które przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminami zapadalności odpowiadających im opcji podlegających wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat. Nie ustanawia się żadnych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega w odniesieniu do stóp repo akcji.

4. Czynnikami ryzyka zakrzywienia cen akcji, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na akcje, są wszystkie ceny kasowe akcji niezależnie od terminu zapadalności odpowiadających im opcji. Nie ustanawia się żadnych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia w odniesieniu do stóp repo akcji.

Artykuł 325p

Czynniki ryzyka cen towarów

1. Koszykami dla wszystkich czynników ryzyka cen towarów są koszyki sektorowe, o których mowa w sekcji 6.

2. Czynnikami ryzyka delta cen towarów, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów wrażliwych na towary, są wszystkie ceny kasowe towarów dla poszczególnych rodzajów towarów i dla każdego z następujących terminów zapadalności: 0,25 roku, 0,5 roku, 1 rok, 2 lata, 3 lata, 5 lat, 10 lat, 15 lat, 20 lat, 30 lat. Instytucje uznają, że dwie ceny towarów tego samego rodzaju towaru i o tym samym terminie zapadalności stanowią ten sam czynnik ryzyka wyłącznie wówczas, gdy zbiory warunków prawnych dotyczących lokalizacji dostawy są identyczne.

3. Czynnikami ryzyka vega cen towarów, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na towary, są zmienności implikowane cen towarów dla poszczególnych rodzajów towarów, które przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminami zapadalności odpowiadających im opcji podlegających wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat. Instytucje uznają wskaźniki wrażliwości na ten sam rodzaj towaru przypisane do tego samego terminu zapadalności za pojedynczy czynnik ryzyka, który następnie kompensują.

4. Czynnikami ryzyka zakrzywienia cen towarów, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na towary, jest jeden zestaw cen towarów o różnych terminach zapadalności dla poszczególnych rodzajów towarów, wyrażony jako wektor. W przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest cen tego towaru wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu. Instytucje nie rozróżniają cen towarów według lokalizacji dostawy.

   Wrażliwość instrumentu na każdy czynnik ryzyka wykorzystywany we wzorze na ryzyko zakrzywienia oblicza się w sposób określony w art. 325g. Do celów ryzyka zakrzywienia instytucje uznają wektory posiadające różną liczbę elementów za ten sam czynnik ryzyka, pod warunkiem że wspomniane wektory odpowiadają temu samemu rodzajowi towarów.

Artykuł 325q

Czynniki ryzyka walutowego

1. Czynnikami ryzyka walutowego delta, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów wrażliwych na kurs walutowy, są wszystkie natychmiastowe kursy wymiany między walutą, w której instrument jest denominowany, a walutą sprawozdawczą instytucji. Istnieje jeden koszyk na parę walutową zawierający pojedynczy czynnik ryzyka i pojedynczy wskaźnik wrażliwości netto.

2. Czynnikami ryzyka walutowego vega, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na kurs walutowy, są zmienności implikowane kursów wymiany między parami walutowymi, o których mowa w ust. 1. Wspomniane zmienności implikowane kursów wymiany przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminami zapadalności odpowiadających im opcji podlegających wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat.

3. Czynniki ryzyka walutowego zakrzywienia, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na kurs walutowy, są takie same jak czynniki, o których mowa w ust. 1.

4. Od instytucji nie wymaga się dokonywania rozróżnienia wariantów waluty funkcjonujących na rynku wewnętrznym (ang. onshore) i zewnętrznym (ang. offshore) w odniesieniu do wszystkich czynników ryzyka walutowego: delta, vega i zakrzywienia.

Podsekcja 2

Definicje wskaźników wrażliwości

Artykuł 325r

Wskaźniki wrażliwości ryzyka delta

1. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości na ryzyko ogólne stopy procentowej (GIRR) delta w następujący sposób:

   a) wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące stopy wolne od ryzyka oblicza się w następujący sposób:

$$s_{r_{kt}} = \frac{V_i(r_{kt} + 0{,}0001, x, y \ldots) - V_i(r_{kt}, x, y \ldots)}{0{,}0001}$$

   gdzie:

   $s_{r_{kt}}$ = wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące stopy wolne od ryzyka; r_{kt} = wskaźnik wolnej od ryzyka krzywej k o terminie zapadalności t;

   V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

   x,y = czynniki ryzyka inne niż r_{kt} w funkcji wyceny V_i;

b) wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące ryzyko inflacji i bazę walutową oblicza się w następujący sposób:

$$s_{x_j} = \frac{V_i\left(\bar{x}_{ji} + 0{,}0001\ \overline{I_m}, y, z \ldots\right) - V_i\left(\bar{x}_{ji}, y, z \ldots\right)}{0{,}0001}$$

gdzie:

s_{x_j} = wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące ryzyko inflacji i bazę walutową;

$\bar{x}_{ji}$ = wektor m elementów reprezentujący implikowaną krzywą inflacji lub krzywą bazy walutowej dla danej waluty j, przy czym m jest równe liczbie zmiennych związanych z inflacją lub z walutą wykorzystanych w modelu wyceny instrumentu i;

$\overline{I_m}$ = jednostkowa macierz wymiaru (1 x m);

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

y, z = inne zmienne w modelu wyceny.

2. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości na ryzyko spreadu kredytowego delta dla wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych i pozycji niesekurytyzacyjnych w następujący sposób:

$$s_{cs_{kt}} = \frac{V_i(\ cs_{kt} + 0{,}0001, x, y, \ldots) - V_i(cs_{kt}, x, y \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

$s_{cs_{kt}}$ = wskaźniki wrażliwości na ryzyko spreadu kredytowego delta dla wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych i pozycji niesekurytyzacyjnych;

cs_{kt} = wartość stopy spreadu kredytowego emitenta j w terminie zapadalności t;

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

x,y = czynniki ryzyka inne niż cs_{kt} w funkcji wyceny V_i.

3. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości na ryzyko ceny akcji delta w następujący sposób:

a) wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka, obejmujące ceny kasowe akcji, oblicza się w następujący sposób:

$$s_k = \frac{V_i(1{,}01\ EQ_k, x, y, \ldots) - V_i(EQ_k, x, y, \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

s_k= wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka;

k = konkretny udziałowy papier wartościowy;

EQ_k = wartość ceny kasowej tego udziałowego papieru wartościowego;

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

x,y = czynniki ryzyka inne niż EQ_k w funkcji wyceny V_i;

b) wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące stopy repo akcji oblicza się w następujący sposób:

$$s_{x_k} = \frac{V_i(\bar{x}_{ki} + 0{,}0001\ \overline{I_m}, y, z \ldots) - V_i(\bar{x}_{ji}, y, z \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

s_{x_k}= wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące stopy repo akcji;

k = indeks oznaczający akcje;

$\bar{x}_{ki}$ = wektor m elementów reprezentujący strukturę terminową transakcji repo dla danych akcji k, przy czym m jest równe liczbie stóp repo odpowiadających różnym terminom zapadalności wykorzystanym w modelu wyceny instrumentu i;

$\overline{I_m}$ = jednostkowa macierz wymiaru (1 · m);

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

y,z = czynniki ryzyka inne niż $\bar{\boldsymbol{x}}_{\boldsymbol{ki}}$ w funkcji wyceny V_i.

4. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości na ryzyko cen towarów delta w odniesieniu do każdego czynnika ryzyka k w następujący sposób:

$$s_k = \frac{V_i(1{,}01\ CTY_k, y, z \ldots) - V_i(CTY_k, y, z \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

s_k = wskaźniki wrażliwości na ryzyko cen towarów delta;

k = dany czynnik ryzyka cen towarów;

CTY_k = wartość czynnika ryzyka k;

V_i (.) = wartość rynkowa instrumentu i jako funkcja czynnika ryzyka k; oraz

y, z = czynniki ryzyka inne niż CTY_k w modelu wyceny instrumentu i.

5. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości na ryzyko kursu walutowego delta w odniesieniu do każdego czynnika ryzyka walutowego k w następujący sposób:

$$s_k = \frac{V_i(1{,}01\ FX_k, y, z \ldots) - V_i(FX_k, y, z \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

s_k = wskaźniki wrażliwości na ryzyko kursu walutowego delta;

k = dany czynnik ryzyka walutowego;

FX_k = wartość czynnika ryzyka;

V_i (.) = wartość rynkowa instrumentu i jako funkcja czynnika ryzyka k; oraz

y, z = czynniki ryzyka inne niż FX_k w modelu wyceny instrumentu i.

Artykuł 325s

Wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega

1. Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości opcji na ryzyko vega w odniesieniu do danego czynnika ryzyka k w następujący sposób:

$$s_k = \frac{V_i(0{,}01 + \ vol_k, x, y) - V_i(vol_k, x, y)}{0{,}01}$$

gdzie:

s_k = wskaźnik wrażliwości opcji na ryzyko vega;

k = określony czynnik ryzyka vega obejmujący zmienność implikowaną;

vol_k = wartość tego czynnika ryzyka, którą należy wyrazić jako wartość procentową; oraz

x,y = czynniki ryzyka inne niż vol_k w funkcji wyceny V_i.

2. W przypadku klas ryzyka, w których czynniki ryzyka vega posiadają wymiar terminu zapadalności, ale zasady dotyczące przyporządkowywania czynników ryzyka nie mają zastosowania, ponieważ opcje nie mają terminu zapadalności, instytucje przyporządkowują te czynniki ryzyka do najdłuższego przewidzianego terminu zapadalności. Tego rodzaju opcje są przedmiotem narzutu z tytułu ryzyka rezydualnego.

3. W przypadku opcji, które nie posiadają kursu wykonania ani bariery, oraz opcji posiadających wiele kursów wykonania lub barier instytucje stosują przyporządkowanie do kursów wykonania i terminu zapadalności stosowanych wewnętrznie przez instytucję do wyceny opcji. Tego rodzaju opcje są również przedmiotem narzutu z tytułu ryzyka rezydualnego.

4. Instytucje nie obliczają ryzyka vega dla transz sekurytyzacyjnych włączonych do ACTP zgodnie z art. 325 ust. 6, 7 i 8 i niemających zmienności implikowanej. Dla takich transz sekurytyzacyjnych oblicza się wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka zakrzywienia.

Artykuł 325t

Wymogi w zakresie obliczeń wskaźników wrażliwości

1. Instytucje wyprowadzają wskaźniki wrażliwości ze stosowanych przez instytucję modeli wyceny, które służą jako podstawa przeznaczonych dla kadry kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat zysków i strat, wykorzystując w tym celu wzory określone w niniejszej podsekcji.

   Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego właściwe organy mogą zażądać od instytucji, która otrzymała zezwolenie na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych określonej w rozdziale 1b, by stosowała funkcje wyceny systemu pomiaru ryzyka swojej metody modeli wewnętrznych przy obliczaniu wskaźników wrażliwości na mocy niniejszego rozdziału do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego i odnośnej sprawozdawczości zgodnie z art. 430b ust. 3.

2. Przy obliczaniu wskaźników wrażliwości na ryzyko delta instrumentów cechujących się opcjonalnością, o których mowa w art. 325e ust. 2 lit. a), instytucje mogą przyjąć, że czynniki ryzyka związane ze zmiennością implikowaną pozostają stałe.

3. Przy obliczaniu wskaźników wrażliwości na ryzyko vega instrumentów cechujących się opcjonalnością, o których mowa w art. 325e ust. 2 lit. b), zastosowanie mają następujące wymogi:

   a) w odniesieniu do ryzyka ogólnego stopy procentowej i ryzyka spreadu kredytowego instytucje przyjmują – dla każdej waluty – że instrument bazowy czynników ryzyka związanego ze zmiennością, dla którego oblicza się ryzyko vega, przyjmuje rozkład logarytmiczno-normalny albo rozkład normalny w modelach wyceny stosowanych wobec tych instrumentów;

   b) w odniesieniu do ryzyka cen akcji, ryzyka cen towarów i ryzyka walutowego instytucje przyjmują, że instrument bazowy czynników ryzyka związanego ze zmiennością, dla którego oblicza się ryzyko vega, przyjmuje rozkład logarytmiczno-normalny w modelach wyceny stosowanych wobec tych instrumentów.

4. Instytucje obliczają wszystkie wskaźniki wrażliwości, z wyjątkiem wskaźników wrażliwości na korekty wyceny kredytowej.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, z zastrzeżeniem zezwolenia właściwych organów, instytucja może stosować alternatywne definicje wskaźników wrażliwości na ryzyko delta przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych danej pozycji portfela handlowego na mocy niniejszego rozdziału, o ile instytucja ta spełnia wszystkie następujące warunki:

   a) te alternatywne definicje są wykorzystywane do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem oraz opracowywania przeznaczonych dla kadry kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat zysków i strat przez niezależną jednostkę do spraw kontroli ryzyka działającą w ramach instytucji;

   b) instytucja wykazuje, że te alternatywne definicje są odpowiedniejsze do ujęcia wskaźników wrażliwości dotyczących danych pozycji niż wzory przedstawione w niniejszej podsekcji oraz że wynikające stąd wskaźniki wrażliwości nie różnią się w istotnym stopniu od wskaźników obliczonych przy użyciu tych wzorów.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, z zastrzeżeniem zezwolenia właściwych organów, instytucja może obliczać wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega na podstawie liniowych przekształceń alternatywnych definicji wskaźników wrażliwości przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych danej pozycji portfela handlowego na mocy niniejszego rozdziału, o ile instytucja ta spełnia oba następujące warunki:

   a) te alternatywne definicje są wykorzystywane do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem oraz opracowywania przeznaczonych dla kadry kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat zysków i strat przez niezależną jednostkę do spraw kontroli ryzyka działającą w ramach instytucji;

b) instytucja wykazuje, że te alternatywne definicje są odpowiedniejsze do ujęcia wskaźników wrażliwości dotyczących danych pozycji niż wzory przedstawione w niniejszej podsekcji oraz że liniowe przekształcenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, odzwierciedla wskaźnik wrażliwości na ryzyko vega.

Sekcja 4

Narzut z tytułu ryzyka rezydualnego

Artykuł 325u

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego

1. Oprócz wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, o których mowa w sekcji 2, instytucje stosują dodatkowe wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do instrumentów, które mają ekspozycję na ryzyko rezydualne zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Uznaje się, że instrumenty mają ekspozycję na ryzyko rezydualne, jeżeli spełniają dowolny z następujących warunków:

   a) instrument odnosi się do egzotycznego instrumentu bazowego, co – do celów niniejszego rozdziału – oznacza instrument portfela handlowego, który odnosi się do ekspozycji bazowej, która nie jest objęta zakresem traktowania ryzyka delta, vega lub zakrzywienia, zgodnie z metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości określoną w sekcji 2 lub z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania określonymi w sekcji 5;

b) instrument jest instrumentem obciążonym innym ryzykiem rezydualnym, co – do celów niniejszego rozdziału – oznacza dowolny z poniższych instrumentów:

(i) instrumenty, które podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia zgodnie z metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości określoną w sekcji 2 oraz które generują wypłaty, których nie można odwzorować jako skończonego linearnego połączenia prostych opcji waniliowych z pojedynczą bazową ceną akcji, ceną towarów, kursem wymiany, ceną obligacji, ceną swapów ryzyka kredytowego lub swapami stóp procentowych;

(ii) instrumenty będące pozycjami włączonymi do ACTP, o których mowa w art. 325 ust. 6; instrumenty zabezpieczające, które zostały włączone do tego ACTP zgodnie z art. 325 ust. 8 nie są uwzględniane.

3. Instytucje obliczają dodatkowe wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 1, jako sumę kwot referencyjnych brutto instrumentów, o których mowa w ust. 2, pomnożoną przez następujące wagi ryzyka:

a) 1,0 % w przypadku instrumentów, o których mowa w ust. 2 lit. a);

b) 0,1 % w przypadku instrumentów, o których mowa w ust. 2 lit. b).

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 instytucja nie stosuje wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego w przypadku instrumentu, który spełnia dowolny z następujących warunków:

a) instrument jest notowany na uznanej giełdzie;

b) instrument kwalifikuje się do rozliczenia centralnego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 648/2012;

c) instrument doskonale kompensuje ryzyko rynkowe innej pozycji portfela handlowego – wówczas obie doskonale dopasowane pozycje portfela handlowego są wyłączone z wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania, czym jest egzotyczny instrument bazowy oraz które instrumenty są instrumentami obciążonymi ryzykiem rezydualnym do celów ust. 2.

Opracowując te projekty regulacyjnych standardów technicznych, EUNB bada, czy ryzyko długowieczności, pogodę, klęski żywiołowe i przyszłą zrealizowaną zmienność należy uznać za egzotyczne instrumenty bazowe.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [dwa lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Sekcja 5

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania

Artykuł 325v

Definicje i przepisy ogólne

1. Do celów niniejszej sekcji stosuje się następujące definicje:

   a) »ekspozycja krótka« oznacza, że niewykonanie zobowiązania przez emitenta lub grupę emitentów prowadzi do zysku dla instytucji, bez względu na rodzaj instrumentu lub transakcji tworzących ekspozycję;

   b) »ekspozycja długa« oznacza, że niewykonanie zobowiązania przez emitenta lub grupę emitentów prowadzi do straty dla instytucji, bez względu na rodzaj instrumentu lub transakcji tworzących ekspozycję;

   c) »kwota brutto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania« (JTD brutto) oznacza szacowaną wysokość straty lub zysku na danej ekspozycji z powodu niewykonania zobowiązania przez dłużnika;

   d) »kwota netto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania« (JTD netto) oznacza szacowaną wysokość straty, którą poniosłaby dana instytucja, lub zysku, który ta instytucja by odnotowała, w związku z niewykonaniem zobowiązania przez dłużnika po dokonaniu kompensowania poszczególnych kwot JTD brutto;

e) »strata z tytułu niewykonania zobowiązania« lub »LGD« oznacza stratę z tytułu niewykonania zobowiązania przez dłużnika na instrumencie wyemitowanym przez tego dłużnika, wyrażoną jako udział w wartości referencyjnej instrumentu;

f) »waga ryzyka niewykonania zobowiązania« oznacza wartość procentową reprezentującą szacowane prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania przez każdego z dłużników zgodnie ze zdolnością kredytową danego dłużnika.

2. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania mają zastosowanie do instrumentów dłużnych i kapitałowych, do instrumentów pochodnych, których instrumentami bazowymi są instrumenty dłużne i kapitałowe, oraz do instrumentów pochodnych, na których wypłaty lub wartości godziwe ma wpływ niewykonanie zobowiązania przez dłużnika innego niż kontrahent będący stroną tegoż instrumentu pochodnego. Instytucje obliczają wymogi w zakresie ryzyka niewykonania zobowiązania osobno dla każdego z następujących rodzajów instrumentów: instrumentów niesekurytyzacyjnych, instrumentów sekurytyzacyjnych, które nie zostały włączone do ACTP oraz instrumentów sekurytyzacyjnych, które zostały włączone do ACTP. Ostateczne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania przez instytucje stanowią sumę tych trzech elementów.

Podsekcja 1

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych

Artykuł 325w

Kwoty brutto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania

1. Instytucje obliczają kwoty JTD brutto w odniesieniu do każdej ekspozycji długiej z tytułu instrumentów dłużnych w następujący sposób:

$$\mathrm{JTD_{long}} = \max\left\{\mathrm{LGD}\ \mathrm{V_{notional}} + \mathrm{P\&L_{long}} + \mathrm{Adjustment_{long}}; 0\right\}$$

gdzie:

$\mathrm{JTD_{long}}$ = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji długiej;

$\mathrm{V_{notional}}$ = kwota referencyjna instrumentu;

$\mathrm{P\&L_{long}}$ = element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję długą; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty – ze znakiem ujemnym; oraz

$\mathrm{Adjustment_{long}}$ = kwota, o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – strata instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłaby się lub zmniejszyła w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; w przypadku zwiększenia wprowadza się termin $\mathrm{Adjustment_{long}}$ ze znakiem dodatnim, a w przypadku zmniejszenia – ze znakiem ujemnym.

2. Instytucje obliczają kwoty JTD brutto w odniesieniu do każdej ekspozycji krótkiej z tytułu instrumentów dłużnych w następujący sposób:

$$\mathrm{JTD}_{\mathrm{short}} = \min\{\mathrm{LGD}\ \mathrm{V}_{\mathrm{notional}} + \mathrm{P\&L}_{\mathrm{short}} + \mathrm{Adjustment}_{\mathrm{short}}; 0\}$$

gdzie:

JTD_{short} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji krótkiej;

$V_{notional}$ = kwota referencyjna instrumentu, którą wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym;

$P\&L_{short}$ = element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję krótką; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty – ze znakiem ujemnym; oraz

$Adjustment_{short}$ = kwota, o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – zysk instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłby się lub zmniejszył w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; zmniejszenia wprowadza się do terminu $Adjustment_{short}$ ze znakiem dodatnim, a zwiększenia – ze znakiem ujemnym.

3. Do celów obliczeń określonych w ust. 1 i 2, LGD odnosząca się do instrumentów dłużnych, którą mają stosować instytucje, jest następująca:

   a) ekspozycjom z tytułu instrumentów dłużnych innych niż uprzywilejowane przypisuje się LGD równą 100 %;

   b) ekspozycjom z tytułu uprzywilejowanych instrumentów dłużnych przypisuje się LGD równą 75 %;

   c) ekspozycjom z tytułu obligacji zabezpieczonych, o których mowa w art. 129, przypisuje się LGD równą 25 %.

4. Do celów obliczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, kwoty referencyjne określa się w następujący sposób:

   a) w przypadku instrumentów dłużnych kwotą referencyjną jest wartość nominalna danego bazowego instrumentu dłużnego;

   b) w przypadku instrumentów pochodnych, których instrumentem bazowym są dłużne papiery wartościowe, kwotą referencyjną jest kwota referencyjna danego instrumentu pochodnego.

5. W odniesieniu do ekspozycji z tytułu instrumentów kapitałowych instytucje obliczają kwoty JTD brutto w następujący sposób zamiast korzystać ze wzorów, o których mowa w ust. 1 i 2:

$$\mathrm{JTD}_{\mathrm{long}} = \max\left\{\mathrm{LGD} \cdot \mathrm{V} + \mathrm{P\&L}_{\mathrm{long}} + \mathrm{Adjustment}_{\mathrm{long}}; 0\right\}$$

$$\mathrm{JTD}_{\mathrm{short}} = \min\left\{\mathrm{LGD} \cdot \mathrm{V} + \mathrm{P\&L}_{\mathrm{short}} + \mathrm{Adjustment}_{\mathrm{short}}; 0\right\}$$

gdzie:

JTD_{long} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji długiej;

JTD_{short} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji krótkiej;

V = wartość godziwa akcji lub, w przypadku instrumentów pochodnych, których instrumentem bazowym są instrumenty kapitałowe, wartość godziwa bazowego instrumentu kapitałowego.

6. Instytucje przypisują LGD w wysokości 100 % instrumentom kapitałowym do celów obliczeń, o których mowa w ust. 5.

7. W przypadku ekspozycji na ryzyko niewykonania zobowiązania wynikające z instrumentów pochodnych, których wypłaty w przypadku niewykonania zobowiązania przez dłużnika nie są związane z kwotą referencyjną konkretnego instrumentu wyemitowanego przez tego dłużnika ani z LGD dłużnika, ani z instrumentem wyemitowanym przez tego dłużnika, instytucje stosują alternatywne metody szacowania kwot JTD brutto.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

   a) sposobu, w jaki instytucje mają obliczać kwoty JTD dla poszczególnych rodzajów instrumentów zgodnie z niniejszym artykułem;

   b) alternatywnych metod, które instytucje mają stosować do celów oszacowania kwot JTD brutto, o których mowa w ust. 7;

   c) kwot referencyjnych instrumentów innych niż te, o których mowa w ust. 4 lit. a) i b).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [dwa lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 325x

Kwoty netto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania

1. Instytucje obliczają kwoty JTD netto, kompensując kwoty JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji krótkich i długich. Kompensowanie jest możliwe wyłącznie między ekspozycjami wobec tego samego dłużnika, jeżeli ekspozycje krótkie posiadają taki sam stopień uprzywilejowania jak ekspozycje długie lub niższy.

2. Kompensowanie jest pełne albo częściowe w zależności od terminów zapadalności ekspozycji objętych kompensowaniem:

   a) kompensowanie jest pełne, jeżeli wszystkie ekspozycje objęte kompensowaniem mają terminy zapadalności wynoszące co najmniej jeden rok;

   b) kompensowanie jest częściowe, jeżeli co najmniej jedna z ekspozycji objętych kompensowaniem ma termin zapadalności krótszy niż jeden rok; wówczas wysokość kwoty JTD każdej ekspozycji o terminie zapadalności wynoszącym mniej niż jeden rok mnoży się przez wskaźnik terminu zapadalności ekspozycji w odniesieniu do jednego roku.

3. Jeżeli kompensowanie nie jest możliwe, kwoty JTD brutto są równe kwotom JTD netto w przypadku ekspozycji, których termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok. Kwoty JTD brutto o terminie zapadalności krótszym niż jeden rok mnoży się przez wartość równą stosunkowi terminu zapadalności ekspozycji do okresu wynoszącego jeden rok, o dolnym pułapie wynoszącym 3 miesiące, w celu obliczenia kwot JTD netto.

4. Do celów ust. 2 i 3 uwzględnia się terminy zapadalności kontraktów na instrumenty pochodne, a nie terminy zapadalności ich instrumentów bazowych. Pieniężnym ekspozycjom z tytułu instrumentów kapitałowych przypisuje się termin zapadalności wynoszący jeden rok albo trzy miesiące, według uznania instytucji.

Artykuł 325y

Obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Niezależnie od rodzaju kontrahenta kwoty JTD netto mnoży się przez wagi ryzyka niewykonania zobowiązania, które odpowiadają ich jakości kredytowej określonej w tabeli 2:

Tabela 2

Kategoria jakości kredytowej	Waga ryzyka niewykonania zobowiązania
Stopień jakości kredytowej 1	0,5 %
Stopień jakości kredytowej 2	3 %
Stopień jakości kredytowej 3	6 %
Stopień jakości kredytowej 4	15 %
Stopień jakości kredytowej 5	30 %
Stopień jakości kredytowej 6	50 %
Bez ratingu	15 %
Których dotyczy niewykonanie zobowiązania	100 %

2. Ekspozycjom, którym przypisano by wagę ryzyka wynoszącą 0 % przy zastosowaniu metody standardowej dla ryzyka kredytowego zgodnie z tytułem II rozdział 2, przypisuje się wagę ryzyka niewykonania zobowiązania wynoszącą 0 % w odniesieniu do wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania.

3. Ważoną kwotę JTD netto przypisuje się do następujących koszyków: przedsiębiorstwa, państwa oraz samorządy terytorialne / gminy.

4. Ważone kwoty JTD netto agreguje się w ramach każdego koszyka zgodnie z następującym wzorem:

$$DRC_b=\max\left\{\left(\sum_{i \in long} RW_i \cdot \text{net JTD}_i\right) - WtS \cdot \left(\sum_{i \in short} RW_i \cdot |\text{net JTD}_i|\right); 0\right\}$$

gdzie:

DRC_b = wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do koszyka b;

i = indeks, który oznacza instrument należący do koszyka b;

RW_i = waga ryzyka; oraz

WtS = współczynnik uwzględniający korzyść dla powiązań zabezpieczających w ramach koszyka, który oblicza się w następujący sposób:

$$WtS = \frac{\sum \text{net JTD}_{long}}{\sum \text{net JTD}_{long} + \sum |\text{net JTD}_{short}|}$$

Do celów obliczenia DRC_b oraz WtS, pozycje długie i pozycje krótkie sumuje się w odniesieniu do wszystkich pozycji w ramach koszyka, bez względu na stopień jakości kredytowej, do którego te pozycje są przypisane, co skutkuje powstaniem specyficznych dla danego koszyka wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania.

5. Ostateczny wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych oblicza się jako prostą sumę wymogów w zakresie funduszy własnych na poziomie koszyka.

Podsekcja 2
Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP

Artykuł 325z
Kwoty z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania

1. Kwotami brutto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania (JTD brutto) w odniesieniu do ekspozycji sekurytyzacyjnych jest ich wartość rynkowa lub, jeżeli ich wartość rynkowa nie jest dostępna, ich wartość godziwa określona zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości.

2. Kwoty netto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania (JTD netto) określa się w drodze kompensowania kwot JTD brutto w odniesieniu do pozycji długich i kwot JTD brutto w odniesieniu do pozycji krótkich. Kompensowanie jest możliwe wyłącznie między ekspozycjami sekurytyzacyjnymi o tej samej puli aktywów bazowych i należącymi do tej samej transzy. Nie jest dozwolone kompensowanie między ekspozycjami sekurytyzacyjnymi o różnych pakietach aktywów bazowych, nawet jeżeli punkt inicjujący i punkt kończący są takie same.

3. Jeżeli dekomponując lub łącząc istniejące ekspozycje sekurytyzacyjne, można doskonale odwzorować inne istniejące ekspozycje sekurytyzacyjne, z wyjątkiem terminu zapadalności, do celów kompensowania zamiast istniejących ekspozycji sekurytyzacyjnych można wykorzystać ekspozycje wynikające z dekompozycji lub z połączenia.

4. Jeżeli dekomponując lub łącząc istniejące ekspozycje w podmiotach bazowych, można doskonale odwzorować strukturę całej transzy istniejącej ekspozycji sekurytyzacyjnej, do celów kompensowania zamiast istniejących ekspozycji sekurytyzacyjnych można wykorzystać ekspozycje wynikające z dekompozycji lub z połączenia. Jeżeli podmioty bazowe wykorzystuje się w ten sposób, wyklucza się je z traktowania ryzyka niewykonania zobowiązania z tytułu pozycji niesekurytyzacyjnych.

5. Art. 325x ma zastosowanie zarówno do istniejących ekspozycji sekurytyzacyjnych, jak i ekspozycji sekurytyzacyjnych wykorzystywanych zgodnie z ust. 3 lub 4 niniejszego artykułu. Odnośnymi terminami zapadalności są terminy zapadalności transz sekurytyzacyjnych.

Artykuł 325aa

Obliczanie wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do sekurytyzacji

1. Kwoty JTD netto dotyczące ekspozycji sekurytyzacyjnych mnoży się przez 8 % wagi ryzyka, która ma zastosowanie do danej ekspozycji sekurytyzacyjnej, w tym prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji (sekurytyzacji STS), w portfelu bankowym zgodnie z hierarchią metod określoną w tytule II rozdział 5 sekcja 3, niezależnie od rodzaju kontrahenta.

2. Termin zapadalności wynoszący jeden rok ma zastosowanie do wszystkich transz, w przypadku których wagi ryzyka oblicza się zgodnie z SEC-IRBA i SEC-ERBA.

3. Ważone ryzykiem kwoty JTD w odniesieniu do poszczególnych pieniężnych ekspozycji sekurytyzacyjnych ogranicza się do wartości godziwej pozycji.

4. Ważone ryzykiem kwoty JTD netto przypisuje się do następujących koszyków:

   a) jednego wspólnego koszyka dla wszystkich przedsiębiorstw niezależnie od regionu;

   b) 44 odrębnych koszyków odpowiadających 1 koszykowi na każdy region dla każdej z 11 klas aktywów zdefiniowanych w akapicie drugim.

   Do celów akapitu pierwszego, do przedmiotowych jedenastu klas aktywów należą: ABCP, kredyty na zakup samochodu / leasing samochodów, papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych (RMBS), karty kredytowe, papiery wartościowe zabezpieczone spłatami komercyjnych kredytów hipotecznych (CMBS), instrumenty typu CLO, instrumenty typu CDO-squared, małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), kredyty studenckie, inne detaliczne, inne hurtowe. Cztery regiony obejmują: Azję, Europę, Amerykę Północną oraz resztę świata.

5. Aby przypisać ekspozycję sekurytyzacyjną do koszyka, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku. Instytucje przypisują każdą ekspozycję sekurytyzacyjną wyłącznie do jednego z koszyków, o których mowa w ust. 4. Każdą ekspozycję sekurytyzacyjną, której instytucja nie może przypisać do koszyka klasy aktywów lub regionu, przypisuje się, odpowiednio, do klasy aktywów »inne detaliczne« lub »inne hurtowe« lub do regionu »reszta świata«.

6. Ważone kwoty JTD netto agreguje się w obrębie każdego koszyka w ten sam sposób, co w przypadku ryzyka niewykonania zobowiązania związanego z ekspozycjami niesekurytyzacyjnymi z zastosowaniem wzoru przedstawionego w art. 325y ust. 4, co skutkuje powstaniem wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do każdego koszyka.

7. Ostateczny wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP oblicza się jako prostą sumę wymogów w zakresie funduszy własnych na poziomie koszyka.

Podsekcja 3
Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych włączonych do ACTP

Artykuł 325ab
Zakres

1. W przypadku ACTP wymogi w zakresie funduszy własnych obejmują ryzyko niewykonania zobowiązania w odniesieniu do ekspozycji sekurytyzacyjnych i niesekurytyzacyjnych instrumentów zabezpieczających. Takie instrumenty zabezpieczające wyłącza się z obliczeń ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych. Nie istnieje korzyść z dywersyfikacji między wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych, wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP oraz wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych włączonych do ACTP.

2. W przypadku będących przedmiotem obrotu niesekurytyzacyjnych kredytowych instrumentów pochodnych i niesekurytyzacyjnych instrumentów pochodnych na akcje kwoty JTD dla poszczególnych elementów składowych ustala się, stosując metodę pełnego przeglądu.

Artykuł 325ac

Kwoty z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania w odniesieniu do ACTP

1. Do celów niniejszego artykułu stosuje się następujące definicje:

   a) »dekompozycja z wykorzystaniem modelu wyceny« oznacza, że jednopodmiotowy składnik sekurytyzacji wycenia się jako różnicę między bezwarunkową wartością sekurytyzacji a warunkową wartością sekurytyzacji, przy założeniu, że niewykonanie zobowiązania w przypadku jednopodmiotowego składnika prowadzi do LGD w wysokości 100 %;

   b) »odwzorowanie« oznacza, że poszczególne transze sekurytyzacyjne oparte na indeksach łączy się w celu odwzorowania innej transzy o tej samej serii indeksu lub w celu odwzorowania pozycji nietranszowanych w serii indeksu;

   c) »dekompozycja« oznacza odwzorowanie indeksu poprzez sekurytyzację, w przypadku której ekspozycje bazowe w puli są identyczne z ekspozycjami jednopodmiotowymi, które składają się na indeks.

2. Kwotami JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji sekurytyzacyjnych i ekspozycji niesekurytyzacyjnych w ACTP jest ich wartość rynkowa lub, jeżeli ich wartość rynkowa nie jest dostępna, ich wartość godziwa określona zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości.

3. Produkty uruchamiane n-tym niewykonaniem zobowiązania są traktowane jako produkty transzowane o następujących punktach inicjujących i kończących:

   a) punkt inicjujący = (N – 1) / podmioty ogółem;

   b) punkt kończący = N / podmioty ogółem;

   gdzie wyrażenie »podmioty ogółem« oznacza całkowitą liczbę podmiotów w koszyku bazowym lub w puli bazowej.

4. Kwoty JTD netto określa się w drodze kompensowania kwot JTD brutto w odniesieniu do pozycji długich i kwot JTD brutto w odniesieniu do pozycji krótkich. Kompensowanie jest możliwe wyłącznie pomiędzy ekspozycjami, których wszystkie właściwości poza terminem zapadalności są identyczne. Kompensowanie jest możliwe wyłącznie w następujących przypadkach:

   a) w odniesieniu do indeksów, transz opartych na indeksach i transz zindywidualizowanych kompensowanie jest możliwe pomiędzy terminami zapadalności w ramach tej samej rodziny, serii i transzy indeksów, z zastrzeżeniem przepisów dotyczących ekspozycji o terminie zapadalności krótszym niż jeden rok ustanowionych w art. 325x. Kwoty JTD brutto w odniesieniu do pozycji długich i kwoty JTD brutto w odniesieniu do pozycji krótkich, które się wzajemnie doskonale odwzorowują, można kompensować w drodze dekompozycji na jednopodmiotowe ekspozycje równoważne, wykorzystując model wyceny; w takich przypadkach suma kwot JTD brutto jednopodmiotowych ekspozycji równoważnych otrzymana w drodze dekompozycji jest równa kwocie JTD brutto ekspozycji, której nie poddano dekompozycji.

b) kompensowanie w drodze dekompozycji, jak określono w lit. a), nie jest dozwolone w odniesieniu do resekurytyzacji ani instrumentów pochodnych powiązanych z sekurytyzacjami

c) w odniesieniu do indeksów i transz opartych na indeksach kompensowanie jest możliwe pomiędzy terminami zapadalności w ramach tej samej rodziny, serii i transzy indeksów w drodze odwzorowania lub dekompozycji; jeżeli ekspozycje długie i ekspozycje krótkie są równoważne poza jednym elementem rezydualnym, kompensowanie jest dozwolone, a kwota JTD netto odzwierciedla ekspozycję rezydualną.

d) różne transze tej samej serii indeksu, różne serie tego samego indeksu, ani różne rodziny indeksów nie mogą być wykorzystywane do wzajemnego kompensowania.

Artykuł 325ad

Obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do ACTP

1. Kwoty JTD netto mnoży się przez:

a) w przypadku produktów transzowanych – wagi ryzyka niewykonania zobowiązania odpowiadające ich jakości kredytowej, jak określono w art. 325y ust. 1 i 2;

b) w przypadku produktów nietranszowanych – wagi ryzyka niewykonania zobowiązania, o których mowa w art. 325aa ust. 1.

2. Ważone ryzykiem kwoty JTD netto przypisuje się do koszyków, które odpowiadają indeksowi.

3. Ważone kwoty JTD netto agreguje się w ramach każdego koszyka zgodnie z następującym wzorem:

$$DRC_b=\max\left\{\left(\sum_{i \in long} RW_i \cdot \text{net JTD}_i\right) - WtS_{ACTP} \cdot \left(\sum_{i \in short} RW_i \cdot |\text{net JTD}_i|\right);0\right\}$$

gdzie:

DRC_b = wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do koszyka b;

i = instrument należący do koszyka b; oraz

WtS_{ACTP} = współczynnik uwzględniający korzyść dla powiązań zabezpieczających w ramach koszyka, który oblicza się zgodnie ze wzorem WtS określonym w art. 325y ust. 4, ale z wykorzystaniem pozycji długich i pozycji krótkich w całym ACTP, a nie tylko pozycji w konkretnym koszyku.

4. Instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do ACTP, stosując następujący wzór:

$$DRC_{ACTP}=\max\left\{\sum_b (max[DRC_b, 0] + 0{,}5 \cdot (min[DRC_b, 0]); 0\right\}$$

gdzie:

DRC_{ACTP} = wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do ACTP;

DRC_b = wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do koszyka b.

Sekcja 6

Wagi i korelacje ryzyka

Podsekcja 1

Wagi i korelacje ryzyka delta

Artykuł 325ae

Wagi ryzyka w odniesieniu do ryzyka ogólnego stopy procentowej

1. W odniesieniu do walut nieuwzględnionych w podkategorii walut o największej płynności, o której mowa w art. 325bd ust. 7 lit. b), wagi ryzyka wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka stóp wolnych od ryzyka w odniesieniu do każdego koszyka wymienionego w tabeli 3 określa się na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 461a.

Tabela 3

Koszyk	Termin zapadalności
1	0,25 roku
2	0,5 roku
3	1 rok
4	2 lata
5	3 lata
6	5 lat
7	10 lat
8	15 lat
9	20 lat
10	30 lat

2. Wspólną wagę ryzyka zarówno w odniesieniu do wszystkich wskaźników wrażliwości na inflację oraz do czynników ryzyka bazy walutowej, określa się w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 461a.

3. W odniesieniu do walut uwzględnionych w podkategorii walut o największej płynności, o której mowa w art. 325bd ust. 7 lit. b), oraz do waluty krajowej danej instytucji wagami ryzyka czynników ryzyka stóp wolnych od ryzyka są wagi ryzyka, o których mowa w tabeli 3, podzielone przez $\sqrt{2}$.

Artykuł 325af
Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka ogólnego stopy procentowej

1. Między dwoma ważonymi wskaźnikami wrażliwości czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka oraz o tym samym przypisanym terminie zapadalności, ale odpowiadającymi różnym krzywym, korelację *ρkl* ustala się na poziomie 99,90 %.

2. Między dwoma ważonymi wskaźnikami wrażliwości czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka, odpowiadającymi tej samej krzywej, ale o różnych terminach zapadalności, korelację ustala się zgodnie z następującym wzorem:

$$\max\left[e^{\left(-\theta\cdot\frac{|T_k-T_l|}{\min\{T_k;\,T_l\}}\right)};\,40\,\%\right]$$

gdzie:

T_k (odpowiednio T_l) = termin zapadalności, który odnosi się do stopy wolnej od ryzyka;

θ = 3 %.

3. Korelacja ρ_{kl} między dwoma ważonymi wskaźnikami wrażliwości czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka, odpowiadającymi różnym krzywym i o różnych terminach zapadalności, jest równa parametrowi korelacji określonemu w ust. 2 i pomnożonemu przez 99,90 %.

4. Między jakimkolwiek ważonym wskaźnikiem wrażliwości czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej WS_k a jakimkolwiek ważonym wskaźnikiem wrażliwości czynników ryzyka inflacji WS_l korelację ustala się na poziomie 40 %.

5. Między jakimkolwiek ważonym wskaźnikiem wrażliwości czynników ryzyka bazy walutowej WS_k a jakimkolwiek ważonym wskaźnikiem wrażliwości czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej WS_l, w tym innym czynnikiem ryzyka bazy walutowej, korelację ustala się na poziomie 0 %.

Artykuł 325ag
Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka ogólnego stopy procentowej

1. Parametr γ_{bc} = 50 % stosuje się do agregowania czynników ryzyka należących do odrębnych koszyków.

2. Parametr γ_{bc} = 80 % stosuje się do agregowania czynnika ryzyka stopy procentowej w oparciu o walutę, o której mowa w art. 325av ust. 3, i czynnika ryzyka stopy procentowej w oparciu o euro.

Artykuł 325ah

Wagi ryzyka w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych

1. Wagi ryzyka w odniesieniu do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych są takie same dla wszystkich terminów zapadalności (0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat) w obrębie każdego koszyka wymienionego w tabeli 4:

Tabela 4

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka (punkty procentowe)
1	Wszystkie	Rząd centralny, w tym banki centralne, państwa członkowskiego	0,50 %

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka (punkty procentowe)
2	Stopień jakości kredytowej 1–3	Rząd centralny, w tym banki centralne, państwa trzeciego, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 lub art. 118	0,5 %
3		Władze regionalne lub lokalne i podmioty sektora publicznego	1,0 %
4		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i wierzyciele uprzywilejowani	5,0 %
5		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	3,0 %
6		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	3,0 %
7		Technologia, telekomunikacja	2,0 %
8		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	1,5 %
9		Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach członkowskich	1,0 %

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka (punkty procentowe)
11	Stopień jakości kredytowej 4–6	Rząd centralny, w tym banki centralne, państwa trzeciego, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 lub art. 118	
12		Władze regionalne lub lokalne i podmioty sektora publicznego	4,0 %
13		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i wierzyciele uprzywilejowani	12,0 %
14		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	7,0 %
15		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	8,5 %
16		Technologia, telekomunikacja	5,5 %
17		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	5,0 %
18	Pozostałe sektory		12,0 %

2. Aby przypisać ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według sektora. Instytucje przypisują każdego emitenta wyłącznie do jednego koszyka sektorowego wymienionego w tabeli 4. Ekspozycje na ryzyko związane z dowolnym emitentem, którego instytucja nie może przypisać w taki sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 18 w tabeli 4.

Artykuł 325ai

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych

1. Parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka ustala się następująco:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl(name)} \cdot \rho_{kl(tenor)} \cdot \rho_{kl(basis)}$$

gdzie:

$\rho_{kl(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku – 35 %;

$\rho_{kl(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są takie same, a w przeciwnym wypadku – 65 %; oraz

$\rho_{kl(basis)}$ wynosi 1, jeżeli oba wskaźniki wrażliwości dotyczą tych samych krzywych, a w przeciwnym wypadku – 99,90 %.

2. Parametry korelacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie mają zastosowania do koszyka 18 w tabeli 4 w art. 325ah ust. 1. Wymóg kapitałowy na potrzeby wzoru na agregację ryzyka delta w koszyku 18 jest równy sumie wartości bezwzględnych ważonych wskaźników wrażliwości netto przypisanych do tego koszyka:

$$K_{b(\text{koszyk } 18)} = \sum_k |WS_k|$$

Artykuł 325aj

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych

Parametr korelacji γ_{bc}, który ma zastosowanie do agregacji wskaźników wrażliwości między odrębnymi koszykami, ustala się następująco:

$$\gamma_{bc} = \gamma_{bc^{(\text{rating})}} \cdot \gamma_{bc^{(\text{sector})}}$$

gdzie:

$\gamma_{bc^{(\text{rating})}}$ wynosi 1, jeżeli oba koszyki należą do tej samej kategorii jakości kredytowej (stopień jakości kredytowej 1–3 albo stopień jakości kredytowej 4–6), w przeciwnym wypadku – 50%; do celów tych obliczeń uznaje się, że koszyk 1 należy do tej samej kategorii jakości kredytowej co koszyki o stopniu jakości kredytowej 1–3; oraz

$\gamma_{bc(sector)}$ wynosi 1, jeżeli oba koszyki należą do tego samego sektora, a w przeciwnym wypadku jest równe odpowiedniej wartości procentowej określonej w tabeli 5:

Tabela 5

Koszyk	1, 2 i 11	3 i 12	4 i 13	5 i 14	6 i 15	7 i 16	8 i 17	9
1, 2 i 11		75 %	10 %	20 %	25 %	20 %	15 %	10 %
3 i 12			5 %	15 %	20 %	15 %	10 %	10 %
4 i 13				5 %	15 %	20 %	5 %	20 %
5 i 14					20 %	25 %	5 %	5 %
6 i 15						25 %	5 %	15 %
7 i 16							5 %	20 %
8 i 17								5 %
9								-

Artykuł 325ak

Wagi ryzyka w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych włączonych do ACTP

Wagi ryzyka w odniesieniu do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka spreadu kredytowego dla poszczególnych pozycji sekurytyzacyjnych włączonych do ACTP są takie same dla wszystkich terminów zapadalności (0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat) w każdym koszyku; są one określane dla każdego koszyka wymienionego w tabeli 6 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 461a:

Tabela 6

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor
1	Wszystkie	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw członkowskich
2	Stopień jakości kredytowej 1–3	Rząd centralny, w tym banki centralne, państwa trzeciego, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 lub art. 118
3		Władze regionalne lub lokalne i podmioty sektora publicznego
4		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i wierzyciele uprzywilejowani
5		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie
6		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca
7		Technologia, telekomunikacja
8		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna
9		Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach członkowskich
10		Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach trzecich

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor
11	Stopień jakości kredytowej 4–6	Rząd centralny, w tym banki centralne, państwa trzeciego, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 lub art. 118
12		Władze regionalne lub lokalne i podmioty sektora publicznego
13		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i wierzyciele uprzywilejowani
14		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie
15		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca
16		Technologia, telekomunikacja
17		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna
18	Pozostałe sektory	

Artykuł 325al

Korelacje w zakresie sekurytyzacji ryzyka spreadu kredytowego włączonych do ACTP

1. Korelację ryzyka delta ρ_{kl} wyprowadza się zgodnie z art. 325ai, przy czym – w drodze wyjątku – do celów niniejszego ustępu $\rho_{kl}^{(basis)}$ wynosi 1, jeżeli oba wskaźniki wrażliwości dotyczą tych samych krzywych, a w przeciwnym wypadku – 99,00 %.

2. Korelację γ_{bc} oblicza się zgodnie z art. 325aj.

Artykuł 325am

Wagi ryzyka w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP

1. Wagi ryzyka w odniesieniu do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP są takie same dla wszystkich terminów zapadalności (0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat) w każdym koszyku wymienionym w tabeli 7; są one określane dla każdego koszyka wymienionego w tabeli 7 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 461a:

Tabela 7

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor
1	Pozycja uprzywilejowana i stopień jakości kredytowej 1–3	Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych pierwszorzędnej jakości
2		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych o średnim ratingu
3		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych subprime
4		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami komercyjnych kredytów hipotecznych
5		Papiery wartościowe zabezpieczone aktywami (papiery typu ABS) – kredyty studenckie
6		Papiery typu ABS – karty kredytowe
7		Papiery typu ABS – kredyty samochodowe
8		Obligacje zabezpieczone kredytem (instrumenty typu CLO) niewłączone do ACTP

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor
9	Pozycja inna niż uprzywilejowana i stopień jakości kredytowej 1–3	Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych pierwszorzędnej jakości
10		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych o średnim ratingu
11		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych subprime
12		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami komercyjnych kredytów hipotecznych
13		Papiery typu ABS – kredyty studenckie
14		Papiery typu ABS – karty kredytowe
15		Papiery typu ABS – kredyty samochodowe
16		Instrumenty typu CLO niewłączone do ACTP
17	Stopień jakości kredytowej 4–6	Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych pierwszorzędnej jakości
18		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych o średnim ratingu
19		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych subprime
20		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami komercyjnych kredytów hipotecznych
21		Papiery typu ABS – kredyty studenckie
22		Papiery typu ABS – karty kredytowe
23		Papiery typu ABS – kredyty samochodowe
24		Instrumenty typu CLO – niewłączone do ACTP
25	Pozostałe sektory	

2. Aby przypisać ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według branży. Instytucje przypisują każdą transzę wyłącznie do jednego koszyka sektorowego wymienionego w tabeli 7. Ekspozycje na ryzyko z dowolnej transzy, której instytucja nie może przypisać w ten sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 25.

Artykuł 325an

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w zakresie ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP

1. Parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka ustala się następująco:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl(tranche)} \cdot \rho_{kl(tenor)} \cdot \rho_{kl(basis)}$$

gdzie:

$\rho_{kl(thranche)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l należą do tego samego koszyka i dotyczą tej samej transzy sekurytyzacyjnej (pokrywanie się na poziomie powyżej 80 % w wartościach referencyjnych), a w przeciwnym wypadku – 40 %;

$\rho_{kl(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są takie same, a w przeciwnym wypadku – 80 %; oraz

$\rho_{kl(basis)}$ wynosi 1, jeżeli oba wskaźniki wrażliwości dotyczą tych samych krzywych, a w przeciwnym wypadku – 99,90 %.

2. Parametry korelacji, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do koszyka 25 w tabeli 7 w art. 325am ust. 1. Wymóg w zakresie funduszy własnych na potrzeby wzoru na agregację ryzyka delta w koszyku 25 jest równy sumie wartości bezwzględnych ważonych wskaźników wrażliwości netto przypisanych do tego koszyka:

$$K_{b(\text{koszyk } 25)} = \sum_k |WS_k|$$

Artykuł 325ao

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w zakresie ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP

1. Parametr korelacji γ_{bc}, który ma zastosowanie do agregacji wskaźników wrażliwości między odrębnymi koszykami, ustala się na poziomie 0 %.

2. Wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący koszyka 25 dodaje się do ogólnego kapitału na poziomie klasy ryzyka bez uznawania efektu dywersyfikacji ani efektu zabezpieczenia w stosunku do jakiegokolwiek innego koszyka.

Artykuł 325ap

Wagi ryzyka dla ryzyka cen akcji

1. Wagi ryzyka w odniesieniu do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka dotyczące akcji i stopy repo akcji są określane dla każdego koszyka wymienionego w tabeli 8 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 461a:

Tabela 8

Numer koszyka	Kapitalizacja rynkowa	Gospodarka	Sektor
1	Duża	Wschodząca gospodarka rynkowa	Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca, ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna
2			Telekomunikacja, przemysł
3			Materiały podstawowe, energia, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie
4			Instytucje finansowe, w tym instytucje finansowe wspierane przez rząd, działalność związana z obsługą rynku nieruchomości, technologia

Numer koszyka	Kapitalizacja rynkowa	Gospodarka	Sektor
5		Gospodarka zaawansowana	Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca, ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna
6			Telekomunikacja, przemysł
7			Materiały podstawowe, energia, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie
8			Instytucje finansowe, w tym instytucje finansowe wspierane przez rząd, działalność związana z obsługą rynku nieruchomości, technologia
9	Mała	Wschodząca gospodarka rynkowa	Wszystkie sektory opisane w koszykach nr 1, 2, 3 i 4
10		Gospodarka zaawansowana	Wszystkie sektory opisane w koszykach nr 5, 6, 7 i 8
11	Pozostałe sektory		

2. Do celów niniejszego artykułu zakres małej i dużej kapitalizacji rynkowej określa się w regulacyjnych standardach technicznych, o których mowa w art. 325bd ust. 7.

3. Do celów niniejszego artykułu EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia, co stanowi wschodzącą gospodarkę rynkową, i w celu określenia, co stanowi gospodarkę zaawansowaną.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [dwa lata od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. Przypisując ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według branży. Instytucje przypisują każdego emitenta do jednego z koszyków sektorowych wymienionych w tabeli w ust. 8 oraz przypisują wszystkich emitentów z tej samej branży do tego samego sektora. Ekspozycje na ryzyko związane z dowolnym emitentem, którego instytucja nie może przypisać w taki sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 11 w tabeli 8. Wielonarodowych lub wielosektorowych emitentów akcji przypisuje się do określonego koszyka na podstawie regionu i sektora, które są najistotniejsze dla prowadzonej przez danych emitentów akcji działalności.

Artykuł 325aq

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka cen akcji

1. Parametr korelacji ryzyka delta ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka ustala się na poziomie 99,90 %, w przypadku gdy jeden wskaźnik dotyczy wrażliwości na cenę kasową akcji, a drugi – wrażliwości na stopę repo akcji, jeżeli oba dotyczą tego samego podmiotu emitującego akcje.

2. W przypadkach innych niż te, o których mowa w ust. 1, parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l na cenę kasową akcji w ramach tego samego koszyka ustala się następująco:

   a) 15 % między dwoma wskaźnikami wrażliwości w ramach tego samego koszyka należącymi do kategorii „duża kapitalizacja rynkowa”, „wschodząca gospodarka rynkowa” (koszyk nr 1, 2, 3 lub 4);

   b) 25 % między dwoma wskaźnikami wrażliwości w ramach tego samego koszyka należącymi do kategorii „duża kapitalizacja rynkowa”, „gospodarka zaawansowana” (koszyk nr 5, 6, 7 lub 8);

   c) 7,5 % między dwoma wskaźnikami wrażliwości w ramach tego samego koszyka należącymi do kategorii „mała kapitalizacja rynkowa”, „wschodząca gospodarka rynkowa” (koszyk nr 9);

   d) 12,5 % między dwoma wskaźnikami wrażliwości w ramach tego samego koszyka należącymi do kategorii „mała kapitalizacja rynkowa”, „gospodarka zaawansowana” (koszyk nr 10).

3. Parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości na stopę repo akcji WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka ustala się zgodnie z ust. 2.

4. Między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka, w przypadku gdy jeden wskaźnik dotyczy wrażliwości na cenę kasową akcji, a drugi wskaźnik dotyczy wrażliwości na stopę repo akcji i oba wskaźniki wrażliwości dotyczą innego podmiotu emitującego akcje, parametr korelacji ρ_{kl} ustala się na poziomie parametrów korelacji określonych w ust. 2 i pomnożonych przez 99,90 %.

5. Parametry korelacji określone w ust. 1–4, nie mają zastosowania do koszyka 11. Wymóg kapitałowy na potrzeby wzoru na agregację ryzyka delta w koszyku 11 jest równy sumie wartości bezwzględnych ważonych wskaźników wrażliwości netto przypisanych do tego koszyka:

$$K_{b(\text{koszyk } 11)} = \sum_k |WS_k|$$

Artykuł 325ar

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka cen akcji

Parametr korelacji γ_{bc} stosuje się do agregacji wskaźników wrażliwości między odrębnymi koszykami. Parametr ten ustala się na poziomie 15 %, jeżeli oba koszyki mieszczą się w zakresie koszyków od 1 do 10.

Artykuł 325as

Wagi ryzyka dla ryzyka cen towarów

Wagi ryzyka w odniesieniu do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka dotyczące cen towarów są określane dla każdego koszyka wymienionego w tabeli 9 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 461a:

Tabela 9

Numer koszyka	Nazwa koszyka
1	Energia – stałe substancje palne
2	Energia – płynne substancje palne
3	Energia – handel energią elektryczną i węglem
4	Fracht
5	Metale – nieszlachetne
6	Lotne substancje palne
7	Metale szlachetne (w tym złoto)
8	Zboża i nasiona oleiste
9	Produkty zwierzęce i mleczne
10	Produkty nietrwałe i inne towary rolne
11	Inne towary

Artykuł 325at

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka cen towarów

1. Do celów niniejszego artykułu dowolne dwa towary uznaje się za różne towary, jeżeli na rynku występują dwa kontrakty różniące się wyłącznie towarem bazowym, który ma zostać dostarczony na podstawie każdego z tych kontraktów.

2. Parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka ustala się następująco:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(commodity)} \cdot \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(basis)}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(commodity)}$ shall wynosi 1, jeżeli oba towary o wskaźnikach wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku jest równy korelacjom zachodzącym w obrębie koszyków wymienionych w tabeli 10;

$\rho_{kl}^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są takie same, a w przeciwnym wypadku – 99 %; oraz

$\rho_{kl}^{(basis)}$ wynosi 1, jeżeli oba wskaźniki wrażliwości są identyczne pod względem lokalizacji dostawy towaru, a w przeciwnym wypadku – 99,90 %.

3. Korelacje zachodzące wewnątrz koszyka ρ_{kl} (commodity) są następujące:

Tabela 10

Numer koszyka	Nazwa koszyka	Korelacja ρ_{kl} (commodity)
1	Energia – stałe substancje palne	55 %
2	Energia – płynne substancje palne	95 %
3	Energia – handel energią elektryczną i węglem	40 %
4	Fracht	80 %
5	Metale – nieszlachetne	60 %
6	Lotne substancje palne	65 %
7	Metale szlachetne (w tym złoto)	55 %
8	Zboża i nasiona oleiste	45 %
9	Produkty zwierzęce i mleczne	15 %
10	Produkty nietrwałe i inne produkty rolne	40 %
11	Inne towary	15 %

4. Niezależnie od ust. 1 zastosowanie mają następujące przepisy:

a) dwa czynniki ryzyka, które są przypisane do koszyka 3 w tabeli 10 i które dotyczą energii elektrycznej generowanej w innych regionach lub dostarczanej w innych okresach na mocy umowy, uznaje się za osobne czynniki ryzyka cen towarów;

b) dwa czynniki ryzyka, które są przypisane do koszyka 4 w tabeli 10 i które dotyczą frachtu, w przypadku gdy ma on jednak inną trasę przewozu lub inny tydzień dostawy, uznaje się za osobne czynniki ryzyka cen towarów.

Artykuł 325au

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka cen towarów

Parametr korelacji γbc stosowany do agregacji wskaźników wrażliwości między odrębnymi koszykami ustala się na poziomie:

a) 20 %, jeżeli oba koszyki mieszczą się w zakresie koszyków od 1 do 10;

b) 0 %, jeżeli jednym z dwóch koszyków jest koszyk nr 11.

Artykuł 325av

Wagi ryzyka dla ryzyka walutowego

1. Wagę ryzyka w odniesieniu do wszystkich wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka dotyczące ryzyka walutowego określa się w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 461a.

2. Waga ryzyka w przypadku czynników ryzyka walutowego dotyczących par walutowych, w których jedną walutą jest euro, a drugą walutą jest waluta państwa członkowskiego uczestniczącego w drugim etapie unii gospodarczej i walutowej (ERM II), jest równa jednej z następujących wartości:

   a) wadze ryzyka, o której mowa w ust. 1, podzielonej przez 3;

b) maksymalnym wahaniom w zakresie marginesu wahań formalnie uzgodnionego przez dane państwo członkowskie i Europejski Bank Centralny, jeśli ten margines wahań jest węższy niż margines wahań określony w ramach ERM II.

3. Niezależnie od ust. 2 waga ryzyka w przypadku czynników ryzyka walutowego dotyczących walut określonych w ust. 2, które to waluty uczestniczą w ERM II i cechują się formalnie uzgodnionym marginesem wahań węższym o około 15 % niż margines standardowy, równa się maksymalnym procentowym wahaniom w zakresie tego węższego marginesu.

4. Waga ryzyka w przypadku czynników ryzyka walutowego uwzględnionych w podkategorii par walutowych o największej płynności, o których mowa w art. 325bd ust. 7 lit. c), jest równa wadze ryzyka, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, podzielonej przez $\sqrt{2}$.

5. W przypadku gdy dzienne dane dotyczące kursów walutowych obowiązujących w ciągu poprzednich trzech lat wskazują, że ta para walutowa składająca się z euro i innej niż euro waluty danego państwa członkowskiego jest stała oraz że instytucja może zawsze mieć do czynienia z zerową różnicą pomiędzy ceną kupna a ceną sprzedaży poszczególnych transakcji związanych z tą parą walutową, instytucja ta może stosować wagę ryzyka, o której mowa w ust. 1, podzieloną przez 2, pod warunkiem uzyskania wyraźnej zgody swojego właściwego organu.

Artykuł 325aw

Korelacje ryzyka walutowego

Jednolity parametr korelacji γ_{bc} wynoszący 60 % stosuje się do agregacji wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka walutowego.

Podsekcja 2

Wagi i korelacje ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia

Artykuł 325ax

Wagi ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia

1. Czynniki ryzyka vega stosują koszyki delta, o których mowa w podsekcji 1.

2. Wagę ryzyka w przypadku danego czynnika ryzyka vega k określa się jako część bieżącej wartości tego czynnika ryzyka k odpowiadającą zmienności implikowanej instrumentu bazowego, jak opisano w sekcji 3.

3. Część, o której mowa w ust. 2, zależy od domniemanej płynności poszczególnych rodzajów czynnika ryzyka według następującego wzoru:

$$\mathrm{RW_k} = (\text{Wartość współczynnika ryzyka k}) \cdot \min\left\{\mathrm{RW_\sigma} \cdot \frac{\sqrt{\mathrm{LH_{klasa\ ryzyka}}}}{\sqrt{10}}; 100\ \%\right\}$$

gdzie:

RW_k = waga ryzyka w przypadku danego czynnika ryzyka vega k;

RW_σ ustala się na poziomie 55 %; oraz

$LH_{\text{klasa ryzyka}}$ to regulacyjny horyzont płynnościowy przypisywany przy określaniu każdego czynnika ryzyka vega k. $LH_{\text{klasa ryzyka}}$, określany zgodnie z poniższą tabelą:

Tabela 11

Klasa ryzyka	$LH_{\text{klasa ryzyka}}$
Ryzyko ogólne stopy procentowej	60
Pozycje niestanowiące sekurytyzacji ryzyka spreadu kredytowego	120
Sekurytyzacje ryzyka spreadu kredytowego (włączone do ACTP)	120
Sekurytyzacje ryzyka spreadu kredytowego (niewłączone do ACTP)	120
Akcje (duża kapitalizacja)	20
Akcje (mała kapitalizacja)	60
Ceny towarów	120
Kurs walutowy	40

4. W kontekście ryzyka zakrzywienia stosuje się koszyki stosowane w kontekście ryzyka delta w podsekcji 1, chyba że w niniejszym rozdziale określono inaczej.

5. W odniesieniu do czynników ryzyka walutowego i ryzyka zakrzywienia cen akcji wagi ryzyka zakrzywienia to względne przesunięcia równe wagom ryzyka delta, o których mowa w podsekcji 1.

6. W odniesieniu do czynników ryzyka zakrzywienia ryzyka ogólnego stopy procentowej, spreadu kredytowego i cen towarów waga ryzyka zakrzywienia to równoległe przesunięcie wszystkich wierzchołków w przypadku każdej krzywej na podstawie najwyższej wagi ryzyka delta, o której mowa w podsekcji 1 dla stosownej klasy ryzyka.

Artykuł 325ay

Korelacje ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia

1. Parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości na ryzyko vega w tym samym koszyku w przypadku klasy GIRR ustala się następująco:

$$\rho_{kl} = \min\left\{\rho_{kl}^{(\text{option maturity})} \cdot \rho_{kl}^{(\text{underlying maturity})}; 1\right\}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(\text{option maturity})}$ wynosi $e^{-\alpha \cdot \frac{|T_k - T_l|}{\min\{T_k; T_l\}}}$, gdzie α ustala się na poziomie 1 %, T_k i T_l są równe terminom zapadalności opcji, dla których określa się wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega, wyrażone w latach; oraz

$\rho_{kl}^{(\text{underlying maturity})}$ wynosi $e^{-\alpha \cdot \frac{|T_k^U - T_l^U|}{\min\{T_k^U; T_l^U\}}}$, gdzie α ustala się na poziomie 1%, T_k^U i T_l^U są równe terminom zapadalności instrumentów bazowych opcji, dla których określa się wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega, pomniejszonym o terminy zapadalności odpowiadających im opcji, w obu wypadkach wyrażone w latach.

2. Między wskaźnikami wrażliwości na ryzyko vega w koszyku dotyczącym pozostałych klas ryzyka parametr korelacji ρ_{kl} ustala się następująco:

$$\rho_{kl} = \min\left\{\rho_{kl}^{(\text{DELTA})} \cdot \rho_{kl}^{(\text{option maturity})}; 1\right\}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(\text{DELTA})}$ jest równy korelacji ryzyka delta zachodzącej wewnątrz koszyka dotyczącej koszyka, do którego przypisano by czynniki ryzyka vega k i l; oraz

$\rho_{kl}^{(\text{option maturity})}$ ustala się zgodnie z ust. 1.

3. Jeżeli chodzi o wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega między koszykami w ramach jednej klasy ryzyka (ryzyko ogólne stopy procentowej i pozycje nieujęte jako ryzyko ogólne stopy procentowej), w kontekście ryzyka vega stosuje się te same parametry korelacji dla γ_{bc}, jak określone dla korelacji ryzyka delta dla każdej klasy ryzyka w sekcji 4.

4. W metodzie standardowej nie uznaje się korzyści w postaci dywersyfikacji lub zabezpieczenia między czynnikami ryzyka vega i ryzyka delta. Agregacja narzutów z tytułu ryzyka vega i ryzyka delta polega na zwykłym zsumowaniu.

5. Korelacje ryzyka zakrzywienia stanowią kwadrat odpowiadających im korelacji ryzyka delta ρ_{kl} i γ_{bc}, o których mowa w podsekcji 1.

ROZDZIAŁ 1B

Alternatywna metoda modeli wewnętrznych

Sekcja 1

Zezwolenie i wymogi w zakresie funduszy własnych

Artykuł 325az

Alternatywna metoda modeli wewnętrznych i zezwolenie na stosowanie alternatywnych modeli wewnętrznych

1. Alternatywną metodę modeli wewnętrznych określoną w niniejszym rozdziale wykorzystuje się tylko do celów wymogu dotyczącego sprawozdawczości określonego w art. 430b ust. 3.

2. Po sprawdzeniu przestrzegania przez instytucje wymogów określonych w art. 325bh, 325bi i 325bj właściwe organy udzielają tym instytucjom zezwolenia na obliczanie ich wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do portfela obejmującego wszystkie pozycje przypisane jednostkom odpowiadającym za handel, przy użyciu ich alternatywnych modeli wewnętrznych zgodnie z art. 325ba, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące wymogi:

a) jednostki odpowiadające za handel zostały ustanowione zgodnie z art. 104b;

b) instytucja przedstawiła właściwemu organowi uzasadnienie włączenia jednostek odpowiadających za handel w zakres alternatywnej metody modeli wewnętrznych;

c) jednostki odpowiadające za handel spełniły wymogi dotyczące weryfikacji historycznej określone w art. 325bf ust. 3 za poprzedni rok;

d) instytucja przedstawiła swoim właściwym organom wyniki w zakresie wymogu dotyczącego przypisania zysków i strat obowiązującego jednostki odpowiadające za handel, określonego w art. 325bg;

e) jednostki odpowiadające za handel, którym przypisano co najmniej jedną z pozycji portfela handlowego, o których mowa w art. 325bl, spełniają wymogi określone w art. 325bm w zakresie wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania;

f) jednostkom odpowiadającym za handel nie przypisano żadnych pozycji sekurytyzacyjnych ani pozycji resekurytyzacyjnych.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) niniejszego ustępu brak włączenia jednostki odpowiadającej za handel w zakres alternatywnej metody modeli wewnętrznych nie może być motywowany faktem, że wymóg w zakresie funduszy własnych obliczony przy użyciu alternatywnej metody standardowej określonej w art. 325 ust. 3 lit. a) byłby niższy niż wymóg w zakresie funduszy własnych obliczony przy użyciu alternatywnej metody modeli wewnętrznych.

3. Instytucje, które otrzymały zezwolenie na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych, składają sprawozdania właściwym organom zgodnie z art. 430b ust. 3.

4. Instytucja, której udzielono zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, niezwłocznie powiadamia właściwe organy, którym podlega, że jedna z jej jednostek odpowiadających za handel przestała spełniać co najmniej jeden z wymogów określonych w tym ustępie. Instytucja ta nie może już stosować niniejszego rozdziału do żadnych pozycji przypisanych do tej jednostki odpowiadającej za handel i oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą określoną w rozdziale 1a w odniesieniu do wszystkich pozycji przypisanych do tej jednostki odpowiadającej za handel począwszy od najwcześniejszego dnia sprawozdawczego i do momentu, w którym instytucja wykaże właściwym organom, że dana jednostka odpowiadająca za handel ponownie spełnia wszystkie wymogi określone w ust. 1.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 w wyjątkowych okolicznościach właściwe organy mogą zezwolić instytucji na dalsze stosowanie jej alternatywnych modeli wewnętrznych do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w przypadku jednostki odpowiadającej za handel, która przestała spełniać warunki, o których mowa w ust. 2 lit. c) niniejszego artykułu i w art. 325bg ust. 1. Właściwe organy powiadamiają EUNB, jeżeli skorzystają z tej możliwości, i uzasadniają swoją decyzję.

6. W przypadku pozycji przypisanych do jednostek odpowiadających za handel, dla których dana instytucja nie uzyskała zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, instytucja ta oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z niniejszym tytułem rozdział 1a. Do celów takiego obliczenia wszystkie takie pozycje uwzględnia się niezależnie jako oddzielny portfel.

7. Istotne zmiany w stosowaniu alternatywnych modeli wewnętrznych, na stosowanie których instytucja uzyskała zezwolenie, rozszerzenie zakresu stosowania alternatywnych modeli wewnętrznych, na stosowanie których instytucja uzyskała zezwolenie, oraz istotne zmiany w dokonywanym przez instytucję wyborze podzbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka, o którym mowa w art. 325bc ust. 2, wymagają oddzielnego zezwolenia właściwych organów.

   Instytucje powiadamiają właściwe organy o wszelkich innych rozszerzeniach i zmianach stosowania alternatywnych modeli wewnętrznych, na które instytucja uzyskała zezwolenie.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) warunków oceny istotności rozszerzeń i zmian stosowania alternatywnych modeli wewnętrznych oraz zmian w podzbiorze możliwych do modelowania czynników ryzyka, o którym mowa w art. 325bc;

b) metody oceny, według której właściwe organy sprawdzają przestrzeganie przez instytucje wymogów określonych w art. 325bh, 325bi, 325bn, 325bo i 325 bp.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wyjątkowych okoliczności, w których właściwe organy mogą zezwolić instytucji:

a) na dalsze stosowanie jej alternatywnych modeli wewnętrznych do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w przypadku jednostki odpowiadającej za handel, która przestała spełniać warunki, o których mowa w ust. 2 lit. c) niniejszego artykułu i w art. 325bg ust. 1;

b) na ograniczenie narzutu do narzutu wynikającego z przekroczeń w ramach weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 325ba
Wymogi w zakresie funduszy własnych przy stosowaniu alternatywnych modeli wewnętrznych

1. Instytucja stosująca alternatywny model wewnętrzny oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych dla portfela obejmującego wszystkie pozycje przypisane do jednostek odpowiadających za handel, dla których instytucja uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 325az ust. 2, jako wyższą z następujących wartości:

   a) sumy następujących wartości:

      (i) miary ryzyka oczekiwanych braków dla danej instytucji z poprzedniego dnia obliczonej zgodnie z art. 325bb (ES_{t-1}), oraz

      (ii) miary ryzyka scenariusza warunków skrajnych dla danej instytucji z poprzedniego dnia obliczonej zgodnie z sekcją 5 (SS_{t-1}); lub

b) sumy następujących wartości:

(i) średniej dziennej miary ryzyka oczekiwanych braków dla danej instytucji obliczonej zgodnie z art. 325bb dla każdego z poprzedzających sześćdziesięciu dni roboczych (ES^{avg}), pomnożonej przez mnożnik (m_c); oraz

(ii) średniej dziennej miary ryzyka scenariusza warunków skrajnych dla danej instytucji obliczonej zgodnie z sekcją 5 dla każdego z poprzedzających sześćdziesięciu dni roboczych (SS^{avg}).

2. Instytucje posiadające pozycje w będących przedmiotem obrotu instrumentach dłużnych i kapitałowych, które wchodzą w zakres stosowania wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania i zostały przypisane do jednostek odpowiadających za handel, o których mowa w ust. 1, spełniają dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych wyrażony jako wyższa z następujących wartości:

a) ostatni wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania obliczony zgodnie z sekcją 3;

b) średnia kwota, o której mowa w lit. a), z poprzedzających 12 tygodni.

Sekcja 2

Wymogi ogólne

Artykuł 325bb

Miara ryzyka oczekiwanych braków

1. Instytucje obliczają miarę ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. a), dla każdej danej daty »*t*« i każdego danego portfela zawierającego pozycje portfela handlowego według następującego wzoru:

$$\mathrm{ES}_t = \rho \cdot (\mathrm{UES}_t) + (1 - \rho) \cdot \sum_i \mathrm{UES}_t^i$$

gdzie:

ES_t = miara ryzyka oczekiwanych braków;

i = indeks oznaczający pięć szerokich kategorii czynników ryzyka wymienionych w pierwszej kolumnie tabeli 2 w art. 325bd;

UES_t = miara swobodnych oczekiwanych braków obliczana w następujący sposób:

$$\mathrm{UES}_t = \mathrm{PES}_t^{\mathrm{RS}} \cdot \max\left(\frac{\mathrm{PES}_t^{\mathrm{FC}}}{\mathrm{PES}_t^{\mathrm{RC}}}, 1\right)$$

UES_t^i = miara swobodnych oczekiwanych braków dla szerokiej kategorii czynnika ryzyka »i« obliczana w następujący sposób:

$$UES_t^i = PES_t^{RS,i} \cdot \max\left(\frac{PES_t^{FC,i}}{PES_t^{RC,i}}, 1\right)$$

ρ = nadzorczy współczynnik korelacji pomiędzy szerokimi kategoriami ryzyka; ρ = 50 %;

PES_t^{RS} = miara częściowych oczekiwanych braków obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 2;

PES_t^{RC} = miara częściowych oczekiwanych braków obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 3;

PES_t^{FC} = miara częściowych oczekiwanych braków obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 4;

$PES_t^{RS,i}$ = miara częściowych oczekiwanych braków dla szerokiej kategorii czynnika ryzyka »i« obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 2;

$PES_t^{RC,i}$ = miara częściowych oczekiwanych braków dla szerokiej kategorii czynnika ryzyka »i« obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 3; oraz

$PES_t^{FC,i}$ = miara częściowych oczekiwanych braków dla szerokiej kategorii czynnika ryzyka »i« obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 4.

2. Określając miarę każdego z częściowych oczekiwanych braków do celów obliczenia miary ryzyka oczekiwanych braków zgodnie z ust. 1, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów wyłącznie w odniesieniu do określonego zbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka mających zastosowanie do miar każdego z częściowych oczekiwanych braków, zgodnie z art. 325bc.

3. Jeżeli z przynajmniej jedną transakcją w portfelu wiąże się przynajmniej jeden możliwy do modelowania czynnik ryzyka, który przyporządkowano do szerokiej kategorii czynnika ryzyka »i« zgodnie z art. 325bd, instytucje obliczają miarę swobodnych oczekiwanych braków dla szerokiej kategorii czynnika ryzyka »i« oraz uwzględniają ją we wzorze miary ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 instytucja może zmniejszyć częstotliwość obliczania miary swobodnych oczekiwanych braków UES_t^i oraz miary częściowych oczekiwanych braków $PES_t^{RS,i}$, $PES_t^{RC,i}$ oraz $PES_t^{FC,i}$ dla wszystkich szerokich kategorii czynnika ryzyka »i« z codziennej na cotygodniową, o ile spełnione są oba poniższe warunki:

   a) instytucja jest w stanie wykazać swojemu właściwemu organowi, że przy obliczaniu miary swobodnych oczekiwanych braków UES_t^i nie dochodzi do niedoszacowania ryzyka rynkowego odnośnych pozycji portfela handlowego;

   b) instytucja jest w stanie zwiększyć częstotliwość obliczania UES_{ti}, $PES_t^{RS,i}$, $PES_t^{RC,i}$ oraz $PES_t^{FC,i}$ z cotygodniowej na codzienną, jeżeli wymaga tego właściwy organ.

Artykuł 325bc

Obliczanie częściowych oczekiwanych braków

1. Instytucje obliczają wszystkie miary częściowych oczekiwanych braków, o których mowa w art. 325bb ust. 1, w następujący sposób:

   a) codzienne obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków;

   b) jednostronny przedział ufności 97,5. percentyl;

c) dla danego portfela zawierającego pozycje portfela handlowego instytucje obliczają miarę częściowych oczekiwanych braków w czasie »*t*« według następującego wzoru:

$$\mathrm{PES_t} = \sqrt{(\mathrm{PES_t(T)})^2 + \sum_{j\geq 2}\left(\mathrm{PES_t(T,j)} \cdot \sqrt{\frac{(\mathrm{LH_j} - \mathrm{LH_{j-1}})}{10}}\right)^2}$$

gdzie:

$\mathrm{PES_t}$ = miara częściowych oczekiwanych braków w czasie »t«;

j = indeks oznaczający pięć horyzontów płynnościowych wymienionych w pierwszej kolumnie tabeli 1;

$\mathrm{LH_j}$ długość horyzontów płynnościowych j wyrażona w dniach w tabeli 1;

T = bazowy horyzont czasowy, gdzie T = 10 dni;

$\mathrm{PES_t(T)}$ = miara częściowych oczekiwanych braków określana poprzez zastosowanie scenariuszy przyszłych wstrząsów z założeniem dziesięciodniowego horyzontu czasowego wyłącznie wobec określonego zbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, określonych w ust. 2, 3 i 4 dla każdej miary częściowych oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1; oraz

$PES_t(T, j)$ = miara częściowych oczekiwanych braków określana poprzez zastosowanie scenariuszy przyszłych wstrząsów z założeniem dziesięciodniowego horyzontu czasowego wyłącznie wobec określonego zbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, określonych w ust. 2, 3 i 4 dla każdej miary częściowych oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1, i których efektywny horyzont płynnościowy, określany zgodnie z art. 325bd ust. 2, jest równy LH_j lub dłuższy.

Tabela 1

Horyzont płynnościowy j	Długość horyzontu płynnościowego j (w dniach)
1	10
2	20
3	40
4	60
5	120

2. Do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków PES_t^{RS} oraz $PES_t^{RS,i}$, o których mowa w art. 325bb ust. 1 niniejszego artykułu, oprócz wymogów określonych w ust. 1 instytucje spełniają następujące wymogi:

a) obliczając PES_t^{RS}, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów wyłącznie w odniesieniu do podzbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, który to podzbiór dana instytucja wybrała w sposób zadowalający właściwe organy, tak aby spełniony był następujący warunek, przy sumie wartości z poprzedzających 60 dni roboczych:

$$\frac{1}{60} \cdot \sum_{k=0}^{59} \frac{PES_{t-k}^{RC}}{PES_{t-k}^{FC}} \geq 75\ \%$$

Instytucja, która przestała spełniać wymóg, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszej litery, niezwłocznie powiadamia o tym fakcie właściwe organy i aktualizuje podzbiór możliwych do modelowania czynników ryzyka w terminie dwóch tygodni w celu spełnienia wspomnianego wymogu; jeżeli po upływie dwóch tygodni instytucja nadal nie spełnia tego wymogu, musi ona powrócić do stosowania metody określonej w rozdziale 1a w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w odniesieniu do niektórych jednostek odpowiadających za handel do momentu, w którym będzie w stanie wykazać właściwemu organowi, że spełnia wymóg określony w akapicie pierwszym niniejszej litery;

b) obliczając $PES_t^{RS,i}$, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów wyłącznie w odniesieniu do podzbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, który to podzbiór dana instytucja wybrała do celów lit. a) niniejszego ustępu i przyporządkowała do szerokiej kategorii czynnika ryzyka »i« zgodnie z art. 325bd;

c) parametry wejściowe używane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów mających zastosowanie do możliwych do modelowania czynników ryzyka, o których mowa w lit. a) i b), kalibruje się z danymi historycznymi z ciągłego 12-miesięcznego okresu występowania skrajnych warunków finansowych, który instytucja określa w celu maksymalizacji wartości PES_t^{RS}; do celów określenia wspomnianego okresu występowania warunków skrajnych instytucje stosują okres obserwacji rozpoczynający się przynajmniej w dniu 1 stycznia 2007 r., w sposób zadowalający właściwe organy; oraz

d) parametry wejściowe modelu $PES_t^{RS,i}$ kalibruje się z danymi z 12-miesięcznego okresu występowania skrajnych warunków finansowych określonego przez instytucję do celów lit. c).

3. Do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków PES_t^{RC} oraz $PES_t^{RC,i}$, o których mowa w art. 325bb ust. 1, oprócz wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje spełniają następujące wymogi:

a) obliczając PES_t^{RC}, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów wyłącznie w odniesieniu do podzbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, o którym mowa w ust. 2 lit. a);

b) obliczając $PES_t^{RC,i}$, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów wyłącznie w odniesieniu do podzbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, o którym mowa w ust. 2 lit. b);

c) parametry wejściowe używane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów mających zastosowanie do możliwych do modelowania czynników ryzyka, o których mowa w lit. a) i b) niniejszego ustępu, kalibruje się z danymi historycznymi, o których mowa w ust. 4 lit. c); dane te aktualizuje się co najmniej raz w miesiącu.

4. Do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków PES_t^{FC} oraz $PES_t^{FC,i}$, o których mowa w art. 325bb ust. 1, oprócz wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje spełniają następujące wymogi:

a) obliczając PES_t^{FC}, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów w odniesieniu do wszystkich możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu;

b) obliczając $PES_t^{FC,i}$, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów w odniesieniu do wszystkich możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, które przyporządkowano do szerokiej kategorii czynnika ryzyka »i« zgodnie z art. 325bd;

c) parametry wejściowe używane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów mających zastosowanie do możliwych do modelowania czynników ryzyka, o których mowa w lit. a) i b), kalibruje się z danymi historycznymi z poprzedzającego 12-miesięcznego okresu; w przypadku wystąpienia znacznego wzrostu zmienności cenowej istotnej liczby możliwych do modelowania czynników ryzyka w portfelu danej instytucji, które nie należą do podzbioru czynników ryzyka, o którym mowa w ust. 2 lit. a), właściwe organy mogą wymagać od instytucji zastosowania danych historycznych z okresu krótszego niż poprzedzające 12 miesięcy, jednak nie krótszego niż poprzedzające 6 miesięcy; właściwe organy powiadamiają EUNB o każdej decyzji, za pomocą której nakładają na instytucję wymóg zastosowania danych historycznych z okresu krótszego niż 12 miesięcy, i przedstawiają uzasadnienie takiej decyzji.

5. Obliczając daną miarę częściowych oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1, instytucje zachowują wartości możliwych do modelowania czynników ryzyka, w odniesieniu do których nie zostały zobligowane do stosowania scenariuszy przyszłych wstrząsów dla danej miary częściowych oczekiwanych braków na mocy ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu.

Artykuł 325bd

Horyzonty płynnościowe

1. Instytucje przyporządkowują każdy czynnik ryzyka pozycji przypisanych do jednostek odpowiadających za handel, dla których uzyskały zezwolenie określone w art. 325az ust. 2 lub dla których procedura udzielenia takiego zezwolenia jest w toku, do jednej z szerokich kategorii czynników ryzyka wymienionych w tabeli 2 oraz do jednej z szerokich podkategorii czynników ryzyka wymienionych w tej tabeli.

2. Horyzont płynnościowy czynnika ryzyka pozycji, o których mowa w ust. 1, jest tożsamy z horyzontem płynnościowym odnośnej szerokiej podkategorii czynników ryzyka, do której dany czynnik ryzyka został przyporządkowany.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do danej jednostki odpowiadającej za handel, instytucja może podjąć decyzję o zastąpieniu horyzontu płynnościowego szerokiej podkategorii czynników ryzyka wymienionej w tabeli 2 niniejszego artykułu jednym z dłuższych horyzontów płynnościowych wymienionych w tabeli 1 w art. 325bc. W przypadku podjęcia przez instytucję takiej decyzji dłuższy horyzont płynnościowy stosuje się do wszystkich możliwych do modelowania czynników ryzyka pozycji przypisanych do danej jednostki odpowiadającej za handel i przyporządkowanych do danej szerokiej podkategorii czynników ryzyka do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków zgodnie z art. 325bc ust. 1 lit. c).

   Dana instytucja powiadamia właściwe organy o jednostkach odpowiadających za handel i szerokich podkategoriach czynników ryzyka, w odniesieniu do których podjęła decyzję o zastosowaniu metody, o której mowa w akapicie pierwszym.

4. Do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków zgodnie z art. 325bc ust. 1 lit. c) efektywny horyzont płynnościowy danego możliwego do modelowania czynnika ryzyka danej pozycji portfela handlowego oblicza się w następujący sposób:

$$\text{EffectiveLH} = \begin{cases} \text{SubCatLH if Mat} > \text{LH}_5 \\ \min\left(\text{SubCatLH}, \min_j\{\text{LH}_j/\text{LH}_j \geq \text{Mat}\}\right) \text{ if LH}_1 \leq \text{Mat} \leq \text{LH}_5 \\ \text{LH}_1 \text{ if Mat} < \text{LH}_1 \end{cases}$$

gdzie:

EffectiveLH = efektywny horyzont płynnościowy;

Mat = termin zapadalności pozycji portfela handlowego;

SubCatLH = długość horyzontu płynnościowego możliwego do modelowania czynnika ryzyka określanego zgodnie z ust. 1; oraz

$\min_j\{\text{LH}_j/\text{LH}_j \geq \text{Mat}\}$ = długość tego z horyzontów płynnościowych wymienionych w tabeli 1 w art. 325bc, który pod względem swojej długości jest najbardziej zbliżonym horyzontem płynnościowym do terminu zapadalności pozycji portfela handlowego.

5. Pary walutowe, w których jedną walutą jest euro, a drugą walutą jest waluta państwa członkowskiego uczestniczącego w ERM II, uwzględnia się w podkategorii par walut o największej płynności w ramach szerokiej kategorii czynnika ryzyka dotyczącego kursu walutowego, ujętej w tabeli 2.

6. Instytucja co najmniej raz w miesiącu sprawdza poprawność przyporządkowania, o którym mowa w ust. 1.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

   a) sposobu przyporządkowania przez instytucje czynników ryzyka pozycji, o których mowa w ust. 1, do szerokich kategorii czynników ryzyka i szerokich podkategorii czynników ryzyka do celów ust. 1;

   b) walut stanowiących podkategorię walut o największej płynności w szerokiej kategorii czynnika ryzyka dotyczącego stopy procentowej, ujętej w tabeli 2;

   c) par walutowych stanowiących podkategorię par walut o największej płynności w szerokiej kategorii czynnika ryzyka dotyczącego kursu walutowego, ujętej w tabeli 2;

   d) definicji małej kapitalizacji rynkowej i dużej kapitalizacji rynkowej do celów podkategorii, na którą składają się ceny akcji i zmienność, w kategorii czynnika ryzyka dotyczącego akcji, ujętej w tabeli 2.

   EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [dziewięć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Tabela 2

Szerokie kategorie czynników ryzyka	Szerokie podkategorie czynników ryzyka	Horyzonty płynnościowe	Długość horyzontu płynnościowego (w dniach)
Stopa procentowa	Waluty o największej płynności i waluta krajowa	1	10
	Pozostałe waluty (z wyłączeniem walut o największej płynności)	2	20
	Zmienność	4	60
	Pozostałe rodzaje	4	60
Spread kredytowy	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw członkowskich	2	20
	Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach członkowskich (rating na poziomie inwestycyjnym)	2	20
	Obligacje skarbowe (rating na poziomie inwestycyjnym)	2	20
	Obligacje skarbowe (wysoka stopa zwrotu)	3	40
	Obligacje korporacyjne (rating na poziomie inwestycyjnym)	3	40
	Obligacje korporacyjne (wysoka stopa zwrotu)	4	60
	Zmienność	5	120
	Pozostałe rodzaje	5	120
Ceny akcji	Cena akcji (duża kapitalizacja rynkowa)	1	10
	Cena akcji (mała kapitalizacja rynkowa)	2	20
	Zmienność (duża kapitalizacja rynkowa)	2	20
	Zmienność (mała kapitalizacja rynkowa)	4	60
	Pozostałe rodzaje	4	60

Szerokie kategorie czynników ryzyka	Szerokie podkategorie czynników ryzyka	Horyzonty płynnościowe	Długość horyzontu płynnościowego (w dniach)
Kurs walutowy	Pary walutowe o największej płynności	1	10
	Pozostałe pary walutowe (z wyłączeniem par walutowych o największej płynności)	2	20
	Zmienność	3	40
	Pozostałe rodzaje	3	40
Ceny towarów	Cena energii i cena emisji dwutlenku węgla	2	20
	Cena metali szlachetnych i cena metali nieżelaznych	2	20
	Ceny pozostałych towarów (z wyłączeniem ceny energii, ceny emisji dwutlenku węgla, ceny metali szlachetnych i ceny metali nieżelaznych)	4	60
	Zmienność ceny energii i zmienność ceny emisji dwutlenku węgla	4	60
	Zmienność cen metali szlachetnych i zmienność cen metali nieżelaznych	4	60
	Zmienność cen pozostałych towarów (z wyłączeniem zmienności ceny energii, zmienności ceny emisji dwutlenku węgla, zmienności cen metali szlachetnych i zmienności cen metali nieżelaznych)	5	120
	Pozostałe rodzaje	5	120

Artykuł 325be

Ocena możliwości modelowania czynników ryzyka

1. Instytucje dokonują oceny możliwości modelowania wszystkich czynników ryzyka pozycji przypisanych do jednostek odpowiadających za handel, dla których uzyskały zezwolenie, o którym mowa w art. 325az ust. 2, lub w odniesieniu do których procedura udzielenia takiego zezwolenia jest w toku.

2. W ramach oceny, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z art. 325bk w odniesieniu do tych czynników ryzyka, które są niemożliwe do modelowania.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów oceny możliwości modelowania czynników ryzyka zgodnie z ust. 1 i w celu określenia częstotliwości tej oceny.

   EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [dziewięć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 325bf

Wymogi dotyczące regulacyjnej weryfikacji historycznej i mnożniki

1. Do celów niniejszego artykułu »przekroczenie« oznacza jednodniową zmianę wartości portfela, na który składają się wszystkie pozycje przypisane do jednostki odpowiadającej za handel, przewyższającą odpowiadającą jej miarę wartości zagrożonej obliczoną na podstawie alternatywnego modelu wewnętrznego instytucji zgodnie z następującymi wymogami:

   a) obliczenie wartości zagrożonej podlega jednodniowemu okresowi posiadania;

   b) scenariusze przyszłych wstrząsów mają zastosowanie do czynników ryzyka dotyczących pozycji jednostki odpowiadającej za handel, o których mowa w art. 325bg ust. 3 i które uznaje się za możliwe do modelowania zgodnie z art. 325be;

   c) parametry wejściowe używane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów mających zastosowanie do możliwych do modelowania czynników ryzyka kalibruje się z danymi historycznymi, o których mowa w art. 325bc ust. 4 lit. c);

   d) o ile w niniejszym artykule nie określono inaczej, alternatywny model wewnętrzny instytucji opiera się na tych samych założeniach dotyczących modelowania, co założenia stosowane do obliczania miary ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. a).

2. Instytucje obliczają dzienne przekroczenia na podstawie weryfikacji historycznej hipotetycznych i rzeczywistych zmian wartości portfela, na który składają się wszystkie pozycje przypisane do danej jednostki odpowiadającej za handel.

3. Uznaje się, że jednostka danej instytucji odpowiadająca za handel spełnia wymogi dotyczące weryfikacji historycznej, jeżeli liczba przekroczeń w odniesieniu do tej jednostki odpowiadającej za handel, które wystąpiły w ostatnich 250 dniach roboczych, nie przekracza żadnej z następujących wartości:

   a) 12 przekroczeń miary wartości zagrożonej obliczanej w oparciu o jednostronny przedział ufności, 99. percentyl, na podstawie weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian wartości portfela;

   b) 12 przekroczeń miary wartości zagrożonej obliczanej w oparciu o jednostronny przedział ufności, 99. percentyl, na podstawie weryfikacji historycznej rzeczywistych zmian wartości portfela;

   c) 30 przekroczeń miary wartości zagrożonej obliczanej w oparciu o jednostronny przedział ufności, 97,5. percentyl, na podstawie weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian wartości portfela;

   d) 30 przekroczeń miary wartości zagrożonej obliczanej w oparciu o jednostronny przedział ufności, 97,5. percentyl, na podstawie weryfikacji historycznej rzeczywistych zmian wartości portfela.

4. Instytucje obliczają dzienne przekroczenia zgodnie z następującymi zasadami:

   a) weryfikacja historyczna hipotetycznych zmian wartości portfela opiera się na porównaniu wartości portfela na koniec dnia z jego wartością na koniec następnego dnia przy założeniu braku zmian pozycji;

b) weryfikacja historyczna rzeczywistych zmian wartości portfela opiera się na porównaniu wartości portfela na koniec dnia z jego rzeczywistą wartością na koniec następnego dnia z pominięciem opłat i prowizji;

c) przekroczenie oblicza się dla każdego dnia roboczego, dla którego instytucja nie jest w stanie ocenić wartości portfela lub nie jest w stanie obliczyć wartości zagrożonej, o której mowa w ust. 3.

5. Instytucja oblicza, zgodnie z ust. 6 i 7 niniejszego artykułu, mnożnik (m_c), o którym mowa w art. 325ba, dla portfela obejmującego wszystkie pozycje przypisane jednostkom odpowiadającym za handel, w przypadku których instytucja otrzymała zezwolenie na stosowanie alternatywnych modeli wewnętrznych, o którym mowa w art. 325az ust. 2.

6. Mnożnik (m_c) stanowi sumę wartości 1,5 i narzutu w wysokości od 0 do 0,5 zgodnie z tabelą 3. W odniesieniu do portfela, o którym mowa w ust. 5, narzut taki oblicza się na podstawie liczby przekroczeń, które wystąpiły w ciągu ostatnich 250 dni roboczych zgodnie z dokonaną przez instytucję weryfikacją historyczną wartości zagrożonej obliczonej zgodnie z lit. a) niniejszego akapitu. Obliczenie narzutu podlega następującym wymogom:

a) przekroczenie oznacza jednodniową zmianę wartości portfela przewyższającą odpowiadającą jej miarę wartości zagrożonej obliczoną przy użyciu modelu wewnętrznego instytucji zgodnie z następującymi zasadami:

(i) jednodniowy okres posiadania;

(ii) jednostronny przedział ufności, 99. percentyl;

(iii) scenariusze przyszłych wstrząsów mają zastosowanie do czynników ryzyka dotyczących pozycji jednostek odpowiadających za handel, o których mowa w art. 325bg ust. 3 i które uznaje się za możliwe do modelowania zgodnie z art. 325be;

(iv) parametry wejściowe używane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów mających zastosowanie do możliwych do modelowania czynników ryzyka kalibruje się z danymi historycznymi, o których mowa w art. 325bc ust. 4 lit. c);

(v) o ile w niniejszym artykule nie określono inaczej, model wewnętrzny instytucji opiera się na tych samych założeniach dotyczących modelowania, co założenia stosowane do obliczania miary ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. a);

b) liczba przekroczeń jest równa wyższej z następujących liczb: przekroczeń w ramach hipotetycznych zmian wartości portfela i przekroczeń w ramach rzeczywistych zmian wartości portfela.

Tabela 3

Liczba przekroczeń	Narzut
Mniej niż 5	0,00
5	0,20
6	0,26
7	0,33
8	0,38
9	0,42
Ponad 9	0,50

W wyjątkowych okolicznościach właściwe organy mogą ograniczyć narzut do narzutu wynikającego z przekroczeń w ramach weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian, jeżeli liczba przekroczeń w ramach weryfikacji historycznej rzeczywistych zmian nie wynika z braków w modelu wewnętrznym.

7. Właściwe organy monitorują adekwatność mnożnika, o którym mowa w ust. 5, oraz przestrzeganie przez jednostki odpowiadające za handel wymogów dotyczących weryfikacji historycznej, o których mowa w ust. 3. Instytucje niezwłocznie powiadamiają właściwe organy o przekroczeniach wynikających z ich programu weryfikacji historycznej i przedstawiają wyjaśnienie dotyczące tych przekroczeń, a w każdym wypadku powiadamiają o tym właściwe organy nie później niż w ciągu pięciu dni roboczych od wystąpienia przekroczenia.

8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 i 6 niniejszego artykułu właściwe organy mogą zezwolić instytucji na nieliczenie przekroczenia, gdy jednodniową zmianę wartości jej portfela przewyższającą odpowiadającą jej wartość zagrożoną obliczoną przy użyciu modelu wewnętrznego tej instytucji można przypisać niemożliwemu do modelowania czynnikowi ryzyka. W tym celu instytucja wykazuje swoim właściwym organom, że miara ryzyka scenariusza warunków skrajnych obliczona zgodnie z art. 325bk dla tego niemożliwego do modelowania czynnika ryzyka przewyższa dodatnią różnicę między zmianą wartości portfela instytucji a odpowiadającą jej wartością zagrożoną.

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia elementów technicznych, które należy uwzględniać w rzeczywistych i hipotetycznych zmianach wartości portfela instytucji do celów niniejszego artykułu.

   EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [dziewięć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 325bg

Wymóg dotyczący przypisania zysków i strat

1. Jednostka danej instytucji odpowiadająca za handel spełnia wymogi dotyczące przypisania zysków i strat, jeżeli jednostka ta spełnia wymogi określone w niniejszym artykule.

2. Wymóg dotyczący przypisania zysków i strat zapewnia, aby teoretyczne zmiany wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel, oparte na modelu pomiaru ryzyka instytucji, były wystarczająco zbliżone do hipotetycznych zmian wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel, opartych na modelu wyceny instytucji.

3. W odniesieniu do każdej pozycji w danej jednostce odpowiadającej za handel spełnienie przez instytucję wymogu dotyczącego przypisania zysków i strat prowadzi do określenia dokładnego wykazu czynników ryzyka, które uznaje się za właściwe do sprawdzenia, czy instytucja przestrzega wymogu przeprowadzania weryfikacji historycznej określonego w art. 325bf.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

   a) kryteriów niezbędnych w celu zapewnienia, by teoretyczne zmiany wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel były wystarczająco zbliżone do hipotetycznych zmian wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel do celów ust. 2, z uwzględnieniem międzynarodowych zmian regulacyjnych;

   b) skutków, jakie dla danej instytucji miałaby sytuacja, w której teoretyczne zmiany wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel nie byłyby wystarczająco zbliżone do hipotetycznych zmian wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel do celów ust. 2;

   c) częstotliwości, z jaką dana instytucja ma dokonywać przypisania zysków i strat;

d) elementów technicznych, które uwzględnia się w teoretycznych i hipotetycznych zmianach wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel do celów niniejszego artykułu;

e) sposobu, w jaki instytucje używające modelu wewnętrznego mają agregować łączny wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla wszystkich swoich pozycji portfela handlowego oraz pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów, z uwzględnieniem skutków, o których mowa w lit. b).

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [dziewięć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 325bh

Wymogi dotyczące pomiaru ryzyka

1. Instytucje stosujące wewnętrzny model pomiaru ryzyka do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, o których mowa w art. 325ba, zapewniają, aby ten model spełniał wszystkie następujące wymogi:

   a) wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje dostateczną liczbę czynników ryzyka, która uwzględnia co najmniej czynniki ryzyka, o których mowa w rozdziale 1a sekcja 3 podsekcja 1, chyba że instytucja wykaże właściwym organom, że pominięcie tych czynników ryzyka nie wpływa w istotny sposób na wyniki spełnienia wymogu dotyczącego przypisania zysków i strat, o którym mowa w art. 325 bg; instytucja musi być w stanie wyjaśnić właściwym organom, dlaczego włączyła dany czynnik ryzyka do swojego modelu wyceny, ale nie do wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka;

   b) wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje nieliniowy charakter wartości opcji i innych produktów, a także ryzyko korelacji i ryzyko bazowe;

c) wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje zbiór czynników ryzyka odpowiadających stopom procentowym w każdej walucie, w której instytucja utrzymuje pozycje bilansowe lub pozabilansowe wrażliwe na stopy procentowe; instytucja modeluje krzywe dochodowości, stosując jedną z ogólnie przyjętych metod; krzywą dochodowości dzieli się na różne segmenty terminów zapadalności w celu ujęcia wahań zmienności stóp wzdłuż krzywej dochodowości; w przypadku istotnych ekspozycji na ryzyko stopy procentowej w najważniejszych walutach i na najważniejszych rynkach krzywą dochodowości modeluje się z wykorzystaniem co najmniej sześciu segmentów terminów zapadalności, a liczba czynników ryzyka stosowanych do modelowania krzywej dochodowości musi być proporcjonalna do charakteru i stopnia złożoności strategii handlowych instytucji; model obejmuje także dywersyfikację ryzyka niedoskonale skorelowanych przesunięć między różnymi krzywymi dochodowości lub różnymi instrumentami finansowymi tego samego emitenta bazowego;

d) wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje czynniki ryzyka odpowiadające złotu i poszczególnym walutom obcym, w których denominowane są pozycje instytucji; w odniesieniu do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania uwzględnia się ich rzeczywiste pozycje walutowe; instytucje mogą oprzeć się na sprawozdaniu osoby trzeciej na temat pozycji walutowej przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że w odpowiedni sposób zapewniono poprawność tego sprawozdania; jeżeli instytucja nie posiada informacji na temat pozycji walutowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, takie pozycje wydziela się z metody modeli wewnętrznych i traktuje zgodnie z rozdziałem 1a;

e) poziom złożoności techniki modelowania jest proporcjonalny do poziomu istotności działań prowadzonych przez instytucję na rynkach akcji; w wewnętrznym modelu pomiaru ryzyka wykorzystuje się odrębny czynnik ryzyka przynajmniej dla każdego z rynków akcji, na których instytucja utrzymuje znaczące pozycje oraz co najmniej jeden czynnik ryzyka, który obejmuje zmiany systemowe cen akcji oraz zależność tego czynnika ryzyka od poszczególnych czynników ryzyka dla każdego rynku akcji;

f) w wewnętrznym modelu pomiaru ryzyka wykorzystuje się odrębny czynnik ryzyka co najmniej dla każdego towaru, w którym instytucja utrzymuje znaczące pozycje, chyba że instytucja utrzymuje niewielką łączną pozycję na rynku towarów w porównaniu ze wszystkimi jej działaniami handlowymi, w którym to przypadku może ona użyć odrębnego czynnika ryzyka dla każdego szerokiego rodzaju towarów; w odniesieniu do istotnych ekspozycji na rynki towarowe model obejmuje ryzyko niedoskonale skorelowanych przesunięć między podobnymi, ale nie identycznymi towarami, ekspozycję na ryzyko zmiany cen terminowych kontraktów forward wynikające z niedopasowania terminów zapadalności oraz premię z tytułu fizycznego posiadania między pozycjami w instrumentach pochodnych a pozycjami w środkach pieniężnych;

g) wykorzystywane wskaźniki zastępcze cechują się udokumentowaną historią potwierdzającą dobre wyniki ich stosowania w odniesieniu do rzeczywistej utrzymywanej pozycji, są odpowiednio ostrożne i stosowane wyłącznie, jeżeli dostępne dane są niewystarczające, np. w okresie występowania warunków skrajnych, o których mowa w art. 325bc ust. 2 lit. c);

h) w odniesieniu do istotnych ekspozycji na ryzyko zmienności instrumentów z opcjonalnością wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje zależność implikowanych zmienności kursów wykonania i terminów zapadalności opcji.

2. Instytucje mogą stosować korelacje empiryczne w ramach szerokich kategorii czynników ryzyka i, do celów obliczenia miary swobodnych oczekiwanych braków UES_t, o której mowa w art. 325bb ust. 1, pomiędzy szerokimi kategoriami czynników ryzyka wyłącznie wówczas, gdy metoda instytucji służąca do pomiaru tych korelacji jest oparta na solidnych założeniach, zgodna z mającymi zastosowanie horyzontami płynnościowymi i została wdrożona z zapewnieniem integralności.

3. Do dnia … [piętnaście miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia kryteriów stosowania parametrów wejściowych w modelu pomiaru ryzyka, o których mowa w art. 325bc.

Artykuł 325bi

Wymogi jakościowe

1. Każdy wewnętrzny model pomiaru ryzyka stosowany do celów niniejszego rozdziału musi być oparty na solidnych założeniach, obliczany i wdrażany z zapewnieniem integralności oraz musi spełniać wszystkie następujące wymogi jakościowe:

   a) każdy wewnętrzny model pomiaru ryzyka stosowany do obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka rynkowego jest ściśle zintegrowany z bieżącym procesem zarządzania ryzykiem instytucji i służy jako podstawa sprawozdawczości na temat ekspozycji na ryzyko, przeznaczonej dla kadry kierowniczej wyższego szczebla;

   b) instytucja posiada jednostkę do spraw kontroli ryzyka, niezależną od jednostek handlowych i podlegającą bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla; jednostka ta jest odpowiedzialna za projektowanie i wdrażanie każdego wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka; jednostka ta dokonuje początkowej i bieżącej walidacji każdego modelu wewnętrznego stosowanego do celów niniejszego rozdziału i odpowiada za ogólny system zarządzania ryzykiem; przygotowuje ona i analizuje dzienne sprawozdania na temat wyników każdego modelu wewnętrznego stosowanego do obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka rynkowego, a także sprawozdania na temat stosowności środków, które należy podejmować, w postaci limitów handlowych;

c) organ zarządzający i kadra kierownicza wyższego szczebla aktywnie uczestniczą w procesie kontroli ryzyka, zaś dzienne sprawozdania przygotowywane przez jednostkę do spraw kontroli ryzyka są weryfikowane na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia, aby nałożyć wymóg ograniczenia pozycji utrzymywanych przez poszczególnych traderów oraz wymóg ograniczenia całkowitej ekspozycji danej instytucji na ryzyko;

d) instytucja posiada wystarczającą liczbę pracowników wykwalifikowanych w stopniu odpowiednim do stopnia zaawansowania wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka, oraz wystarczającą liczbę pracowników posiadających kwalifikacje w dziedzinach działalności handlowej, kontroli ryzyka, audytu i działalności rozliczeniowej;

e) instytucja posiada udokumentowany zbiór wewnętrznych zasad, procedur i mechanizmów kontroli służących monitorowaniu i zapewnianiu zgodności z ogólnym działaniem jej wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka;

f) każdy wewnętrzny model pomiaru ryzyka, w tym każdy model wyceny, posiada udokumentowaną historię potwierdzającą odpowiednią dokładność pomiarów ryzyka i nie różni się znacząco od modeli, które instytucja stosuje na potrzeby wewnętrznego zarządzania ryzykiem;

g) instytucja regularnie realizuje rygorystyczne programy testów warunków skrajnych, w tym odwrotnych testów warunków skrajnych, które obejmują każdy wewnętrzny model pomiaru ryzyka; wyniki tych testów warunków skrajnych są weryfikowane przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla co najmniej raz w miesiącu i respektują zasady i limity zatwierdzone przez organ zarządzający; instytucja podejmuje odpowiednie działania, jeżeli wyniki wspomnianych testów warunków skrajnych wykażą nadmierne straty wynikające z działalności handlowej instytucji w określonych okolicznościach;

h) instytucja dokonuje niezależnego przeglądu swoich wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka albo w ramach regularnego procesu kontroli wewnętrznej, albo upoważniając przedsiębiorstwo będące stroną trzecią do przeprowadzenia takiego przeglądu, który jest dokonywany w sposób zadowalający właściwe organy.

Do celów lit. h) akapitu pierwszego przedsiębiorstwo będące stroną trzecią oznacza przedsiębiorstwo, które świadczy usługi audytowe lub konsultingowe na rzecz instytucji oraz które posiada personel dostatecznie wykwalifikowany w obszarze ryzyka rynkowego związanego z działalnością handlową.

2. Przegląd, o którym mowa w ust. 1 lit. h), obejmuje zarówno działalność jednostek handlowych, jak i niezależnej jednostki do spraw kontroli ryzyka. Przynajmniej raz w roku instytucja dokonuje przeglądu całego procesu zarządzania ryzykiem. W ramach takiego przeglądu ocenia się następujące elementy:

   a) adekwatność dokumentacji systemu i procesu zarządzania ryzykiem oraz organizację jednostki do spraw kontroli ryzyka;

   b) uwzględnienie miar ryzyka w bieżącym zarządzaniu ryzykiem oraz integralność systemu informacji zarządczej;

   c) wykorzystywane przez instytucję procesy zatwierdzania modeli wyceny ryzyka oraz systemów wyceny stosowanych przez pracowników jednostek operacyjnych i rozliczeniowych;

   d) zakres ryzyka ujmowanego w modelu, dokładność i adekwatność systemu pomiaru ryzyka oraz walidację wszelkich istotnych zmian w wewnętrznym modelu pomiaru ryzyka;

   e) dokładność i kompletność danych dotyczących pozycji, dokładność i adekwatność założeń dotyczących zmienności i korelacji, dokładność wyceny i obliczeń wrażliwości na ryzyko oraz dokładność i adekwatność generowania wskaźników zastępczych danych, gdy dostępne dane są niewystarczające, aby spełnić wymóg określony w niniejszym rozdziale;

f) proces weryfikacji, który instytucja stosuje do oceny spójności, terminowości i rzetelności źródeł danych wykorzystywanych do zasilania wszelkich swoich wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka, w tym niezależności tych źródeł danych;

g) proces weryfikacji, który instytucja stosuje do oceny wymogów dotyczących weryfikacji historycznej i wymogów dotyczących przypisania zysków i strat, który przeprowadza się w celu zweryfikowania dokładności jej wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka;

h) w przypadku gdy przegląd prowadzi przedsiębiorstwo będące stroną trzecią zgodnie z ust. 1 lit. h) niniejszego artykułu – sprawdzenie, czy proces walidacji wewnętrznej określony w art. 325bj realizuje założone cele.

3. Instytucje aktualizują techniki i praktyki stosowane w odniesieniu do wszelkich wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka stosowanych do celów niniejszego rozdziału, aby uwzględnić prace nad nowymi technikami i najlepszymi praktykami, które rozwijają się w odniesieniu do tych wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka.

Artykuł 325bj
Walidacja wewnętrzna

1. Instytucje wprowadzają procedury zapewniające, aby każdy wewnętrzny model pomiaru ryzyka stosowany do celów niniejszego rozdziału był adekwatnie walidowany przez odpowiednio wykwalifikowane osoby niebiorące udziału w procedurze ich opracowywania w celu zapewnienia solidnych założeń tych modeli z koncepcyjnego punktu widzenia oraz odpowiedniego uwzględnienia w nich całego istotnego ryzyka.

2. Instytucje dokonują walidacji, o której mowa w ust. 1, w następujących okolicznościach:

   a) na początkowym etapie funkcjonowania każdego wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka oraz przy wprowadzaniu wszelkich istotnych zmian do tego modelu;

   b) okresowo oraz w przypadku wystąpienia istotnych zmian strukturalnych na rynku lub zmian w składzie portfela, które mogą sprawić, że wewnętrzny model pomiaru ryzyka przestanie być odpowiedni.

3. Walidacja wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka instytucji nie ogranicza się wyłącznie do wymogów dotyczących weryfikacji historycznej i wymogów dotyczących przypisania zysków i strat, ale obejmuje także przynajmniej następujące działania:

   a) testy służące sprawdzeniu, czy założenia przyjęte w ramach modelu wewnętrznego są odpowiednie i czy nie nastąpiło niedoszacowanie lub zawyżenie ryzyka;

   b) własne testy walidacyjne modelu wewnętrznego, w tym weryfikacje historyczne w uzupełnieniu regulacyjnych programów weryfikacji historycznej, dotyczące ryzyka i struktur ich portfeli;

   c) zastosowanie hipotetycznych portfeli w celu zapewnienia, aby wewnętrzny model pomiaru ryzyka był w stanie uwzględniać szczególne właściwości strukturalne, które mogą wystąpić, np. istotne ryzyko bazowe i istotne ryzyko koncentracji lub ryzyko związane z wykorzystaniem wskaźników zastępczych.

Artykuł 325bk

Obliczenia miary ryzyka scenariusza warunków skrajnych

1. »Miara ryzyka scenariusza warunków skrajnych dotyczącego danego niemożliwego do modelowania czynnika ryzyka« oznacza stratę poniesioną we wszystkich pozycjach portfela handlowego lub pozycjach portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów w przypadku portfela, który obejmuje dany niemożliwy do modelowania czynnik ryzyka, gdy ekstremalny scenariusz przyszłych wstrząsów ma zastosowanie do tego czynnika ryzyka.

2. Instytucje opracowują odpowiednie ekstremalne scenariusze przyszłych wstrząsów dla wszystkich niemożliwych do modelowania czynników ryzyka, w sposób zadowalający właściwe organy.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

   a) sposobu opracowywania przez instytucje ekstremalnych scenariuszy przyszłych wstrząsów, które to scenariusze mają zastosowanie do niemożliwych do modelowania czynników ryzyka, oraz sposobu stosowania przez instytucje tych ekstremalnych scenariuszy przyszłych wstrząsów do tych czynników ryzyka;

   b) regulacyjnego ekstremalnego scenariusza przyszłych wstrząsów dla każdej szerokiej podkategorii czynników ryzyka wymienionej w tabeli 2 w art. 325bd, z którego to scenariusza instytucje mogą korzystać, gdy nie są w stanie opracować ekstremalnego scenariusza przyszłych wstrząsów zgodnie z lit. a) niniejszego akapitu, lub którego stosowania mogą wymagać od danej instytucji właściwe organy, gdy nie uznają za satysfakcjonujący ekstremalnego scenariusza przyszłych wstrząsów opracowanego przez tę instytucję;

c) okoliczności, w których instytucje mogą obliczać pomiar ryzyka scenariusza warunków skrajnych dla więcej niż jednego niemożliwego do modelowania czynnika ryzyka;

d) sposobu agregowania przez instytucje pomiarów ryzyka scenariusza warunków skrajnych dla wszystkich niemożliwych do modelowania czynników ryzyka zawartych w ich pozycjach portfela handlowego oraz pozycjach portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów.

Przy opracowywaniu tych projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNB bierze pod uwagę wymóg, zgodnie z którym poziom wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego związanego z niemożliwym do modelowania czynnikiem ryzyka, jak określono w niniejszym artykule, musi być tak wysoki jak poziom wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, który zostałby obliczony zgodnie z niniejszym rozdziałem, gdyby modelowanie tego czynnika ryzyka było możliwe.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [piętnaście miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Sekcja 3

Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

Artykuł 325bl

Zakres stosowania wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Wszystkie pozycje instytucji przypisane jednostkom odpowiadającym za handel, dla których instytucja otrzymała zezwolenie, o którym mowa w art. 325az ust. 2, podlegają wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania, jeżeli pozycje te zawierają co najmniej jeden czynnik ryzyka przyporządkowany do szerokich kategorii czynników ryzyka »akcje« lub »spread kredytowy« zgodnie z art. 325bd ust. 1. Ten wymóg w zakresie funduszy własnych, który ma charakter dodatkowy w stosunku do ryzyka objętego wymogami w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 325ba ust. 1, oblicza się z zastosowaniem wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania używanego przez instytucję. Model ten spełnia wymogi określone w niniejszej sekcji.

2. Dla każdej z pozycji, o których mowa w ust. 1, instytucja określa jednego emitenta rynkowych instrumentów dłużnych lub kapitałowych związanych z co najmniej jednym czynnikiem ryzyka.

Artykuł 325bm

Zezwolenie na stosowanie wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Właściwe organy udzielają danej instytucji zezwolenia na stosowanie wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 325ba ust. 2, dla wszystkich pozycji portfela handlowego określonych w art. 325bl, które są przypisane jednostce odpowiadającej za handel, w odniesieniu do której wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania spełnia wymogi określone w art. 325bi, 325bj, 325bn, 325bo i 325bp.

3. Jeżeli jednostka instytucji odpowiadająca za handel, której przypisano co najmniej jedną z pozycji portfela handlowego, o których mowa w art. 325bl, nie spełnia wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego wszystkich pozycji w danej jednostce odpowiadającej za handel oblicza się zgodnie z metodą określoną w rozdziale 1a.

Artykuł 325bn

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania z zastosowaniem wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania przy zastosowaniu wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do portfela wszystkich pozycji portfela handlowego, o których mowa w art. 325bl, w następujący sposób:

   a) wymogi w zakresie funduszy własnych są równe wartości zagrożonej będącej miarą potencjalnych strat wartości rynkowej portfela spowodowanych niewykonaniem zobowiązania przez emitentów w odniesieniu do tych pozycji, do której to wartości stosuje się wynoszący 99,9 % przedział ufności w horyzoncie czasowym wynoszącym jeden rok;

b) potencjalna strata, o której mowa w lit. a), oznacza bezpośrednią lub pośrednią stratę wartości rynkowej pozycji spowodowaną niewykonaniem zobowiązania przez emitentów, która ma charakter dodatkowy w stosunku do wszelkich strat uwzględnionych już w bieżącej wycenie pozycji; niewykonanie zobowiązania przez emitentów pozycji kapitałowych odzwierciedlone jest ustaleniem cen akcji danych emitentów na poziomie zero;

c) instytucje określają korelacje w zakresie niewykonania zobowiązania między różnymi emitentami na podstawie metody opartej na solidnych założeniach, wykorzystując obiektywne dane historyczne dotyczące rynkowych spreadów kredytowych lub cen akcji, obejmujące okres co najmniej 10 lat, w tym okres występowania warunków skrajnych określony przez instytucję zgodnie z art. 325bc ust. 2; obliczenie korelacji w zakresie niewykonania zobowiązania między różnymi emitentami kalibruje się z horyzontem czasowym wynoszącym jeden rok;

d) wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania opiera się na stosowaniu założenia dotyczącego stałej pozycji, obejmującego jeden rok.

2. Instytucje co najmniej raz w tygodniu obliczają wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania z zastosowaniem wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania, o którym mowa w ust. 1.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) i c), do celów obliczenia ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do niektórych lub wszystkich pozycji kapitałowych, instytucja może, w stosownych przypadkach, zastąpić jednoroczny horyzont czasowy horyzontem czasowym wynoszącym 60 dni. W takim przypadku obliczenie korelacji w zakresie niewykonania zobowiązania między cenami akcji a wartościami prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania musi być spójne z horyzontem czasowym wynoszącym 60 dni, a obliczenie korelacji w zakresie niewykonania zobowiązania między cenami akcji a cenami obligacji – z horyzontem czasowym wynoszącym jeden rok.

Artykuł 325bo

Uznawanie instrumentów zabezpieczających w wewnętrznym modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Instytucje mogą włączyć instrumenty zabezpieczające do swoich wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania i mogą kompensować pozycje, w przypadku gdy pozycje długie i pozycje krótkie odnoszą się do tego samego instrumentu finansowego.

2. W swoich wewnętrznych modelach pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania instytucje mogą uznawać skutki zabezpieczania lub dywersyfikacji związane z pozycjami długimi i krótkimi obejmującymi różne instrumenty lub różne papiery wartościowe tego samego dłużnika oraz z pozycjami długimi i krótkimi dotyczącymi różnych emitentów wyłącznie poprzez wyraźne modelowanie pozycji długich i krótkich brutto dotyczących poszczególnych instrumentów, w tym poprzez modelowanie ryzyka bazowego różnych emitentów.

3. W swoich wewnętrznych modelach pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania instytucje uwzględniają istotne ryzyko między instrumentem zabezpieczającym a instrumentem podlegającym zabezpieczeniu, które mogłyby wystąpić w okresie pomiędzy terminem zapadalności instrumentu zabezpieczającego a jednorocznym horyzontem czasowym, oraz możliwość wystąpienia znaczącego ryzyka bazowego w strategiach hedgingowych, które wynikają z różnic w rodzajach produktów, stopniu uprzywilejowania w strukturze kapitałowej, ratingach wewnętrznych lub zewnętrznych, terminach zapadalności, datach emisji oraz z innych różnic. Instytucje uznają instrument zabezpieczający tylko w takim zakresie, w jakim może być on utrzymany, nawet jeżeli dłużnik stoi przed zdarzeniem kredytowym lub innym zdarzeniem.

Artykuł 325bp

Wymogi szczególne dotyczące wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 325bm ust. 1, zapewnia możliwość modelowania niewykonania zobowiązania przez indywidualnych emitentów oraz równoczesnego niewykonania zobowiązania przez wielu emitentów, a także uwzględnia wpływ tych przypadków niewykonania zobowiązania na wartości rynkowe pozycji wchodzących w zakres stosowania tego modelu. W tym celu niewykonanie zobowiązania przez każdego indywidualnego emitenta modeluje się przy wykorzystaniu dwóch rodzajów czynników ryzyka systematycznego.

2. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania odzwierciedla cykl koniunkturalny, w tym zależność między stopami odzysku a czynnikami ryzyka systematycznego, o których mowa w ust. 1.

3. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania odzwierciedla nieliniowe skutki opcji i innych pozycji, które cechuje znaczna nieliniowość w odniesieniu do zmian cen. Instytucje należycie uwzględniają również wysokość ryzyka modelu nieodłącznie związanego z wyceną i szacowaniem ryzyka zmiany cen dotyczącego tych produktów.

4. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania opiera się na obiektywnych i aktualnych danych.

5. Aby przeprowadzić symulację niewykonania zobowiązania przez emitentów w ramach wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania, instytucja dokonuje szacunków wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, które spełniają poniższe wymogi:

   a) dolny pułap wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania wynosi 0,03 %;

   b) wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania opierają się na jednorocznym horyzoncie czasowym, o ile w niniejszej sekcji nie określono inaczej;

   c) wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania mierzy się przy wykorzystaniu – wyłącznie lub w połączeniu z bieżącymi cenami rynkowymi – danych zaobserwowanych podczas co najmniej pięcioletniego przeszłego okresu dotyczących rzeczywistych przeszłych przypadków niewykonania zobowiązania i skrajnych spadków cen rynkowych równoważnych niewykonaniu zobowiązania; nie ustala się wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania wyłącznie na podstawie bieżących cen rynkowych;

d) instytucja, która otrzymała zezwolenie na oszacowanie wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1, stosuje metodę określoną tamże, aby obliczyć wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania;

e) instytucja, która nie otrzymała zezwolenia na oszacowanie wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1, opracowuje wewnętrzną metodę lub wykorzystuje źródła zewnętrzne, aby oszacować wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania; w obu przypadkach szacunki wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania muszą spełniać wymogi określone w niniejszym artykule.

6. Aby przeprowadzić symulację niewykonania zobowiązania przez emitentów w ramach wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania, instytucja dokonuje szacunków straty z tytułu niewykonania zobowiązania, które spełniają poniższe wymogi:

a) dolny pułap szacunków straty z tytułu niewykonania zobowiązania wynosi 0 %;

b) szacunki straty z tytułu niewykonania zobowiązania odzwierciedlają stopień uprzywilejowania każdej pozycji;

c) instytucja, która otrzymała zezwolenie na oszacowanie straty z tytułu niewykonania zobowiązania zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1, stosuje metodę określoną tamże, aby obliczyć szacowane straty z tytułu niewykonania zobowiązania;

d) instytucja, która nie otrzymała zezwolenia na oszacowanie straty z tytułu niewykonania zobowiązania zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1, opracowuje wewnętrzną metodę lub wykorzystuje źródła zewnętrzne, aby oszacować straty z tytułu niewykonania zobowiązania; w obu przypadkach szacunki straty z tytułu niewykonania zobowiązania muszą spełniać wymogi określone w niniejszym artykule.

7. W ramach niezależnego przeglądu i walidacji swoich modeli wewnętrznych stosowanych do celów niniejszego rozdziału, w tym do celów systemu pomiaru ryzyka, instytucje przeprowadzają następujące czynności:

a) sprawdzają, czy ich metoda modelowania korelacji i zmian cen są odpowiednie dla portfeli tych instytucji, w tym sprawdzają wybór i wagi czynników ryzyka systematycznego w modelu;

b) przeprowadzają różnorodne testy warunków skrajnych, w tym analizy wrażliwości i analizy scenariuszowe, aby ocenić zasadność wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania w kategoriach jakościowych i ilościowych, szczególnie w odniesieniu do sposobu traktowania koncentracji; oraz

c) stosują odpowiednią walidację ilościową, w tym odpowiednie wewnętrzne wartości referencyjne na potrzeby modelowania.

Testy, o których mowa w lit. b), nie ograniczają się do zakresu zdarzeń, które miały miejsce w przeszłości.

8. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania odpowiednio odzwierciedla koncentracje emitentów oraz takie koncentracje, które mogą powstawać w warunkach skrajnych w obrębie jednej klasy produktów lub większej liczby takich klas.

9. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania jest zgodny z wewnętrznymi metodami zarządzania ryzykiem stosowanymi przez instytucję do celów identyfikowania i pomiaru ryzyka transakcyjnego oraz zarządzania nim.

10. Instytucje posiadają jasno określone zasady i procedury określania założeń dotyczących korelacji w zakresie niewykonania zobowiązania między różnymi emitentami zgodnie z art. 325bn ust. 1 lit. c) oraz preferowanego wyboru metod szacowania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania zgodnie z ust. 5 lit. e) niniejszego artykułu oraz strat z tytułu niewykonania zobowiązania zgodnie z ust. 6 lit. d) niniejszego artykułu.

11. Instytucje dokumentują swoje modele wewnętrzne, tak aby ich założenia dotyczące korelacji i inne założenia na potrzeby modelowania były przejrzyste dla właściwych organów.

12. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wymogów, które wewnętrzna metoda lub źródła zewnętrzne instytucji mają spełniać do celów szacowania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania i straty z tytułu niewykonania zobowiązania zgodnie z ust. 5 lit. e) i ust. 6 lit. d).

    EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [15 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

91) w art. 384 ust. 1 definicja EAD_i^{total} otrzymuje brzmienie:

„EAD_i^{total} = całkowita wartość ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta »*i*« (zsumowana dla jej pakietów kompensowania) uwzględniająca skutek zabezpieczenia zgodnie z metodami określonymi w tytule II rozdział 6 sekcje 3–6 mającymi zastosowanie do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego tego kontrahenta.”;

92) art. 385 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 385*
Alternatywa dla stosowania metod CVA do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych

Jako rozwiązanie alternatywne względem art. 384, w odniesieniu do instrumentów, o których mowa w art. 382, oraz pod warunkiem otrzymania wcześniejszej zgody właściwego organu, instytucje stosujące metodę wyceny pierwotnej ekspozycji zgodnie z art. 282 mogą stosować mnożnik równy 10 do kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta wynikającego z tych ekspozycji, zamiast obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA.”;

93) art. 390 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 390*
Obliczanie wartości ekspozycji

1. Wartość ekspozycji całkowitej wobec grupy powiązanych klientów oblicza się poprzez zsumowanie ekspozycji wobec pojedynczych klientów należących do tej grupy.

2. Łączną wartość ekspozycji wobec pojedynczych klientów oblicza się poprzez zsumowanie ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego oraz ekspozycji zaliczonych do portfela bankowego.

3. W przypadku ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego instytucje mogą:

   a) kompensować swoje pozycje długie i pozycje krótkie w tych samych instrumentach finansowych emitowanych przez danego klienta, przy czym wartość pozycji netto w każdym z poszczególnych instrumentów oblicza się według metod określonych w części trzeciej tytuł IV rozdział 2;

   b) kompensować swoje pozycje długie i pozycje krótkie w różnych instrumentach finansowych emitowanych przez danego klienta, ale wyłącznie wówczas, gdy instrument finansowy będący instrumentem bazowym pozycji krótkiej ma niższy stopień uprzywilejowania niż instrument finansowy będący instrumentem bazowym pozycji długiej lub gdy te instrumenty bazowe mają taki sam stopień uprzywilejowania.

   Do celów lit. a) i b) instrumenty finansowe można przyporządkować do koszyków w zależności od różnych stopni uprzywilejowania, aby określić względny stopień uprzywilejowania pozycji.

4. Instytucje obliczają wartości ekspozycji kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II, i kontraktów na kredytowe instrumenty pochodne zawartych bezpośrednio z klientem, stosownie do przypadku zgodnie z jedną z metod określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 3, 4 i 5. Ekspozycje z tytułu transakcji, o których mowa w art. 378, 379 i 380 oblicza się w sposób określony w tych artykułach.

   Przy obliczaniu wartości ekspozycji dotyczącej kontraktów, o których mowa w akapicie pierwszym, w przypadku gdy kontrakty te są przyporządkowane do portfela handlowego, instytucje przestrzegają również zasad określonych w art. 299.

   Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucje posiadające zezwolenie na stosowanie metod, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 4 sekcja 4 oraz w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 6, mogą stosować te metody do obliczania wartości ekspozycji dla transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych.

5. Instytucje dodają do ekspozycji całkowitej wobec klienta ekspozycje wynikające z kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II i kontraktów na kredytowe instrumenty pochodne, w przypadku gdy dany kontrakt nie został zawarty bezpośrednio z tym klientem, lecz instrument dłużny lub kapitałowy będący instrumentem bazowym został wyemitowany przez tego klienta.

6. Ekspozycje nie obejmują żadnej z poniższych pozycji:

   a) w przypadku transakcji walutowych – ekspozycji powstałych w normalnym toku rozliczeń w terminie dwóch dni roboczych po dokonaniu płatności;

b) w przypadku transakcji kupna lub sprzedaży papierów wartościowych – ekspozycji powstałych w normalnym toku rozliczeń w terminie pięciu dni roboczych po dokonaniu płatności lub dostawie papierów wartościowych, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;

c) w przypadku świadczenia na rzecz klientów usług w zakresie transferu środków pieniężnych, w tym usług płatniczych, rozliczeniowych i rozrachunkowych w dowolnej walucie, usług w zakresie bankowości korespondencyjnej lub usług w zakresie rozliczeń, rozrachunków i przechowywania instrumentów finansowych – opóźnionych wpływów środków finansowych i innych ekspozycji wynikających z działalności klienta, które trwają nie dłużej niż przez następny dzień roboczy;

d) w przypadku świadczenia usług w zakresie transferu środków pieniężnych, w tym usług płatniczych, rozliczeniowych i rozrachunkowych w dowolnej walucie oraz usług w zakresie bankowości korespondencyjnej – śróddziennych ekspozycji wobec instytucji świadczących te usługi;

e) ekspozycji odliczanych od pozycji kapitału podstawowego Tier I lub pozycji dodatkowych w Tier I zgodnie z art. 36 i 56 lub wszelkich innych odliczeń od tych pozycji, które zmniejszają współczynnik wypłacalności.

7. Aby ustalić ogólną ekspozycję wobec danego klienta lub grupy powiązanych klientów w odniesieniu do klientów, wobec których instytucja ma ekspozycje z tytułu transakcji, o których mowa w art. 112 lit. m) oraz o), lub z tytułu innych transakcji, jeżeli istnieje ekspozycja z tytułu aktywów bazowych, instytucja ocenia swoje ekspozycje bazowe, uwzględniając ekonomiczny charakter struktury transakcji i ryzyka nieodłącznie związane ze strukturą samej transakcji, tak aby stwierdzić, czy stanowi to dodatkową ekspozycję.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) warunków i metod, jakie należy zastosować, aby ustalić ogólną ekspozycję wobec klienta lub grupy powiązanych klientów w odniesieniu do rodzajów ekspozycji, o których mowa w ust. 7;

b) warunków, w których struktura transakcji, o których mowa w ust. 7, nie stanowi dodatkowej ekspozycji.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

9. Do celów ust. 5 EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia sposobu ustalania ekspozycji wynikających z kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II i kontraktów na kredytowe instrumenty pochodne, w przypadku gdy dany kontrakt nie został zawarty bezpośrednio z klientem, lecz instrument dłużny lub kapitałowy będący instrumentem bazowym został wyemitowany przez tego klienta, w celu włączenia takich kontraktów do ekspozycji wobec klienta.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [9 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

94) w art. 391 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego Komisja może przyjąć, w drodze aktów wykonawczych i z zastrzeżeniem procedury sprawdzającej, o której mowa w art. 464 ust. 2, decyzje dotyczące tego, czy dane państwo trzecie stosuje ostrożnościowe wymogi nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne z wymogami stosowanymi w Unii.”;

95) art. 392 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 392*
Definicja dużej ekspozycji

Ekspozycję instytucji wobec klienta lub grupy powiązanych klientów uznaje się za dużą ekspozycję, jeżeli jej wartość jest równa lub wyższa niż 10 % wartości kapitału Tier I tej instytucji.”;

96) art. 394 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 394*
Wymogi dotyczące sprawozdawczości

1. Instytucje przekazują swoim właściwym organom poniższe informacje dotyczące każdej dużej ekspozycji, którą utrzymują, w tym dużych ekspozycji wyłączonych z zakresu stosowania art. 395 ust. 1:

   a) dane identyfikacyjne klienta lub grupy powiązanych klientów, wobec których instytucja ma dużą ekspozycję;

   b) wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutku ograniczenia ryzyka kredytowego, w stosownych przypadkach;

   c) rodzaj ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej, jeżeli jest ona stosowana;

   d) wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego obliczonego do celów art. 395 ust. 1, w stosownych przypadkach.

   Instytucje, które podlegają części trzeciej tytuł II rozdział 3, zgłaszają właściwym organom swoich 20 największych ekspozycji na zasadzie skonsolidowanej, z pominięciem ekspozycji wyłączonych z zakresu stosowania art. 395 ust. 1.

Instytucje zgłaszają również – na zasadzie skonsolidowanej – właściwym organom ekspozycje o wartości równej lub większej niż 300 mln EUR, ale mniejszej niż 10 % wartości kapitału Tier I danej instytucji.

2. Oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje przekazują właściwym organom następujące informacje dotyczące ich 10 największych ekspozycji wobec instytucji na zasadzie skonsolidowanej, a także swoich 10 największych ekspozycji na zasadzie skonsolidowanej wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego, które prowadzą działalność bankową poza uregulowanymi ramami, w tym dużych ekspozycji wyłączonych z zakresu stosowania art. 395 ust. 1:

   a) dane identyfikacyjne klienta lub grupy powiązanych klientów, wobec których instytucja ma dużą ekspozycję;

   b) wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutku ograniczenia ryzyka kredytowego, w stosownych przypadkach;

   c) rodzaj ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej, jeżeli jest ona stosowana;

   d) wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego obliczonego do celów art. 395 ust. 1, w stosownych przypadkach.

3. Instytucje przekazują swoim właściwym organom informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, co najmniej raz na pół roku.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów identyfikacji podmiotów z równoległego systemu bankowego, o których mowa w ust. 2.

Przy opracowywaniu wspomnianych projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNB bierze pod uwagę rozwój sytuacji międzynarodowej i standardy uzgodnione na szczeblu międzynarodowym w zakresie równoległego systemu bankowego oraz rozważa, czy:

a) relacja z pojedynczym podmiotem lub grupą podmiotów może wiązać się z ryzykiem dla wypłacalności lub poziomu płynności instytucji;

b) podmioty podlegające wymogom dotyczącym wypłacalności lub płynności podobnym do tych, które nałożono w niniejszym rozporządzeniu i dyrektywie 2013/36/UE, należy całkowicie lub częściowo wyłączyć z obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w ust. 2, w odniesieniu do podmiotów z równoległego systemu bankowego.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [rok po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

97) w art. 395 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja nie przyjmuje na siebie ekspozycji wobec klienta lub grupy powiązanych klientów, której wartość po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403 przekracza 25 % wartości jej kapitału Tier I. Jeżeli taki klient jest instytucją lub jeżeli do grupy powiązanych klientów należy co najmniej jedna instytucja, wartość ta nie może przekroczyć 25 % wartości kapitału Tier I instytucji lub kwoty 150 mln EUR, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa, pod warunkiem że suma wartości ekspozycji wobec wszystkich powiązanych klientów niebędących instytucjami, po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403, nie przekracza 25 % wartości kapitału Tier I instytucji.

Jeżeli kwota 150 mln EUR jest wyższa niż 25 % wartości kapitału Tier I instytucji, wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403 niniejszego rozporządzenia nie może przekroczyć limitu, który jest racjonalny w świetle wysokości kapitału Tier I tej instytucji. Instytucja określa ten limit zgodnie z politykami i procedurami, o których mowa w art. 81 dyrektywy 2013/36/UE, w celu uwzględnienia i kontroli ryzyka koncentracji. Limit ten nie może przekroczyć 100 % wartości kapitału Tier I instytucji.

Właściwe organy mogą ustalić limit niższy niż 150 mln EUR, w którym to przypadku informują o tym EUNB i Komisję.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucja określona jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym, nie przyjmuje na siebie ekspozycji wobec innej instytucji określonej jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE, której wartość po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403 przekracza 15 % wartości jej kapitału Tier I. Instytucja określona jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym osiąga zgodność z tym limitem nie później niż 12 miesięcy od daty określenia jej jako globalnej instytucji o znaczeniu systemowym. Jeżeli instytucja określona jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym posiada ekspozycję wobec innej instytucji lub grupy, która zostaje określona jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE, osiąga ona zgodność z tym limitem nie później niż 12 miesięcy od daty określenia tej innej instytucji lub grupy jako globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub globalnej instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Limity określone w niniejszym artykule można przekraczać w przypadku ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego instytucji, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) wartość ekspozycji zaliczonej do portfela bankowego wobec danego klienta lub danej grupy powiązanych klientów nie przekracza limitu określonego w ust. 1, przy czym limit ten oblicza się w odniesieniu do wartości kapitału Tier I, w związku z czym nadwyżka jest w całości zaliczona do portfela handlowego;

b) instytucja spełnia dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący części ekspozycji przekraczającej limit określony w ust. 1 niniejszego artykułu, który oblicza się zgodnie z art. 397 i 398;

c) jeżeli upłynął okres maksymalnie 10 dni od dnia wystąpienia nadwyżki, o której mowa w lit. b), wartość ekspozycji zaliczonej do portfela handlowego wobec danego klienta lub danej grupy powiązanych klientów nie przekracza 500 % wartości kapitału Tier I instytucji;

d) suma wartości wszystkich nadwyżek, które utrzymują się dłużej niż 10 dni, nie przekracza 600 % wartości kapitału Tier I instytucji.

Za każdym razem, gdy limit zostaje przekroczony, instytucja niezwłocznie zgłasza właściwym organom wysokość nadwyżki i nazwę danego klienta oraz, w stosownych przypadkach, nazwę grupy powiązanych klientów.”;

98) w art. 396 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli kwota 150 mln EUR, o której mowa w art. 395 ust. 1, ma zastosowanie, właściwe organy mogą zezwolić na przekroczenie limitu 100 % ustalonego w odniesieniu do kapitału Tier I instytucji, w indywidualnych przypadkach.”;

(ii) dodaje się następujący akapit:

„Jeżeli w wyjątkowych przypadkach, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim niniejszego ustępu, właściwy organ zezwoli instytucji na przekroczenie limitu określonego w art. 395 ust. 1 na okres dłuższy niż 3 miesiące, instytucja przedstawia plan szybkiego powrotu do stanu zgodności z tym limitem w sposób zadowalający właściwy organ i realizuje ten plan w terminie uzgodnionym z właściwym organem. Właściwy organ monitoruje realizację planu i w stosownych przypadkach wymaga szybszego powrotu do stanu zgodności.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„3. Do celów ust. 1 EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia sposobu, w jaki właściwe organy mogą określać:

a) wyjątkowe przypadki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) termin uznawany za odpowiedni na powrót do stanu zgodności;

c) środki, jakie powinny zostać podjęte w celu zapewnienia szybkiego powrotu instytucji do stanu zgodności.”;

99) w art. 397 tabela 1 kolumna 1 wyrazy „uznanym kapitale” zastępuje się wyrazami „kapitale Tier I”;

100) w art. 399 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja stosuje technikę ograniczania ryzyka kredytowego przy obliczaniu ekspozycji, jeżeli użyła tej techniki do obliczenia wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka kredytowego zgodnie z częścią trzecią tytuł II, o ile dana technika ograniczania ryzyka kredytowego spełnia warunki określone w niniejszym artykule.

Do celów art. 400–403 termin »gwarancja« obejmuje kredytowe instrumenty pochodne uznane zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4, inne niż obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Technik ograniczania ryzyka kredytowego, które są dostępne wyłącznie dla instytucji stosujących jedną z metod IRB, nie stosuje się do celów zmniejszania wartości ekspozycji na potrzeby dużych ekspozycji, z wyjątkiem ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością zgodnie z art. 402.”;

101) w art. 400 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. j) otrzymuje brzmienie:

„j) ekspozycje uczestników rozliczających z tytułu transakcji wobec kwalifikujących się kontrahentów centralnych i wkłady do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania wnoszone na rzecz kwalifikujących się kontrahentów centralnych;”;

(ii) dodaje się następujące litery:

„l) ekspozycje klientów z tytułu transakcji, o których mowa w art. 305 ust. 2 lub 3;

m) posiadane przez podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub ich jednostki zależne niebędące same podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instrumenty funduszy własnych i zobowiązania kwalifikowalne, o których mowa w art. 45f ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE, wyemitowane przez dowolny z poniższych podmiotów:

(i) w odniesieniu do podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – inne podmioty należące do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

(ii) *w* odniesieniu do jednostek zależnych podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niebędących same podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – odnośne jednostki zależne danej jednostki zależnej należące do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

n) ekspozycje wynikające z zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, które spełnia wszystkie warunki określone w art. 132c ust. 3.";

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) ekspozycje przyjmowane przez daną instytucję – w tym poprzez udziały kapitałowe lub innego rodzaju udziały – wobec jej jednostki dominującej, wobec innych jednostek zależnych tej jednostki dominującej lub wobec własnych jednostek zależnych, oraz znaczne pakiety akcji, w zakresie, w jakim te jednostki są objęte nadzorem na zasadzie skonsolidowanej, któremu podlega sama instytucja, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, dyrektywą 2002/87/WE lub z równoważnymi standardami obowiązującymi w państwie trzecim; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z zakresu stosowania art. 395 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, traktuje się jako ekspozycje wobec osoby trzeciej;";

(ii) lit. k) otrzymuje brzmienie:

„k) ekspozycje w formie zabezpieczenia lub gwarancji kredytów mieszkaniowych, dostarczonych przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201 i który kwalifikuje się do stopnia jakości kredytowej odpowiadającego co najmniej niższemu z następujących stopni:

(i) stopień jakości kredytowej 2;

(ii) stopień jakości kredytowej odpowiadający ratingowi zobowiązań w walucie obcej rządu centralnego państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba główna odnośnego dostawcy ochrony;";

(iii) dodaje się następującą literę:

„l) ekspozycje w formie gwarancji dla oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych, dostarczonych przez agencję kredytów eksportowych kwalifikującą się do stopnia jakości kredytowej odpowiadającego co najmniej niższemu z następujących stopni:

(i) stopień jakości kredytowej 2;

(ii) stopień jakości kredytowej odpowiadający ratingowi zobowiązań w walucie obcej rządu centralnego państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba główna odnośnej agencji kredytów eksportowych.";

c) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy informują EUNB o tym, czy zamierzają stosować dowolne z wyłączeń przewidzianych w ust. 2, zgodnie z lit. a) i b) niniejszego ustępu, i przedstawiają EUNB powody uzasadniające zastosowanie tych wyłączeń.";

d) dodaje się następujący ustęp:

„4. Nie zezwala się na równoczesne stosowanie więcej niż jednego wyłączenia określonego w ust. 1 i 2 w odniesieniu do tej samej ekspozycji.";

102) art. 401 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 401*

Obliczanie skutku stosowania technik ograniczania ryzyka kredytowego

1. Aby obliczyć wartość ekspozycji do celów art. 395 ust. 1, instytucja może stosować w pełni skorygowaną wartość ekspozycji (E*) obliczoną zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4, z uwzględnieniem ograniczenia ryzyka kredytowego, korekt z tytułu zmienności oraz ewentualnych niedopasowań terminów zapadalności, o których mowa w tym rozdziale.

2. Z wyjątkiem instytucji stosujących uproszczoną metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, do celów ust. 1 instytucje stosują kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych bez względu na to, jaką metodę stosują do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego.

   Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 instytucje posiadające zezwolenie na stosowanie metod, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 4 sekcja 4 oraz w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 6, mogą stosować te metody do obliczania wartości ekspozycji transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych.

3. Obliczając wartość ekspozycji do celów art. 395 ust. 1, instytucje przeprowadzają okresowe testy warunków skrajnych w odniesieniu do koncentracji ich ryzyka kredytowego, w tym w odniesieniu do możliwej do uzyskania wartości wszelkich ustanowionych zabezpieczeń.

Okresowe testy warunków skrajnych, o których mowa w akapicie pierwszym, uwzględniają ryzyko związane z potencjalnymi zmianami warunków rynkowych, które mogłyby niekorzystnie wpłynąć na adekwatność funduszy własnych instytucji, oraz ryzyko związane z realizacją zabezpieczenia w sytuacjach skrajnych.

Przeprowadzane testy warunków skrajnych są adekwatne i odpowiednie z punktu widzenia oceny tego ryzyka.

W swoich strategiach przeciwdziałania ryzyku koncentracji instytucje uwzględniają:

a) zasady i procedury przeciwdziałania ryzyku związanemu z niedopasowaniami terminów zapadalności ekspozycji i terminów rozliczenia ochrony kredytowej tych ekspozycji;

b) zasady i procedury dotyczące ryzyka koncentracji wynikającego ze stosowania technik ograniczania ryzyka kredytowego, w szczególności wynikającego z dużych pośrednich ekspozycji kredytowych, na przykład ekspozycji wobec jedynego emitenta papierów wartościowych przyjętych jako zabezpieczenie.

4. Jeżeli instytucja zmniejsza ekspozycję wobec klienta stosującego kwalifikowalną technikę ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399 ust. 1, instytucja ta traktuje, w sposób określony w art. 403, część ekspozycji, o którą pomniejszyła ekspozycję wobec klienta, jako ekspozycję ponoszoną w stosunku do dostawcy ochrony, a nie do klienta.”;

103) w art. 402 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Aby obliczyć wartości ekspozycji do celów art. 395, instytucje mogą – z wyjątkiem przypadków, gdy jest to zakazane na mocy mających zastosowanie przepisów prawa krajowego – zmniejszyć wartość ekspozycji lub dowolnej części ekspozycji, która jest w pełni zabezpieczona nieruchomością mieszkalną zgodnie z art. 125 ust. 1, o zabezpieczoną kwotę odpowiadającą wartości rynkowej lub wartości bankowo-hipotecznej danej nieruchomości, lecz nie więcej niż o 50 % wartości rynkowej lub o 60 % wartości bankowo-hipotecznej w tych państwach członkowskich, które ustanowiły w przepisach ustawowych lub wykonawczych surowe kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) właściwe organy państw członkowskich nie ustaliły wagi ryzyka wyższej niż 35 % dla ekspozycji lub części ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością mieszkalną, zgodnie z art. 124 ust. 2;

b) ekspozycja lub część ekspozycji są w pełni zabezpieczone dowolnym z następujących elementów:

(i) co najmniej jedną hipoteką na nieruchomości mieszkalnej; lub

(ii) nieruchomością mieszkalną w transakcji leasingowej, na mocy której leasingodawca zachowuje pełne prawo własności do nieruchomości mieszkalnej, a leasingobiorca nie skorzystał jeszcze z prawa opcji zakupu;

c) spełnione są wymogi określone w art. 208 i art. 229 ust. 1.

2. Aby obliczyć wartości ekspozycji do celów art. 395, instytucja może – z wyjątkiem przypadków, gdy jest to zakazane na mocy mających zastosowanie przepisów prawa krajowego – zmniejszyć wartość ekspozycji lub dowolnej części ekspozycji, która jest w pełni zabezpieczona nieruchomością komercyjną zgodnie z art. 126 ust. 1, o zabezpieczoną kwotę odpowiadającą wartości rynkowej lub wartości bankowo-hipotecznej danej nieruchomości, lecz nie więcej niż o 50 % wartości rynkowej lub o 60 % wartości bankowo-hipotecznej w tych państwach członkowskich, które ustanowiły w przepisach ustawowych lub wykonawczych surowe kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) właściwe organy państw członkowskich nie ustaliły wagi ryzyka wyższej niż 50 % dla ekspozycji lub części ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością komercyjną, zgodnie z art. 124 ust. 2;

b) ekspozycja jest w pełni zabezpieczona dowolnym z następujących elementów:

(i) co najmniej jedną hipoteką na lokalach biurowych lub innych nieruchomościach komercyjnych; lub

(ii) co najmniej jednym lokalem biurowym lub innymi nieruchomościami komercyjnymi i ekspozycjami związanymi z transakcjami leasingu nieruchomości;

c) spełnione są wymogi określone w art. 126 ust. 2 lit. a) oraz w art. 208 i art. 229 ust. 1;

d) budowa danej nieruchomości komercyjnej została zakończona.”;

104) art. 403 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 403*
Metoda substytucyjna

„1. Jeżeli ekspozycja wobec klienta jest objęta gwarancją osoby trzeciej lub zabezpieczeniem wyemitowanym przez osobę trzecią, instytucja musi:

a) traktować część ekspozycji, która jest objęta gwarancją, jako ekspozycję wobec gwaranta, a nie klienta, pod warunkiem że niezabezpieczonej ekspozycji wobec gwaranta zostałaby przypisana taka sama waga ryzyka jak waga ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub niższa waga ryzyka;

b) traktować część ekspozycji, która jest zabezpieczona wartością rynkową uznanego zabezpieczenia, jako ekspozycję wobec osoby trzeciej, a nie wobec klienta, pod warunkiem że taka ekspozycja jest objęta zabezpieczeniem i że zabezpieczonej części ekspozycji zostałaby przypisana taka sama waga ryzyka jak waga ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub niższa waga ryzyka.

Instytucja nie stosuje metody, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), jeżeli zachodzi niedopasowanie pomiędzy terminem zapadalności ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony.

Do celów niniejszej części instytucja może stosować zarówno kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, jak i sposób traktowania określony w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego ustępu, wyłącznie wtedy, gdy do celów art. 92 dopuszcza się stosowanie zarówno kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, jak i uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych.

2. W przypadkach gdy instytucja stosuje ust. 1 lit. a), instytucja:

a) jeżeli gwarancja jest denominowana w walucie innej niż waluta, w której jest denominowana ekspozycja – oblicza kwotę ekspozycji uznanej za zabezpieczoną zgodnie z przepisami dotyczącymi ujmowania niedopasowań walutowych w odniesieniu do ochrony kredytowej nierzeczywistej zawartymi w części trzeciej;

b) traktuje wszelkie niedopasowania między terminem zapadalności ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony zgodnie z przepisami dotyczącymi ujmowania niedopasowań terminów zapadalności zawartymi w części trzeciej tytuł II rozdział 4;

c) może uznać częściowe zabezpieczenie zgodnie ze sposobem traktowania określonym w części trzeciej tytuł II rozdział 4.

3. Do celów ust. 1 lit. b) instytucja może zastąpić kwotę przewidzianą w lit. a) niniejszego ustępu kwotą przewidzianą w lit. b) niniejszego ustępu, o ile spełnione są warunki określone w lit. c), d) i e) niniejszego ustępu:

a) całkowita kwota ekspozycji instytucji wobec emitenta zabezpieczenia w związku z trójstronnymi umowami z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, w których zawarciu pośredniczył agent trójstronny;

b) pełna kwota limitów, które – zgodnie z instrukcjami danej instytucji – ma stosować agent trójstronny, o którym mowa w lit. a), względem papierów wartościowych wyemitowanych przez emitenta zabezpieczenia, o którym mowa w tej literze;

c) instytucja sprawdziła, że agent trójstronny dysponuje odpowiednimi zabezpieczeniami, by zapobiec przekroczeniu limitów, o których mowa w lit. b);

d) właściwy organ nie wyraził żadnych istotnych obaw w odniesieniu do danej instytucji;

e) suma kwoty limitu, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu, i wszelkich innych ekspozycji danej instytucji wobec emitenta zabezpieczenia nie przekracza limitu określonego w art. 395 ust. 1.

4. EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia warunków stosowania sposobu traktowania, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w tym warunków i częstotliwości ustalania, monitorowania i zmiany limitów, o których mowa w lit. b) tego ustępu.

EUNB wyda te wytyczne do dnia 31 grudnia 2019 r.”;

105) w części szóstej nagłówek tytułu I otrzymuje brzmienie:

„DEFINICJE I WYMOGI DOTYCZĄCE PŁYNNOŚCI”;

106) art. 411 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 411*
Definicje

Do celów niniejszej części stosuje się poniższe definicje:

(1) »klient finansowy« oznacza klienta, w tym klienta finansowego należącego do grupy przedsiębiorstw niefinansowych, którego głównym przedmiotem działalności jest co najmniej jedna z działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2013/36/UE lub który jest jednym z poniższych podmiotów:

a) instytucją kredytową;

b) firmą inwestycyjną;

c) jednostką specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji (SSPE);

d) przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania;

e) zamkniętym programem inwestycyjnym;

f) zakładem ubezpieczeń;

g) zakładem reasekuracji;

h) finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej;

i) instytucją finansową;

j) systemem programów emerytalnych, zdefiniowanym w art. 2 pkt 10) rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

(2) »depozyt detaliczny« oznacza zobowiązanie wobec osoby fizycznej lub wobec MŚP, gdy dane MŚP kwalifikowałoby się do kategorii ekspozycji detalicznej w ramach metody standardowej lub metody IRB dotyczących ryzyka kredytowego, lub zobowiązanie wobec przedsiębiorstwa kwalifikującego się do objęcia sposobem traktowania określonym w art. 153 ust. 4, oraz gdy łączna wartość depozytów złożonych przez to MŚP lub przedsiębiorstwo na poziomie grupy nie przekracza 1 mln EUR;

(3) »przedsiębiorstwo inwestowania indywidualnego« oznacza przedsiębiorstwo lub fundusz powierniczy, którego właścicielem lub właścicielem rzeczywistym jest osoba fizyczna albo grupa ściśle powiązanych osób fizycznych i które nie prowadzi żadnej innej działalności o charakterze komercyjnym, przemysłowym ani zawodowym i które zostało ustanowione w wyłącznym celu, jakim jest zarządzanie majątkiem właściciela lub właścicieli, miedzy innymi działalność pomocnicza, taka jak oddzielanie aktywów właścicieli od aktywów przedsiębiorstwa, ułatwianie przekazywania aktywów w rodzinie lub uniemożliwianie rozdziału aktywów po śmierci członka rodziny, pod warunkiem że tego rodzaju działalność pomocnicza jest powiązana z głównym celem polegającym na zarządzaniu majątkiem właścicieli;

(4) »broker depozytowy« oznacza osobę fizyczną lub przedsiębiorstwo, które za opłatą lokują w instytucjach kredytowych depozyty osób trzecich, w tym depozyty detaliczne i depozyty korporacyjne, z wyjątkiem depozytów od instytucji finansowych;

(5) »aktywa wolne od obciążeń« oznaczają aktywa, które nie podlegają żadnym prawnym, umownym, regulacyjnym ani innym ograniczeniom uniemożliwiającym instytucji likwidację, sprzedaż, przeniesienie lub cesję tych aktywów lub ogólnie zbycie tych aktywów w drodze zwykłej umowy sprzedaży lub umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu;

(6) »nieobowiązkowe nadzabezpieczenie« oznacza każdą kwotę aktywów, której instytucja nie musi przypisywać do emisji obligacji zabezpieczonych na mocy wymogów prawnych lub regulacyjnych, zobowiązań umownych lub z przyczyn dyscypliny rynkowej, w tym w szczególności wtedy, gdy kwota zapewnianych aktywów przekracza minimalny wymóg prawny, ustawowy lub regulacyjny dotyczący nadzabezpieczenia, który na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego ma zastosowanie do obligacji zabezpieczonych;

(7) »wymóg pokrycia aktywów« oznacza stosunek aktywów do zobowiązań określany zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego lub państwa trzeciego do celów wsparcia jakości kredytowej w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych;

(8) »kredyty na depozyt zabezpieczający« oznaczają kredyty zabezpieczone udzielane klientom w celu zajęcia lewarowanych pozycji handlowych;

(9) »kontrakty na instrumenty pochodne« oznaczają kontrakty na instrumenty pochodne wyszczególnione w załączniku II oraz kredytowe instrumenty pochodne;

(10) »warunki skrajne« oznaczają nagłe lub poważne pogorszenie wypłacalności lub poziomu płynności instytucji wynikające ze zmian warunków rynkowych lub czynników idiosynkratycznych, na skutek których występuje istotne ryzyko, że dana instytucja nie będzie w stanie uregulować swoich zobowiązań w terminie ich wymagalności w ciągu kolejnych 30 dni kalendarzowych;

(11) »aktywa poziomu 1« oznaczają aktywa charakteryzujące się wyjątkowo wysoką płynnością i jakością kredytową, o których mowa w art. 416 ust. 1 akapit drugi;

(12) »aktywa poziomu 2« oznaczają aktywa charakteryzujące się wysoką płynnością i jakością kredytową, o których mowa w art. 416 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia; aktywa poziomu 2 dzieli się dalej na aktywa poziomu 2A i 2B, jak określono w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

(13) »zabezpieczenie przed utratą płynności« oznacza kwotę aktywów poziomu 1 i 2 będących w posiadaniu instytucji zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

(14) »wypływy płynności netto« oznaczają kwotę otrzymaną po odliczeniu wpływów płynności instytucji od jej wypływów płynności;

(15) »waluta sprawozdawcza« oznacza walutę państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba główna danej instytucji;

(16) „faktoring” oznacza porozumienie umowne pomiędzy przedsiębiorstwem (faktorantem) a podmiotem finansowym (faktorem), zgodnie z którym faktorant ceduje lub sprzedaje swoje należności faktorowi, w zamian za co faktor świadczy na rzecz faktoranta co najmniej jedną z następujących usług w odniesieniu do scedowanych należności:

a) wniesienie zaliczki odsetka kwoty scedowanych należności zasadniczo krótkoterminowych, niegwarantowanych i bez automatycznego rolowania;

b) zarządzanie należnościami, windykacja należności i ochrona kredytowa, przy czym zasadniczo faktor zarządza księgą sprzedaży faktoranta i ściąga należności we własnym imieniu;

do celów tytułu IV faktoring traktuje się jako finansowanie handlu.”;

(17) »przyznany instrument kredytowy lub instrument wsparcia płynności« oznacza instrument kredytowy lub instrument wsparcia płynności, które są nieodwołalne lub warunkowo odwołalne.”;

107) w art. 412 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Instytucje nie liczą podwójnie wypływów płynności, wpływów płynności i aktywów płynnych.

O ile nie określono inaczej w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, w przypadku gdy dana pozycja może być wliczona do więcej niż jednej kategorii wypływów, wlicza się ją do kategorii wypływów, która generuje największe wypływy umowne dla danej pozycji.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„4a. Akt delegowany, o którym mowa w art. 460 ust. 1, ma zastosowanie do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 6 ust. 4.”;

108) art. 413 i 414 otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 413*
Wymóg dotyczący stabilnego finansowania

1. Instytucje zapewniają właściwe wykonywanie długoterminowych pozycji aktywów i pozycji pozabilansowych za pomocą różnorodnego zestawu instrumentów finansowania, które są stabilne zarówno w warunkach normalnych, jak i skrajnych.

2. Przepisy określone w tytule III mają zastosowanie wyłącznie do celów określenia obowiązków sprawozdawczych, o których mowa w art. 415, do czasu sprecyzowania i wprowadzenia w prawie Unii obowiązków sprawozdawczych, o których mowa w tym artykule, w odniesieniu do wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w tytule IV.

3. Przepisy określone w tytule IV mają zastosowanie do celów określenia wymogu dotyczącego stabilnego finansowania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz obowiązków sprawozdawczych, o których mowa w art. 415, dla instytucji.

4. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić krajowe przepisy w zakresie wymogów dotyczących stabilnego finansowania, zanim zaczną obowiązywać wiążące minimalne standardy w zakresie wymogów dotyczących stabilnego finansowania netto określone w ust. 1.

Artykuł 414

Przestrzeganie wymogów dotyczących płynności

Instytucja, która nie spełnia wymogów określonych w art. 412 lub w art. 413 ust. 1, również w warunkach skrajnych, lub spodziewa się, że nie spełni tych wymogów, niezwłocznie powiadamia o tym właściwe organy i bez zbędnej zwłoki przedstawia właściwym organom plan szybkiego przywrócenia zgodności z wymogami określonymi, stosownie do przypadku, w art. 412 lub art. 413 ust. 1. Do czasu przywrócenia zgodności instytucja codziennie, na koniec każdego dnia roboczego – chyba że właściwy organ zatwierdzi mniejszą częstotliwość sprawozdań i dłuższe terminy sprawozdawcze – zgłasza pozycje, o których mowa, stosownie do przypadku, w tytule III, w tytule IV, w akcie wykonawczym, o którym mowa w art. 415 ust. 3 lub 3a lub w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1. Właściwe organy udzielają takich zezwoleń wyłącznie na podstawie indywidualnej sytuacji danej instytucji, z uwzględnieniem skali i stopnia złożoności jej działalności. Właściwe organy monitorują realizację takich planów przywrócenia zgodności, a w stosownych przypadkach wymagają szybszego przywrócenia zgodności.”;

109) w art. 415 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Instytucje zgłaszają właściwym organom pozycje, o których mowa w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w ust. 3 lub 3a niniejszego artykułu, w tytule IV i w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, w walucie sprawozdawczej, niezależnie od rzeczywistej denominacji tych pozycji. Dopóki obowiązek sprawozdawczy i wzór sprawozdania w odniesieniu do wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w tytule IV nie zostaną sprecyzowane i wprowadzone w prawie Unii, instytucje zgłaszają właściwym organom pozycje, o których mowa w tytule III, w walucie sprawozdawczej, niezależnie od rzeczywistej denominacji tych pozycji.

Sprawozdania przedstawia się co najmniej raz w miesiącu w przypadku pozycji, o których mowa w akcie delegowanym określonym w art. 460 ust. 1, oraz co najmniej raz na kwartał w przypadku pozycji, o których mowa w tytułach III i IV.

2. Instytucja osobno zgłasza właściwym organom pozycje, o których mowa w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w ust. 3 lub 3a niniejszego artykułu, w tytule III, dopóki obowiązek sprawozdawczy i wzór sprawozdania w odniesieniu do wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w tytule IV nie zostaną sprecyzowane i wprowadzone w prawie Unii, w tytule IV i w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, stosownie do przypadku, zgodnie z poniższymi wymogami:

a) jeżeli pozycje są denominowane w walucie innej niż waluta sprawozdawcza, a instytucja posiada łączne zobowiązania denominowane w takiej walucie, których kwota wynosi co najmniej 5 % łącznych zobowiązań instytucji lub jednej podgrupy płynnościowej, z wyłączeniem funduszy własnych i pozycji pozabilansowych, zgłoszenia dokonuje się w walucie denominacji;

b) jeżeli pozycje są denominowane w walucie przyjmującego państwa członkowskiego, w którym znajduje się istotny oddział instytucji, o którym mowa w art. 51 dyrektywy 2013/36/UE, a to przyjmujące państwo członkowskie stosuje inną walutę niż waluta sprawozdawcza, zgłoszenia dokonuje się w walucie państwa członkowskiego, w którym znajduje się ten istotny oddział;

c) jeżeli pozycje są denominowane w walucie sprawozdawczej, a ogólna kwota zobowiązań w walutach innych niż waluta sprawozdawcza wynosi co najmniej 5 % łącznych zobowiązań instytucji lub jednej podgrupy płynnościowej, z wyłączeniem funduszy własnych i pozycji pozabilansowych, zgłoszenia dokonuje się w walucie sprawozdawczej.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia:

a) jednolitych wzorów i rozwiązań informatycznych oraz instrukcji dotyczących częstotliwości oraz dat przekazania i przepływów gotówkowych; wzory sprawozdań i częstotliwość ich przedstawiania są proporcjonalne do charakteru, skali i stopnia złożoności różnych rodzajów działalności instytucji oraz obejmują sprawozdania wymagane zgodnie z ust. 1 i 2;

b) wymaganych dodatkowych wskaźników monitorowania płynności, aby umożliwić właściwym organom uzyskanie całościowego obrazu profilu ryzyka płynności instytucji, proporcjonalnie do charakteru, skali i stopnia złożoności działalności instytucji.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych w odniesieniu do pozycji określonych w lit. a) do dnia 28 lipca 2013 r., a w odniesieniu do pozycji określonych w lit. b) – do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„3a. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia, jakie dodatkowe wskaźniki monitorowania płynności, o których mowa w ust. 3, mają zastosowanie do małych i niezłożonych instytucji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia ... [jeden rok po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

110) w art. 416 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zgodnie z ust. 1 instytucje zgłaszają jako aktywa płynne te aktywa, które spełniają poniższe warunki:

a) aktywa są wolne od obciążeń lub są dostępne w pulach zabezpieczeń do wykorzystania w celu zdobycia dodatkowego finansowania w ramach linii kredytowych przeznaczonych na konkretny cel lub, jeżeli pulę obsługuje bank centralny, linii kredytowych nieprzeznaczonych na konkretny cel, lecz jeszcze nie zasilonych, dostępnych dla tej instytucji;

b) aktywa nie są emitowane przez samą instytucję, jej instytucję dominującą lub instytucje zależne ani przez inną jednostkę zależną jej instytucji dominującej lub dominującej finansowej spółki holdingowej;

c) cena aktywów jest z reguły uzgadniana przez uczestników rynku i można ją łatwo śledzić na rynku, lub cenę aktywów można określić za pomocą wzoru, na podstawie którego łatwo dokonać obliczeń na podstawie danych dostępnych publicznie i który nie zależy od daleko idących założeń, co ma zazwyczaj miejsce w przypadku produktów strukturyzowanych lub egzotycznych;

d) aktywa są notowane na uznanej giełdzie lub są zbywalne w drodze umów zwykłej sprzedaży lub w drodze zwykłych umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu na rynkach odkupu;. kryteria te rozpatruje się oddzielnie dla każdego rynku.

Warunki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c) i d), nie mają zastosowania do aktywów, o których mowa w ust. 1 lit. a), e) i f).”;

b) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Jednostki uczestnictwa lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania można traktować jako aktywa płynne do bezwzględnej wysokości 500 mln EUR lub do równoważnej kwoty w walucie krajowej, w portfelu aktywów płynnych każdej instytucji, pod warunkiem że spełnione są wymogi określone w art. 132 ust. 3 i że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje wyłącznie w aktywa płynne, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie licząc instrumentów pochodnych mających na celu ograniczenie ryzyka stopy procentowej lub ryzyka kredytowego lub ryzyka walutowego.

Wykorzystywanie lub potencjalne wykorzystywanie przez przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania instrumentów pochodnych w celu zabezpieczenia ryzyka dopuszczalnych inwestycji nie stanowi przeszkody w ewentualnym uznawaniu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania za kwalifikowalne na potrzeby traktowania, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. W przypadku gdy wartość udziałów lub jednostek uczestnictwa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania nie jest regularnie wyceniana według wartości rynkowej przez osoby trzecie, o których mowa w art. 418 ust. 4 lit. a) i b), a właściwy organ nie stwierdzi, że instytucja opracowała niezawodne metody i procesy w zakresie tego rodzaju wyceny, o której mowa w art. 418 ust. 4, udziałów ani jednostek uczestnictwa w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania nie traktuje się jako aktywów płynnych.

6. Jeżeli dany składnik aktywów płynnych przestaje spełniać wymogi dotyczące aktywów płynnych określone w niniejszym artykule, instytucja może nadal go uznawać za składnik aktywów płynnych przez dodatkowy okres 30 dni. Jeżeli dany składnik aktywów płynnych w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania przestaje się kwalifikować do objęcia sposobem traktowania określonym w ust. 5, udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania mogą być jednak uznawane za składnik aktywów płynnych przez dodatkowy okres 30 dni, pod warunkiem że te aktywa nie stanowią więcej niż 10 % ogółu aktywów przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.”;

c) uchyla się ust. 7;

111) w art. 419 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli uzasadnione zapotrzebowanie na aktywa płynne w świetle wymogu określonego w art. 412 przekracza poziom dostępności tych aktywów płynnych w danej walucie, zastosowanie ma co najmniej jedno z następujących odstępstw:

a) na zasadzie odstępstwa od art. 417 lit. f) denominacja aktywów płynnych może być niezgodna z rozkładem wypływów płynności według walut po odliczeniu wpływów;

b) w przypadku walut państwa członkowskiego lub walut państw trzecich wymagane aktywa płynne można zastąpić liniami kredytowymi przyznanymi przez bank centralny tego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, które zgodnie z umową są nieodwołalnie przyznane na kolejne 30 dni i są uczciwie wycenione, niezależnie od obecnie wykorzystanej kwoty, pod warunkiem że właściwe organy tego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego postępują w taki sam sposób i pod warunkiem że to państwo członkowskie lub państwo trzecie ustanowiły porównywalne wymogi dotyczące sprawozdawczości;

c) jeżeli brakuje aktywów poziomu 1, instytucja może utrzymywać dodatkowe aktywa poziomu 2A, z zastrzeżeniem większych redukcji wartości, a wszelkie pułapy mające zastosowanie do tych aktywów zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, mogą zostać zmienione.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia odstępstw, o których mowa w ust. 2, w tym warunków ich stosowania.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [sześć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

112) w art. 422 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Usługi rozliczeniowe, powiernicze lub zarządzania płynnością lub inne porównywalne usługi, o których mowa w ust. 3 lit. a) i d), obejmują takie usługi jedynie w zakresie, w jakim są one świadczone w kontekście utrwalonej relacji, od której deponent jest w znacznym stopniu zależny. Usługi te nie mogą stanowić jedynie usług w zakresie bankowości korespondencyjnej lub usług brokerskich, a instytucje muszą posiadać dowody na to, że klient nie jest w stanie wycofać kwot należnych zgodnie z prawem przed upływem 30 dni bez zakłócenia swojej działalności operacyjnej.

Do czasu przyjęcia jednolitej definicji utrwalonej relacji operacyjnej, o której mowa w ust. 3 lit. c), instytucje same określają kryteria definiowania utrwalonej relacji operacyjnej, w przypadku której mają dowód, że klient nie jest w stanie wycofać kwot należnych zgodnie z prawem przed upływem 30 dni bez zakłócania swojej działalności operacyjnej, i przekazują takie kryteria właściwym organom. W przypadku braku jednolitej definicji właściwe organy mogą wydać ogólne wytyczne, które instytucje mają stosować do celów określania depozytów utrzymywanych przez deponenta w kontekście utrwalonej relacji operacyjnej.”;

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Właściwe organy mogą udzielić zezwolenia na stosowanie niższego współczynnika procentowego wypływu w odniesieniu do zobowiązań, o których mowa w ust. 7, w indywidualnych przypadkach, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) kontrahentem jest dowolny z następujących podmiotów:

(i) instytucja dominująca lub zależna danej instytucji lub inna instytucja zależna tej samej instytucji dominującej;

(ii) kontrahent jest powiązany z instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE;

(iii) instytucja objęta tym samym instytucjonalnym systemem ochrony spełniającym wymogi określone w art. 113 ust. 7; lub

(iv) instytucja centralna lub członek sieci zgodnie z art. 400 ust. 2 lit. d);

b) istnieją powody, by oczekiwać niższego wypływu w ciągu 30 najbliższych dni, nawet w przypadku scenariusza łączącego idiosynkratyczne warunki skrajne i warunki skrajne obejmujące cały rynek;

c) kontrahent stosuje odpowiedni symetryczny lub bardziej ostrożny wpływ na zasadzie odstępstwa od art. 425;

d) instytucja i kontrahent mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim.";

113) art. 423 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Instytucja powiadamia właściwe organy o wszystkich zawartych umowach, których warunki prowadzą do wypływów płynności lub skutkują dodatkowymi potrzebami w zakresie zabezpieczeń, w ciągu 30 dni od istotnego pogorszenia jakości kredytowej instytucji. Jeżeli właściwe organy uznają te umowy za istotne w kontekście potencjalnych wypływów płynności instytucji, wymagają, by instytucja dodała dodatkowy wypływ w przypadku tych umów, odpowiadający dodatkowym potrzebom w zakresie zabezpieczeń wynikającym z istotnego pogorszenia jakości kredytowej instytucji, takiego jak obniżenie jej zewnętrznej oceny kredytowej o trzy stopnie. Instytucja poddaje regularnemu przeglądowi zakres takiego istotnego pogorszenia w świetle tego, co jest właściwe na mocy zawartych umów, i informuje właściwe organy o wynikach przeglądu.

3. Instytucja dodaje dodatkowy wypływ odpowiadający potrzebom w zakresie zabezpieczeń, które wynikałyby z wpływu scenariusza niekorzystnych warunków rynkowych na jej transakcje na instrumentach pochodnych, jeżeli są one istotne.

EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, w jakich pojęcie istotności może być stosowane, oraz w celu określenia metod pomiaru dodatkowego wypływu.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 marca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

114) art. 424 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przyznaną kwotę instrumentu wsparcia płynności, którą zapewniono SSPE w celu umożliwienia tej SSPE zakupu aktywów innych niż papiery wartościowe od klientów, którzy nie są klientami finansowymi, mnoży się przez 10 %, pod warunkiem że przyznana kwota przekracza kwotę aktywów aktualnie nabytych od klientów, a maksymalna kwota, którą można wykorzystać, jest zgodnie z umową ograniczona do kwoty aktualnie zakupionych aktywów.”;

115) art. 425 ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) kredyty, których termin zapadalności nie został określony w umowie, uwzględnia się z 20 % wpływem, pod warunkiem że w postanowieniach umowy przewidziano możliwość wycofania i wyegzekwowania płatności przez instytucję w terminie 30 dni;”;

116) w części szóstej po art. 428 dodaje się następujący tytuł:

„TYTUŁ IV
WSKAŹNIK STABILNEGO FINANSOWANIA NETTO

ROZDZIAŁ 1
Wskaźnik stabilnego finansowania netto

Artykuł 428a
Stosowanie na zasadzie skonsolidowanej

Jeżeli wskaźnik stabilnego finansowania netto ustanowiony w niniejszym tytule ma zastosowanie na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 11 ust. 4, zastosowanie mają następujące postanowienia:

a) aktywa i pozycje pozabilansowe jednostki zależnej mającej siedzibę główną w państwie trzecim, które podlegają współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania na mocy wymogu dotyczącego stabilnego finansowania netto określonego w prawie krajowym tego państwa trzeciego, które są wyższe niż współczynniki określone w rozdziale 4, podlegają konsolidacji zgodnie z wyższymi współczynnikami określonymi w prawie krajowym tego państwa trzeciego;

b) zobowiązania i fundusze własne jednostki zależnej posiadającej siedzibę główną w państwie trzecim, które podlegają dostępnym współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania na mocy wymogu dotyczącego stabilnego finansowania netto określonego w prawie krajowym tego państwa trzeciego, które są niższe niż współczynniki określone w rozdziale 3, podlegają konsolidacji zgodnie z niższymi współczynnikami określonymi w prawie krajowym tego państwa trzeciego;

c) aktywów państwa trzeciego posiadanych przez jednostkę zależną mającą siedzibę główną w państwie trzecim, które spełniają wymogi określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, nie uznaje się za aktywa płynne do celów związanych z konsolidacją, jeżeli nie kwalifikują się one jako aktywa płynne na mocy prawa krajowego tego państwa trzeciego określającego wymóg pokrycia płynności;

d) firmy inwestycyjne, które nie są objęte przepisami niniejszego tytułu na mocy art. 6 ust. 4 w ramach grupy, podlegają art. 413 i 428b na zasadzie skonsolidowanej*;* z wyjątkiem sytuacji określonych w niniejszej literze, takie firmy inwestycyjne nadal podlegają szczegółowemu wymogowi dotyczącemu stabilnego finansowania netto obowiązującemu wobec firm inwestycyjnych zgodnie z przepisami prawa krajowego.

Artykuł 428b

Wskaźnik stabilnego finansowania netto

1. Wymóg dotyczący stabilnego finansowania netto ustanowiony w art. 413 ust. 1 jest równy stosunkowi dostępnego stabilnego finansowania instytucji, o którym mowa w rozdziale 3, do wymaganego stabilnego finansowania instytucji, o którym mowa w rozdziale 4, i wyraża się go jako wartość procentową. Instytucje obliczają swój wskaźnik stabilnego finansowania netto zgodnie z następującym wzorem:

$$\frac{\text{Dostępne stabilne finansowanie}}{\text{Wymagane stabilne finansowanie}} = \text{wskaźnik stabilnego finansowania netto (\%)}$$

2. Instytucje utrzymują wskaźnik stabilnego finansowania netto na poziomie co najmniej 100 %, obliczony w walucie sprawozdawczej w odniesieniu do wszystkich swoich transakcji, niezależnie od faktycznej waluty, w której denominowane są transakcje.

3. Jeżeli w dowolnym momencie wskaźnik stabilnego finansowania netto instytucji spadnie poniżej poziomu 100 % lub można racjonalnie oczekiwać, że spadnie poniżej poziomu 100 %, zastosowanie ma wymóg ustanowiony w art. 414. Instytucja dąży do przywrócenia wskaźnika stabilnego finansowania netto do poziomu, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Właściwe organy oceniają przyczyny niespełnienia przez instytucję przepisów ust. 2 niniejszego artykułu, zanim podejmą jakiekolwiek środki nadzorcze.

4. Instytucje obliczają i monitorują swój wskaźnik stabilnego finansowania netto w walucie sprawozdawczej w odniesieniu do wszystkich swoich transakcji, niezależnie od faktycznej waluty, w której denominowane są transakcje, oraz osobno dla swoich transakcji denominowanych w każdej z walut podlegających oddzielnemu zgłaszaniu zgodnie z art. 415 ust. 2.

5. Instytucje zapewniają, aby rozkład ich profilu finansowania według waluty, w której denominowane są transakcje, był zasadniczo zgodny z rozkładem ich aktywów według waluty. W stosownych przypadkach właściwe organy mogą zażądać od instytucji ograniczenia przypadków niedopasowania walutowego przez ustanowienie limitów dotyczących odsetka wymaganego stabilnego finansowania w określonej walucie, które można spełnić za pomocą dostępnego stabilnego finansowania, które nie jest denominowane w tej walucie. Ograniczenie to można stosować wyłącznie w odniesieniu do waluty podlegającej oddzielnemu zgłaszaniu zgodnie z art. 415 ust. 2.

Określając poziom ewentualnego ograniczenia dotyczącego przypadków niedopasowania walutowego, które można stosować zgodnie z niniejszym artykułem, właściwe organy uwzględniają przynajmniej następujące kwestie:

a) czy instytucja ma zdolność przeniesienia dostępnego stabilnego finansowania z jednej waluty na inną oraz przeniesienia go pomiędzy jurysdykcjami i podmiotami prawnymi w ramach swojej grupy oraz zdolność dokonania swapu walut oraz pozyskiwania środków pieniężnych na rynkach walutowych w okresie jednego roku objętego wskaźnikiem stabilnego finansowania netto;

b) wpływ niekorzystnych zmian kursów walutowych na istniejące niedopasowane pozycje i na skuteczność jakichkolwiek istniejących instrumentów zabezpieczających w zakresie wymiany walut.

Każde ograniczenie dotyczące przypadków niedopasowania walutowego nałożone zgodnie z niniejszym artykułem stanowi szczególny wymóg w zakresie płynności, o którym mowa w art. 105 dyrektywy 2013/36/UE.

ROZDZIAŁ 2

Ogólne zasady obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto

Artykuł 428c

Obliczanie wskaźnika stabilnego finansowania netto

1. O ile w niniejszym tytule nie określono inaczej, instytucje uwzględniają aktywa, zobowiązania i pozycje pozabilansowe w ujęciu brutto.

2. Do celu obliczenia wskaźnika stabilnego finansowania netto instytucje stosują odpowiednie współczynniki stabilnego finansowania określone w rozdziałach 3 i 4 do wartości księgowej ich aktywów, zobowiązań i pozycji pozabilansowych, chyba że w niniejszym tytule określono inaczej.

3. Instytucje nie liczą podwójnie wymaganego stabilnego finansowania i dostępnego stabilnego finansowania.

O ile w niniejszym tytule nie określono inaczej, w przypadku gdy dana pozycja może być przydzielona do więcej niż jednej kategorii wymaganego stabilnego finansowania, należy ją przydzielić do tej kategorii wymaganego stabilnego finansowania, która generuje największe wymagane stabilne finansowanie umowne dla danej pozycji.

Artykuł 428d

Kontrakty na instrumenty pochodne

1. Instytucje stosują niniejszy artykuł w celu obliczenia kwoty wymaganego stabilnego finansowania w odniesieniu do kontraktów na instrumenty pochodne, o których mowa w rozdziałach 3 i 4.

2. Bez uszczerbku dla art. 428ah ust. 2 instytucje uwzględniają wartość godziwą pozycji w instrumentach pochodnych w ujęciu netto, jeżeli pozycje te wchodzą w skład tego samego pakietu kompensowania, który spełnia wymogi określone w art. 429c ust. 1. W przeciwnym razie instytucje uwzględniają wartość godziwą pozycji w instrumentach pochodnych w ujęciu brutto i traktują te pozycje w instrumentach pochodnych jako pozycje należące do ich własnego pakietu kompensowania do celów rozdziału 4.

3. Do celów niniejszego tytułu »wartość godziwa pakietu kompensowania« oznacza sumę wartości godziwych wszystkich transakcji wchodzących w skład pakietu kompensowania.

4. Bez uszczerbku dla art. 428ah ust. 2 wszystkie kontrakty na instrumenty pochodne, wymienione w załączniku II pkt 2 lit. a)–e), zakładające pełną wymianę kwot głównych w tym samym dniu oblicza się w ujęciu netto w poszczególnych walutach, w tym do celu związanego ze sprawozdawczością w walucie, która podlega oddzielnemu zgłaszaniu zgodnie z art. 415 ust. 2, nawet jeżeli transakcje te nie wchodzą w skład tego samego pakietu kompensowania, który spełnia wymogi określone w art. 429c ust. 1.

5. Środki pieniężne otrzymane jako zabezpieczenie w celu ograniczenia ekspozycji z tytułu pozycji w instrumentach pochodnych traktuje się jako zabezpieczenie i nie traktuje się ich jako depozytów, do których ma zastosowanie rozdział 3.

6. Właściwe organy mogą zdecydować – za zgodą odpowiedniego banku centralnego – o odstąpieniu od konieczności uwzględniania wpływu kontraktów na instrumenty pochodne na obliczanie wskaźnika stabilnego finansowania netto, w tym za pomocą określania współczynników wymaganego stabilnego finansowania oraz rezerw i strat, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) rezydualny termin zapadalności tych kontraktów jest krótszy niż sześć miesięcy;

   b) kontrahentem jest EBC lub bank centralny państwa członkowskiego;

   c) kontrakty na instrumenty pochodne służą realizacji celów polityki pieniężnej EBC lub banku centralnego państwa członkowskiego.

Jeżeli jednostka zależna mająca siedzibę główną w państwie trzecim korzysta z odstępstwa, o którym mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z prawem krajowym tego państwa trzeciego, które ustanawia wymóg dotyczący stabilnego finansowania netto, przedmiotowe odstępstwo określone w prawie krajowym tego państwa trzeciego uwzględnia się do celów związanych z konsolidacją.

Artykuł 428e
Kompensowanie zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym

Aktywa i zobowiązania wynikające z transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych z pojedynczym kontrahentem oblicza się w ujęciu netto, o ile te aktywa i zobowiązania spełniają warunki kompensowania określone w art. 429b ust. 4.

Artykuł 428f
Współzależne aktywa i zobowiązania

1. Z zastrzeżeniem uprzedniej zgody właściwych organów instytucja może traktować dany składnik aktywów i dany składnik zobowiązań jako współzależne, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) instytucja działa wyłącznie jako jednostka typu pass-through w celu skierowania finansowania ze zobowiązania do odpowiadającego mu współzależnego składnika aktywów;

   b) poszczególne współzależne aktywa i zobowiązania można jednoznacznie zidentyfikować i mają one tę samą kwotę główną;

c) składnik aktywów i współzależne zobowiązanie posiadają zasadniczo zbieżne terminy zapadalności z maksymalną rozbieżnością między terminem zapadalności składnika aktywów a terminem zapadalności zobowiązania wynoszącą 20 dni;

d) współzależne zobowiązanie jest wymagane zgodnie z prawnym, regulacyjnym lub umownym zobowiązaniem i nie jest ono wykorzystywane do finansowania innych aktywów;

e) główne przepływy płatności ze składnika aktywów nie są wykorzystywane do celów innych niż spłata współzależnego zobowiązania;

f) kontrahenci w przypadku każdej pary współzależnych aktywów i zobowiązań są różni.

2. Uznaje się, że aktywa i zobowiązania spełniają warunki określone w ust. 1 i że są współzależne, gdy są one bezpośrednio związane z następującymi produktami lub usługami:

a) scentralizowanymi oszczędnościami regulowanymi, pod warunkiem że od instytucji zgodnie z prawem wymaga się przeniesienia regulowanych depozytów do scentralizowanego funduszu, który został ustanowiony i jest kontrolowany przez rząd centralny państwa członkowskiego oraz który udziela kredytów w celu promowania celów interesu publicznego, i pod warunkiem że przenoszenie depozytów do scentralizowanego funduszu odbywa się co najmniej raz w miesiącu;

b) kredytami preferencyjnymi oraz instrumentami kredytowymi i instrumentami wsparcia płynności, które spełniają kryteria określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, w odniesieniu do instytucji działających jako zwykli pośrednicy, którzy nie ponoszą żadnego ryzyka finansowania;

c) obligacjami zabezpieczonymi spełniającymi wszystkie następujące warunki:

(i) są obligacjami, o których mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE lub spełniają wymogi w zakresie kwalifikowalności na potrzeby sposobu traktowania określonego w art. 129 ust. 4 lub 5 niniejszego rozporządzenia;

(ii) kredyty bazowe są w pełni współfinansowane wyemitowanymi obligacjami zabezpieczonymi lub obligacje zabezpieczone mają nieuznaniowe mechanizmy uruchamiające termin zapadalności wynoszący co najmniej jeden rok i umożliwiające przedłużenie tego terminu do terminu wymagalności kredytów bazowych w przypadku braku refinansowania w dniu upłynięcia terminu zapadalności obligacji zabezpieczonej;

d) działalnością rozliczeniową w zakresie instrumentów pochodnych prowadzoną na rzecz klientów, pod warunkiem że instytucja nie gwarantuje swoim klientom osiągnięcia przez kontrahenta centralnego określonych wyników, a co za tym idzie – nie ponosi żadnego ryzyka finansowania.

3. EUNB monitoruje aktywa i zobowiązania oraz produkty i usługi, które są traktowane jako współzależne aktywa i zobowiązania na mocy ust. 1 i 2, w celu określenia, czy i w jakim zakresie spełnione są kryteria zgodności określone w ust. 1. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat wyników tego monitorowania i doradzi Komisji co do ewentualnej konieczności wprowadzenia zmiany w warunkach określonych w ust. 1 lub zmiany w wykazie produktów i usług wyszczególnionych w ust. 2.

Artykuł 428g

Depozyty w instytucjonalnych systemach ochrony i sieciach współpracy

Jeżeli instytucja należy do instytucjonalnego systemu ochrony w rodzaju tych wymienionych w art. 113 ust. 7, do sieci kwalifikującej się do objęcia odstępstwem, o którym mowa w art. 10, lub do sieci współpracy w państwie członkowskim, depozyty na żądanie, które instytucja utrzymuje w instytucji centralnej oraz które instytucja deponująca uznaje za aktywa płynne zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają następującym wymogom:

a) instytucja deponująca stosuje współczynnik wymaganego stabilnego finansowania na mocy rozdziału 4 sekcja 2, w zależności od tego, czy te depozyty na żądanie są traktowane jako aktywa poziomu 1, aktywa poziomu 2A lub aktywa poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, oraz w zależności od odpowiedniej redukcji wartości stosowanej do tych depozytów na żądanie w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności;

b) instytucja centralna otrzymująca depozyt stosuje odpowiadający symetryczny współczynnik dostępnego stabilnego finansowania.

Artykuł 428h

Preferencyjne traktowanie w ramach grupy lub w ramach instytucjonalnego systemu ochrony

1. Na zasadzie odstępstwa od rozdziałów 3 i 4, w przypadku gdy nie ma zastosowania art. 428g, właściwe organy mogą w poszczególnych przypadkach zezwolić instytucjom na zastosowanie wyższego współczynnika dostępnego stabilnego finansowania lub niższego współczynnika wymaganego stabilnego finansowania do aktywów, zobowiązań i przyznanych instrumentów kredytowych lub instrumentów wsparcia płynności, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) kontrahentem jest jeden z następujących podmiotów:

      (i) jednostka dominująca lub jednostka zależna instytucji;

      (ii) inna jednostka zależna tej samej jednostki dominującej;

      (iii) jednostka, która jest powiązana z instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE;

      (iv) członek tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 113 ust. 7 niniejszego rozporządzenia, co instytucja;

      (v) organ centralny lub powiązana instytucja kredytowa należące do sieci lub grupy współpracy, o których mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia;

b) istnieją powody, by oczekiwać, że zobowiązanie lub przyznany instrument kredytowy lub instrument wsparcia płynności, który otrzymała instytucja, stanowi stabilniejsze źródło finansowania lub że składnik aktywów lub przyznany instrument kredytowy lub instrument wsparcia płynności, których udzieliła instytucja, wymaga mniej stabilnego finansowania w okresie jednego roku objętego wskaźnikiem stabilnego finansowania netto niż to samo zobowiązanie, ten sam składnik aktywów lub przyznany instrument kredytowy lub instrument wsparcia płynności otrzymane lub udzielone przez innych kontrahentów;

c) kontrahent stosuje współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który jest równy lub wyższy od wyższego współczynnika dostępnego stabilnego finansowania, lub stosuje współczynnik dostępnego stabilnego finansowania, który jest równy lub niższy od niższego współczynnika wymaganego stabilnego finansowania;

d) instytucja i kontrahent mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

2. Jeżeli instytucja i kontrahent mają siedziby w różnych państwach członkowskich, właściwe organy mogą odstąpić od warunku określonego w ust. 1 lit. d), pod warunkiem że – oprócz kryteriów określonych w ust. 1 – spełnione są następujące kryteria:

a) istnieją prawnie wiążące umowy i zobowiązania między podmiotami powiązanymi dotyczące zobowiązania, składnika aktywów lub przyznanego instrumentu kredytowego lub instrumentu wsparcia płynności;

b) podmiot zapewniający finansowanie ma niski profil ryzyka finansowania;

c) profil ryzyka finansowania podmiotu otrzymującego finansowanie odpowiednio uwzględniono w procesie zarządzania ryzykiem płynności przez podmiot zapewniający finansowanie.

Właściwe organy konsultują się ze sobą zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. b), aby ustalić, czy spełnione są dodatkowe kryteria ustanowione w niniejszym ustępie.

ROZDZIAŁ 3

Dostępne stabilne finansowanie

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 428i

Obliczanie kwoty dostępnego stabilnego finansowania

O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, kwotę dostępnego stabilnego finansowania oblicza się, mnożąc wartość księgową różnych kategorii lub rodzajów zobowiązań i funduszy własnych przez współczynniki dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2. Łączną kwotę dostępnego stabilnego finansowania stanowi suma ważonych kwot zobowiązań i funduszy własnych.

Obligacje i inne dłużne papiery wartościowe, które są emitowane przez instytucję, sprzedawane wyłącznie na rynku detalicznym i przechowywane na rachunku detalicznym, mogą być traktowane jako należące do odpowiedniej kategorii depozytu detalicznego. Wprowadza się ograniczenia służące uniemożliwieniu nabywania i przechowywania tych instrumentów przez strony inne niż klienci detaliczni.

Artykuł 428j

Rezydualny termin zapadalności zobowiązania lub funduszy własnych

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, instytucje uwzględniają rezydualny umowny termin zapadalności swoich zobowiązań i funduszy własnych w celu określenia współczynników dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2.

2. Instytucje uwzględniają istniejące opcje, by określić rezydualny termin zapadalności zobowiązania lub funduszy własnych. Przyjmują przy tym założenie, że kontrahent umorzy opcję kupna w jak najwcześniejszym terminie. W przypadku opcji podlegających wykonaniu według uznania instytucji instytucja i właściwe organy biorą pod uwagę czynniki związane z reputacją, które mogą ograniczyć zdolność instytucji do niewykonania opcji, w szczególności oczekiwania rynkowe, że instytucje powinny wykupić niektóre zobowiązania przed upływem ich terminu zapadalności.

3. Instytucje traktują depozyty o określonym terminie wypowiedzenia zgodnie z ich terminem wypowiedzenia, a depozyty terminowe zgodnie z ich rezydualnym terminem zapadalności. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2 niniejszego artykułu instytucje nie uwzględniają opcji dotyczących przedterminowych wycofań, jeżeli deponent musi zapłacić znaczną karę za przedterminowe wycofania, które występują w okresie krótszym niż jeden rok, a taka kara została określona w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, w celu określenia rezydualnego terminu zapadalności terminowych depozytów detalicznych.

4. Aby określić współczynniki dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, instytucje traktują każdą część zobowiązań o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, której termin zapadalności upływa za mniej niż sześć miesięcy, i każdą część takich zobowiązań, której termin zapadalności przypada w okresie wynoszącym od sześciu miesięcy do poniżej roku, jako posiadające rezydualny termin zapadalności wynoszący, odpowiednio, poniżej sześciu miesięcy oraz od sześciu miesięcy do poniżej roku.

Sekcja 2

Współczynniki dostępnego stabilnego finansowania

Artykuł 428k

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 0 %

1. O ile w art. 428l–428o nie określono inaczej, wszystkie zobowiązania bez określonego terminu zapadalności, w tym pozycje krótkie i pozycje o otwartym terminie zapadalności, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %, z następującymi wyjątkami:

   a) rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które traktuje się zgodnie z najbliższą możliwą datą, w której takie zobowiązania mogłyby zostać zrealizowane;

   b) udziały mniejszości, które traktuje się zgodnie z terminem instrumentu.

2. Rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego i udziały mniejszości, o których mowa w ust. 1 podlegają jednemu z następujących współczynników:

   a) 0 %, jeżeli efektywny rezydualny termin zapadalności rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego lub udziału mniejszości jest krótszy niż sześć miesięcy;

   b) 50 %, jeżeli efektywny rezydualny termin zapadalności rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego lub udziału mniejszości wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok;

   c) 100 %, jeżeli efektywny rezydualny termin zapadalności rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego lub udziału mniejszości wynosi co najmniej jeden rok.

3. Następujące zobowiązania podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %:

   a) zobowiązania w dacie zawarcia transakcji wynikające z zakupów instrumentów finansowych, walut obcych i towarów, w przypadku których oczekuje się, że zostaną rozliczone w standardowym cyklu lub okresie rozliczeniowym zwyczajowo stosowanym na odnośnej giełdzie lub do odnośnego rodzaju transakcji, lub których rozliczenie nie powiodło się, ale nadal oczekuje się, że zostaną rozliczone;

   b) zobowiązania klasyfikowane jako współzależne z aktywami zgodnie z art. 428f;

c) zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż sześć miesięcy, zapewnione przez:

(i) EBC lub bank centralny państwa członkowskiego;

(ii) bank centralny państwa trzeciego;

(iii) klientów finansowych;

d) wszelkie inne zobowiązania i pozycje lub instrumenty kapitałowe, o których nie ma mowy w art. 428l–428o.

4. Instytucje stosują współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 0 % do wartości bezwzględnej różnicy, jeżeli jest ona ujemna, między sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o dodatniej wartości godziwej a sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o ujemnej wartości godziwej obliczonych zgodnie z art. 428d.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, stosuje się następujące zasady:

a) zmienne depozyty zabezpieczające otrzymane przez instytucje od ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o dodatniej wartości godziwej, jeżeli zabezpieczenie otrzymane jako zmienne depozyty zabezpieczające kwalifikuje się jako aktywa poziomu 1 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, i jeżeli instytucje są prawnie umocowane i pod względem operacyjnym zdolne do ponownego wykorzystania tego zabezpieczenia;

b) wszystkie zmienne depozyty zabezpieczające wniesione przez instytucje na rzecz ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o ujemnej wartości godziwej.

Artykuł 428l

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 50 %

Następujące zobowiązania podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %:

a) otrzymane depozyty, które spełniają kryteria dla depozytów operacyjnych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

b) zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, zapewnione przez:

(i) rząd centralny państwa członkowskiego lub państwa trzeciego;

(ii) samorządy regionalne lub władze lokalne państwa członkowskiego lub państwa trzeciego;

(iii) podmioty sektora publicznego w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

(iv) wielostronne banki rozwoju, o których mowa w art. 117 ust. 2, oraz z organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 118;

(v) klientów będących przedsiębiorstwami niefinansowymi;

(vi) unie kredytowe, które uzyskały zezwolenie właściwego organu, przedsiębiorstwa inwestowania indywidualnego i klientów, którzy są brokerami depozytowymi, w stopniu, w jakim zobowiązania te nie są objęte zakresem lit. a) niniejszego ustępu;

c) zobowiązania, których rezydualny umowny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy lub mniej niż jeden rok, zapewnione przez:

(i) EBC lub bank centralny państwa członkowskiego;

(ii) bank centralny państwa trzeciego;

(iii) klientów finansowych;

d) wszelkie inne zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, o których nie ma mowy w art. 428m, 428n oraz 428o.

Artykuł 428m
Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 90 %

Depozyty detaliczne na żądanie, depozyty detaliczne o określonym terminie wypowiedzenia krótszym niż jeden rok i terminowe depozyty detaliczne, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, spełniające stosowne kryteria dla innych depozytów detalicznych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 90 %.

Artykuł 428n
Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 95 %

Depozyty detaliczne na żądanie, depozyty detaliczne o określonym terminie wypowiedzenia krótszym niż jeden rok i terminowe depozyty detaliczne, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, spełniające stosowne kryteria dla stabilnych depozytów detalicznych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 95 %.

Artykuł 428o

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 100 %

Następujące zobowiązania oraz pozycje i instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 100 %:

a) pozycje kapitału podstawowego Tier I danej instytucji przed dokonaniem korekt wymaganych zgodnie z art. 32–35, odliczeń zgodnie z art. 36 oraz przed zastosowaniem wyłączeń i rozwiązań alternatywnych określonych w art. 48, 49 i 79;

b) pozycje dodatkowe w Tier I danej instytucji przed odliczeniem pozycji, o których mowa w art. 56, oraz przed zastosowaniem do nich art. 79, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

c) pozycje w Tier II danej instytucji przed odliczeniami, o których mowa w art. 66, oraz przed zastosowaniem art. 79, o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

d) wszelkie inne instrumenty kapitałowe danej instytucji o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

e) wszelkie inne zabezpieczone i niezabezpieczone pożyczki oraz zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, w tym depozyty terminowe, o ile inaczej nie określono w art. 428k–428n.

ROZDZIAŁ 4

Wymagane stabilne finansowanie

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 428p

Obliczanie kwoty wymaganego stabilnego finansowania

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, kwotę wymaganego stabilnego finansowania oblicza się, mnożąc wartość księgową różnych kategorii lub rodzajów aktywów oraz pozycji pozabilansowych przez współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2. Łączną kwotę wymaganego stabilnego finansowania stanowi suma ważonych kwot aktywów i pozycji pozabilansowych.

2. Aktywa będące przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, są wyłączone z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania, jeżeli aktywa te są ujęte w bilansie danej instytucji, a instytucja nie posiada wobec tych aktywów prawa własności rzeczywistej.

Aktywa będące przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, podlegają współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, jeżeli aktywa te nie są ujęte w bilansie danej instytucji, lecz instytucja posiada wobec tych aktywów prawa własności rzeczywistej.

3. Aktywa będące przedmiotem pożyczki udzielonej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, wobec których to aktywów instytucja zachowuje prawa własności rzeczywistej, uznaje się za aktywa obciążone do celów niniejszego rozdziału; podlegają one także współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, nawet jeżeli aktywa te nie pozostają w bilansie danej instytucji. W przeciwnym wypadku aktywa te wyłącza się z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania.

4. Aktywom, które są obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej sześć miesięcy, przypisuje się albo współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który byłby zastosowany zgodnie z sekcją 2 do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń, albo współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma w przeciwnym wypadku zastosowanie do tych obciążonych aktywów, w zależności od tego, który z tych współczynników jest wyższy. To samo ma zastosowanie, jeżeli rezydualny termin zapadalności obciążonych aktywów jest krótszy niż rezydualny termin zapadalności transakcji stanowiącej źródło obciążenia.

   Aktywa, które pozostają jeszcze w okresie obciążenia przez mniej niż sześć miesięcy, podlegają współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2 do tych samych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń.

5. Jeżeli instytucja ponownie wykorzystuje składnik aktywów będący przedmiotem zaciągniętej pożyczki lub przeprowadza lombardowanie takiego składnika aktywów, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, i jeżeli ten składnik aktywów jest ujęty poza bilansem, transakcję, w odniesieniu do której składnik aktywów stał się przedmiotem zaciągniętej pożyczki, traktuje się jako obciążoną, pod warunkiem że termin zapadalności tej transakcji nie może upłynąć, zanim instytucja nie zwróci pożyczonego składnika aktywów.

6. Następujące aktywa uznaje się za wolne od obciążeń:

   a) aktywa wchodzące w skład puli, które są dostępne do bezpośredniego wykorzystania jako zabezpieczenie w celu otrzymania dodatkowego finansowania w ramach przyznanych linii kredytowych lub, jeżeli pulę obsługuje bank centralny, w ramach warunkowych, lecz jeszcze nie zasilonych, linii kredytowych dostępnych dla tej instytucji; aktywa te obejmują aktywa złożone przez instytucję kredytową w instytucji centralnej w ramach sieci współpracy lub instytucjonalnego systemu ochrony; instytucje zakładają, że aktywa należące do puli są obciążone w porządku wzrastającej płynności na podstawie klasyfikacji płynności określonej zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, począwszy od aktywów niekwalifikujących się do zabezpieczenia przed utratą płynności;

   b) aktywa, które instytucja otrzymała jako zabezpieczenie do celów ograniczenia ryzyka kredytowego w ramach zabezpieczonych transakcji kredytowych, zabezpieczonych transakcji finansowania lub transakcji wymiany zabezpieczenia i którymi dana instytucja może dysponować;

   c) aktywa przypisane emisji obligacji zabezpieczonych jako nieobowiązkowe nadzabezpieczenie.

7. W przypadku niestandardowych operacji czasowych przeprowadzonych przez EBC lub bank centralny państwa członkowskiego lub bank centralny państwa trzeciego w celu wykonania jego uprawnień w okresie występowania skrajnych warunków finansowych obejmujących cały rynek lub wyjątkowych okoliczności makroekonomicznych, następującym aktywom można przypisać zmniejszony współczynnik wymaganego stabilnego finansowania:

a) na zasadzie odstępstwa od art. 428ad lit. f) i art. 428ah ust. 1 lit. a) – aktywom obciążonym do celów operacji, o których mowa w niniejszym akapicie;

b) na zasadzie odstępstwa od art. 428ad lit. d) ppkt (i) oraz lit. d) ppkt (ii), art. 428af lit. b) i art. 428ag lit. c) – środkom pieniężnym wynikającym z operacji, o których mowa w niniejszym akapicie.

W porozumieniu z bankiem centralnym będącym kontrahentem transakcji właściwe organy określają współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma być stosowany do aktywów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b). W odniesieniu do aktywów obciążonych, o których mowa w lit. a) akapitu pierwszego, współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma być stosowany, nie może być niższy niż współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów zgodnie z sekcją 2, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń.

Stosując zmniejszony współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z akapitem drugim, właściwe organy ściśle monitorują wpływ tego zmniejszonego współczynnika na pozycje instytucji dotyczące stabilnego finansowania i w razie potrzeby stosują odpowiednie środki nadzorcze.

8. Aby uniknąć wszelkich przypadków podwójnego liczenia, instytucje wyłączają aktywa związane z zabezpieczeniem uznanym za zmienny depozyt zabezpieczający wniesiony zgodnie z art. 428k ust. 4 lit. b) i art. 428ah ust. 2 lit. b), lub uznanym za wniesiony początkowy depozyt zabezpieczający lub uznanym za wkład do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania zgodnie z art. 428ag lit. a) i b) z innych części obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z niniejszym rozdziałem.

9. Instytucje uwzględniają instrumenty finansowe, waluty obce i towary, w odniesieniu do których zrealizowano zlecenie kupna, w obliczeniach kwoty wymaganego stabilnego finansowania. Instytucje wyłączają instrumenty finansowe, waluty obce i towary, w odniesieniu do których zrealizowano zlecenie sprzedaży, z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania, pod warunkiem że transakcje te nie są wykazane w bilansie instytucji jako instrumenty pochodne lub zabezpieczone transakcje finansowania oraz że transakcje te mają zostać wykazane w bilansie instytucji po ich rozliczeniu.

10. Właściwe organy mogą określić współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane do ekspozycji pozabilansowych, o których nie ma mowy w niniejszym rozdziale, w celu zapewnienia, by instytucje posiadały odpowiednią kwotę dostępnego stabilnego finansowania w odniesieniu do tej części ekspozycji, w stosunku do których oczekuje się, że będą wymagały finansowania w okresie jednego roku objętym wskaźnikiem stabilnego finansowania netto. Aby określić te współczynniki, właściwe organy zwracają w szczególności uwagę na poważne szkody dla reputacji instytucji, jakie mogłyby powstać w przypadku niezapewnienia tego finansowania.

Właściwe organy przynajmniej raz w roku zgłaszają EUNB rodzaje ekspozycji pozabilansowych, w odniesieniu do których określiły współczynniki wymaganego stabilnego finansowania. Zamieszczają one w tym sprawozdaniu wyjaśnienie metody zastosowanej do określenia tych współczynników.

Artykuł 428q

Rezydualny termin zapadalności składnika aktywów

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, instytucje uwzględniają rezydualny umowny termin zapadalności swoich aktywów i swoich transakcji pozabilansowych przy określaniu współczynników wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane do ich aktywów i do ich pozycji pozabilansowych zgodnie z sekcją 2.

2. Instytucje traktują aktywa, które wyodrębniono zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, zgodnie z ekspozycją bazową tych aktywów. Instytucje stosują jednak do wspomnianych aktywów wyższe współczynniki wymaganego stabilnego finansowania w zależności od terminu obciążenia ustalanego przez właściwe organy, które rozważają, czy instytucja jest w stanie bez ograniczeń dysponować takimi aktywami lub je wymieniać, i które uwzględniają termin zobowiązań wobec klientów instytucji, do których ten wymóg wyodrębnienia się odnosi.

3. Przy obliczaniu rezydualnego terminu zapadalności składnika aktywów instytucje biorą pod uwagę opcje, przyjmując założenie, że emitent lub kontrahent wykonają każdą opcję w celu wydłużenia terminu zapadalności danego składnika aktywów. W przypadku opcji, które podlegają wykonaniu według uznania instytucji, instytucja i właściwe organy biorą pod uwagę czynniki związane z reputacją, które mogą ograniczyć zdolność instytucji do niewykonania opcji, w szczególności oczekiwania rynkowe i oczekiwania klientów, że instytucja powinna wydłużyć termin zapadalności niektórych aktywów w dniu upływu ich terminu zapadalności.

4. Aby określić współczynniki dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, w przypadku kredytów amortyzujących o rezydualnym umownym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, każdą część, której termin zapadalności upływa za mniej niż sześć miesięcy, i każdą część, której termin zapadalności przypada w okresie wynoszącym od sześciu miesięcy do poniżej roku, traktuje się jako posiadające rezydualny termin zapadalności wynoszący, odpowiednio, poniżej sześciu miesięcy oraz od sześciu miesięcy do poniżej roku.

Sekcja 2

Współczynniki wymaganego stabilnego finansowania

Artykuł 428r

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 0 %

1. Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %:

   a) aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako wysokiej jakości aktywa płynne poziomu 1 zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi określonymi w tym akcie delegowanym;

   b) wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 0 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

   c) wszystkie rezerwy utrzymywane przez instytucie w EBC lub w banku centralnym państwa członkowskiego lub banku centralnym państwa trzeciego, w tym wymagane rezerwy oraz nadwyżkowe rezerwy;

d) wszystkie należności od EBC, banku centralnego państwa członkowskiego lub banku centralnego państwa trzeciego, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż sześć miesięcy;

e) należności w dacie zawarcia transakcji wynikające ze sprzedaży instrumentów finansowych, walut obcych lub towarów, w przypadku których oczekuje się, że zostaną rozliczone w standardowym cyklu lub okresie rozliczeniowym zwyczajowo stosowanym na odnośnej giełdzie lub do odnośnego rodzaju transakcji, lub których rozliczenie nie powiodło się, ale nadal oczekuje się, że zostaną rozliczone;

f) aktywa klasyfikowane jako współzależne z zobowiązaniami zgodnie z art. 428f;

g) środki pieniężne należne z tytułu transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych realizowanych z klientami finansowymi, w przypadku gdy transakcje te mają rezydualny termin zapadalności krótszy niż sześć miesięcy, jeżeli te środki pieniężne są zabezpieczone aktywami kwalifikującymi się jako aktywa poziomu 1 zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, i jeżeli instytucje byłyby prawnie umocowane i pod względem operacyjnym zdolne do ponownego wykorzystania tych aktywów w okresie trwania transakcji.

Instytucje uwzględniają należne środki pieniężne, o których mowa w akapicie pierwszym lit. g) niniejszego ustępu, w ujęciu netto, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 428e.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. c) właściwe organy mogą zdecydować – za zgodą odpowiedniego banku centralnego – o zastosowaniu wyższego współczynnika wymaganego stabilnego finansowania do wymaganych kapitałów rezerwowych, uwzględniając w szczególności zakres, w jakim istnieją wymogi w zakresie kapitałów rezerwowych w okresie jednego roku, w związku z czym wymagane jest powiązane stabilne finansowanie.

W przypadku jednostek zależnych posiadających siedzibę główną w państwie trzecim, jeżeli wymagane rezerwy banku centralnego podlegają wyższemu współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z wymogiem dotyczącym stabilnego finansowania netto określonym w prawie krajowym tego państwa trzeciego, do celów związanych z konsolidacją bierze się pod uwagę ten wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania.

Artykuł 428s
Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 5 %

1. Następujące aktywa i pozycje pozabilansowe podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 5 %:

   a) wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 5 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

b) środki pieniężne należne z tytułu transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych realizowanych z klientami finansowymi, w przypadku gdy transakcje te mają rezydualny termin zapadalności krótszy niż sześć miesięcy, inne niż środki pieniężne, o których mowa w art. 428r ust. 1 lit. g);

c) niewykorzystana część przyznanych instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

d) produkty związane z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w załączniku I i których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż sześć miesięcy.

Instytucje uwzględniają należne środki pieniężne, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego ustępu, w ujęciu netto, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 428e.

2. W odniesieniu do wszystkich pakietów kompensowania kontraktów na instrumenty pochodne instytucje stosują współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 5 % do bezwzględnej wartości godziwej tych pakietów kompensowania kontraktów na instrumenty pochodne, przed odliczeniem jakiegokolwiek wniesionego zabezpieczenia, jeżeli te pakiety kompensowania mają ujemną wartość godziwą. Do celów niniejszego ustępu instytucje określają wartość godziwą jako wartość przed odliczeniem jakiegokolwiek wniesionego zabezpieczenia lub płatności z tytułu rozrachunku oraz wpływów związanych ze zmianami w wycenie rynkowej takich kontraktów.

Artykuł 428t

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 7 %

Aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 1 w postaci obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 7 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428u

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 7,5 %

Produkty związane z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w załączniku I i których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego wynoszącemu 7,5 %.

Artykuł 428v

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 10 %

Następujące aktywa i pozycje pozabilansowe podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 10 %:

a) środki pieniężne należne z tytułu transakcji realizowanych z klientami finansowymi, które mają rezydualny termin zapadalności krótszy niż sześć miesięcy, inne niż środki pieniężne, o których mowa w art. 428r ust. 1 lit. g) i w art. 428s ust. 1 lit. b);

b) produkty związane z bilansowym finansowaniem handlu, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż sześć miesięcy;

c) produkty związane z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w załączniku I i których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok.

Artykuł 428w

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 12 %

Wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 12 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 12 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428x

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 15 %

Aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 2A zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 15 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428y

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 20 %

Wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 20 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 20 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428z

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 25 %

Wolne od obciążeń sekurytyzacje poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 25 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428aa

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 30 %

Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 30 %:

a) wolne od obciążeń wysokiej jakości obligacje zabezpieczone zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

b) wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 30 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428ab

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 35 %

Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 35 %:

a) wolne od obciążeń sekurytyzacje poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

b) wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 35 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428ac

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 40 %

Wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 40 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 40 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428ad

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 50 %

Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %:

a) aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem sekurytyzacji poziomu 2B i wysokiej jakości obligacji zabezpieczonych na mocy tego aktu delegowanego, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

b) depozyty utrzymywane przez instytucję w innej instytucji finansowej, które spełniają kryteria dla depozytów operacyjnych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

c) środki pieniężne należne z tytułu transakcji, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, zawieranych z:

   (i) rządem centralnym państwa członkowskiego lub państwa trzeciego;

(ii) samorządami regionalnymi lub władzami lokalnymi w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

(iii) podmiotami sektora publicznego w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

(iv) wielostronnymi bankami rozwoju, o których mowa w art. 117 ust. 2, oraz z organizacjami międzynarodowymi, o których mowa w art. 118;

(v) przedsiębiorstwami niefinansowymi, klientami detalicznymi i MŚP;

(vi) uniami kredytowymi, które uzyskały zezwolenie właściwego organu, przedsiębiorstwami inwestowania indywidualnego i klientami, którzy są brokerami depozytowymi, w stopniu, w jakim aktywa te nie są objęte zakresem lit. b) niniejszego ustępu;

d) środki pieniężne należne z tytułu transakcji, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, zawieranych z:

(i) Europejskim Bankiem Centralnym lub bankiem centralnym państwa członkowskiego;

(ii) bankiem centralnym państwa trzeciego;

(iii) klientami finansowymi;

e) produkty związane z bilansowym finansowaniem handlu, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok;

f) aktywa obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, z wyjątkiem sytuacji, w których wspomnianym aktywom przypisano by wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z art. 428ae–428ah, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń, w którym to przypadku zastosowanie ma wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń;

g) wszystkie inne aktywa, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, chyba że w art. 428r–428ac określono inaczej.

Artykuł 428ae
Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 55 %

Wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 55 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 55 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428af

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 65 %

Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 65 %:

a) wolne od obciążeń kredyty zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub wolne od obciążeń kredyty mieszkaniowe w pełni gwarantowane przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 129 ust. 1 lit. e), których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, pod warunkiem że kredytom tym przypisano wagę ryzyka nie wyższą niż 35 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

b) kredyty wolne od obciążeń, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, z wyłączeniem kredytów udzielonych klientom finansowym i kredytów, o których mowa w art. 428r–428ad, pod warunkiem że kredytom tym przypisano wagę ryzyka nie wyższą niż 35 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2.

Artykuł 428ag

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 85 %

Następujące aktywa i pozycje pozabilansowe podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 85 %:

a) wszystkie aktywa i pozycje pozabilansowe, w tym środki pieniężne, wniesione jako początkowy depozyt zabezpieczający dla kontraktów na instrumenty pochodne, chyba że wspomnianym aktywom przypisano by wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z art. 428ah, gdyby utrzymywano je jako wolne od obciążeń, w którym to przypadku zastosowanie ma wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń;

b) wszystkie aktywa i pozycje pozabilansowe, w tym środki pieniężne, wniesione jako wkład do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania, chyba że wspomnianym aktywom przypisano by wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z art. 428ah, gdyby utrzymywano je jako wolne od obciążeń, w którym to przypadku ma zastosowanie wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który stosuje się do aktywów wolnych od obciążeń;

c) kredyty wolne od obciążeń, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, z wyłączeniem kredytów udzielonych klientom finansowym i kredytów, o których mowa w art. 428r–428af, które nie są przeterminowane o więcej niż 90 dni i którym przypisano wagę ryzyka wyższą niż 35 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

d) produkty związane z bilansowym finansowaniem handlu, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok;

e) wolne od obciążeń papiery wartościowe, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178 i które nie kwalifikują się jako aktywa płynne zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

f) wolne od obciążeń giełdowe instrumenty kapitałowe, które nie kwalifikują się jako aktywa poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

g) towary będące przedmiotem fizycznego obrotu, w tym złoto, ale z wyłączeniem towarowych instrumentów pochodnych;

h) aktywa obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej jeden rok w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie finansowanej z zabezpieczonych obligacji zgodnie z art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE lub zabezpieczonych obligacji, które spełniają wymogi w zakresie kwalifikowalności na potrzeby sposobu traktowania określonego w art. 129 ust. 4 lub 5 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 428ah

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 100 %

1. Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 100 %:

   a) wszystkie aktywa obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej jeden rok, chyba że inaczej określono w niniejszym rozdziale;

b) wszystkie aktywa inne niż te, o których mowa w art. 428r–428ag, w tym kredyty udzielone klientom finansowym o rezydualnym umownym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, ekspozycje zagrożone, pozycje odliczane od funduszy własnych, aktywa trwałe, niegiełdowe instrumenty kapitałowe, utrzymywany udział, aktywa ubezpieczeniowe, papiery wartościowe, których dotyczy niewykonanie zobowiązania.

2. Instytucje stosują współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 100 % do różnicy, jeżeli jest ona dodatnia, między sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o dodatniej wartości godziwej a sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o ujemnej wartości godziwej obliczonej zgodnie z art. 428d.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, stosuje się następujące zasady:

a) zmienne depozyty zabezpieczające otrzymane przez instytucje od ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o dodatniej wartości godziwej, jeżeli zabezpieczenie otrzymane jako zmienne depozyty zabezpieczające kwalifikuje się jako składnik aktywów poziomu 1 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, i jeżeli instytucje są prawnie umocowane i pod względem operacyjnym zdolne do ponownego wykorzystania tego zabezpieczenia;

b) wszystkie zmienne depozyty zabezpieczające wniesione przez instytucje na rzecz ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o ujemnej wartości godziwej.

ROZDZIAŁ 5

Odstępstwa dla małych i niezłożonych instytucji

Artykuł 428ai

Odstępstwo dla małych i niezłożonych instytucji

Na zasadzie odstępstwa od rozdziałów 3 i 4 małe i niezłożone instytucje mogą zdecydować – pod warunkiem uprzedniego uzyskania zezwolenia swojego właściwego organu – że będą obliczać stosunek między dostępnym stabilnym finansowaniem instytucji, o czym mowa w rozdziale 6, a wymaganym stabilnym finansowaniem instytucji, o czym mowa w rozdziale 7, wyrażony jako wartość procentowa.

Właściwy organ może nałożyć na małą i niezłożoną instytucję wymóg spełnienia wymogu dotyczącego stabilnego finansowania netto na podstawie dostępnego stabilnego finansowania instytucji zgodnie z rozdziałem 3 i wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z rozdziałem 4, jeżeli uzna, że uproszczona metoda nie jest odpowiednia do celów uwzględnienia ryzyk finansowania ponoszonych przez tę instytucję.

ROZDZIAŁ 6

Dostępne stabilne finansowanie dla uproszczonego obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 428aj

Uproszczone obliczanie kwoty dostępnego stabilnego finansowania

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, kwotę dostępnego stabilnego finansowania oblicza się, mnożąc wartość księgową różnych kategorii lub rodzajów zobowiązań i funduszy własnych przez współczynniki dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2. Łączną kwotę dostępnego stabilnego finansowania stanowi suma ważonych kwot zobowiązań i funduszy własnych.

2. Obligacje i inne dłużne papiery wartościowe, które są emitowane przez instytucję, sprzedawane wyłącznie na rynku detalicznym i przechowywane na rachunku detalicznym, mogą być traktowane jako należące do odpowiedniej kategorii dotyczącej depozytu detalicznego. Wprowadza się ograniczenia służące uniemożliwieniu nabywania i przechowywania tych instrumentów przez strony inne niż klienci detaliczni.

Artykuł 428ak

Rezydualny termin zapadalności zobowiązania lub funduszy własnych

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, instytucje uwzględniają rezydualny umowny termin zapadalności swoich zobowiązań i funduszy własnych w celu określenia współczynników dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2.

2. Instytucje uwzględniają istniejące opcje, by określić rezydualny termin zapadalności zobowiązania lub funduszy własnych. Przyjmują przy tym założenie, że kontrahent umorzy opcję kupna w jak najwcześniejszym terminie. W przypadku opcji podlegających wykonaniu według uznania instytucji instytucja i właściwe organy biorą pod uwagę czynniki związane z reputacją, które mogą ograniczyć zdolność instytucji do niewykonania opcji, w szczególności oczekiwania rynkowe, że instytucje powinny wykupić niektóre zobowiązania przed upływem ich terminu zapadalności.

3. Instytucje traktują depozyty o określonym terminie wypowiedzenia zgodnie z ich terminem wypowiedzenia, a depozyty terminowe zgodnie z ich rezydualnym terminem zapadalności. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2 niniejszego artykułu instytucje nie uwzględniają opcji dotyczących przedterminowych wycofań, jeżeli deponent musi zapłacić znaczną karę za przedterminowe wycofania, które występują w okresie krótszym niż jeden rok, a taka kara została określona w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, w celu określenia rezydualnego terminu zapadalności terminowych depozytów detalicznych.

4. Aby określić współczynniki dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, każda część zobowiązań o rezydualnym, umownym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, której termin zapadalności upływa za mniej niż sześć miesięcy, i każdą część takich zobowiązań, której termin zapadalności przypada w okresie wynoszącym od sześciu miesięcy do poniżej roku, traktowana jest jako posiadająca rezydualny termin zapadalności wynoszący, odpowiednio, poniżej sześciu miesięcy oraz od sześciu miesięcy do poniżej roku.

Sekcja 2

Współczynniki dostępnego stabilnego finansowania

Artykuł 428al

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 0 %

1. O ile w niniejszej sekcji nie określono inaczej, wszystkie zobowiązania bez określonego terminu zapadalności, w tym pozycje krótkie i pozycje o otwartym terminie zapadalności, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %, z następującymi wyjątkami:

   a) rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które traktuje się zgodnie z najbliższą możliwą datą, w której takie zobowiązania mogłyby zostać zrealizowane;

   b) udziały mniejszości, które traktuje się zgodnie z terminem danego instrumentu.

2. Rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego i udziały mniejszości, o których mowa w ust. 1 podlegają jednemu z następujących współczynników:

   a) 0 %, jeżeli efektywny rezydualny termin zapadalności rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego lub udziału mniejszości jest krótszy niż jeden rok;

   b) 100 %, jeżeli efektywny rezydualny termin zapadalności rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego lub udziału mniejszości wynosi co najmniej jeden rok.

3. Następujące zobowiązania podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %:

a) zobowiązania w dacie zawarcia transakcji wynikające z zakupów instrumentów finansowych, walut obcych i towarów, w przypadku których oczekuje się, że zostaną rozliczone w standardowym cyklu lub okresie rozliczeniowym zwyczajowo stosowanym na odnośnej giełdzie lub do odnośnego rodzaju transakcji, lub których rozliczenie nie powiodło się, ale nadal oczekuje się, że zostaną rozliczone;

b) zobowiązania klasyfikowane jako współzależne z aktywami zgodnie z art. 428f;

c) zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, zapewnione przez:

(i) EBC lub bank centralny państwa członkowskiego;

(ii) bank centralny państwa trzeciego;

(iii) klientów finansowych;

d) wszelkie inne zobowiązania i pozycje lub instrumenty kapitałowe, o których nie ma mowy w niniejszym artykule i w art. 428am–428ap.

4. Instytucje stosują współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 0 % do wartości bezwzględnej różnicy, jeżeli jest ona ujemna, między sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o dodatniej wartości godziwej a sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o ujemnej wartości godziwej obliczonych zgodnie z art. 428d.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, stosuje się następujące zasady:

a) zmienne depozyty zabezpieczające otrzymane przez instytucje od ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o dodatniej wartości godziwej, jeżeli zabezpieczenie otrzymane jako zmienne depozyty zabezpieczające kwalifikuje się jako składnik aktywów poziomu 1 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, i jeżeli instytucje są prawnie umocowane i pod względem operacyjnym zdolne do ponownego wykorzystania tego zabezpieczenia;

b) wszystkie zmienne depozyty zabezpieczające wniesione przez instytucje na rzecz ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o ujemnej wartości godziwej.

Artykuł 428am
Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 50 %

Następujące zobowiązania podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %:

a) otrzymane depozyty, które spełniają kryteria dla depozytów operacyjnych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

b) zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, zapewnione przez:

(i) rząd centralny państwa członkowskiego lub państwa trzeciego;

(ii) samorządy regionalne lub władze lokalne w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

(iii) podmioty sektora publicznego w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

(iv) wielostronne banki rozwoju, o których mowa w art. 117 ust. 2, oraz z organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 118;

(v) klientów będących przedsiębiorstwami niefinansowymi;

(vi) unie kredytowe, które uzyskały zezwolenie właściwego organu, przedsiębiorstwa inwestowania indywidualnego i klientów, którzy są brokerami depozytowymi, z wyjątkiem otrzymanych depozytów, które spełniają kryteria dla depozytów operacyjnych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1.

Artykuł 428an
Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 90 %

Depozyty detaliczne na żądanie, depozyty detaliczne o określonym terminie wypowiedzenia krótszym niż jeden rok i terminowe depozyty detaliczne, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, spełniające stosowne kryteria dla innych depozytów detalicznych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 90 %.

Artykuł 428ao

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 95 %

Depozyty detaliczne na żądanie, depozyty detaliczne o określonym terminie wypowiedzenia krótszym niż jeden rok i terminowe depozyty detaliczne, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, spełniające stosowne kryteria dla stabilnych depozytów detalicznych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 95 %.

Artykuł 428ap

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 100 %

Następujące zobowiązania oraz pozycje i instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 100 %:

a) pozycje kapitału podstawowego Tier I danej instytucji przed dokonaniem korekt wymaganych zgodnie z art. 32–35, odliczeń zgodnie z art. 36 oraz przed zastosowaniem wyłączeń i rozwiązań alternatywnych określonych w art. 48, 49 i 79;

b) pozycje dodatkowe w Tier I danej instytucji przed odliczeniem pozycji, o których mowa w art. 56, oraz przed zastosowaniem do nich art. 79, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

c) pozycje w Tier II danej instytucji przed odliczeniami, o których mowa w art. 66, oraz przed zastosowaniem art. 79, o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

d) wszelkie inne instrumenty kapitałowe danej instytucji o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

e) wszelkie inne zabezpieczone i niezabezpieczone pożyczki oraz zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, w tym depozyty terminowe, o ile inaczej nie określono w art. 428al–428ao.

ROZDZIAŁ 7

Wymagane stabilne finansowanie dla uproszczonego obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 428aq

Uproszczone obliczanie kwoty wymaganego stabilnego finansowania

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, w przypadku małych i niezłożonych instytucji kwotę wymaganego stabilnego finansowania oblicza się, mnożąc wartość księgową różnych kategorii lub rodzajów aktywów oraz pozycji pozabilansowych przez współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2. Łączną kwotę wymaganego stabilnego finansowania stanowi suma ważonych kwot aktywów i pozycji pozabilansowych.

2. Aktywa, które są przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które to aktywa są ujęte w ich bilansie i w odniesieniu do których nie posiadają one prawa własności rzeczywistej, wyłącza się z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania.

   Aktywa, które są przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które to aktywa nie są ujęte w ich bilansie, ale w odniesieniu do których posiadają one prawa własności rzeczywistej, podlegają współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2.

3. Aktywa będące przedmiotem pożyczki udzielonej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, wobec których to aktywów instytucje zachowują prawa własności rzeczywistej, nawet jeżeli nie pozostają one w ich bilansie, uznaje się za aktywa obciążone do celów niniejszego rozdziału; podlegają one także współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2. W przeciwnym wypadku aktywa te wyłącza się z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania.

4. Aktywom, które są obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej sześć miesięcy, przypisuje się albo współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który byłby zastosowany zgodnie z sekcją 2 do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń, albo współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma w przeciwnym wypadku zastosowanie do tych obciążonych aktywów, w zależności od tego, który z tych współczynników jest wyższy. To samo ma zastosowanie, jeżeli rezydualny termin zapadalności obciążonych aktywów jest krótszy niż rezydualny termin zapadalności transakcji stanowiącej źródło obciążenia.

   Aktywa, które pozostają jeszcze w okresie obciążenia przez mniej niż sześć miesięcy, podlegają współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2 do tych samych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń.

5. Jeżeli instytucja ponownie wykorzystuje składnik aktywów będący przedmiotem zaciągniętej pożyczki lub przeprowadza lombardowanie takiego składnika aktywów, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, i jeżeli ten składnik aktywów jest ujęty poza bilansem, transakcję, za pomocą której dany składnik aktywów stał się przedmiotem zaciągniętej pożyczki, traktuje się jako obciążoną, pod warunkiem że termin zapadalności tej transakcji nie może upłynąć, zanim instytucja nie zwróci pożyczonego składnika aktywów.

6. Następujące aktywa uznaje się za wolne od obciążeń:

a) aktywa wchodzące w skład puli, które są dostępne do bezpośredniego wykorzystania jako zabezpieczenie w celu otrzymania dodatkowego finansowania w ramach przyznanych linii kredytowych lub, jeżeli pulę obsługuje bank centralny, w ramach warunkowych, lecz jeszcze nie zasilonych, linii kredytowych dostępnych dla tej instytucji, w tym aktywa złożone przez instytucję kredytową w instytucji centralnej w ramach sieci współpracy lub instytucjonalnego systemu ochrony;

b) aktywa, które instytucja otrzymała jako zabezpieczenie do celów ograniczenia ryzyka kredytowego w ramach zabezpieczonych transakcji kredytowych, zabezpieczonych transakcji finansowania lub transakcji wymiany zabezpieczenia i którymi dana instytucja może dysponować;

c) aktywa przypisane emisji obligacji zabezpieczonych jako nieobowiązkowe nadzabezpieczenie.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu instytucje zakładają, że aktywa należące do puli są obciążone w porządku wzrastającej płynności na podstawie klasyfikacji płynności określonej w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, począwszy od aktywów niekwalifikujących się do zabezpieczenia przed utratą płynności.

7. W przypadku niestandardowych operacji czasowych przeprowadzonych przez EBC lub bank centralny państwa członkowskiego lub bank centralny państwa trzeciego w celu wykonania jego uprawnień w okresie występowania skrajnych warunków finansowych obejmujących cały rynek lub wyjątkowych okoliczności makroekonomicznych, następującym aktywom można przypisać zmniejszony współczynnik wymaganego stabilnego finansowania:

a) na zasadzie odstępstwa od art. 428az i art. 428z ust. 1 lit. a) – aktywom obciążonym do celów operacji, o których mowa w niniejszym akapicie;

b) na zasadzie odstępstwa od art. 428aw i art. 428ay lit. b) – środkom pieniężnym wynikającym z operacji, o których mowa w niniejszym akapicie.

W porozumieniu z bankiem centralnym będącym kontrahentem transakcji właściwe organy określają współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma być stosowany do aktywów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b).
W odniesieniu do aktywów obciążonych, o których mowa w lit. a) akapitu pierwszego, współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma być stosowany, nie może być niższy niż współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów zgodnie z sekcją 2, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń.

Stosując zmniejszony współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z akapitem drugim, właściwe organy ściśle monitorują wpływ tego zmniejszonego współczynnika na pozycje stabilnego finansowania instytucji i w razie potrzeby stosują odpowiednie środki nadzorcze.

8. Aby uniknąć jakiegokolwiek podwójnego liczenia, instytucje wyłączają aktywa związane z zabezpieczeniem uznanym za zmienny depozyt zabezpieczający wniesiony zgodnie z art. 428k ust. 4 lit. b) i art. 428ah ust. 2, lub za wniesiony początkowy depozyt zabezpieczający lub za wkład do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania zgodnie z art. 428ag lit. a) i b) z innych części obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z niniejszym rozdziałem.

9. Instytucje włączają do obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania instrumenty finansowe, waluty obce i towary, w odniesieniu do których zrealizowano zlecenie kupna. Instytucje wyłączają z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania instrumenty finansowe, waluty obce i towary, w odniesieniu do których zrealizowano zlecenie sprzedaży, pod warunkiem że transakcje te nie są wykazane w bilansie instytucji jako instrumenty pochodne lub zabezpieczone transakcje finansowania oraz że transakcje te mają zostać wykazane w bilansie instytucji po ich rozliczeniu.

10. Właściwe organy mogą określić współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane do ekspozycji pozabilansowych, o których nie ma mowy w niniejszym rozdziale, w celu zapewnienia, by instytucje posiadały odpowiednią kwotę dostępnego stabilnego finansowania w odniesieniu do tej części ekspozycji, w stosunku do których oczekuje się, że będą wymagały finansowania w okresie jednego roku objętym wskaźnikiem stabilnego finansowania netto. Aby określić te współczynniki, właściwe organy zwracają w szczególności uwagę na poważne szkody dla reputacji instytucji, jakie mogłyby powstać w przypadku niezapewnienia tego finansowania.

Właściwe organy przynajmniej raz w roku zgłaszają EUNB rodzaje ekspozycji pozabilansowych, w odniesieniu do których określiły współczynniki wymaganego stabilnego finansowania. Zamieszczają one w tym sprawozdaniu wyjaśnienie metody zastosowanej do określenia tych współczynników.

Artykuł 428ar

Rezydualny termin zapadalności składnika aktywów

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, instytucje uwzględniają rezydualny umowny termin zapadalności swoich aktywów i swoich transakcji pozabilansowych przy określaniu współczynników wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane do ich aktywów i do ich pozycji pozabilansowych zgodnie z sekcją 2.

2. Instytucje traktują aktywa, które wyodrębniono zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, zgodnie z ekspozycją bazową tych aktywów. Instytucje stosują jednak do wspomnianych aktywów wyższe współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, w zależności od terminu obciążenia ustalanego przez właściwe organy, które rozważają, czy instytucja jest w stanie bez ograniczeń dysponować takimi aktywami lub je wymieniać, i które uwzględniają termin zobowiązań wobec klientów instytucji, do których ten wymóg wyodrębnienia się odnosi.

3. Przy obliczaniu rezydualnego terminu zapadalności składnika aktywów instytucje biorą pod uwagę opcje, przyjmując założenie, że emitent lub kontrahent wykonają każdą opcję w celu wydłużenia terminu zapadalności danego składnika aktywów. W przypadku opcji, które podlegają wykonaniu według uznania instytucji, instytucja i właściwe organy biorą pod uwagę czynniki związane z reputacją, które mogą ograniczyć zdolność instytucji do niewykonania opcji, w szczególności uwzględniając oczekiwania rynkowe i oczekiwania klientów, że instytucja powinna wydłużyć termin zapadalności niektórych aktywów w dniu upływu ich terminu zapadalności.

4. Aby określić współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, w przypadku kredytów amortyzujących o rezydualnym umownym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, części, których termin zapadalności upływa za mniej niż sześć miesięcy i w okresie wynoszącym od sześciu miesięcy do poniżej roku, traktuje się jako części posiadające rezydualny termin zapadalności wynoszący, odpowiednio, poniżej sześciu miesięcy oraz od sześciu miesięcy do poniżej roku.

Sekcja 2

Współczynniki wymaganego stabilnego finansowania

Artykuł 428as

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 0 %

1. Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %:

   a) aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako wysokiej jakości aktywa płynne poziomu 1 zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi określonymi w tym akcie delegowanym;

   b) wszystkie rezerwy utrzymywane przez instytucje w EBC lub w banku centralnym państwa członkowskiego lub banku centralnym państwa trzeciego, w tym wymagane rezerwy oraz nadwyżkowe rezerwy;

   c) wszystkie należności od EBC, banku centralnego państwa członkowskiego lub banku centralnego państwa trzeciego, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż sześć miesięcy;

   d) aktywa klasyfikowane jako współzależne z zobowiązaniami zgodnie z art. 428f.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. c) właściwe organy mogą zdecydować – za zgodą odpowiedniego banku centralnego – o zastosowaniu wyższego współczynnika wymaganego stabilnego finansowania do wymaganych kapitałów rezerwowych, uwzględniając w szczególności zakres, w jakim istnieją wymogi w zakresie kapitałów rezerwowych w okresie jednego roku, w związku z czym wymagane jest powiązane stabilne finansowanie.

W przypadku jednostek zależnych posiadających siedzibę główną w państwie trzecim, jeżeli wymagane rezerwy banku centralnego podlegają wyższemu współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z wymogiem dotyczącym stabilnego finansowania netto określonym w prawie krajowym tego państwa trzeciego, do celów związanych z konsolidacją bierze się pod uwagę ten wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania.

Artykuł 428at
Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 5 %

1. Niewykorzystana część przyznanych instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności określona w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlega współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 5 %.

2. W odniesieniu do wszystkich pakietów kompensowania kontraktów na instrumenty pochodne instytucje stosują współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 5 % do bezwzględnej wartości godziwej tych pakietów kompensowania kontraktów na instrumenty pochodne, przed odliczeniem jakiegokolwiek wniesionego zabezpieczenia, jeżeli te pakiety kompensowania mają ujemną wartość godziwą. Do celów niniejszego ustępu instytucje określają wartość godziwą jako wartość przed odliczeniem jakiegokolwiek wniesionego zabezpieczenia lub płatności z tytułu rozrachunku oraz wpływów związanych ze zmianami w wycenie rynkowej takich kontraktów.

Artykuł 428au

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 10 %

Następujące aktywa i pozycje pozabilansowe podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 10 %:

a) aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 1 w postaci obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

b) produkty związane z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w załączniku I.

Artykuł 428av

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 20 %

Aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 2A zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, oraz wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania zgodnie z tym aktem delegowanym podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 20 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428aw

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 50 %

Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %:

a) zabezpieczone i niezabezpieczone kredyty, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, pod warunkiem że są one obciążone krócej niż jeden rok;

b) wszystkie inne aktywa, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, chyba że w art. 428as–428av określono inaczej;

c) aktywa obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, z wyjątkiem sytuacji, w których wspomnianym aktywom przypisano by wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z art. 428ax, 428 ay i 428az, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń, w którym to przypadku zastosowanie ma wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń.

Artykuł 428ax

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 55 %

Aktywa, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, oraz udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania zgodnie z tym aktem delegowanym podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 55 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym, pod warunkiem że są one obciążone krócej niż jeden rok.

Artykuł 428ay

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 85 %

Następujące aktywa i pozycje pozabilansowe podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 85 %:

a) wszystkie aktywa i pozycje pozabilansowe, w tym środki pieniężne, wniesione jako początkowy depozyt zabezpieczający dla kontraktów na instrumenty pochodne lub wniesione jako wkład do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania, chyba że wspomnianym aktywom przypisano by wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z art. 428az, gdyby utrzymywano je jako wolne od obciążeń, w którym to przypadku zastosowanie ma wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń;

b) wolne od obciążeń kredyty z rezydualnym terminem zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, z wyłączeniem kredytów udzielonych klientom finansowym, nieprzeterminowane o więcej niż 90 dni;

c) produkty związane z bilansowym finansowaniem handlu, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok;

d) wolne od obciążeń papiery wartościowe, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178 i które nie kwalifikują się jako aktywa płynne zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

e) wolne od obciążeń giełdowe instrumenty kapitałowe, które nie kwalifikują się jako aktywa poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

f) towary będące przedmiotem fizycznego obrotu, w tym złoto, ale z wyłączeniem towarowych instrumentów pochodnych.

Artykuł 428az

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 100 %

1. Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 100 %:

   a) wszystkie aktywa obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej jeden rok;

   b) wszystkie aktywa inne niż te, o których mowa w art. 428as–428ay, w tym kredyty udzielone klientom finansowym o rezydualnym umownym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, ekspozycje zagrożone, pozycje odliczane od funduszy własnych, aktywa trwałe, niegiełdowe instrumenty kapitałowe, utrzymywany udział, aktywa ubezpieczeniowe, papiery wartościowe, których dotyczy niewykonanie zobowiązania.

2. Instytucje stosują współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 100 % do różnicy, jeżeli jest ona dodatnia, między sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o dodatniej wartości godziwej a sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o ujemnej wartości godziwej obliczonej zgodnie z art. 428d.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, stosuje się następujące zasady:

a) zmienne depozyty zabezpieczające otrzymane przez instytucje od ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o dodatniej wartości godziwej, jeżeli zabezpieczenie otrzymane jako zmienne depozyty zabezpieczające kwalifikuje się jako aktywa poziomu 1 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, i jeżeli instytucje są prawnie umocowane i pod względem operacyjnym zdolne do ponownego wykorzystania tego zabezpieczenia;

b) wszystkie zmienne depozyty zabezpieczające wniesione przez instytucje na rzecz ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o ujemnej wartości godziwej.”;

117) część siódma otrzymuje brzmienie:

„CZĘŚĆ SIÓDMA
DŹWIGNIA FINANSOWA

Artykuł 429
Obliczanie wskaźnika dźwigni

1. Instytucje obliczają swój wskaźnik dźwigni zgodnie z metodą określoną w ust. 2, 3 i 4.

2. Wskaźnik dźwigni oblicza się jako miarę kapitału instytucji podzieloną przez miarę ekspozycji całkowitej tej instytucji i wyraża się jako wartość procentową.

Instytucje obliczają wskaźnik dźwigni w sprawozdawczym dniu odniesienia.

3. Do celów ust. 2 miarą kapitału jest kapitał Tier I.

4. Do celów ust. 2 miarą ekspozycji całkowitej jest suma wartości ekspozycji:

a) aktywów, z wyłączeniem kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II, kredytowych instrumentów pochodnych i pozycji, o których mowa w art. 429e, obliczonych zgodnie z art. 429b ust. 1;

b) kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych, w tym pozabilansowych kontraktów i kredytowych instrumentów pochodnych, obliczonych zgodnie z art. 429c i 429d;

c) narzutów z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w tym pozabilansowych, obliczonych zgodnie z art. 429e;

d) pozycji pozabilansowych, z wyłączeniem kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II, kredytowych instrumentów pochodnych, transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i pozycji, o których mowa w art. 429d i 429g, obliczonych zgodnie z art. 429f;

e) standaryzowanych transakcji kupna lub sprzedaży oczekujących na rozliczenie obliczonych zgodnie z art. 429g.

Instytucje traktują transakcje z długim terminem rozliczenia, stosownie do przypadku, zgodnie z akapitem pierwszym lit. a)–d).

Instytucje mogą obniżyć wartości ekspozycji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i d), o odpowiadającą kwotę korekt z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego zastosowanych, odpowiednio, do pozycji bilansowych i pozabilansowych, z zastrzeżeniem dolnego pułapu wynoszącego 0, jeżeli korekty z tytułu ryzyka kredytowego zmniejszyły kapitał Tier I.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 lit. d) zastosowanie mają następujące warunki:

a) instrument pochodny, który uznaje się za pozycję pozabilansową zgodnie z ust. 4 lit. d), ale jest traktowany jako instrument pochodny zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, podlega traktowaniu określonemu w tej literze;

b) jeżeli klient instytucji pełniącej rolę uczestnika rozliczającego bezpośrednio zawiera transakcję na instrumentach pochodnych z kontrahentem centralnym, a instytucja gwarantuje kontrahentowi centralnemu wyniki ekspozycji z tytułu transakcji jego klienta, których źródłem jest ta transakcja, instytucja oblicza swoją ekspozycję wynikającą z gwarancji zgodnie z ust. 4 lit. b), tak jakby ta instytucja bezpośrednio zawarła transakcję z klientem, w tym w odniesieniu do otrzymania lub wniesienia zmiennego depozytu zabezpieczającego w środkach pieniężnych.

Sposób traktowania określony w akapicie pierwszym lit. b) ma również zastosowanie do instytucji działającej jako klient wyższego poziomu, która gwarantuje wyniki ekspozycji z tytułu transakcji jej klientów.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) oraz akapitu drugiego niniejszego ustępu instytucje mogą uznać podmiot powiązany za klienta, wyłącznie jeżeli podmiot ten nie jest objęty zakresem konsolidacji regulacyjnej na poziomie, na którym ma zastosowanie wymóg ustanowiony w art. 92 ust. 3 lit. d).

6. Do celów ust. 4 lit. e) niniejszego artykułu oraz art. 429g »standaryzowana transakcja kupna lub sprzedaży« oznacza kupno lub sprzedaż papieru wartościowego na podstawie kontraktów, których postanowienia przewidują wymóg dostarczenia papieru wartościowego w ramach czasowych ustanowionych zasadniczo przez prawo lub zwyczaj na odnośnym rynku.

7. O ile przepisy niniejszej części wyraźnie nie stanowią inaczej, instytucje obliczają miarę ekspozycji całkowitej zgodnie z następującymi zasadami:

   a) do zmniejszenia miary ekspozycji całkowitej nie stosuje się zabezpieczenia rzeczowego lub finansowego, gwarancji lub ograniczenia ryzyka kredytowego, które zostały zakupione;

   b) aktywów nie kompensuje się zobowiązaniami.

8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 7 lit. b) instytucje mogą obniżyć wartość ekspozycji z tytułu kredytu na prefinansowanie lub kredytu przejściowego o dodatnie saldo na rachunku oszczędnościowym dłużnika, któremu udzielono kredytu, i w mierze ekspozycji całkowitej uwzględnić wyłącznie wynikającą stąd kwotę, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) udzielenie kredytu jest uzależnione od otwarcia rachunku oszczędnościowego w instytucji udzielającej kredytu i zarówno kredyt, jak i rachunek oszczędnościowy są regulowane tymi samymi przepisami sektorowymi;

   b) saldo na rachunku oszczędnościowego nie może zostać wycofane, w części ani w całości, przez dłużnika w całym okresie trwania kredytu;

   c) instytucja może bezwarunkowo i nieodwołalnie wykorzystać saldo na rachunku oszczędnościowym w celu zaspokojenia wszelkich roszczeń, których źródłem jest umowa kredytu, w przypadkach regulowanych przepisami sektorowymi, o których mowa w lit. a), w tym w przypadku niedokonania płatności przez dłużnika lub jego niewypłacalności.

   »Kredyt na prefinansowanie« lub »kredyt przejściowy« oznaczają kredyt, który jest udzielany kredytobiorcy na ograniczony okres w celu zniwelowania jego luk w finansowaniu do czasu udzielenia ostatecznego kredytu zgodnie z kryteriami określonymi w przepisach sektorowych regulujących takie transakcje.

Artykuł 429a

Ekspozycje wyłączone z miary ekspozycji całkowitej

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 429 ust. 4 instytucja może wyłączyć dowolną z następujących ekspozycji z jej miary ekspozycji całkowitej:

   a) kwoty odliczone od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. d);

   b) aktywa odliczone podczas obliczania miary kapitału, o której mowa w art. 429 ust. 3;

   c) ekspozycje, którym przypisano wagę ryzyka wynoszącą 0 % zgodnie z art. 113 ust. 6 lub 7;

   d) jeżeli instytucja jest publiczną kredytową instytucją wspierającą rozwój, ekspozycje z tytułu aktywów, które stanowią należności od rządów centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego w związku z inwestycjami sektora publicznego i kredytami preferencyjnymi;

   e) jeżeli instytucja nie jest publiczną kredytową instytucją wspierającą rozwój, części ekspozycji wynikające z przeniesienia kredytów preferencyjnych do innych instytucji kredytowych;

f) objęte gwarancją części ekspozycji z tytułu kredytów eksportowych, które spełniają obydwa poniższe warunki:

(i) gwarancji udzielił uznany dostawca ochrony kredytowej nierzeczywistej zgodnie z art. 201 i 202, co obejmuje m.in. agencje kredytów eksportowych lub rządy centralne;

(ii) waga ryzyka wynosząca 0 % ma zastosowanie do części ekspozycji objętej gwarancją zgodnie z art. 114 ust. 2 lub 4 lub art. 116 ust. 4;

g) jeżeli instytucja jest uczestnikiem rozliczającym kwalifikującego się kontrahenta centralnego, ekspozycje z tytułu transakcji tej instytucji, pod warunkiem że są rozliczane z tym kwalifikującym się kontrahentem centralnym oraz że spełniają warunki określone w art. 306 ust. 1 lit. c);

h) jeżeli instytucja jest klientem wyższego poziomu w wielopoziomowej strukturze klientów, ekspozycje z tytułu transakcji wobec uczestnika rozliczającego lub podmiotu, który pełni rolę klienta wyższego poziomu tej instytucji, o ile spełniono warunki określone w art. 305 ust. 2 oraz o ile instytucja nie jest zobowiązana do zrekompensowania swojemu klientowi ewentualnych strat poniesionych w przypadku niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego albo kwalifikującego się kontrahenta centralnego;

i) aktywa powiernicze spełniające wszystkie następujące warunki:

(i) są ujęte w bilansie instytucji stosownie do ogólnie przyjętych krajowych zasad rachunkowości zgodnie z art. 10 dyrektywy 86/635/EWG;

(ii) spełniają kryteria usunięcia z bilansu określone w międzynarodowym standardzie sprawozdawczości finansowej (MSSF) 9 stosowanym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002;

(iii) w stosownych przypadkach, spełniają kryteria niekonsolidacji określone w MSSF 10 stosowanym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002;

j) ekspozycje spełniające wszystkie następujące warunki:

(i) są ekspozycjami wobec podmiotu sektora publicznego;

(ii) są traktowane zgodnie z art. 116 ust. 4;

(iii) powstały w związku z depozytami, które instytucja jest prawnie zobowiązana przenieść na rzecz podmiotu sektora publicznego, o którym mowa w ppkt (i), do celów finansowania inwestycji leżących w interesie ogólnym;

k) zdeponowaną u agentów trójstronnych nadwyżkę zabezpieczenia, która nie jest przedmiotem udzielonej pożyczki;

l) jeżeli w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości instytucja uznaje zmienny depozyt zabezpieczający wypłacony kontrahentowi w gotówce za należny składnik aktywów – należny składnik aktywów, o ile spełnione zostaną warunki określone w art. 429c ust. 3 lit. a)–e);

m) sekurytyzowane ekspozycje z tytułu tradycyjnych sekurytyzacji, które spełniają warunki przeniesienia istotnej części ryzyka ustanowione w art. 244 ust. 2;

n) następujące ekspozycje wobec banku centralnego instytucji zawarte po tym, jak wyłączenie stało się skuteczne, i z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 5 i 6:

(i) monety i banknoty stanowiące legalną walutę w jurysdykcji banku centralnego;

(ii) aktywa stanowiące należności od banków centralnych, w tym rezerwy posiadane w banku centralnym;

o) jeżeli instytucja posiada zezwolenie zgodnie z art. 16 i art. 54 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 909/2014 – ekspozycje instytucji z tytułu bankowych usług pomocniczych wymienionych w sekcji C lit. a) załącznika do tego rozporządzenia, które są bezpośrednio związane z usługami podstawowymi lub pomocniczymi wymienionymi w sekcjach A i B tego załącznika;

p) jeżeli instytucja jest wyznaczona zgodnie z art. 54 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 909/2014 – ekspozycje instytucji z tytułu bankowych usług pomocniczych wymienionych w sekcji C lit. a) załącznika do tego rozporządzenia, które są bezpośrednio związane z usługami podstawowymi lub pomocniczymi centralnego depozytu papierów wartościowych, który uzyskał zezwolenie zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, wymienionymi w sekcjach A i B tego załącznika.

Do celów lit. m) akapitu pierwszego instytucje uwzględniają w mierze ekspozycji całkowitej wszelkie ekspozycje zatrzymane.

2. Do celów ust. 1 lit. d) i e) »publiczna kredytowa instytucja wspierająca rozwój« oznacza instytucję kredytową, która spełnia wszystkie następujące warunki:

a) została utworzona przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne państwa członkowskiego;

b) jej działalność jest ograniczona do realizacji określonych celów publicznej polityki finansowej, społecznej lub gospodarczej zgodnie z prawem i przepisami regulującymi działalność tej instytucji, w tym z umową spółki, na zasadach niekonkurencyjnych;

c) jej celem nie jest maksymalizacja zysku ani udziału w rynku;

d) rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, z zastrzeżeniem unijnych zasad pomocy państwa, są zobowiązane do ochrony rentowności instytucji kredytowej lub bezpośrednio lub pośrednio gwarantują co najmniej 90 % wymogów tej instytucji w zakresie funduszy własnych, jej wymogów dotyczących finansowania lub przyznanych kredytów preferencyjnych;

e) nie przyjmuje ona gwarantowanych depozytów zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 pkt 5) dyrektywy 2014/49/UE lub w prawie krajowym wdrażającym tę dyrektywę, które to depozyty mogą być sklasyfikowane jako depozyty terminowe lub depozyty oszczędnościowe złożone przez konsumentów zdefiniowanych w art. 3 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE*.

Na potrzeby akapitu pierwszego lit. b) cele polityki publicznej mogą obejmować zapewnianie finansowania na cele związane z promowaniem lub rozwojem określonym sektorom gospodarki lub obszarom geograficznym danego państwa członkowskiego.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) i e) oraz bez uszczerbku dla unijnych zasad pomocy państwa i obowiązków państw członkowskich w tym zakresie, właściwe organy mogą – na wniosek instytucji – traktować jednostkę tej instytucji będącą organizacyjnie, strukturalnie i finansowo niezależną i autonomiczną jako publiczną kredytową instytucję wspierającą rozwój, o ile jednostka ta spełnia wszystkie warunki wymienione w akapicie pierwszym i o ile takie traktowanie nie wpływa na skuteczność nadzoru nad tą instytucją. Właściwe organy bezzwłocznie powiadamiają Komisję i EUNB o każdej decyzji o traktowaniu – do celów niniejszego ustępu – jednostki danej instytucji jako publicznej kredytowej instytucji wspierającej rozwój. Właściwy organ co roku dokonuje przeglądu takiej decyzji.

3. Do celów ust. 1 lit. d) i e) oraz ust. 2 lit. d) »kredyt preferencyjny« oznacza kredyt udzielany przez publiczną kredytową instytucję wspierającą rozwój lub podmiot utworzony przez rząd centralny, samorządy regionalne lub władze lokalne państwa członkowskiego, bezpośrednio lub poprzez pośredniczącą instytucję kredytową, na zasadach niekonkurencyjnych i nienastawionych na zysk, aby propagować cele polityki publicznej rządu centralnego, samorządów regionalnych lub władz lokalnych w danym państwie członkowskim.

4. Instytucje nie wyłączają ekspozycji z tytułu transakcji, o których mowa w ust. 1 lit. g) i h) niniejszego artykułu, jeżeli nie spełniono warunku określonego w art. 429 ust. 5 akapit trzeci.

5. Instytucje mogą wyłączyć ekspozycje wymienione w ust. 1 lit. n), jeżeli spełnione są oba następujące warunki:

   a) organ właściwy dla danej instytucji stwierdził, po konsultacji z odnośnym bankiem centralnym, i publicznie ogłosił, że istnieją wyjątkowe okoliczności, które uzasadniają wyłączenie w celu ułatwienia wdrażania polityki pieniężnej;

   b) wyłączenia udziela się na ograniczony okres nieprzekraczający jednego roku.

6. Ekspozycje wyłączane na mocy ust. 1 lit. n) spełniają oba poniższe warunki:

a) są denominowane w tej samej walucie co depozyty przyjęte przez instytucję;

b) ich średni termin zapadalności nie przekracza znacząco średniego terminu zapadalności depozytów przyjętych przez instytucję.

7. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 1 lit. d), jeżeli instytucja wyłącza ekspozycje, o których mowa w ust. 1 lit. n) niniejszego artykułu, musi ona w dowolnym momencie spełniać następujący wymóg dotyczący skorygowanego wskaźnika dźwigni w całym okresie trwania wyłączenia:

$$\mathrm{aLR} = 3\,\% \times \frac{\mathrm{EM_{LR}}}{\mathrm{EM_{LR}} - \mathrm{CB}}$$

gdzie:

aLR =skorygowany wskaźnik dźwigni;

EM_{LR} = miara ekspozycji całkowitej danej instytucji zdefiniowana w art. 429 ust. 4, w tym ekspozycje wyłączone zgodnie z ust. 1 lit. n) niniejszego artykułu; oraz

CB = kwota ekspozycji wyłączonych zgodnie z ust. 1 lit. n) niniejszego artykułu.

Artykuł 429b

Obliczanie wartości ekspozycji z tytułu aktywów

1. Instytucje obliczają wartość ekspozycji z tytułu aktywów, z wyłączeniem kontraktów na instrumentach pochodnych, wyszczególnionych w załączniku II, kredytowych instrumentów pochodnych i pozycji, o których mowa w art. 429e, zgodnie z następującymi zasadami:

   a) wartość ekspozycji z tytułu aktywów oznacza wartość ekspozycji zgodnie z art. 111 ust. 1 zdanie pierwsze;

   b) nie kompensuje się transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych.

2. Mechanizm łączenia środków pieniężnych oferowany przez instytucję nie narusza warunku określonego w art. 429 ust. 7 lit. b) jedynie wtedy, gdy mechanizm ten spełnia obydwa następujące warunki:

   a) instytucja oferująca mechanizm łączenia środków pieniężnych przenosi salda kredytowe i salda debetowe kilku jednostkowych rachunków podmiotów grupy objętych mechanizmem (»rachunki pierwotne«) na oddzielny, pojedynczy rachunek, zerując tym samym salda rachunków pierwotnych;

   b) instytucja codziennie przeprowadza czynności, o których mowa w lit. a) niniejszego akapitu.

Do celów niniejszego ustępu i ust. 3 mechanizm łączenia środków pieniężnych oznacza mechanizm, w ramach którego salda kredytowe lub salda debetowe kilku jednostkowych rachunków łączy się w celu zarządzania środkami pieniężnymi lub zarządzania płynnością.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu mechanizm łączenia środków pieniężnych, który nie spełnia warunku określonego w lit. b) tego ustępu, ale spełnia warunek określony w lit. a) tego ustępu, nie narusza warunku określonego w art. 429 ust. 7 lit. b), o ile mechanizm ten spełnia wszystkie następujące warunki:

   a) instytucja posiada możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej prawo do kompensowania sald rachunków pierwotnych poprzez przeniesienie ich na pojedynczy rachunek w dowolnym czasie;

   b) nie zachodzi niedopasowanie terminów zapadalności między saldami rachunków pierwotnych;

   c) instytucja nalicza lub płaci odsetki od połączonego salda rachunków pierwotnych;

   d) właściwy organ instytucji uznaje, że częstotliwość, z jaką salda wszystkich rachunków pierwotnych są przenoszone, jest właściwa do celu włączenia jedynie połączonego salda mechanizmu łączenia środków pieniężnych do miary ekspozycji całkowitej.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. b) instytucje mogą obliczać wartość ekspozycji wierzytelności gotówkowej i zobowiązania gotówkowego w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych z tym samym kontrahentem w ujęciu netto, jedynie wtedy, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) transakcje mają tę samą wyraźnie określoną datę ostatecznego rozliczenia;

   b) prawo potrącenia kwoty należnej kontrahentowi z kwoty należnej od kontrahenta jest możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej w toku prowadzenia zwykłej działalności gospodarczej oraz w przypadku niewykonania zobowiązania, niewypłacalności i upadłości;

   c) kontrahenci zamierzają rozliczyć się w ujęciu netto lub rozliczyć się jednocześnie lub transakcje są objęte mechanizmem rozliczania, który skutkuje funkcjonalnym odpowiednikiem rozliczenia w ujęciu netto.

5. Do celów ust. 4 lit. c) instytucje mogą uznać, że mechanizm rozliczania skutkuje funkcjonalnym odpowiednikiem rozliczenia w ujęciu netto, jedynie wtedy, gdy w dacie rozliczenia wynik netto przepływów pieniężnych z tytułu transakcji w ramach tego mechanizmu jest równy pojedynczej kwocie netto w ramach rozliczenia w ujęciu netto i spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) transakcje są rozliczane za pomocą tego samego systemu rozliczania lub systemów rozliczania korzystających ze wspólnej infrastruktury rozliczeniowej;

b) do celów rozliczenia stosuje się środki pieniężne lub śróddzienne instrumenty kredytowe, aby zapewnić dokonanie rozliczenia transakcji do końca dnia roboczego;

c) żadne kwestie związane z obejmującymi papiery wartościowe częściami transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych nie kolidują z zakończeniem rozliczenia w ujęciu netto wierzytelności gotówkowych i zobowiązań gotówkowych.

Warunek określony w akapicie pierwszym lit. c) jest spełniony, jedynie wtedy, gdy niepowodzenie jakiejkolwiek transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych w mechanizmie rozliczania może opóźnić rozliczenie jedynie odpowiadającej części pieniężnej lub może doprowadzić do powstania zobowiązania w odniesieniu do mechanizmu rozliczania, ze wsparciem ze strony powiązanego instrumentu kredytowego.

W przypadku niepowodzenia obejmującej papiery wartościowe części transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych w mechanizmie rozliczania na koniec terminu wyznaczonego na dokonanie rozliczenia w ramach mechanizmu rozliczania instytucje wydzielają tę transakcję i jej odpowiadającą część pieniężną z pakietu kompensowania i traktują je w ujęciu brutto.

Artykuł 429c

Obliczanie wartości ekspozycji instrumentów pochodnych

1. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu umów na instrumentach pochodnych wymienionych w załączniku II i z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych, w tym pozabilansowych, zgodnie z metodą określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 3.

Przy obliczaniu wartości ekspozycji instytucje mogą uwzględnić skutki umów nowacji i innych umów o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z art. 295. Instytucje nie uwzględniają kompensowania międzyproduktowego, ale mogą dokonywać kompensacji w ramach danej kategorii produktu, o której mowa w art. 272 pkt 25 lit. c), i w ramach kredytowych instrumentów pochodnych, kiedy są przedmiotem umowy o kompensowaniu międzyproduktowym, o której mowa w art. 295 lit. c).

Instytucje włączają do miary ekspozycji całkowitej sprzedane opcje, nawet jeżeli ich wartość ekspozycji może zostać ustalona na zero zgodnie ze sposobem traktowania określonym w art. 274 ust. 5.

2. Jeżeli w wyniku zapewnienia zabezpieczenia związanego z kontraktami na instrumenty pochodne zmniejsza się kwota aktywów w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości, instytucje dokonują odwrócenia tego zmniejszenia.

3. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu instytucje obliczające koszt zastąpienia kontraktów na instrumenty pochodne zgodnie z art. 275 mogą uznać za zmienny depozyt zabezpieczający, o którym mowa w art. 275, wyłącznie zabezpieczenie otrzymane w środkach pieniężnych od swoich kontrahentów, jeżeli w mających zastosowanie standardach rachunkowości nie uznano już zmiennego depozytu zabezpieczającego jako obniżenia wartości ekspozycji i jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) w przypadku transakcji, których nie rozlicza się za pośrednictwem kwalifikującego się kontrahenta centralnego, nie wydziela się środków pieniężnych otrzymanych przez kontrahenta będącego odbiorcą;

b) zmienny depozyt zabezpieczający oblicza się i wymienia przynajmniej raz dziennie na podstawie wyceny pozycji w instrumentach pochodnych według wartości rynkowej;

c) otrzymany zmienny depozyt zabezpieczający jest wyrażony w walucie określonej w kontrakcie na instrumenty pochodne, obowiązującej umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań, załączniku dotyczącym wsparcia jakości kredytowej do kwalifikującej się umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań lub określonej w jakiejkolwiek umowie o kompensowaniu zobowiązań z kwalifikującym się kontrahentem centralnym;

d) otrzymany zmienny depozyt zabezpieczający stanowi pełną kwotę, która byłaby konieczna do wygaszenia ekspozycji z tytułu kontraktu na instrumenty pochodne według wartości rynkowej, z zastrzeżeniem progu i minimalnych kwot transferu mających zastosowanie do kontrahenta;

e) kontrakt na instrumenty pochodne i zmienny depozyt zabezpieczający między instytucją a kontrahentem będącym stroną tego kontraktu objęte są jedną umową o kompensowaniu zobowiązań, którą instytucja może uznać za ograniczającą ryzyko zgodnie z art. 295.

Jeżeli instytucja przekazuje kontrahentowi zabezpieczenie gotówkowe i jeżeli to zabezpieczenie spełnia warunki określone w akapicie pierwszym lit. a)–e), instytucja uznaje to zabezpieczenie za zmienny depozyt zabezpieczający wniesiony na rzecz kontrahenta i uwzględnia je w obliczeniach kosztu zastąpienia.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) uznaje się, że instytucja spełnia warunek określony w tej literze, jeżeli zmienny depozyt zabezpieczający jest wymieniany rankiem dnia sesyjnego następującego po dniu sesyjnym, w którym określono kontrakt na instrumenty pochodne, pod warunkiem że wymiana opiera się na wartości kontraktu na koniec dnia sesyjnego, w którym określono kontrakt.

Do celów akapitu pierwszego lit. d), jeżeli powstanie spór dotyczący depozytu zabezpieczającego, instytucje mogą uznać bezsporną kwotę wymienionego zabezpieczenia.

4. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu instytucje nie uwzględniają otrzymanego zabezpieczenia w obliczeniach wartości niezależnego zabezpieczenia netto określonej w art. 272 pkt (12a), z wyjątkiem kontraktów na instrumenty pochodne zawartych z klientami, w przypadku których kontrakty te rozlicza kwalifikujący się kontrahent centralny.

5. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu wartość mnożnika stosowanego do obliczania potencjalnej przyszłej ekspozycji zgodnie z art. 278 ust. 1 instytucje ustalają na 1, z wyjątkiem kontraktów na instrumenty pochodne zawartych z klientami, w przypadku których kontrakty te rozlicza kwalifikujący się kontrahent centralny.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje mogą stosować metodę określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 4 lub 5, aby określić wartość ekspozycji kontraktów na instrumenty pochodne wyszczególnionych w załączniku II pkt 1 i 2, jednak tylko wówczas, gdy stosują tę metodę również do określenia wartości ekspozycji tych kontraktów do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92.

   Jeżeli instytucje stosują jedną z metod, o których mowa w akapicie pierwszym, nie pomniejszają miary ekspozycji całkowitej o kwotę otrzymanego depozytu zabezpieczającego.

Artykuł 429d

Dodatkowe przepisy dotyczące obliczania wartości ekspozycji pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych

1. Do celów niniejszego artykułu »pisemny kredytowy instrument pochodny« oznacza każdy instrument finansowy, za pomocą którego instytucja skutecznie zapewnia ochronę kredytową, w tym swapy ryzyka kredytowego, swapy przychodu całkowitego i opcje, w przypadku których instytucja ma obowiązek zapewnić ochronę kredytową zgodnie z warunkami określonymi w umowie opcji.

2. Oprócz obliczenia określonego w art. 429c, przy obliczaniu wartości ekspozycji pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego instytucje uwzględniają efektywne wartości referencyjne wskazane w pisemnych kredytowych instrumentach pochodnych, pomniejszone o wszelkie ujemne zmiany wartości godziwej, które wprowadzono do kapitału Tier I w odniesieniu do tych pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych.

   Instytucje obliczają efektywną wartość referencyjną pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych poprzez dostosowanie wartości referencyjnej tych instrumentów pochodnych, aby odzwierciedlić rzeczywistą ekspozycję kontraktów, które są lewarowane lub w inny sposób wzmocnione za pomocą struktury transakcji.

3. Instytucje mogą w pełni lub częściowo pomniejszyć wartość ekspozycji, obliczoną zgodnie z ust. 2, o efektywną wartość referencyjną nabytych kredytowych instrumentów pochodnych, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) rezydualny termin zapadalności nabytych kredytowych instrumentów pochodnych odpowiada rezydualnemu terminowi zapadalności pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego lub jest od niego dłuższy;

   b) w przypadkach innych niż powyższy nabyty kredytowy instrument pochodny podlega istotnym warunkom, które są takie same lub bardziej restrykcyjne niż w przypadku odpowiadającego mu pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego;

c) nabyty pisemny kredytowy instrument pochodny nie został nabyty od kontrahenta, który mógłby narazić instytucję na szczególne ryzyko korelacji, jak określono w art. 291 ust. 1 lit. b);

d) jeżeli efektywną wartość referencyjną pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego pomniejsza się o ewentualną ujemną zmianę wartości godziwej, którą włączono do kapitału Tier I instytucji, efektywną wartość referencyjną nabytego kredytowego instrumentu pochodnego pomniejsza się o ewentualną dodatnią zmianę wartości godziwej, którą włączono do kapitału Tier I;

e) nabytego kredytowego instrumentu pochodnego nie uwzględnia się w transakcji, która została rozliczona przez instytucję w imieniu klienta lub która została rozliczona przez instytucję pełniącą rolę klienta wyższego poziomu w wielopoziomowej strukturze klientów i w odniesieniu do której z miary ekspozycji całkowitej wyłączono efektywną wartość referencyjną wskazaną w odpowiadającym mu pisemnym kredytowym instrumencie pochodnym, zgodnie z art. 429a ust. 1 lit. g) lub h) akapitu pierwszego, stosownie do przypadku.

Do celów obliczenia potencjalnej przyszłej ekspozycji zgodnie z art. 429c ust. 1 instytucje mogą wyłączyć z pakietu kompensowania część pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego, która zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu nie podlega kompensacji i w odniesieniu do której w mierze ekspozycji całkowitej uwzględnia się efektywną wartość referencyjną.

4. Do celów ust. 3 lit. b) »istotny warunek« oznacza dowolną cechę kredytowego instrumentu pochodnego, która ma znaczenie dla jego wyceny, w tym poziom podporządkowania, opcjonalność, zdarzenia kredytowe, bazowy podmiot referencyjny lub bazową grupę podmiotów oraz bazowe zobowiązanie referencyjne lub bazową grupę zobowiązań, z wyjątkiem kwoty referencyjnej i rezydualnego terminu zapadalności kredytowego instrumentu pochodnego. Dwie nazwy referencyjne są takie same wyłącznie wówczas, gdy odnoszą się do tego samego podmiotu prawnego.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 lit. b) instytucje mogą wykorzystywać nabyte kredytowe instrumenty pochodne dotyczące grupy nazw referencyjnych, aby kompensować pisemne kredytowe instrumenty pochodne dotyczące poszczególnych nazw referencyjnych w ramach tej grupy, jeżeli grupa podmiotów referencyjnych i poziom podporządkowania są takie same w przypadku obu transakcji.

6. Instytucje nie zmniejszają efektywnej wartości referencyjnej pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych, gdy nabywają ochronę kredytową poprzez swap przychodu całkowitego i księgują otrzymane płatności netto jako przychody netto, ale nie księgują zrównoważenia zmniejszenia wartości pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego w kapitale Tier I.

7. W przypadku nabytych kredytowych instrumentów pochodnych dotyczących grupy zobowiązań referencyjnych instytucje mogą pomniejszyć efektywną wartość referencyjną pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych dotyczących poszczególnych zobowiązań referencyjnych o efektywną wartość referencyjną nabytych kredytowych instrumentów pochodnych zgodnie z ust. 3 wyłącznie wówczas, gdy nabyta ochrona odpowiada pod względem ekonomicznym nabyciu ochrony osobno dla każdego z poszczególnych zobowiązań w grupie.

Artykuł 429e

Narzut z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych

1. Oprócz obliczania wartości ekspozycji całkowitej transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w tym pozabilansowych zgodnie z art. 429b ust. 1, instytucje uwzględniają w mierze ekspozycji narzut z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta obliczony zgodnie z ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu, stosownie do przypadku.

2. Instytucje obliczają narzut w odniesieniu do transakcji z kontrahentem nieobjętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań, która spełnia warunki określone w art. 206, indywidualnie dla każdej transakcji zgodnie z następującym wzorem:

$$E_i^* = \max\{0, E_i - C_i\}$$

gdzie:

E_i^* = narzut;

i = indeks oznaczający transakcję;

E_i = wartość godziwa papierów wartościowych lub środków pieniężnych pożyczonych kontrahentowi w ramach transakcji i; oraz

C_i = wartość godziwa papierów wartościowych lub środków pieniężnych otrzymanych od kontrahenta w ramach transakcji i.

Instytucje mogą ustalić wartość E_i^* równą zero, jeżeli E_i oznacza środki pieniężne pożyczone kontrahentowi, a powiązana wierzytelność gotówkowa nie kwalifikuje się do kompensowania określonego w art. 429b ust. 4.

3. Instytucje obliczają narzut w odniesieniu do transakcji z kontrahentem objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań, która spełnia warunki określone w art. 206, indywidualnie dla każdej umowy zgodnie z następującym wzorem:

$$E_i^* = \max\left\{0, \sum_i E_i - \sum_i C_i\right\}$$

gdzie:

E_i^* = narzut

i = indeks oznaczający umowę o kompensowaniu zobowiązań;

E_i = wartość godziwa papierów wartościowych lub środków pieniężnych pożyczonych kontrahentowi na potrzeby transakcji objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań i; oraz

C_i = wartość godziwa papierów wartościowych lub środków pieniężnych otrzymanych od kontrahenta z zastrzeżeniem umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań i.

4. Do celów ust. 2 i 3 termin »kontrahent« oznacza również agentów trójstronnych, którzy przyjmują zabezpieczenie w depozyt i zarządzają zabezpieczeniem w przypadku transakcji trójstronnych.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje mogą stosować metodę określoną w art. 222, z zastrzeżeniem dolnego pułapu dla mającej zastosowanie wagi ryzyka wynoszącego 20 %, w celu określenia narzutu w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w tym pozabilansowych. Instytucje mogą stosować tę metodę wyłącznie wówczas, gdy stosują ją również do obliczenia wartości ekspozycji tych transakcji celem spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c).

6. W przypadku zaksięgowania sprzedaży w odniesieniu do transakcji odkupu zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości instytucje stosują storno względem wszystkich zapisów księgowych dotyczących sprzedaży.

7. Jeżeli instytucja pełni rolę pośrednika między dwiema stronami w transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych, w tym w transakcji pozabilansowej, do obliczenia miary ekspozycji całkowitej danej instytucji zastosowanie mają następujące warunki:

   a) jeżeli instytucja udziela zabezpieczenia lub gwarancji jednej ze stron transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych, a to zabezpieczenie lub ta gwarancja ograniczają się do różnicy między wartością papierów wartościowych lub środków pieniężnych stanowiących pożyczkę udzieloną przez stronę a wartością zabezpieczenia zapewnionego przez kredytobiorcę, wówczas instytucja uwzględnia w mierze ekspozycji całkowitej wyłącznie narzut obliczony, stosownie do przypadku, zgodnie z ust. 2 lub 3;

b) jeżeli instytucja nie udziela zabezpieczenia ani gwarancji żadnej z uczestniczących stron, transakcji nie uwzględnia się w mierze ekspozycji całkowitej;

c) jeżeli instytucja ma pod względem ekonomicznym ekspozycję na bazowe papiery wartościowe lub środki pieniężne w transakcji na kwotę większą niż ekspozycja objęta narzutem, w mierze ekspozycji całkowitej uwzględnia ona także pełną kwotę papierów wartościowych lub środków pieniężnych, na które instytucja ma ekspozycję;

d) jeżeli instytucja pełniąca rolę agenta zapewnia zabezpieczenie lub gwarancję obu stronom uczestniczącym w transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych, instytucja oblicza swoją miarę całkowitej ekspozycji zgodnie z lit. a), b) i c) osobno dla każdej strony uczestniczącej w transakcji.

Artykuł 429f

Obliczanie wartości ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych

1. Instytucje obliczają, zgodnie z art. 111 ust. 1, wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych, z wyjątkiem kontraktów na instrumentach pochodnych wyszczególnionych w załączniku II, oraz z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych, transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i pozycji, o których mowa w art. 429d.

   Jeżeli dane zobowiązanie odnosi się do przedłużenia innego zobowiązania, zastosowanie ma art. 166 ust. 9.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 instytucje mogą pomniejszyć ekspozycję kredytową równoważną kwocie pozycji pozabilansowej o odpowiadającą wartość korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego. W obliczeniu stosuje się dolny pułap wynoszący zero.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do pozycji pozabilansowych niskiego ryzyka, o których mowa w art. 111 ust. 1 lit. d), instytucje stosują współczynnik konwersji wynoszący 10 %.

Artykuł 429g

Obliczanie wartości ekspozycji z tytułu standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie

1. Instytucje traktują środki pieniężne powiązane ze standaryzowanymi transakcjami sprzedaży i papiery wartościowe powiązane ze standaryzowanymi transakcjami kupna, które pozostają ujęte w bilansie aż do daty rozliczenia jako aktywa, zgodnie z art. 429 ust. 4 lit. a).

2. Instytucje, które zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości stosują ujęcie na dzień zawarcia transakcji w odniesieniu do standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie, stosują storno wobec wszelkich dopuszczalnych w ramach tych standardów kompensacji między wierzytelnościami gotówkowymi z tytułu standaryzowanych transakcji sprzedaży oczekujących na rozliczenie a zobowiązaniami gotówkowymi z tytułu standaryzowanych transakcji kupna oczekujących na rozliczenie. Po zastosowaniu storna wobec kompensowania rachunkowego instytucje mogą dokonywać kompensowania między wspomnianymi wierzytelnościami gotówkowymi i zobowiązaniami gotówkowymi, jeżeli zarówno odnośne standaryzowane transakcje sprzedaży, jak i standaryzowane transakcje kupna są rozliczane zgodnie z mechanizmem »dostawa za płatność«.

3. Instytucje, które zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości stosują księgowanie w dniu rozliczenia transakcji w odniesieniu do standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie, uwzględniają w mierze ekspozycji całkowitej pełną wartość nominalną zobowiązań do zapłaty dotyczących standaryzowanych transakcji kupna.

Instytucje mogą kompensować pełną wartość nominalną zobowiązań do zapłaty dotyczących standaryzowanych transakcji kupna pełną wartością nominalną wierzytelności gotówkowych z tytułu standaryzowanych transakcji sprzedaży oczekujących na rozliczenie wyłącznie wówczas, gdy oba poniższe warunki zostały spełnione:

a) zarówno standaryzowane transakcje kupna, jak i standaryzowane transakcje sprzedaży są rozliczane zgodnie z mechanizmem »dostawa za płatność«;

b) zakupione i sprzedane aktywa finansowe, które są powiązane z zobowiązaniami i wierzytelnościami gotówkowymi, są wyceniane według wartości godziwej poprzez zyski i straty i uwzględniane w portfelu handlowym instytucji.

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

118) po art. 429g dodaje się następującą część:

„CZĘŚĆ SIÓDMA A
WYMOGI DOTYCZĄCE SPRAWOZDAWCZOŚCI

Artykuł 430
Sprawozdawczość dotycząca wymogów ostrożnościowych i informacji finansowych

1. Instytucje przekazują swoim właściwym organom informacje na temat:

a) wymogów w zakresie funduszy własnych, w tym wskaźnika dźwigni, określonych w art. 92 i części siódmej;

b) wymogów określonych w art. 92a i 92b, w odniesieniu do instytucji podlegających tym wymogom.

c) dużych ekspozycji określonych w art. 394;

d) wymogów dotyczących płynności określonych w art. 415;

e) zagregowanych danych dotyczących każdego krajowego rynku nieruchomości, zgodnie z art. 430a ust. 1;

f) wymogów i wskazówek określonych w dyrektywie 2013/36/UE na potrzeby ujednoliconej sprawozdawczości, z wyjątkiem ewentualnych dodatkowych obowiązków sprawozdawczych na mocy art. 104 ust. 1 lit. j) tej dyrektywy;

g) poziomu obciążenia aktywów, w tym podziału według rodzaju obciążenia aktywów, takiego jak: umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, udzielanie pożyczek papierów wartościowych, sekurytyzowane ekspozycje lub sekurytyzowane kredyty.

Instytucje wyłączone zgodnie z art. 6 ust. 5 nie podlegają wymogowi dotyczącemu sprawozdawczości w zakresie wskaźnika dźwigni określonemu w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu na zasadzie indywidualnej.

2. Oprócz sprawozdawczości dotyczącej wskaźnika dźwigni, o której mowa ust. 1 akapit pierwszy lit. a), aby umożliwić właściwym organom monitorowanie zmienności wskaźnika dźwigni, w szczególności w okolicach sprawozdawczych dni odniesienia, duże instytucje przedstawiają swoim właściwym organom informacje na temat poszczególnych komponentów wskaźnika dźwigni w oparciu o średnie wartości w okresie sprawozdawczym i dane wykorzystywane do obliczenia tych średnich wartości.

3. Oprócz sprawozdawczości dotyczącej wymogów ostrożnościowych, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje przedstawiają swoim właściwym organom informacje finansowe, jeżeli są jednym z następujących podmiotów:

a) instytucją podlegającą art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002;

b) instytucją kredytową, która przygotowuje swoje skonsolidowane sprawozdanie finansowe zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości na mocy art. 5 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1606/2002.

4. Właściwe organy mogą wymagać, by instytucje kredytowe, które ustalają swoje fundusze własne na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości na mocy art. 24 ust. 2, przedstawiały informacje finansowe zgodnie z niniejszym artykułem.

5. Sprawozdawczość dotycząca informacji finansowych, o których mowa w ust. 3 i 4, obejmuje wyłącznie informacje, które są niezbędne do uzyskania kompleksowego obrazu profilu ryzyka instytucji i obrazu ryzyk systemowych stwarzanych przez daną instytucję dla sektora finansowego lub gospodarki realnej, jak określono w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010.

6. Wymogi dotyczące sprawozdawczości określone w niniejszym artykule stosuje się do instytucji w sposób proporcjonalny, z uwzględnieniem sprawozdania, o którym mowa w ust. 8, wielkości i złożoności instytucji oraz charakteru i poziomu ryzyka prowadzonej przez nie działalności.

7. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów i wzorów sprawozdawczych, instrukcji i metod dotyczących stosowania tych wzorów, częstotliwości i terminów przedstawiania sprawozdań, definicji i rozwiązań informatycznych, które mają być stosowane na potrzeby sprawozdawczości, o której mowa w ust. 1–4.

   Wszelkie nowe wymogi w zakresie sprawozdawczości określone w takich wykonawczych standardach technicznych nie mają zastosowania wcześniej niż sześć miesięcy od daty ich wejścia w życie.

Do celów ust. 2 projekty wykonawczych standardów technicznych określają te komponenty wskaźnika dźwigni, które mają być przedstawiane w postaci wartości na koniec dnia lub na koniec miesiąca. Do tych celów EUNB bierze pod uwagę oba poniższe elementy:

a) w jakim stopniu dany komponent jest podatny na znaczne tymczasowe zmniejszenie wolumenu transakcji, co mogłoby skutkować niedostatecznym przedstawieniem ryzyka nadmiernej dźwigni w sprawozdawczym dniu odniesienia;

b) rozwój wydarzeń i ustalenia na szczeblu międzynarodowym.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie do dnia … [24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], z wyjątkiem projektów takich standardów dotyczących:

a) wskaźnika dźwigni, które to projekty zostaną przedstawione do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego];

b) obowiązków określonych w art. 92a i 92b, które to projekty zostaną przedstawione do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

8. EUNB oceni koszty i korzyści wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014*, zgodnie z niniejszym ustępem i przedstawi Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń nie później niż do dnia … [12 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego]. Przedmiotowa ocena zostanie przeprowadzona w szczególności w odniesieniu do małych i niezłożonych instytucji. Do tych celów w sprawozdaniu:

   a) klasyfikuje się instytucje według kategorii w zależności od ich wielkości, złożoności oraz charakteru i poziomu ryzyka prowadzonej przez nie działalności;

   b) mierzy się koszty związane ze sprawozdawczością poniesione przez każdą kategorię instytucji w odnośnym okresie w celu spełnienia wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 680/2014, z uwzględnieniem następujących zasad:

      (i) koszty związane ze sprawozdawczością mierzy się jako stosunek kosztów związanych ze sprawozdawczością do łącznych kosztów instytucji w odnośnym okresie;

      (ii) koszty związane ze sprawozdawczością obejmują wszystkie wydatki związane z wdrożeniem i bieżącym funkcjonowaniem systemów sprawozdawczości, w tym wydatki na personel, systemy informatyczne, usługi prawne, rachunkowe, audytowe i doradcze;

(iii) odnośny okres oznacza każdy roczny okres, w trakcie którego instytucje poniosły koszty związane ze sprawozdawczością w celu przygotowania się do realizacji wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 680/2014, w celu dalszego bieżącego funkcjonowania systemów sprawozdawczości;

c) ocenia się, czy koszty związane ze sprawozdawczością poniesione przez każdą kategorię instytucji były proporcjonalne w odniesieniu do korzyści wynikających z wymogów dotyczących sprawozdawczości do celów nadzoru ostrożnościowego;

d) ocenia się skutki zmniejszenia wymogów dotyczących sprawozdawczości dla kosztów i efektywności nadzorczej; oraz

e) wydaje zalecenia dotyczące sposobów zmniejszania wymogów dotyczących sprawozdawczości, przynajmniej dla małych i niezłożonych instytucji, w którym to celu EUNB powinien dążyć do uzyskania spodziewanego średniego obniżenia kosztów o co najmniej 10 %, ale optymalnie o 20 %. EUNB ocenia w szczególności, czy:

(i) wymogi dotyczące sprawozdawczości, o których mowa w ust. 1 lit. g), mogłyby zostać uchylone względem małych i niezłożonych instytucji, w przypadku gdy obciążenie aktywów znajdowało się poniżej określonego progu;

(ii) częstotliwość składania sprawozdań wymagana zgodnie z ust. 1 lit. a), c) i g) mogłaby zostać zmniejszona względem małych i niezłożonych instytucji.

EUNB dołącza do tego sprawozdania projekty wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w ust. 7.

9. Właściwe organy zasięgają opinii EUNB w kwestii tego, czy instytucje inne niż te, o których mowa w ust. 3 i 4, powinny przekazywać informacje finansowe na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 3, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

   a) przedmiotowe instytucje już teraz nie prowadzą sprawozdawczości na zasadzie skonsolidowanej;

   b) przedmiotowe instytucje podlegają standardom rachunkowości zgodnie z dyrektywą 86/635/EWG;

   c) sprawozdawczość finansową uważa się za niezbędną do przedstawienia kompleksowego obrazu profilu ryzyka działalności tych instytucji i obrazu ryzyk systemowych stwarzanych przez te instytucje dla sektora finansowego lub gospodarki realnej, jak określono w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010.

   EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatów i wzorów, które instytucje, o których mowa w akapicie pierwszym, stosują do celów określonych w tym akapicie.

   Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

10. W przypadku gdy właściwy organ uzna informacje nieobjęte wykonawczymi standardami technicznymi, o których mowa w ust. 7, za niezbędne do celów określonych w ust. 5, powiadamia EUNB i ERRS o dodatkowych informacjach, których włączenie do wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w tym ustępie, uznaje za konieczne.

11. Właściwe organy mogą odstąpić od wymogu przedłożenia wszelkich punktów danych wskazanych we wzorach sprawozdawczych określonych w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w niniejszym artykule, w przypadku gdy te punkty danych powielają się. Do tych celów powielone punkty danych odnoszą się do wszelkich punktów danych, które są już dostępne właściwym organom za pomocą środków innych niż przez gromadzenie tych wzorów sprawozdawczych, w tym jeżeli te punkty danych można uzyskać z danych już dostępnych właściwym organom w innych formatach lub na innych poziomach szczegółowości; właściwy organ może przyznać odstępstwo, o którym mowa w niniejszym ustępie tylko wtedy, gdy dane otrzymane, zestawione lub zagregowane za pomocą takich alternatywnych metod są identyczne z tymi punktami danych, które w innym przypadku musiałyby zostać zgłoszone zgodnie z odnośnymi wykonawczymi standardami technicznymi.

    Właściwe organy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyznaczone organy zawsze, kiedy to możliwe korzystają z wymiany danych w celu zmniejszenia wymogów dotyczących sprawozdawczości. Zastosowanie mają przepisy dotyczące wymiany informacji i tajemnicy zawodowej lub służbowej określone w tytule VII rozdział I sekcja II dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 430a

Szczegółowe obowiązki sprawozdawcze

1. Instytucje raz do roku przedstawiają swoim właściwym organom następujące zagregowane dane dotyczące każdego krajowego rynku nieruchomości, wobec którego posiadają ekspozycję:

   a) straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość mieszkalną jako zabezpieczenie, maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 80 % wartości rynkowej lub 80 % bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, chyba że zostanie postanowione inaczej na mocy art. 124 ust. 2;

   b) całkowite straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość mieszkalną jako zabezpieczenie, maksymalnie do części ekspozycji traktowanej jako w pełni zabezpieczona nieruchomością mieszkalną zgodnie z art. 124 ust. 1;

   c) wartość ekspozycji wszystkich należności z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość mieszkalną jako zabezpieczenie, ograniczona do części traktowanej jako w pełni zabezpieczona nieruchomością mieszkalną zgodnie z art. 124 ust. 1;

   d) straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość komercyjną jako zabezpieczenie, maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 50 % wartości rynkowej lub 60 % bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, chyba że zostanie postanowione inaczej na mocy art. 124 ust. 2;

e) całkowite straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość komercyjną jako zabezpieczenie, maksymalnie do części ekspozycji traktowanej jako w pełni zabezpieczona nieruchomością komercyjną zgodnie z art. 124 ust. 1;

f) wartość ekspozycji wszystkich należności z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość komercyjną jako zabezpieczenie, ograniczona do części traktowanej jako w pełni zabezpieczona nieruchomością komercyjną zgodnie z art. 124 ust. 1.

2. Dane, o których mowa w ust. 1, są przedstawiane właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia odnośnej instytucji. W przypadku instytucji posiadającej oddział w innym państwie członkowskim dane odnoszące się do tego oddziału przedstawia się również właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego. Dane są przedstawiane oddzielnie dla każdego rynku nieruchomości w obrębie Unii, wobec którego odnośna instytucja ma ekspozycję.

3. Właściwe organy corocznie publikują zagregowane dane określone w ust. 1 lit. a)–f) wraz z danymi historycznymi, jeżeli są one dostępne. Właściwy organ na wniosek innego właściwego organu z państwa członkowskiego lub na wniosek EUNB dostarcza temu właściwemu organowi lub EUNB bardziej szczegółowe informacje dotyczące sytuacji na rynkach nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych w danym państwie członkowskim.

Artykuł 430b

Szczegółowe wymogi dotyczące sprawozdawczości z tytułu ryzyka rynkowego

1. Od dnia rozpoczęcia stosowania aktu delegowanego, o którym mowa w art. 461a, instytucje, które nie spełniają warunków określonych w art. 94 ust. 1 ani warunków określonych w art. 325a ust. 1, przedstawiają informacje – w odniesieniu do wszystkich swoich pozycji portfela handlowego i wszystkich swoich pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów – dotyczące wyników obliczeń dokonanych przy użyciu alternatywnej metody standardowej określonej w części trzeciej tytuł IV rozdział 1a, na takiej samej zasadzie, na jakiej instytucje takie przedstawiają informacje na temat obowiązków określonych w art. 92 ust. 3 lit. b) ppkt (i) oraz lit. c).

2. Instytucje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przedstawiają oddzielnie informacje na temat obliczeń określonych w art. 325c ust. 2 lit. a), b) i c) w odniesieniu do portfela wszystkich pozycji w portfelu handlowym lub pozycji w portfelu bankowym obciążonych ryzykiem walutowym i ryzykiem cen towarów.

3. Oprócz wymogu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, od końca trzyletniego okresu następującego po dacie wejścia w życie najnowszych regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 325bd ust. 7, art. 325be ust. 3, art. 325bf ust. 9 i art. 325bg ust. 4, instytucje przedstawiają informacje – w odniesieniu do pozycji, które zostały przypisane jednostkom odpowiadającym za handel, dla których instytucje otrzymały zezwolenie właściwych organów na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych zgodnie z art. 325az ust. 2 – dotyczące wyników obliczeń dokonanych przy użyciu tej metody określonej w części trzeciej tytuł IV rozdział 1b, na takiej samej zasadzie, na jakiej takie instytucje przedstawiają informacje na temat obowiązków określonych w art. 92 ust. 3 lit. b) ppkt (i) oraz lit. c).

4. Do celów wymogu dotyczącego sprawozdawczości określonego w ust. 3 niniejszego artykułu instytucje przedstawiają oddzielnie informacje na temat obliczeń określonych w art. 325ba ust. 1 lit. a) ppkt (i) oraz (ii) i art. 325ba ust. 1 lit. b) ppkt (i) oraz (ii), jak również w odniesieniu do wszystkich pozycji w portfelu handlowym lub pozycji w portfelu bankowym obciążonych ryzykiem walutowym i ryzykiem cen towarów, które zostały przypisane jednostkom odpowiadającym za handel, dla których instytucja otrzymała zezwolenie właściwych organów na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych zgodnie z art. 325az ust. 2.

5. Instytucje mogą stosować połączenie metod, o których mowa w ust. 1 i 3, w ramach grupy, pod warunkiem że obliczenia dokonywane zgodnie z metodami, o których mowa w ust. 1 nie przekraczają 90 % łącznych obliczeń. W przeciwnym razie instytucje stosują metody, o których mowa w ust. 1 w odniesieniu do wszystkich swoich pozycji portfela handlowego i wszystkich swoich pozycji portfela bankowego, obciążonych ryzykiem walutowym i ryzykiem cen towarów.

6. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych wzorów sprawozdawczych, instrukcji i metod dotyczących stosowania tych wzorów, częstotliwości i terminów przedstawiania sprawozdań, definicji i rozwiązań informatycznych, które mają być stosowane na potrzeby sprawozdawczości, o której mowa w niniejszym artykule.

   Wszelki nowe wymogi, określone w takich wykonawczych standardach technicznych nie mają zastosowania wcześniej niż sześć miesięcy od daty ich wejścia w życie.

   EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2020 r.

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 430c

Studium wykonalności dotyczące zintegrowanego systemu sprawozdawczości

1. EUNB przygotuje studium wykonalności dotyczące stworzenia jednolitego i zintegrowanego systemu na potrzeby gromadzenia danych statystycznych, danych dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz danych ostrożnościowych i przedstawi swoje ustalenia Komisji nie później niż ...[12 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

2. Podczas opracowywania studium wykonalności EUNB angażuje w prace właściwe organy, a także organy odpowiedzialne za systemy gwarancji depozytów, restrukturyzację i uporządkowaną likwidację, oraz w szczególności ESBC. W studium uwzględnia się wcześniejsze prace ESBC w zakresie zintegrowanego gromadzenia danych; studium opiera się na ogólnej analizie kosztów i korzyści i zawiera przynajmniej następujące elementy:

a) zestawienie ilości i zakresu bieżących danych zgromadzonych przez właściwe organy w ich jurysdykcji, a także zestawienie pochodzenia danych i stopnia ich szczegółowości;

b) utworzenie standardowego słownika gromadzonych danych w celu zwiększenia konwergencji wymogów dotyczących sprawozdawczości w odniesieniu do obowiązków w zakresie regularnej sprawozdawczości oraz w celu unikania zbędnych wyszukiwań;

c) ustanowienie wspólnego komitetu, w skład którego wejdą co najmniej EUNB i ESBC, ds. stworzenia i wdrożenia zintegrowanego systemu sprawozdawczości;

d) wykonalność i ewentualny projekt centralnego punktu gromadzenia danych na potrzeby zintegrowanego systemu sprawozdawczości, w tym wymogi zapewniające ścisłą poufność gromadzonych danych, silne uwierzytelnianie i zarządzanie prawami dostępu do systemu, a także bezpieczeństwo cybernetyczne, który to punkt:

(i) obejmuje centralny rejestr danych zawierający wszystkie dane statystyczne, dane dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz dane ostrożnościowe o wymaganym stopniu szczegółowości i wymaganej częstotliwości zgłaszania dla konkretnej instytucji, aktualizowany w niezbędnych odstępach;

(ii) służy jako punkt kontaktowy dla właściwych organów, w którym otrzymują one, przetwarzają i łączą wszystkie zapytania o dane, w którym zapytania mogą być dopasowywane do już zebranych danych sprawozdawczych i który zapewnia właściwym organom szybki dostęp do żądanych informacji;

(iii) zapewnia dodatkowe wsparcie dla właściwych organów na potrzeby przekazywania instytucjom zapytań o dane i wprowadza żądane dane do centralnego rejestru danych;

(iv) pełni rolę koordynatora przy wymianie informacji i danych między właściwymi organami; oraz

(v) uwzględnia procedury i procesy właściwych organów i przekształca je w jednolity system.

3. Nie później niż w terminie upływającym jeden rok po przedstawieniu studium, o którym mowa w niniejszym artykule, Komisja – w stosownym przypadku i z uwzględnieniem studium wykonalności sporządzonego przez EUNB – przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie ustanowienia jednolitego i zintegrowanego systemu sprawozdawczości w odniesieniu do wymogów dotyczących sprawozdawczości.

---

* Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 680/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 191 z 28.6.2014, s. 1).”

119) część ósma otrzymuje brzmienie:

„CZĘŚĆ ÓSMA
UJAWNIANIE INFORMACJI PRZEZ INSTYTUCJE

TYTUŁ I
ZASADY OGÓLNE

Artykuł 431
Wymogi i polityki dotyczące ujawniania informacji

1. Instytucje podają do wiadomości publicznej informacje określone w tytułach II i III zgodnie z przepisami przewidzianymi w niniejszym tytule, z zastrzeżeniem wyjątków, o których mowa w art. 432.

2. Instytucje, które uzyskały od właściwych organów zezwolenie na podstawie części trzeciej w odniesieniu do instrumentów i metod określonych w tytule III niniejszej części, podają do wiadomości publicznej informacje tam określone.

3. Organ zarządzający lub kadra kierownicza wyższego szczebla przyjmują formalne polityki, aby spełnić wymogi dotyczące ujawniania informacji określone w niniejszej części, oraz wprowadzają i utrzymują wewnętrzne procedury, systemy i mechanizmy kontroli, aby sprawdzić, czy ujawnianie informacji przez instytucje odbywa się w sposób właściwy i zgodny z wymogami określonymi w niniejszej części. Co najmniej jeden członek organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla potwierdza na piśmie, że dana instytucja ujawniła informacje wymagane przepisami niniejszej części zgodnie z formalnymi politykami i wewnętrznymi procedurami, systemami i mechanizmami kontroli. Pisemne potwierdzenie oraz najważniejsze elementy formalnych polityk instytucji służących spełnieniu wymogów dotyczących ujawniania informacji dołącza się do informacji ujawnianych przez instytucje.

Informacje, które mają być ujawniane zgodnie z niniejszą częścią, podlegają wewnętrznemu sprawdzeniu w takim samym stopniu jak sprawozdanie zarządcze ujęte w sprawozdaniu finansowym instytucji.

Instytucje wprowadzają również polityki służące sprawdzeniu, czy dzięki ujawnianym informacjom uczestnicy rynku otrzymują kompleksowy obraz profilu ryzyka instytucji. Jeżeli instytucje stwierdzą, że ujawniane informacje wymagane na podstawie niniejszej części nie dostarczają uczestnikom rynku kompleksowego obrazu profilu ryzyka, oprócz informacji, których ujawnienie jest wymagane na podstawie niniejszej części, instytucje podają do wiadomości publicznej dodatkowe informacje. Niemniej jednak instytucje są zobowiązane do podawania do wiadomości publicznej wyłącznie tych informacji, które są istotne i które nie są zastrzeżone ani poufne, jak określono w art. 432.

4. Wszystkim ujawnianym danym ilościowym towarzyszy opis jakościowy oraz wszelkie inne informacje uzupełniające, które mogą być konieczne do tego, aby ich użytkownicy zrozumieli ujawniane dane ilościowe, ze zwróceniem uwagi w szczególności na wszelkie istotne zmiany w ujawnianych danych ilościowych w porównaniu z poprzednio ujawnianymi informacjami.

5. Na wniosek instytucje wyjaśniają swoje decyzje ratingowe MŚP oraz innym przedsiębiorstwom ubiegającym się o kredyt, dostarczając na żądanie wyjaśnienie pisemne. Koszty administracyjne związane z przedstawieniem takiego wyjaśnienia muszą być proporcjonalne do wysokości kredytu.

Artykuł 432

Informacje nieistotne, zastrzeżone lub poufne

1. Z wyjątkiem informacji podlegających ujawnieniu określonych w art. 435 ust. 2 lit. c) oraz w art. 437 i 450, instytucje mogą pominąć co najmniej jedną informację podlegającą ujawnieniu spośród tych wymienionych w tytułach II i III, jeżeli danych informacji podlegających ujawnieniu nie uznaje się za istotne.

   Ujawniane informacje uznaje się za istotne, jeżeli ich pominięcie lub błędne przedstawienie może zmienić lub wpłynąć na ocenę lub decyzję użytkownika tych informacji, który opiera się na nich na potrzeby podjęcia decyzji ekonomicznych.

   EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące sposobu, w jaki instytucje muszą stosować kryterium istotności w odniesieniu do wymogów dotyczących ujawniania informacji określonych w tytułach II i III.

2. Instytucje mogą również pominąć co najmniej jedną informację, o których mowa w tytułach II i III, jeżeli informacje te zawierają elementy, które uznaje się za zastrzeżone lub poufne zgodnie z niniejszym ustępem, z wyjątkiem informacji podlegających ujawnieniu określonych w art. 437 i 450.

Informacje instytucji uznaje się za zastrzeżone, jeżeli podanie ich do wiadomości publicznej osłabiłoby pozycję konkurencyjną tych instytucji. Informacje zastrzeżone mogą obejmować informacje dotyczące produktów lub systemów, których ujawnienie konkurencji obniżyłoby opłacalność inwestycji instytucji w te produkty lub systemy.

Informacje uznaje się za poufne, jeżeli instytucje są zobowiązane – z tytułu powiązań z klientem lub innym kontrahentem – do zachowania poufności tych informacji.

EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące sposobu, w jaki instytucje muszą stosować kryteria w zakresie zastrzegania i poufności w odniesieniu do wymogów dotyczących ujawniania informacji określonych w tytułach II i III.

3. W wyjątkowych przypadkach, o których mowa w ust. 2, zainteresowana instytucja oświadcza przy ujawnianiu informacji, że szczególne ich elementy nie zostały ujawnione, podaje powód ich nieujawnienia oraz publikuje bardziej ogólną informację na temat kwestii objętej wymogiem dotyczącym ujawniania informacji, z wyjątkiem przypadków, w których ta kwestia jest sama w sobie zastrzeżona lub poufna.

Artykuł 433

Częstotliwość i zakres ujawniania informacji

Instytucje publikują informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy tytułów II i III, w sposób określony w art. 433a, 433 b oraz433c.

Coroczna publikacja ujawnianych informacji ma miejsce w tym samym dniu, w którym instytucje publikują swoje sprawozdania finansowe, lub jak najszybciej po upływie tego terminu.

Publikacje ujawnianych informacji dokonywane raz na pół roku i raz na kwartał mają miejsce w tym samym dniu, w którym instytucje publikują swoje sprawozdania finansowe za odnośny okres, w stosownych przypadkach, lub jak najszybciej po upływie tego terminu.

Każde opóźnienie między datą publikacji informacji, których ujawnienie jest wymagane na mocy niniejszej części, a datą publikacji odnośnych sprawozdań finansowych musi być uzasadnione i w żadnym razie nie może przekraczać ram czasowych określonych przez właściwe organy zgodnie z art. 106 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 433a

Ujawnianie informacji przez duże instytucje

1. Duże instytucje ujawniają informacje określone poniżej z następującą częstotliwością:

    a) raz w roku – wszystkie informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy niniejszej części;

b) raz na pół roku – informacje, o których mowa w:

(i) art. 437 lit. a);

(ii) art. 438 lit. e);

(iii) art. 439 lit. e)–l);

(iv) art. 440;

(v) art. 442 lit. c), e), f) i g);

(vi) art. 444 lit. e);

(vii) art. 445;

(viii) art. 448 ust. 1 lit. a) i b);

(ix) art. 449 lit. j)–l);

(x) art. 451 ust. 1 lit. a) i b);

(xi) Artykuł 451a ust. 3;

(xii) art. 452 lit. g);

(xiii) art. 453 lit. f)–j);

(xiv) art. 455 lit. d), e) i g);

c) raz na kwartał – informacje, o których mowa w:

(i) art. 438 lit. d) i h);

(ii) najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447;

(iii) art. 451a ust. 2.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 duże instytucje inne niż globalne instytucje o znaczeniu systemowym, które są instytucjami nienotowanymi, ujawniają informacje określone poniżej z następującą częstotliwością:

a) raz w roku – wszystkie informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy niniejszej części;

b) raz na pół roku – najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447.

3. Duże instytucje, które podlegają przepisom art. 92a lub 92b, ujawniają informacje wymagane na mocy art. 437a raz na pół roku, z wyjątkiem najważniejszych wskaźników, o których mowa w art. 447 lit. h), które należy ujawniać raz na kwartał.

Artykuł 433b

Ujawnianie informacji przez małe i niezłożone instytucje

1. Małe i niezłożone instytucje ujawniają informacje określone poniżej z następującą częstotliwością:

   a) raz w roku – informacje, o których mowa w:

      (i) art. 435 ust. 1 lit. a), e) i f);

      (ii) art. 438 lit. d);

      (iii) art. 450 ust. 1 lit. a)–d), h), i) oraz j);

   b) raz na pół roku – najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu małe i niezłożone instytucje, które są instytucjami nienotowanymi, raz w roku ujawniają najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447.

Artykuł 433c

Ujawnianie informacji przez inne instytucje

1. Instytucje, które nie podlegają przepisom art. 433a lub 433b, ujawniają informacje określone poniżej z następującą częstotliwością:

   a) raz w roku – wszystkie informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy niniejszej części;

b) raz na pół roku – najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu inne instytucje, które są instytucjami nienotowanymi, raz w roku ujawniają poniższe informacje:

a) art. 435 ust. 1 lit. a), e) i f);

b) art. 435 ust. 2 lit. a), b) i c);

c) art. 437 lit. a);

d) art. 438 lit. c) i d);

e) najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447;

f) art. 450 ust. 1 lit. a)–d), h)–k).

Artykuł 434

Środki ujawniania informacji

1. Instytucje ujawniają wszystkie informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy tytułów II i III, w formacie elektronicznym i na jednym nośniku lub w jednym miejscu. Jeden nośnik lub jedno miejsce jest samodzielnym dokumentem, który stanowi łatwo dostępne źródło informacji ostrożnościowych dla użytkowników tych informacji, lub też jest oddzielną sekcją ujętą w sprawozdaniach finansowych instytucji lub dołączoną do tych sprawozdań, która zawiera wymagane informacje podlegające ujawnieniu i która jest łatwa do zidentyfikowania przez tych użytkowników.

2. Instytucje udostępniają na swojej stronie internetowej lub, w przypadku jej braku, w dowolnym innym właściwym miejscu archiwum informacji, których ujawnianie jest wymagane na mocy niniejszej części. Dostęp do tego archiwum jest zapewniany przez okres nie krótszy niż okres przechowywania danych określony w przepisach krajowych w odniesieniu do informacji zamieszczanych w sprawozdaniach finansowych instytucji.

Artykuł 434a

Jednolite formaty ujawniania informacji

EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających jednolite formaty ujawniania informacji oraz powiązane instrukcje, zgodnie z którymi dokonuje się ujawniania informacji wymaganego na mocy tytułów II i III.

Te jednolite formaty ujawniania informacji zapewniają użytkownikom tych informacji dostatecznie wyczerpujące i porównywalne informacje, pozwalające im ocenić profile ryzyka instytucji i stopień, w jakim spełniają one wymogi określone w przepisach części od pierwszej do siódmej. Aby ułatwić porównywalność informacji, wykonawcze standardy techniczne dążą do utrzymania zgodności formatów ujawniania informacji z międzynarodowymi standardami w zakresie ujawniania informacji.

W stosownych przypadkach jednolite formaty ujawniania informacji przygotowuje się w postaci tabeli.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do przyjęcia tych wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

TYTUŁ II

KRYTERIA TECHNICZNE DOTYCZĄCE PRZEJRZYSTOŚCI I UJAWNIANIA INFORMACJI

Artykuł 435

Ujawnianie informacji dotyczących celów i polityk w zakresie zarządzania ryzykiem

1. Instytucje ujawniają swoje cele i polityki w zakresie zarządzania ryzykiem oddzielnie dla każdej kategorii ryzyka, w tym ryzyk, o których mowa w niniejszym tytule; ujawniane informacje dotyczą:

   a) strategii i procesów zarządzania tymi kategoriami ryzyka;

   b) struktury i organizacji odpowiedniej funkcji zarządzania ryzykiem, w tym informacji na temat podstawy jej uprawnień, jej kompetencji i odpowiedzialności zgodnie z aktem założycielskim instytucji i dokumentami regulującymi jej działalność;

   c) zakresu i charakteru systemów raportowania i pomiaru ryzyka;

   d) polityk w zakresie zabezpieczania i ograniczania ryzyka, a także strategii i procesów w zakresie monitorowania stałej skuteczności instrumentów zabezpieczających i czynników ograniczających ryzyko;

   e) zatwierdzonego przez organ zarządzający oświadczenia na temat adekwatności ustaleń dotyczących zarządzania ryzykiem w danej instytucji, dającego pewność, że stosowane systemy zarządzania ryzykiem są adekwatne z punktu widzenia profilu i strategii instytucji;

f) zatwierdzonego przez organ zarządzający zwięzłego oświadczenia na temat ryzyka, w którym pokrótce omówiono ogólny profil ryzyka danej instytucji związany ze strategią działalności. Oświadczenie takie zawiera:

(i) kluczowe wskaźniki i dane liczbowe zapewniające zewnętrznym zainteresowanym stronom całościowy obraz procesu zarządzania ryzykiem przez instytucję, w tym interakcji między profilem ryzyka instytucji a tolerancją na ryzyko określoną przez organ zarządzający;

(ii) informacje dotyczące transakcji wewnątrzgrupowych i transakcji z podmiotami powiązanymi, które to transakcje mogą mieć istotny wpływ na profil ryzyka skonsolidowanej grupy.

2. W odniesieniu do zasad zarządzania instytucje ujawniają następujące informacje:

a) liczbę stanowisk dyrektorskich zajmowanych przez członków organu zarządzającego;

b) politykę rekrutacji dotyczącą wyboru członków organu zarządzającego oraz informacje na temat ich faktycznej wiedzy, umiejętności i wiedzy specjalistycznej;

c) politykę zapewniania różnorodności przy wyborze członków organu zarządzającego, jej cele i wszelkie odnośne zadania określone w tej polityce oraz stopień, w jakim te cele i zadania zostały zrealizowane;

d) czy instytucja ustanowiła oddzielny komitet ds. ryzyka, oraz liczbę posiedzeń komitetu, które się odbyły;

e) opis przepływu informacji na temat ryzyka kierowanych do organu zarządzającego.

Artykuł 436

Ujawnianie informacji na temat zakresu stosowania

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia:

a) nazwę instytucji, do której ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie;

b) uzgodnienie skonsolidowanych sprawozdań finansowych sporządzonych zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości i skonsolidowanych sprawozdań finansowych sporządzonych zgodnie z wymogami konsolidacji regulacyjnej stosownie do części pierwszej tytuł II sekcje 2 i 3; w uzgodnieniu tym wskazuje się różnice między zakresem księgowym a zakresem regulacyjnym konsolidacji oraz podmioty prawne objęte zakresem regulacyjnym konsolidacji, o ile różni się on od zakresu konsolidacji rachunkowości; opis podmiotów prawnych objętych zakresem regulacyjnym konsolidacji zawiera informacje na temat metody konsolidacji regulacyjnej, o ile różni się ona od metody konsolidacji rachunkowości, informacje na temat tego, czy podmioty te są skonsolidowane w pełni czy w sposób proporcjonalny oraz czy udziały kapitałowe w tych podmiotach prawnych odlicza się od funduszy własnych;

c) podział aktywów i zobowiązań w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym sporządzonym zgodnie z wymogami konsolidacji regulacyjnej stosownie do części pierwszej tytuł II sekcje 2 i 3, w podziale na rodzaje ryzyka, zgodnie z niniejszą częścią;

d) uzgodnienie wskazujące główne źródła różnic między kwotami wartości bilansowej w sprawozdaniu finansowym sporządzonym zgodnie z zakresem regulacyjnym konsolidacji, stosownie do części pierwszej tytuł II sekcje 2 i 3, a kwotą ekspozycji stosowaną do celów regulacyjnych; uzgodnienie to uzupełnia się informacjami jakościowymi na temat tych głównych źródeł różnic;

e) dla ekspozycji z portfela handlowego i portfela bankowego, korygowanych zgodnie z art. 34 i art. 105 – podział kwot elementów składowych korekty ostrożnej wyceny danej instytucji, według rodzajów ryzyka, oraz łączną wartość elementów składowych, oddzielnie dla pozycji portfela handlowego i pozycji portfela bankowego;

f) wszelkie istniejące obecnie lub przewidywane istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub dla spłaty zobowiązań, pomiędzy jednostką dominującą a jej jednostkami zależnymi;

g) kwotę łączną, o którą rzeczywiste fundusze własne są mniejsze od wymaganego minimum we wszystkich jednostkach zależnych nieobjętych konsolidacją, oraz nazwę lub nazwy tych jednostek zależnych;

h) w stosownych przypadkach – okoliczności stosowania odstępstwa, o którym mowa w art. 7, lub stosowania metody konsolidacji indywidualnej, o której mowa w art. 9.

Artykuł 437

Ujawnianie informacji na temat funduszy własnych

W odniesieniu do funduszy własnych instytucje ujawniają następujące informacje:

a) pełne uzgodnienie pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I oraz pozycji w Tier II, jak również filtrów i odliczeń stosowanych do funduszy własnych danej instytucji na mocy art. 32–36, 56, 66 i 79, z bilansem w zbadanym sprawozdaniu finansowym instytucji;

b) opis głównych cech instrumentów w kapitale podstawowym Tier I i instrumentów kapitału dodatkowego w Tier I oraz instrumentów w Tier II emitowanych przez instytucję;

c) pełne warunki dotyczące wszystkich instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów kapitału dodatkowego w Tier I oraz instrumentów w Tier II;

d) oddzielne informacje na temat charakteru i kwot następujących pozycji:

   (i) każdego filtru ostrożnościowego stosowanego zgodnie z art. 32–35;

   (ii) pozycji odliczonych zgodnie z art. 36, 56 i 66;

   (iii) pozycji nieodliczonych zgodnie z art. 47, 48, 56, 66 i 79;

e) opis wszystkich ograniczeń zastosowanych do obliczania funduszy własnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz instrumentów, filtrów ostrożnościowych i odliczeń, do których te ograniczenia mają zastosowanie;

f) kompleksowe wyjaśnienie podstawy służącej do obliczania współczynników kapitałowych, jeżeli te współczynniki kapitałowe są obliczane z wykorzystaniem elementów funduszy własnych ustalonych na podstawie innej niż podstawa określona w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 437a

Ujawnianie informacji na temat funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

W odniesieniu do funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych instytucje podlegające przepisom art. 92a lub 92b ujawniają następujące informacje:

a) strukturę swoich funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ich termin zapadalności i główne cechy;

b) pozycje zobowiązań kwalifikowalnych w hierarchii wierzycieli;

c) łączną kwotę każdej emisji instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 72b, oraz kwotę tych emisji, którą uwzględnia się w pozycjach zobowiązań kwalifikowalnych w zakresie określonym w art. 72b ust. 3 i 4;

d) łączną kwotę wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2.

Artykuł 438

Ujawnianie informacji na temat wymogów w zakresie funduszy własnych i na temat kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

W odniesieniu do zgodności z przepisami art. 92 niniejszego rozporządzenia oraz z wymogami określonymi w art. 73 i art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE instytucje ujawniają następujące informacje:

a) skrótowy opis podejścia stosowanego przez instytucje do oceny adekwatności swojego kapitału wewnętrznego na potrzeby wsparcia bieżących i przyszłych działań;

b) kwotę dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych w oparciu o proces przeglądu nadzorczego, o czym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE, oraz ich strukturę pod kątem instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów kapitału dodatkowego w Tier I oraz instrumentów w Tier II;

c) na wniosek odpowiedniego właściwego organu – rezultaty stosowanego przez instytucję procesu oceny adekwatności kapitału wewnętrznego;

d) całkowitą kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem i odnośny łączny wymóg w zakresie funduszy własnych określone zgodnie z art. 92, w podziale na poszczególne kategorie ryzyka określone w części trzeciej, oraz, w stosownych przypadkach, wyjaśnienie skutku, jaki dla obliczenia kwoty funduszy własnych i kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem wynika z zastosowania dolnych limitów dla kapitału i nieodliczania pozycji od funduszy własnych;

e) ekspozycje bilansowe i pozabilansowe, kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem oraz związane z tym oczekiwane straty dla każdej kategorii kredytowania specjalistycznego, o którym mowa w art. 153 ust. 5 tabela 1, oraz ekspozycje bilansowe i pozabilansowe i kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla kategorii ekspozycji kapitałowych określonych w art. 155 ust. 2;

f) wartość ekspozycji i kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem dla instrumentów funduszy własnych posiadanych w jakimkolwiek zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółce holdingowej, których to wartości i kwot instytucje nie odliczają od swoich funduszy własnych zgodnie z art. 49 przy obliczaniu swoich wymogów kapitałowych na zasadzie indywidualnej, subskonsolidowanej i skonsolidowanej;

g) dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych oraz współczynnik adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, obliczone zgodnie z art. 6 dyrektywy 2002/87/WE i załącznikiem I do tej dyrektywy, w przypadku stosowania metody 1 lub 2 określonych w tym załączniku;

h) wahania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w bieżącym okresie, za który informacje podlegają ujawnieniu w porównaniu z bezpośrednio poprzedzającym go okresem, za który informacje podlegają ujawnieniu, wynikające z zastosowania modeli wewnętrznych, w tym opis kluczowych czynników sprawczych wyjaśniający te wahania.

Artykuł 439

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące ich ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta, o którym mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 6:

a) opis metod stosowanych do przypisywania kapitału wewnętrznego i limitów kredytowych do ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta, w tym metody stosowane do przypisywania tych limitów do ekspozycji wobec kontrahentów centralnych;

b) opis polityk dotyczących gwarancji i innych czynników ograniczających ryzyko kredytowe, takich jak polityka ustanawiania zabezpieczenia i ustalania rezerw kredytowych;

c) opis polityk dotyczących ogólnego i szczególnego ryzyka korelacji zdefiniowanego w art. 291;

d) kwotę zabezpieczenia, które instytucja musiałaby zapewnić, gdyby obniżono jej rating kredytowy;

e) kwotę otrzymanych i przekazanych zabezpieczeń wydzielonych i niewydzielonych według rodzaju zabezpieczenia, dodatkowo w podziale na zabezpieczenia stosowane wobec transakcji na instrumentach pochodnych i wobec transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych;

f) w przypadku transakcji na instrumentach pochodnych – wartości ekspozycji przed wystąpieniem skutku ograniczenia ryzyka kredytowego i po wystąpieniu tego skutku, ustalone zgodnie z metodami określonymi w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 3–6, bez względu na to, która metoda ma zastosowanie, oraz związane z tym kwoty ekspozycji na ryzyko w podziale na mające zastosowanie metody;

g) w przypadku transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych – wartości ekspozycji przed wystąpieniem skutku ograniczenia ryzyka kredytowego i po wystąpieniu tego skutku, ustalone zgodnie z metodami określonymi w części trzeciej tytuł II rozdziały 4 i 6, bez względu na to, która metoda została wykorzystana, oraz związane z tym kwoty ekspozycji na ryzyko w podziale na mające zastosowanie metody;

h) wartości ekspozycji po wystąpieniu skutków ograniczenia ryzyka kredytowego oraz związane z tym ekspozycje na ryzyko w odniesieniu do narzutu kapitałowego z tytułu korekty wyceny kredytowej, oddzielnie dla każdej metody, zgodnie z częścią trzecią tytuł VI;

i) wartość ekspozycji wobec kontrahentów centralnych oraz związane z tym ekspozycje na ryzyko w ramach zakresu części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 9, oddzielnie dla kwalifikujących się i niekwalifikujących się kontrahentów centralnych, i w podziale na rodzaje ekspozycji;

j) kwoty referencyjne i wartość godziwą kredytowych transakcji pochodnych; kredytowe transakcje pochodne wyszczególnia się w podziale na rodzaj produktu; w ramach każdego rodzaju produktu kredytowe transakcje pochodne dzieli się dalej według nabytej ochrony kredytowej i sprzedanej ochrony kredytowej;

k) oszacowanie współczynnika alfa, jeżeli instytucja otrzymała zezwolenie właściwych organów na stosowanie własnego oszacowania współczynnika alfa zgodnie z art. 284 ust. 9;

l) oddzielnie – ujawnione informacje ujęte w art. 444 lit. e) i art. 452 lit. g);

m) w przypadku instytucji stosujących metody określone w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 4–5 – wielkość ich działalności bilansowej i pozabilansowej dotyczącej instrumentów pochodnych, obliczoną, stosownie do przypadku, zgodnie z art. 273a ust. 1 lub 2.

Jeżeli bank centralny państwa członkowskiego udziela wsparcia płynnościowego w formie transakcji zamiany zabezpieczeń, właściwy organ może zwolnić instytucje z wymogów określonych w akapicie pierwszym lit. d) i e), gdy uzna, że ujawnienie informacji, o których mowa w tych przepisach, mogłoby ujawnić fakt udzielenia awaryjnego wsparcia płynnościowego. Do tych celów właściwy organ określa stosowne progi i obiektywne kryteria.

Artykuł 440

Ujawnianie informacji na temat buforów antycyklicznych

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące przestrzegania przez nie wymogu w zakresie bufora antycyklicznego, o którym mowa w tytule VII rozdział 4 dyrektywy 2013/36/UE:

a) rozkład geograficzny kwot ekspozycji i kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla ich ekspozycji kredytowych stosowany jaka podstawa obliczania ich bufora antycyklicznego;

b) kwotę specyficznego dla danej instytucji bufora antycyklicznego.

Artykuł 441

Ujawnianie informacji na temat wskaźników globalnego znaczenia systemowego

Globalne instytucje o znaczeniu systemowym co roku ujawniają wartości wskaźników stosowanych do określenia ich wyników zgodnie z metodą określania, o której mowa w art. 131 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 442

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na ryzyko kredytowe i ryzyko rozmycia

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące swoich ekspozycji na ryzyko kredytowe i ryzyko rozmycia:

a) zakres oraz definicje pozycji »przeterminowanych« i »o utraconej wartości« stosowane przez te instytucje do celów rachunkowości oraz ewentualne różnice pomiędzy definicjami pozycji »przeterminowanych« i pozycji »których dotyczy niewykonania zobowiązania« do celów rachunkowości i celów regulacyjnych;

b) opis strategii i metod przyjętych w celu określenia korekt z tytułu szczególnego i ogólnego ryzyka kredytowego;

c) informacje na temat kwoty i jakości ekspozycji niezagrożonych, zagrożonych i restrukturyzowanych w odniesieniu do kredytów, dłużnych papierów wartościowych i ekspozycji pozabilansowych, w tym ich powiązaną skumulowaną utratę jakości, rezerwy i ujemne zmiany wartości godziwej wynikające z ryzyka kredytowego oraz kwoty otrzymanych zabezpieczeń i gwarancji finansowych;

d) analiza wiekowania przeterminowanych ekspozycji w odniesieniu do rachunkowości;

e) wartości bilansowe brutto zarówno ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, jak i ekspozycji, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, skumulowane korekty z tytułu szczególnego i ogólnego ryzyka kredytowego, skumulowane odpisy od tych ekspozycji, oraz wartości bilansowe netto i ich rozkład według obszarów geograficznych i branży, a także w odniesieniu do kredytów, dłużnych papierów wartościowych i ekspozycji pozabilansowych;

f) wszelkie zmiany w kwocie brutto ekspozycji bilansowych i pozabilansowych, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, w tym przynajmniej informacje dotyczące salda początkowego i końcowego tych ekspozycji, kwoty brutto wszelkich z tych ekspozycji, którym przywrócono status ekspozycji, której nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, lub które podlegają odpisowi;

g) podział kredytów i dłużnych papierów wartościowych według rezydualnego terminu zapadalności.

Artykuł 443

Ujawnianie informacji na temat aktywów obciążonych i wolnych od obciążeń

Instytucje ujawniają informacje dotyczące swoich aktywów obciążonych i wolnych od obciążeń. W tym celu instytucje stosują wartość bilansową w podziale na kategorie ekspozycji według jakości aktywów i całkowitej kwoty wartości bilansowej obciążonej i wolnej od obciążeń. Ujawnianie informacji na temat aktywów obciążonych i wolnych od obciążeń nie może obejmować ujawnienia informacji na temat awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez banki centralne.

Artykuł 444

Ujawnianie informacji na temat stosowania metody standardowej

Instytucje obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 ujawniają następujące informacje dla każdej kategorii ekspozycji określonej w art. 112:

a) nazwy wyznaczonych ECAI i agencji kredytów eksportowych oraz przyczyny ewentualnych zmian tych podmiotów w okresie, za który informacje podlegają ujawnieniu;

b) kategorie ekspozycji, do których wykorzystuje się poszczególne ECAI lub agencje kredytów eksportowych;

c) opis procesu stosowanego do przenoszenia oceny kredytowej emitenta i oceny kredytowej emisji na pozycje nieuwzględnione w portfelu handlowym;

d) przyporządkowanie ratingu zewnętrznego nadanego przez każdą z wyznaczonych ECAI lub agencję kredytów eksportowych do wag ryzyka, które odpowiadają stopniom jakości kredytowej określonym w części trzeciej tytuł II rozdział 2, z uwzględnieniem faktu, iż ujawnienie tych informacji nie jest konieczne, jeżeli instytucje stosują standardowy system przyporządkowywania ocen opublikowany przez EUNB;

e) wartości ekspozycji oraz wartości ekspozycji po ograniczeniu ryzyka kredytowego związane z każdym stopniem jakości kredytowej określonym w części trzeciej tytuł II rozdział 2, według kategorii ekspozycji, a także wartości ekspozycji odliczone od funduszy własnych.

Artykuł 445

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na ryzyko rynkowe

Instytucje obliczające swoje wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z przepisami art. 92 ust. 3 lit. b) i c) ujawniają te wymogi oddzielnie dla każdego rodzaju ryzyka, o którym mowa w tych przepisach. Ponadto oddzielnie ujawnia się wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu szczególnego ryzyka stopy procentowej związanego z pozycjami sekurytyzacyjnymi.

Artykuł 446

Ujawnianie informacji na temat zarządzania ryzykiem operacyjnym

Instytucje ujawniają następujące informacje na temat zarządzania przez nie ryzykiem operacyjnym:

a) metody oceny wymogów w zakresie funduszy własnych dla ryzyka operacyjnego, do których kwalifikuje się dana instytucja;

b) jeżeli dana instytucja ją stosuje, opis metody określonej w art. 312 ust. 2; opis ten obejmuje omówienie stosownych wewnętrznych i zewnętrznych czynników uwzględnionych w metodzie zaawansowanego pomiaru stosowanej przez instytucję;

c) w przypadku częściowego stosowania – zakres i zasięg poszczególnych stosowanych metod.

Artykuł 447

Ujawnianie informacji na temat najważniejszych wskaźników

Instytucje ujawniają w formie tabeli następujące najważniejsze wskaźniki:

a) strukturę ich funduszy własnych i wymogów w zakresie funduszy własnych, obliczonych zgodnie z art. 92;

b) łączną kwotę ekspozycji na ryzyko, obliczoną zgodnie z art. 92 ust. 3;

c) w stosownych przypadkach – kwotę i strukturę dodatkowych funduszy własnych, które instytucje zobowiązane są posiadać zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE;

d) ich wymóg połączonego bufora, który instytucje zobowiązane są posiadać zgodnie z tytułem VII rozdział 4 dyrektywy 2013/36/UE;

e) ich wskaźnik dźwigni oraz miarę ekspozycji całkowitej wskaźnika dźwigni, obliczone zgodnie z art. 429;

f) następujące informacje w odniesieniu do ich wskaźnika pokrycia płynności obliczonego zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1:

(i) średnią lub średnie, stosownie do przypadku, swoich wskaźników pokrycia płynności na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

(ii) średnią lub średnie, stosownie do przypadku, łącznych aktywów płynnych, po zastosowaniu odpowiednich redukcji wartości, uwzględnionych w zabezpieczeniu przed utratą płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

(iii) średnie ich wypływy i wpływy płynności oraz wypływy płynności, obliczone zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

g) następujące informacje związane z ich wymogiem dotyczącym stabilnego finansowania netto, obliczonym zgodnie z częścią szóstą tytuł IV:

(i) wskaźnik stabilnego finansowania netto na koniec każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

(ii) dostępne stabilne finansowanie na koniec każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

(iii) wymagane stabilne finansowanie na koniec każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

h) ich wskaźniki funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych oraz ich elementy składowe, licznik i mianownik, obliczone zgodnie z art. 92a i 92b i przedstawione w podziale na szczeblu każdej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w stosownych przypadkach.

Artykuł 448

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na ryzyko stopy procentowej w odniesieniu do pozycji nieuwzględnionych w portfelu handlowym

1. Od dnia … [dwa lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] r. instytucje ujawniają następujące informacje ilościowe i jakościowe na temat ryzyk wynikających z potencjalnych zmian stóp procentowych, które wpływają zarówno na bilansową wartość zaktualizowaną kapitału, jak i na wynik odsetkowy netto działalności w ramach portfela bankowego prowadzonej przez te instytucje, o której mowa w art. 84 i art. 98 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE:

   a) zmiany w ekonomicznej wartości zaktualizowanej kapitału, obliczone zgodnie z sześcioma scenariuszami wstrząsu stosowanymi do celów nadzorczych, o których to scenariuszach mowa w art. 98 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE, w bieżącym i poprzednim okresie, za który informacje podlegają ujawnieniu;

   b) zmiany w wyniku odsetkowym netto, obliczone zgodnie z dwoma scenariuszami wstrząsu stosowanymi do celów nadzorczych, o których to scenariuszach mowa w art. 98 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE, w bieżącym i poprzednim okresie, za który informacje podlegają ujawnieniu;

   c) opis kluczowych założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych innych niż te, o których mowa w art. 98 ust. 5a lit. b) i c) dyrektywy 2013/36/UE i które są stosowane do obliczania zmian w ekonomicznej wartości zaktualizowanej kapitału i w wyniku odsetkowym netto wymaganego na mocy lit. a) i b) niniejszego ustępu;

d) wyjaśnienie znaczenia miar ryzyka ujawnianych na mocy lit. a) i b) niniejszego ustępu oraz wszelkich istotnych zmian tych miar ryzyka, które wystąpiły od poprzedniego dnia odniesienia dotyczącego ujawniania informacji;

e) opis sposobu, w jaki instytucje definiują, mierzą, ograniczają i kontrolują ryzyko stopy procentowej z tytułu ich działalności w ramach portfela bankowego do celów przeglądu przeprowadzanego przez właściwe organy zgodnie z art. 84 dyrektywy 2013/36/UE, w tym:

(i) opis szczególnych miar ryzyka, które instytucje stosują do oceny zmian w swojej bilansowej wartości zaktualizowanej kapitału i w swoim wyniku odsetkowym netto;

(ii) opis kluczowych założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych stosowanych w wewnętrznych systemach pomiaru instytucji, które różnią się od wspólnych założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych, o których mowa w art. 98 ust. 5a dyrektywy 2013/36/UE, do celów obliczania zmian w bilansowej wartości zaktualizowanej kapitału i w wyniku odsetkowym netto, łącznie z uzasadnieniem tych różnic;

(iii) opis scenariuszy wstrząsu dotyczących stóp procentowych, które instytucje stosują, aby oszacować ryzyka stopy procentowej;

(iv) uznanie skutków zastosowania instrumentów zabezpieczających przed tymi ryzykami stopy procentowej, w tym wewnętrzne instrumenty zabezpieczające, które spełniają wymogi określone w art. 106 ust. 3;

(v) ogólna informacja na temat częstotliwości dokonywania oceny ryzyk stopy procentowej;

f) opis ogólnych strategii zarządzania tymi ryzykami i ich ograniczania;

g) średni i najdłuższy termin zapadalności po przeszacowaniu przypisany depozytom o nieustalonym terminie zapadalności.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu wymogi określone w ust. 1 lit. c) i lit. e) ppkt (i)–(iv) niniejszego artykułu nie mają zastosowania do instytucji, które stosują standardową metodykę lub uproszczoną standardową metodykę, o której mowa w art. 84 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 449

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na pozycje sekurytyzacyjne

Instytucje obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 5 lub wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 337 lub 338 ujawniają następujące informacje oddzielnie dla działalności w ramach ich portfela handlowego i portfela bankowego:

a) opis ich działalności sekurytyzacyjnej i resekurytyzacyjnej, w tym ich celów zarządzania ryzykiem i celów inwestycyjnych powiązanych z tymi rodzajami działalności, ich roli w transakcjach sekurytyzacyjnych i resekurytyzacyjnych, informacje na temat tego, czy stosują one ramy prostej, przejrzystej i standardowej (STS) sekurytyzacji, zdefiniowanej w art. 242 pkt (10) oraz zakres, w jakim stosują one transakcje sekurytyzacyjne, aby przenieść na osoby trzecie ryzyko kredytowe z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji, w stosownych przypadkach wraz z odrębnym opisem ich polityki w zakresie przenoszenia ryzyka z tytułu sekurytyzacji syntetycznej;

b) rodzaj ryzyk, na które są narażone w związku ze swoją działalnością sekurytyzacyjną i resekurytyzacyjną w podziale według stopnia uprzywilejowania odnośnych pozycji sekurytyzacyjnych, wraz z rozróżnieniem na pozycje będące sekurytyzacjami STS i na pozycje niebędące sekurytyzacjami STS oraz:

   (i) ryzyko zatrzymane w transakcjach zapoczątkowanych z własnej inicjatywy;

   (ii) ryzyko poniesione w związku z transakcjami zapoczątkowanymi przez osoby trzecie;

c) ich metody obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które stosują wobec swojej działalności sekurytyzacyjnej, w tym wyszczególnienie typów pozycji sekurytyzacyjnych, do których mają zastosowanie poszczególne metody, i z rozróżnieniem na pozycje będące sekurytyzacjami STS i na pozycje niebędące sekurytyzacjami STS;

d) wykaz SSPE należących do dowolnej z poniższych kategorii, wraz z opisem rodzajów swoich ekspozycji wobec tych SSPE, łącznie z kontraktami na instrumenty pochodne:

(i) SSPE, które nabywają ekspozycje utworzone przez instytucje;

(ii) SSPE sponsorowane przez instytucje;

(iii) SSPE i inne podmioty prawne, na rzecz których instytucje świadczą usługi związane z sekurytyzacją, na przykład usługi doradcze, obsługę aktywów lub usługi w zakresie zarządzania;

(iv) SSPE ujęte w zakresie regulacyjnym konsolidacji danej instytucji;

e) wykaz wszelkich podmiotów prawnych, w odniesieniu do których instytucje ujawniły informacje o tym, że udzieliły wsparcia zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 5;

f) wykaz podmiotów prawnych, które są jednostkami powiązanymi instytucji i które inwestują w sekurytyzacje zapoczątkowane przez instytucje lub w pozycje sekurytyzacyjne emitowane przez SSPE sponsorowane przez instytucje;

g) skrótowy opis zasad rachunkowości stosowanych przez instytucje w odniesieniu do działalności sekurytyzacyjnej, w tym – w stosownych przypadkach – rozróżnienie między pozycjami sekurytyzacyjnymi i resekurytyzacyjnymi;

h) nazwy instytucji ECAI, których oceny są stosowane na potrzeby sekurytyzacji, i rodzaje ekspozycji, do których stosuje się oceny poszczególnych agencji;

i) w stosownych przypadkach, opis metody wewnętrznych oszacowań określonej w przepisach części trzeciej tytuł II rozdział 5, w tym struktury procesu oceny wewnętrznej oraz związku pomiędzy oceną wewnętrzną a ratingiem zewnętrznym nadanym przez właściwą ECAI i ujawnionym zgodnie z lit. h), mechanizmów kontroli dotyczących procesu oceny wewnętrznej, w tym omówienie niezależności, odpowiedzialności oraz przeglądu procesu oceny wewnętrznej, rodzaje ekspozycji, do których ma zastosowanie proces oceny wewnętrznej, oraz czynniki skrajne, które są wykorzystywane do określania poziomów wsparcia jakości kredytowej;

j) oddzielnie dla portfela handlowego i bankowego – wartość bilansową ekspozycji sekurytyzacyjnych, w tym informacje na temat tego, czy instytucje przeniosły istotną część ryzyka kredytowego zgodnie z art. 244 i 245, w odniesieniu do których instytucje działają jako instytucja inicjująca, sponsorująca lub jako inwestor, oddzielnie dla sekurytyzacji tradycyjnych i syntetycznych, oraz dla transakcji będących sekurytyzacjami STS i niebędących sekurytyzacjami STS i w podziale na rodzaj ekspozycji sekurytyzacyjnych;

k) w odniesieniu do działalności w ramach portfela bankowego następujące informacje:

(i) łączną kwotę pozycji sekurytyzacyjnych, gdy instytucje działają jako instytucja inicjująca lub sponsorująca, oraz związane z tym aktywa ważone ryzykiem i wymogi kapitałowe według metod regulacyjnych, w tym ekspozycje odliczone od funduszy własnych lub ważone ryzykiem według wagi równej 1250 %, z podziałem na sekurytyzacje tradycyjne i syntetyczne oraz na ekspozycje sekurytyzacyjne i resekurytyzacyjne, oddzielnie dla pozycji będących sekurytyzacjami STS i niebędących sekurytyzacjami STS, z dalszym podziałem na znaczącą liczbę przedziałów wag ryzyka lub wymogów kapitałowych i według metody zastosowanej do obliczenia wymogów kapitałowych;

(ii) łączną kwotę pozycji sekurytyzacyjnych, gdy instytucje działają jako inwestor, oraz związane z tym aktywa ważone ryzykiem i wymogi kapitałowe według metod regulacyjnych, w tym ekspozycje odliczone od funduszy własnych lub ważone ryzykiem według wagi równej 1250 %, z podziałem na sekurytyzacje tradycyjne i syntetyczne oraz na pozycje sekurytyzacyjne i resekurytyzacyjne, a także pozycje będące sekurytyzacjami STS i niebędące sekurytyzacjami STS, z dalszym podziałem na znaczącą liczbę przedziałów wag ryzyka lub wymogów kapitałowych i według metody zastosowanej do obliczenia wymogów kapitałowych;

l) w odniesieniu do ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję – kwotę ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, i kwotę korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego dokonanych przez instytucję w bieżącym okresie, obie kwoty w podziale według rodzaju ekspozycji.

Artykuł 449a

Ujawnianie informacji na temat ryzyk z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego (ryzyk ESG)

Od dnia … [trzy lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] duże instytucje, które wyemitowały papiery wartościowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym dowolnego państwa członkowskiego, zdefiniowanym w art. 4 ust. 1 pkt 21) dyrektywy 2014/65/UE, ujawniają informacje na temat ryzyk ESG, w tym ryzyk fizycznych i ryzyk przejścia, zdefiniowanych w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 98 ust. 8 dyrektywy 2013/36/UE.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, ujawnia się raz w roku w odniesieniu do pierwszego roku, a następnie co dwa lata.

Artykuł 450

Ujawnianie informacji na temat polityki wynagrodzeń

1. W odniesieniu do swojej polityki wynagrodzeń i praktyk w tym zakresie instytucje ujawniają następujące informacje w odniesieniu do kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji:

   a) informacje dotyczące procesu decyzyjnego stosowanego przy ustalaniu polityki wynagrodzeń, a także liczbę posiedzeń głównego organu odpowiedzialnego za nadzór nad wynagrodzeniami zorganizowanych w danym roku obrachunkowym, w tym – w stosownych przypadkach – informacje na temat składu i zakresu zadań komitetu ds. wynagrodzeń, konsultanta zewnętrznego, z którego usług skorzystano przy ustalaniu polityki wynagrodzeń, oraz roli odpowiednich zainteresowanych stron;

   b) informacje na temat powiązania między wynagrodzeniem pracowników a ich wynikami;

   c) najważniejsze informacje na temat cech charakterystycznych systemu wynagrodzeń, w tym informacje na temat kryteriów stosowanych przy pomiarze wyników i korekcie ryzyka, polityki odraczania wypłaty i kryteriów nabywania uprawnień;

   d) stosunek stałych składników wynagrodzenia do zmiennych składników wynagrodzenia, ustalony zgodnie z art. 94 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2013/36/UE;

e) informacje na temat kryteriów dotyczących osiąganych wyników, stanowiących podstawę uprawnień do akcji, opcji na akcje lub zmiennych składników wynagrodzenia;

f) główne parametry oraz uzasadnienie wszelkiego rodzaju systemu składników zmiennych i wszelkich innych świadczeń niepieniężnych;

g) zagregowane informacje ilościowe dotyczące wynagrodzenia, z podziałem na obszary działalności;

h) zagregowane informacje ilościowe na temat wynagrodzeń, z podziałem na kadrę kierowniczą wyższego szczebla i członków personelu, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji, zawierające następujące dane:

(i) kwoty wynagrodzeń przyznanych za dany rok obrachunkowy, z podziałem na wynagrodzenie stałe, w tym opis stałych składników, i na wynagrodzenie zmienne, oraz liczbę beneficjentów;

(ii) kwoty i formy przyznanego wynagrodzenia zmiennego, z podziałem na świadczenia pieniężne, akcje i instrumenty związane z akcjami oraz inne rodzaje, oddzielnie dla części wynagrodzenia płatnej z góry i części z odroczoną wypłatą;

(iii) kwoty wynagrodzenia z odroczoną wypłatą przyznanego za poprzednie okresy wykonywania pracy, z podziałem na kwotę przysługującą w danym roku obrachunkowym i kwotę przysługującą w następnych latach;

(iv) kwotę wynagrodzenia z odroczoną wypłatą przysługującego w danym roku obrachunkowym, wypłaconego w tym roku obrachunkowym i zmniejszonego na skutek korekt wyników;

(v) gwarantowane wypłaty wynagrodzenia zmiennego w danym roku obrachunkowym oraz liczbę beneficjentów takich wypłat;

(vi) odprawy przyznane w poprzednich okresach i wypłacone w danym roku obrachunkowym;

(vii) kwoty odpraw przyznanych w danym roku obrachunkowym, z podziałem na kwoty wypłacone z góry i wypłaty odroczone, liczbę beneficjentów tych płatności oraz wysokość najwyższej płatności z tego tytułu przyznanej na rzecz jednej osoby;

i) liczba osób, które otrzymały wynagrodzenie w wysokości co najmniej 1 mln EUR w danym roku obrachunkowym: dla osób, które otrzymały wynagrodzenia w przedziale między 1 mln EUR a 5 mln EUR – w podziale na przedziały wynagrodzeń o wielkości 500 000 EUR, a dla osób, które otrzymały wynagrodzenia w kwocie co najmniej 5 mln EUR – w podziale na przedziały wynagrodzeń o wielkości 1 mln EUR;

j) na żądanie odnośnego państwa członkowskiego lub właściwego organu – łączne wynagrodzenie dla każdego członka organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla;

k) informacje na temat tego, czy instytucja korzysta z odstępstwa określonego w art. 94 ust. 3 dyrektywy 2013/36/UE.

Do celów lit. k) akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucje korzystające z takiego odstępstwa wskazują, czy korzystają z niego w oparciu o przepisy art. 94 ust. 3 lit. a) lub lit. b) dyrektywy 2013/36/UE. Instytucje wskazują również, w odniesieniu do których zasad dotyczących wynagrodzeń stosują odstępstwo lub odstępstwa, oraz podają liczbę członków personelu korzystających z tego odstępstwa lub z tych odstępstw oraz ich łączne wynagrodzenie, z podziałem na wynagrodzenie stałe i zmienne.

2. W odniesieniu do dużych instytucji informacje ilościowe dotyczące wynagrodzenia kolegialnych organów zarządzających instytucji, o których mowa w niniejszym artykule, podaje się również do publicznej wiadomości, z rozróżnieniem na członków wykonawczych i niewykonawczych.

Instytucje stosują się do wymogów określonych w niniejszym artykule w sposób odpowiadający ich wielkości, organizacji wewnętrznej oraz charakterowi, skali i stopniowi złożoności działalności oraz bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679[*].

Artykuł 451

Ujawnianie informacji na temat wskaźnika dźwigni

1. Instytucje podlegające przepisom części siódmej ujawniają następujące informacje na temat swojego wskaźnika dźwigni obliczonego zgodnie z art. 429 oraz na temat zarządzania ryzykiem nadmiernej dźwigni:

   a) wskaźnik dźwigni oraz sposób, w jaki instytucje stosują art. 499 ust. 2;

   b) strukturę miary ekspozycji całkowitej, o której mowa w art. 429 ust. 4 jak również uzgodnienie miary ekspozycji całkowitej ze stosownymi informacjami ujawnianymi w publikowanych sprawozdaniach finansowych;

   c) w stosownych przypadkach, kwotę ekspozycji obliczoną zgodnie z art. 429 ust. 8 i art. 429a ust. 1 oraz skorygowany wskaźnik dźwigni obliczony zgodnie z art. 429a ust. 7;

   d) opis procesów stosowanych w celu zarządzania ryzykiem nadmiernej dźwigni;

   e) opis czynników, które miały wpływ na wskaźnik dźwigni w okresie, którego dotyczy ujawniony wskaźnik dźwigni.

2. Publiczne kredytowe instytucje wspierające rozwój zdefiniowane w art. 429a ust. 2 ujawniają wskaźnik dźwigni bez zastosowania korekty do miary ekspozycji całkowitej określonej zgodnie z art. 429a ust. 1 lit. d) akapit pierwszy.

3. Oprócz informacji ujawnianych na podstawie ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu duże instytucje ujawniają wskaźnik dźwigni oraz podział miary ekspozycji całkowitej, o której mowa w art. 429 ust. 4 na podstawie średnich obliczonych zgodnie z aktem wykonawczym, o którym mowa w art. 430 ust. 7.

Artykuł 451a

Ujawnianie informacji na temat wymogów dotyczących płynności

1. Instytucje podlegające przepisom części szóstej ujawniają informacje na temat swojego wskaźnika pokrycia płynności, wskaźnika stabilnego finansowania netto i zarządzania ryzykiem płynności zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Instytucje ujawniają następujące informacje w odniesieniu do ich wskaźnika pokrycia płynności obliczonego zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1:

   a) średnią lub średnie, stosownie do przypadku, swoich wskaźników pokrycia płynności na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

   b) średnią lub średnie, stosownie do przypadku, łącznych aktywów płynnych, po zastosowaniu odpowiednich redukcji wartości, uwzględnionych w zabezpieczeniu przed utratą płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu, oraz opis struktury tego zabezpieczenia przed utratą płynności;

c) średnie ich wypływy i wpływy płynności oraz wypływy płynności, obliczone zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu, oraz opis ich struktury.

3. Instytucje ujawniają następujące informacje związane z ich wskaźnikiem stabilnego finansowania netto, obliczonym zgodnie z częścią szóstą tytuł IV:

a) wartości liczbowe wskaźnika stabilnego finansowania netto na koniec kwartału, obliczone zgodnie z częścią szóstą tytuł IV rozdział 2, dla każdego kwartału danego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

b) zestawienie kwoty dostępnego stabilnego finansowania, obliczonej zgodnie z częścią szóstą tytuł IV rozdział 3;

c) zestawienie kwoty wymaganego stabilnego finansowania, obliczonej zgodnie z częścią szóstą tytuł IV rozdział 4.

4. Instytucje ujawniają informacje na temat uzgodnień, systemów, procesów i strategii wdrożonych w celu identyfikacji i pomiaru ryzyka płynności oraz zarządzania takim ryzykiem i monitorowania go zgodnie z art. 86 dyrektywy 2013/36/UE.

TYTUŁ III

WYMOGI KWALIFIKUJĄCE DO STOSOWANIA POSZCZEGÓLNYCH INSTRUMENTÓW LUB METOD

Artykuł 452

Ujawnianie informacji na temat stosowania metody IRB w odniesieniu do ryzyka kredytowego

Instytucje obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody IRB w odniesieniu do ryzyka kredytowego ujawniają następujące informacje:

a) zezwolenie właściwego organu na stosowanie tej metody lub zmianę metody już stosowanej;

b) w odniesieniu do każdej kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 – wartość procentową całkowitej wartości ekspozycji każdej kategorii ekspozycji, w odniesieniu do której stosuje się metodę standardową określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 2 lub metodę IRB określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 3, a także część każdej kategorii ekspozycji, którą uwzględniono w planie wdrożenia metody; jeżeli instytucje otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych LGD i współczynników konwersji do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, ujawniają oddzielnie wartość procentową całkowitej wartości ekspozycji każdej kategorii ekspozycji objętej tym zezwoleniem;

c) mechanizmy kontroli dla systemów ratingowych na poszczególnych etapach opracowywania modelu, stosowania środków kontrolnych i wprowadzania zmian, obejmujące informacje na temat:

   (i) związku między funkcją zarządzania ryzykiem a funkcją audytu wewnętrznego;

(ii) przeglądu systemu ratingowego;

(iii) procedury służącej zapewnieniu niezależności funkcji odpowiedzialnej za dokonywanie przeglądu modeli od funkcji odpowiedzialnych za opracowywanie modeli;

(iv) procedury służącej zapewnieniu rozliczalności funkcji odpowiedzialnych za opracowywanie modeli i dokonywanie ich przeglądu;

d) rolę funkcji zaangażowanych w opracowywanie i zatwierdzanie modeli ryzyka kredytowego oraz w późniejsze zmiany tych modeli;

e) zakres i główną treść sprawozdań dotyczących modeli ryzyka kredytowego;

f) opis procesu ratingów wewnętrznych według kategorii ekspozycji, łącznie z liczbą kluczowych modeli zastosowanych w odniesieniu do każdego portfela oraz krótkim omówieniem najważniejszych różnic pomiędzy modelami w ramach tego samego portfela, obejmujący:

(i) definicje, metody i dane służące do oszacowania i walidacji wartości PD, zawierające informacje na temat sposobu szacowania wartości PD w przypadku portfeli o niskim prawdopodobieństwie niewykonania zobowiązania, a także informacje na temat tego, czy w co najmniej trzech ostatnich okresach zaobserwowano dolne pułapy regulacyjne oraz czynniki sprzyjające różnicom między PD a rzeczywistym współczynnikiem zobowiązania;

(ii) w stosownych przypadkach – definicje, metody i dane służące do oszacowania i walidacji LGD, takie jak metody obliczania LGD w okresie pogorszenia koniunktury, informacje na temat sposobu szacowania LGD w odniesieniu do portfeli o niskim prawdopodobieństwie niewykonania zobowiązania, jak również na temat czasu, jaki upływa między zdarzeniem niewykonania zobowiązania a zamknięciem ekspozycji;

(iii) w stosownych przypadkach – definicje, metody i dane służące do oszacowania i walidacji współczynników konwersji, w tym założenia użyte przy obliczaniu tych zmiennych;

g) stosownie do przypadku – następujące informacje dotyczące każdej kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147:

(i) ich ekspozycję bilansową brutto;

(ii) wartości ich ekspozycji pozabilansowych przed zastosowaniem odpowiedniego współczynnika konwersji;

(iii) ich ekspozycję po zastosowaniu odpowiedniego współczynnika konwersji i po ograniczeniu ryzyka kredytowego;

(iv) wszelkie modele, parametry lub dane wejściowe, które są istotne do zrozumienia ważenia ryzyka, oraz wynikłe z tego kwoty ekspozycji na ryzyko ujawnione w odniesieniu do wystarczającej liczby klas jakości dłużników (w tym dłużników, którzy nie wykonali zobowiązania) w celu umożliwienia znaczącego zróżnicowania ryzyka kredytowego;

(v) oddzielnie dla tych kategorii ekspozycji, w odniesieniu do których instytucje otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych LGD i współczynników konwersji do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, oraz dla ekspozycji, w odniesieniu do których instytucje nie stosują takich oszacowań – wartości, o których mowa w ppkt (i)–(iv), objętych tym zezwoleniem;

h) dokonane przez instytucje oszacowania wartości PD w zestawieniu z rzeczywistym współczynnikiem niewykonania zobowiązania dla każdej kategorii ekspozycji w dłuższym okresie, wraz z odrębnymi informacjami dotyczącymi zakresu wartości PD, ekwiwalentu ratingu zewnętrznego, średniej ważonej i średniej arytmetycznej wartości PD, liczby dłużników na koniec poprzedniego roku i roku, którego dotyczy przegląd, liczby dłużników, którzy nie wykonują zobowiązań, w tym nowych dłużników, którzy nie wykonują zobowiązań, oraz średniego rocznego historycznego współczynnika niewykonania zobowiązań.

Do celów lit. b) niniejszego artykułu instytucje stosują wartość ekspozycji określoną w art. 166.

Artykuł 453

Ujawnianie informacji na temat stosowania technik ograniczania ryzyka kredytowego

Instytucje stosujące techniki ograniczania ryzyka kredytowego ujawniają następujące informacje:

a) najważniejsze cechy polityk i procesów dotyczących kompensowania pozycji bilansowych i pozabilansowych oraz wskazanie zakresu, w jakim instytucje stosują kompensowanie pozycji bilansowych;

b) najważniejsze cechy polityk i procesów służących oszacowaniu uznanych zabezpieczeń i zarządzaniu nimi;

c) opis głównych rodzajów zabezpieczeń przyjętych przez daną instytucję w celu ograniczania ryzyka kredytowego;

d) w odniesieniu do gwarancji i kredytowych instrumentów pochodnych używanych jako ochrona kredytowa – główne rodzaje gwarantów i kontrahentów kredytowych instrumentów pochodnych oraz ich wiarygodność kredytową, wykorzystywanych do celów obniżenia wymogów kapitałowych, z wyłączeniem tych wykorzystywanych jako część programów sekurytyzacji syntetycznej;

e) informacje na temat koncentracji ryzyka rynkowego lub kredytowego w ramach podjętych działań w zakresie ograniczania ryzyka kredytowego;

f) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej lub metody IRB – całkowitą wartość ekspozycji nieobjętą żadną uznaną ochroną kredytową oraz całkowitą wartość ekspozycji objętą uznaną ochroną kredytową, po zastosowaniu korekt z tytułu zmienności; informacje określone w niniejszej literze ujawnia się oddzielnie dla kredytów i dłużnych papierów wartościowych, wraz z podziałem na ekspozycje, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;

g) odnośny współczynnik konwersji i ograniczenie ryzyka kredytowego powiązane z daną ekspozycją oraz przypadki stosowania technik ograniczania ryzyka kredytowego z efektem substytucyjnym i bez tego efektu;

h) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej – wartość ekspozycji bilansowych i pozabilansowych według kategorii ekspozycji przed zastosowaniem współczynników konwersji i ewentualnego powiązanego ograniczania ryzyka kredytowego oraz po ich zastosowaniu;

i) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej – kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem oraz stosunek tej kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem do wartości ekspozycji po zastosowaniu odnośnego współczynnika konwersji i ograniczenia ryzyka kredytowego powiązanego z daną ekspozycją; informacje określone w niniejszej literze ujawnia się oddzielnie dla każdej kategorii ekspozycji;

j) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody IRB – kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem przed uznaniem wpływu kredytowych instrumentów pochodnych na ograniczenie ryzyka kredytowego oraz po uznaniu tego wpływu; jeżeli instytucje otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych LGD i współczynników konwersji do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, ujawniają informacje określone w niniejszej literze oddzielnie dla kategorii ekspozycji objętych tym zezwoleniem.

Artykuł 454

Ujawnianie informacji na temat stosowania metod zaawansowanego pomiaru w odniesieniu do ryzyka operacyjnego

Instytucje, które do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego stosują metody zaawansowanego pomiaru określone w art. 321–324, ujawniają opis zastosowanych przez siebie ubezpieczeń i innych mechanizmów transferu ryzyka w celu ograniczenia tego ryzyka.

Artykuł 455

Stosowanie wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka rynkowego

Instytucje obliczające swoje wymogi kapitałowe zgodnie z art. 363 ujawniają następujące informacje:

a) w odniesieniu do każdego uwzględnionego subportfela:

   (i) cechy zastosowanych modeli;

   (ii) w stosownych przypadkach, w odniesieniu do modeli wewnętrznych w zakresie dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji oraz transakcji korelacyjnych – zastosowane metody i ryzyka mierzone za pomocą modelu wewnętrznego, w tym opis metody zastosowanej przez daną instytucję w celu określenia horyzontów płynnościowych, metod zastosowanych w celu dokonania oceny kapitałowej, która jest spójna z wymaganą normą ostrożnościową, a także metod zastosowanych w celu walidacji modelu;

(iii) opis testu warunków skrajnych zastosowanego do subportfela;

(iv) opis metod zastosowanych w celu weryfikacji historycznej oraz walidacji dokładności i spójności modeli wewnętrznych i procesów modelowania;

b) zakres zezwolenia wydanego przez właściwy organ;

c) opis zakresu i metod zgodności z wymogami określonymi w art. 104 i 105;

d) najwyższą, najniższą i średnią wartość następujących pozycji:

(i) codziennych miar wartości zagrożonej w okresie sprawozdawczym oraz na koniec tego okresu;

(ii) miar wartości zagrożonej w warunkach skrajnych w okresie sprawozdawczym oraz na koniec tego okresu;

(iii) wartość ryzyka w zakresie dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji oraz w zakresie ryzyka szczególnego związanego z korelacyjnym portfelem handlowym w okresie sprawozdawczym oraz na koniec tego okresu;

e) elementy wymogu w zakresie funduszy własnych określone w art. 364;

f) średni ważony horyzont płynnościowy dla każdego subportfela objętego modelami wewnętrznymi w zakresie dodatkowego ryzyka niewykonania zobowiązań i migracji oraz w zakresie transakcji korelacyjnych;

g) porównanie codziennych miar wartości zagrożonej na koniec dnia z jednodniowymi zmianami wartości portfela na koniec kolejnego dnia roboczego, wraz z analizą wszelkich istotnych przekroczeń w okresie sprawozdawczym.

---

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).”;

120) w art. 456 dodaje się następującą literę:

„k) zmian wymogów dotyczących ujawniania informacji określonych w części ósmej tytuły II i III w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji lub zmian standardów międzynarodowych dotyczących ujawniania informacji.”;

121) art. 457 lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) części drugiej i art. 430 wyłącznie w wyniku zmian w standardach lub wymogach rachunkowości uwzględniających prawo unijne.”;

122) w art. 458 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli organ wyznaczony zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu stwierdzi zmiany w natężeniu ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego w systemie finansowym, które może mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w danym państwie członkowskim i któremu to ryzyku zdaniem tego organu nie można zaradzić przy pomocy innych makroostrożnościowych narzędzi określonych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE równie skutecznie jak poprzez wprowadzenie bardziej rygorystycznych środków krajowych, organ ten powiadamia o tym fakcie Komisję i ERRS. ERRS niezwłocznie przekazuje takie powiadomienie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i EUNB.

Powiadomieniu towarzyszą następujące dokumenty i zawiera ono, w szczególności, odpowiednie dowody ilościowe i jakościowe dotyczące:

a) zmian w natężeniu ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego;

b) powodów, dla których zmiany takie mogłyby stwarzać zagrożenie dla stabilności finansowej na szczeblu krajowym lub dla gospodarki realnej;

c) wyjaśnienia, dlaczego dany organ jest zdania, że narzędzia makroostrożnościowe określone w art. 124 i 164 niniejszego rozporządzenia oraz art. 133 i 136 dyrektywy 2013/36/UE byłyby mniej odpowiednie i mniej skuteczne dla zaradzenia tym ryzykom niż projekt środków krajowych, o których mowa w lit. d) niniejszego ustępu;

d) projektu środków krajowych – w odniesieniu do instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie lub podgrupy takich instytucji – służących złagodzeniu zmian w natężeniu ryzyka i dotyczących:

(i) poziomu funduszy własnych określonego w art. 92;

(ii) wymogów w zakresie dużych ekspozycji określonych w art. 392 oraz w art. 395–403;

(iii) wymogów dotyczących płynności określonych w części szóstej;

(iv) wag ryzyka mających na celu przeciwdziałanie bańkom spekulacyjnym w sektorze nieruchomości mieszkalnych i komercyjnych;

(v) wymogów dotyczących podawania informacji do wiadomości publicznej określonych w części ósmej;

(vi) poziomu bufora zabezpieczającego przewidzianego w art. 129 dyrektywy 2013/36/UE; lub

(vii) ekspozycji wewnątrz sektora finansowego;

e) wyjaśnienia, dlaczego organ wyznaczony zgodnie z ust. 1 uważa projekty środków za właściwe, skuteczne i proporcjonalne na potrzeby zaradzenia danej sytuacji; oraz

f) ocenę prawdopodobnego pozytywnego lub negatywnego wpływu przedmiotowych projektów środków na rynek wewnętrzny w oparciu o informacje, które są dostępne danemu państwu członkowskiemu.";

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Uprawnienia do przyjęcia aktu wykonawczego w celu odrzucenia projektu środków krajowych, o których mowa w ust. 2 lit. d), przyznaje się Radzie, stanowiącej większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

W ciągu jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, ERRS i EUNB przedstawią Radzie, Komisji i zainteresowanemu państwu członkowskiemu opinie na temat spraw, o których mowa w lit. a)–f) tego ustępu.

Uwzględniając w najwyższym stopniu opinie, o których mowa w akapicie drugim, oraz jeżeli istnieją solidne, mocne i szczegółowe dowody na to, że dany środek będzie mieć negatywny wpływ na rynek wewnętrzny, a wpływ ten przeważy nad korzyściami w zakresie stabilności finansowej płynącymi ze zmniejszenia stwierdzonego ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego, Komisja może, w terminie jednego miesiąca, przedłożyć Radzie wniosek dotyczący aktu wykonawczego w celu odrzucenia projektu środków krajowych.

Jeżeli Komisja nie przedłoży wniosku we wspomnianym terminie jednego miesiąca, dane państwo członkowskie może natychmiast przyjąć projekt środków krajowych na okres nieprzekraczający dwóch lat lub do czasu, gdy dane ryzyko makroostrożnościowe lub systemowe przestanie występować, jeżeli stanie się to wcześniej.

Rada podejmuje decyzję w sprawie wniosku Komisji w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku i podaje powody odrzucenia, bądź nie, projektu środków krajowych.

Rada odrzuca projekt środków krajowych wyłącznie w przypadku, gdy stwierdzi, że nie został spełniony co najmniej jeden z następujących warunków:

a) zmiany w natężeniu ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego mają taki charakter, że mogłyby stanowić ryzyko dla stabilności finansowej na szczeblu krajowym;

b) narzędzia makroostrożnościowe określone w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE są mniej właściwe lub mniej skuteczne niż projekt środków krajowych na potrzeby zaradzenia stwierdzonemu ryzyku makroostrożnościowemu lub systemowemu;

c) projekt środków krajowych nie pociąga za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, tym samym stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego; oraz

d) problem ten dotyczy tylko jednego państwa członkowskiego.

Ocena Rady uwzględnia opinie ERRS i EUNB oraz opiera się na dowodach przedstawionych zgodnie z ust. 2 przez organ wyznaczony zgodnie z ust. 1.

Jeżeli Rada nie przyjmie aktu wykonawczego dotyczącego odrzucenia projektu środków krajowych w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku Komisji, dane państwo członkowskie może przyjąć środki i stosować je przez okres nieprzekraczający dwóch lat lub do czasu, gdy ryzyko makroostrożnościowe lub systemowe przestanie występować, jeżeli stanie się to wcześniej.

5. Inne państwa członkowskie mogą uznać środki przyjęte zgodnie z niniejszym artykułem i stosować je względem działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie instytucji, które posiadają oddziały lub ekspozycje zlokalizowane w państwie członkowskim upoważnionym do stosowania danego środka. ”;

c) ust. 9 i ust. 10 otrzymują brzmienie:

„9. Przed wygaśnięciem upoważnienia wydanego zgodnie z ust. 4 dane państwo członkowskie – w porozumieniu z ERRS i EUNB – dokonuje przeglądu sytuacji i może przyjąć, zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 4, nową decyzję w sprawie przedłużenia okresu stosowania środków krajowych każdorazowo o kolejne dwa lata. Po pierwszym przedłużeniu Komisja – w porozumieniu z ERRS i EUNB – dokonuje przeglądu sytuacji co najmniej co dwa lata.

10. Niezależnie od procedury określonej w ust. 3-9 niniejszego artykułu, państwom członkowskim zezwala się na zwiększenie wag ryzyka powyżej poziomów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu o maksymalnie 25 %, w odniesieniu do ekspozycji określonych w ust. 2 lit. d) ppkt (vi) i (vii) niniejszego artykułu, i zmniejszenie limitu dużych ekspozycji przewidzianego w art. 395 maksymalnie do 15 % na okres nieprzekraczający dwóch lat lub do czasu, gdy ryzyko makroostrożnościowe lub ryzyko systemowe przestaną występować, jeśli stanie się to wcześniej, pod warunkiem że zostaną spełnione warunki i wymogi dotyczące powiadamiania określone w ust. 2 niniejszego artykułu.";

123) w art. 460 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 462 w celu szczegółowego określenia ogólnego wymogu ustanowionego w art. 412 ust. 1. Akty delegowane przyjmowane zgodnie z niniejszym ustępem opiera się na pozycjach podlegających zgłoszeniu zgodnie z częścią szóstą tytuł II i z załącznikiem III, oraz określa się w nich okoliczności, w jakich właściwe organy muszą nałożyć na instytucje szczególne poziomy przypływów i odpływów w celu uwzględnienia szczególnych ryzyk, na które są one narażone; w aktach tych przestrzega się także progów określonych w ust. 2 niniejszego artykułu.

W szczególności Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania aktów delegowanych określających szczegółowe wymogi dotyczące płynności do celów stosowania art. 8 ust. 3, art. 411–416, 419, 422, 425, 428a, 428f, 428g, 428j–428n, 428p, 428r, 428s, 428w, 428ae, 428ag, 428ah, 428ak oraz 451a.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„3. Komisja jest uprawniona do zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie aktu delegowanego zgodnie z art. 462 w celu zmiany wykazu produktów lub usług określonego w art. 428f ust. 2, jeżeli stwierdzi, że aktywa i zobowiązania mające bezpośredni związek z innymi produktami lub usługami spełniają warunki określone w art. 428f ust. 1.

Komisja przyjmuje akt delegowany, o którym mowa w akapicie pierwszym, najpóźniej do dnia ... [pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

124) dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 461a*
Alternatywna metoda standardowa w odniesieniu do ryzyka rynkowego

Do celów wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w art. 430b ust. 1 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 462 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez wprowadzenie dostosowań technicznych w art. 325e, 325g–325j, 325p, 325q, 325ae, 325ak, 325am, 325ap–325at, 325av, 325ax oraz określenia wagi ryzyka dla koszyka 11 w tabeli 4 w art. 325ah oraz wag ryzyka dla obligacji zabezpieczonych emitowanych przez instytucje kredytowe w państwach trzecich zgodnie z art. 325ah, oraz korelacji obligacji zabezpieczonych emitowanych przez instytucje kredytowe w państwach trzecich zgodnie z art. 325aj w ramach alternatywnej metody standardowej określonej w części trzeciej tytuł IV rozdział 1a, z uwzględnieniem zmian w międzynarodowych standardach regulacyjnych.

Komisja przyjmuje akt delegowany, o którym mowa w akapicie pierwszym, do dnia 31 grudnia 2019 r.”;

125) art. 462 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 462*
Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych powierza się Komisji, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6, w art. 456–460 i w art. 461a, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 28 czerwca 2013 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 244 ust. 6 i art. 245 ust.,6 w art. 456–460 i w art. 461a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6, art. 456–460 i art. 461a wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Okres ten jest przedłużany o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

126) art. 471 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na zasadzie odstępstwa od art. 49 ust. 1 w okresie od 31 grudnia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2024 r. właściwe organy mogą zezwolić instytucjom, by nie odliczały udziałów kapitałowych w zakładach ubezpieczeń, zakładach reasekuracji i ubezpieczeniowych spółkach holdingowych, jeżeli spełnione są poniższe warunki:

a) warunki określone w art. 49 ust. 1 lit. a) i e);

b) właściwe organy stwierdzają, że poziom procedur w zakresie kontroli ryzyka i analizy finansowej przyjętych przez instytucję konkretnie w celu nadzorowania inwestycji w przedsiębiorstwo lub spółkę holdingową jest odpowiedni;

c) udziały kapitałowe instytucji w zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółce holdingowej nie przekraczają 15 % instrumentów w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez ten podmiot ubezpieczeniowy na dzień 31 grudnia 2012 r. oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.;

d) kwota udziałów kapitałowych, które nie zostały odliczone, nie przekracza kwoty udziałów w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I w zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółce holdingowej na dzień 31 grudnia 2012 r.”;

127) w art. 493 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przepisy dotyczące dużych ekspozycji ustanowione w art. 387–403 niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do firm inwestycyjnych, których głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie innej działalności inwestycyjnej, związanych z instrumentami finansowymi określonymi w sekcji C pkt 5, 6, 7, 9, 10 i 11 w załączniku I do dyrektywy 2014/65/UE, i do których to firm na dzień 31 grudnia 2006 r. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/39/WE* nie miała zastosowania.

_____

* Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).”;

b) ust. 3 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) ekspozycje – w tym udziały kapitałowe lub innego rodzaju udziały – danej instytucji wobec jej jednostki dominującej, wobec innych jednostek zależnych tej jednostki dominującej lub wobec własnych jednostek zależnych, oraz znaczne pakiety akcji, w zakresie, w jakim te jednostki są objęte nadzorem na zasadzie skonsolidowanej, któremu podlega sama instytucja, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, dyrektywą 2002/87/WE lub z równoważnymi przepisami obowiązującymi w państwie trzecim; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z zakresu stosowania art. 395 ust. 1 niniejszego rozporządzenia czy nie, traktuje się jako ekspozycje wobec osoby trzeciej;”;

128) art. 494 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 494*
Przepisy przejściowe dotyczące wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 92a w okresie od dnia … [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje określone jako instytucje objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, muszą zawsze spełniać następujące wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych:

a) współczynnik oparty na analizie ryzyka na poziomie 16 %, reprezentujący fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji wyrażone jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 i 4;

b) współczynnik nieoparty na analizie ryzyka na poziomie 6 %, reprezentujący fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji wyrażone jako odsetek miary ekspozycji całkowitej, o której mowa w art. 429 ust. 4.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 72b ust. 3 w okresie od dnia … [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] do dnia 31 grudnia 2021 r. zakres, w jakim w pozycjach zobowiązań kwalifikowalnych można uwzględnić instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 72b ust. 3, wynosi 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 i 4.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 72b ust. 3, do czasu, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceni po raz pierwszy zgodność z warunkiem określonym w lit. c) tego ustępu, zobowiązania kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych do łącznej kwoty nieprzekraczającej, do dnia 31 grudnia 2021 r., 2,5 %, a następnie po tej dacie – 3,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 i 4, o ile spełniają one warunki określone w art. 72b ust. 3 lit. a) i b).”;

129) dodaje się następujące artykuły:

„*Artykuł 494a*

Stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do emisji za pośrednictwem jednostek specjalnego przeznaczenia

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 52 instrumenty kapitałowe nieemitowane bezpośrednio przez instytucję kwalifikuje się jako instrumenty dodatkowe w Tier I do dnia 31 grudnia 2021 r. wyłącznie wówczas, gdy spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:

   a) warunki określone w art. 52 ust. 1, z wyjątkiem warunku przewidującego wymóg, by instrumenty były bezpośrednio emitowane przez instytucję;

   b) instrumenty są emitowane za pośrednictwem jednostki prowadzącej działalność w ramach konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2;

   c) wpływy są natychmiast dostępne do dyspozycji tej instytucji bez ograniczeń, w formie spełniającej warunki określone w niniejszym ustępie.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 63 instrumenty kapitałowe nieemitowane bezpośrednio przez instytucję kwalifikuje się jako instrumenty w Tier II do dnia 31 grudnia 2021 r. wyłącznie wówczas, gdy spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:

   a) warunki określone w art. 63 ust. 1, z wyjątkiem warunku przewidującego wymóg, by instrumenty były bezpośrednio emitowane przez instytucję;

b) instrumenty są emitowane za pośrednictwem jednostki prowadzącej działalność w ramach konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2;

c) wpływy są natychmiast dostępne do dyspozycji tej instytucji bez ograniczeń, w formie spełniającej warunki określone w niniejszym ustępie.

Artykuł 494b

Stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 51 i 52 instrumenty wyemitowane przed dniem … [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I najpóźniej do dnia … [6 lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], jeżeli spełniają warunki określone w art. 51 i 52, z wyjątkiem warunków, o których mowa w art. 52 ust. 1 lit. p), q) i r).

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 62 i 63 instrumenty wyemitowane przed dniem … [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] kwalifikują się jako instrumenty w Tier II najpóźniej do dnia … [6 lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], jeżeli spełniają warunki określone w art. 62 i 63, z wyjątkiem warunków, o których mowa w art. 63 lit. n), o) i p).

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 72a ust. 1 lit. a) zobowiązania wyemitowane przed dniem … [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] kwalifikują się jako pozycje zobowiązań kwalifikowalnych, jeżeli spełniają warunki określone w art. 72b, z wyjątkiem warunków, o których mowa w art. 72b ust. 2 lit. b) ppkt (ii) oraz lit. f)–m).”;

130) art. 497 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 497*

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych

1. Jeżeli kontrahent centralny z państwa trzeciego ubiega się o uznanie zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, instytucje mogą uznać tego kontrahenta centralnego za kwalifikującego się kontrahenta centralnego, od dnia, w którym złożył on wniosek o uznanie do ESMA, aż do jednej z następujących dat:

   a) jeżeli Komisja przyjęła już akt wykonawczy, o którym mowa w art. 25 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w odniesieniu do państwa trzeciego, w którym znajduje się siedziba kontrahenta centralnego, i ten akt wykonawczy wszedł w życie – dwa lata od daty złożenia wniosku;

   b) jeżeli Komisja nie przyjęła jeszcze aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 25 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w odniesieniu do państwa trzeciego, w którym znajduje się siedziba kontrahenta centralnego, lub jeżeli ten akt wykonawczy nie wszedł jeszcze w życie – do wcześniejszej z poniższych dat:

      (i) dwa lata od daty wejścia w życie aktu wykonawczego;

(ii) w odniesieniu do kontrahenta centralnego, który złożył wniosek po dniu … [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] – dwa lata od daty złożenia wniosku;

(iii) w odniesieniu do kontrahentów centralnych, którzy złożyli wniosek przed dniem … [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] – … [dwa lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

2. Do momentu upłynięcia terminu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli kontrahent centralny, o którym mowa w tym ustępie, nie posiada funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania ani nie dysponuje żadnym wiążącym uzgodnieniem ze swoimi uczestnikami rozliczającymi, które umożliwiałoby mu wykorzystanie całości lub części początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od swoich uczestników rozliczających, tak jak gdyby były one wniesionymi z góry wkładami, instytucja zastępuje wzór służący do obliczenia wymogu w zakresie funduszy własnych w art. 308 ust. 2 następującym wzorem:

$$K_{CM_i} = \max\left\{K_{CCP} \cdot \frac{IM_i}{DF_{CCP} + IM}; 8\,\% \cdot 2\,\% \cdot IM_i\right\}$$

gdzie:

K_{CMi} = wymogi w zakresie funduszy własnych

K_{CCP} = hipotetyczny kapitał QCCP udostępniony instytucji przez QCCP zgodnie z art. 50c rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

DF_{CCP}= wniesione z góry zasoby finansowe CCP udostępnione instytucji przez CCP zgodnie z art. 50c rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

i = indeks oznaczający uczestnika rozliczającego;

IM_i = początkowy depozyt zabezpieczający przekazany kontrahentowi centralnemu przez uczestnika rozliczającego i; oraz

IM = całkowita kwota początkowego depozytu zabezpieczającego podana do wiadomości instytucji przez kontrahenta centralnego zgodnie z art. 89 ust. 5a rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

3. W wyjątkowych okolicznościach, gdy jest to konieczne i proporcjonalne w celu uniknięcia zakłóceń na międzynarodowych rynkach finansowych, Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych i z zastrzeżeniem procedury sprawdzającej, o której mowa w art. 464 ust. 2 – decyzję służącą jednorazowemu przedłużeniu obowiązywania o 12 miesięcy przepisów przejściowych określonych w ust. 1 niniejszego artykułu.”**;**

131) w art. 498 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy dotyczące wymogów w zakresie funduszy własnych zawarte w niniejszym rozporządzeniu nie mają zastosowania do firm inwestycyjnych, których głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie innej działalności inwestycyjnej, związanych z instrumentami finansowymi określonymi w sekcji C pkt 5, 6, 7, 9, 10 i 11 w załączniku I do dyrektywy 2014/65/UE i do których to firm w dniu 31 grudnia 2006 r. dyrektywa 2004/39/WE nie miała zastosowania.”;

132) uchyla się art. 499 ust. 3;

133) art. 500 i 501 otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 500*
Korekty z tytułu zbywania na dużą skalę

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 181 ust. 1 lit. a) instytucja może skorygować swoje oszacowania LGD poprzez częściowe lub pełne skompensowanie skutku zbywania na dużą skalę ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, dla zrealizowanych wartości LGD, maksymalnie do różnicy między szacowanym LGD z tytułu porównywalnych ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania i które ostatecznie nie zostały upłynnione, a średnimi zrealizowanymi wartościami LGD, w tym na podstawie strat zrealizowanych w wyniku zbywania na dużą skalę, gdy tylko spełnione zostaną wszystkie następujące warunki:

   a) instytucja powiadomiła właściwy organ o swoim planie, przedstawiając skalę, skład i daty zbycia ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;

   b) daty zbycia ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, przypadają po dniu 23 listopada 2016 r., ale nie później niż … [trzy lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego];

   c) łączna kwota ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, zbytych od daty pierwszego zbycia zgodnie z planem, o którym mowa w lit. a), przekroczyła 20 % łącznej kwoty wszystkich odnotowanych przypadków niewykonania zobowiązania począwszy od dnia pierwszego zbycia, o którym mowa w lit. a) i b).

Korekty, o której mowa w akapicie pierwszym, można dokonać wyłącznie do dnia … [trzy lata po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], a jej skutki mogą trwać dopóty, dopóki odpowiadające im ekspozycje są ujęte we własnych oszacowaniach LGD danej instytucji.

2. Instytucje powiadamiają właściwy organ bezzwłocznie, gdy spełniony został warunek określony w ust. 1 lit. c).

Artykuł 501

Korekta ekspozycji ważonych ryzykiem, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, wobec MŚP

1. Instytucje dokonują korekty kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, wobec MŚP (RWEA), które oblicza się zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3, stosownie do przypadku, zgodnie z następującym wzorem:

$$\mathrm{RWEA}^{*} = \mathrm{RWEA} \cdot \frac{\min\{\mathrm{E}^{*}; \mathrm{EUR}\ 2\ 500\ 000\} \cdot 0.7619 + \max\{\mathrm{E}^{*} - \mathrm{EUR}\ 2\ 500\ 000; 0\} \cdot 0.85}{\mathrm{E}^{*}}$$

gdzie:

RWEA^{*} = kwota ekspozycji ważona ryzykiem skorygowana o współczynnik wsparcia MŚP; oraz

E^{*} = łączna kwota zobowiązań MŚP lub grupy powiązanych klientów MŚP wobec instytucji, jej jednostek zależnych, jej jednostek dominujących oraz innych jednostek zależnych tych jednostek dominujących, w tym wszelkich ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, jednak z wyłączeniem wierzytelności lub wierzytelności warunkowych, których zabezpieczeniem są nieruchomości mieszkalne.

2. Do celów niniejszego artykułu:

a) ekspozycję wobec MŚP uwzględnia się w kategorii detalicznej albo kategorii dotyczącej przedsiębiorstw, bądź kategorii ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach;

b) MŚP jest zdefiniowane zgodnie z zaleceniem Komisji 2003/361/WE*; wśród kryteriów wymienionych w art. 2 załącznika do tego zalecenia uwzględnia się wyłącznie roczny obrót;

c) instytucje podejmują zasadne kroki w celu prawidłowego określenia E* i uzyskania informacji wymaganych na podstawie lit. b).

---

* Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).";

134) dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 501a*

Korekta wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do ekspozycji wobec podmiotów, które obsługują lub finansują fizyczne obiekty lub instalacje, systemy i sieci zapewniające lub wspierające podstawowe usługi publiczne

1. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego obliczone zgodnie z częścią trzecią tytuł II mnoży się przez współczynnik wynoszący 0,75, pod warunkiem że ekspozycja spełnia wszystkie poniższe kryteria:

   a) ekspozycja należy albo do klasy aktywów ekspozycji przedsiębiorstw albo do klasy ekspozycji z tytułu kredytowania specjalistycznego, z wyłączeniem ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;

   b) jest to ekspozycja wobec podmiotu, który został stworzony specjalnie w celu finansowania lub obsługiwania fizycznych obiektów lub instalacji, systemów i sieci zapewniających lub wspierających podstawowe usługi publiczne;

   c) źródłem spłaty zobowiązań w co najmniej dwóch trzecich jej kwoty jest dochód generowany przez aktywa objęte finansowaniem, nie zaś niezależna zdolność generowania dochodów szerszego przedsiębiorstwa, lub są subsydia, dotacje lub finansowanie zapewnione przez co najmniej jeden z podmiotów wymienionych w ust. 2 lit. b) ppkt (i) oraz ppkt (ii);

d) dłużnik może wykonać swoje zobowiązania finansowe nawet w warunkach skrajnych, które są istotne w kontekście ryzyka projektu;

e) przepływy pieniężne, które generuje dłużnik, są przewidywalne i pokrywają wszystkie przyszłe płatności na poczet spłaty kredytu w całym okresie trwania kredytu;

f) ryzyko refinansowania ekspozycji jest niskie lub jest odpowiednio ograniczone, z uwzględnieniem wszelkich subsydiów, dotacji lub finansowania zapewnionych przez co najmniej jeden z podmiotów wymienionych w ust. 2 lit. b) ppkt (i) oraz ppkt (ii);

g) ustalenia umowne dają kredytodawcom znaczny stopień ochrony obejmującej następujące elementy:

(i) jeżeli dochody dłużnika nie są finansowane z płatności dokonywanych przez dużą liczbę użytkowników, ustalenia umowne zawierają postanowienia skutecznie chroniące kredytodawców przed stratami wynikającymi z zakończenia projektu przez stronę, która zobowiązała się nabywać towary lub usługi zapewniane przez dłużnika;

(ii) dłużnik posiada wystarczające fundusze rezerwowe w pełni sfinansowane środkami pieniężnymi lub inne ustalenia dotyczące finansowania zawarte z wysoko ocenianymi gwarantami na potrzeby pokrycia rezerw na nieprzewidziane wydatki i wymogów w zakresie kapitału obrotowego w całym okresie istnienia aktywów, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu;

(iii) kredytodawcy mają znaczny stopień kontroli nad aktywami oraz dochodem generowanym przez dłużnika;

(iv) kredytodawcom przysługuje zabezpieczenie – w zakresie dopuszczalnym przez mające zastosowanie przepisy – ustanowione w odniesieniu do aktywów i kontraktów o istotnym znaczeniu dla działalności w zakresie infrastruktury lub posiadają alternatywne mechanizmy na miejscu służące ochronie ich pozycji;

(v) kapitał własny jest zastawiony na rzecz kredytodawców, tak aby w razie niewykonania zobowiązania mogli oni przejąć kontrolę nad podmiotem;

(vi) wykorzystanie operacyjnych przepływów pieniężnych netto po dokonaniu obowiązkowych płatności z projektu do celów innych niż obsługa zobowiązań dłużnych jest ograniczone;

(vii) istnieją ograniczenia umowne dotyczące zdolności dłużnika do prowadzenia działalności, która może być szkodliwa dla kredytodawców, w tym zakaz emitowania nowego długu bez zgody obecnych dostawców finansowania dłużnego;

h) zobowiązanie jest uprzywilejowane w stosunku do wszystkich roszczeń innych niż roszczenia ustawowe i roszczenia kontrahentów będących stroną kontraktów na instrumenty pochodne;

i) jeżeli dłużnik znajduje się w fazie budowy, inwestor kapitałowy spełnia poniższe kryteria lub – jeżeli istnieje więcej niż jeden inwestor kapitałowy – grupa inwestorów kapitałowych jako całość spełnia poniższe kryteria:

(i) inwestorzy kapitałowi z powodzeniem nadzorowali w przeszłości projekty infrastrukturalne oraz posiadają odpowiednią pozycję finansową oraz wiedzę fachową;

(ii) ryzyko niewykonania zobowiązania przez inwestorów kapitałowych jest niskie lub ryzyko poniesienia przez dłużnika istotnych strat w wyniku niewykonania zobowiązania przez tych inwestorów jest niskie;

(iii) wprowadzono właściwe mechanizmy pozwalające uzgodnić interes inwestorów kapitałowych z interesami kredytodawców;

j) dłużnik dysponuje odpowiednimi gwarancjami, aby zapewnić ukończenie projektu zgodnie z ustaloną specyfikacją, budżetem lub datą ukończenia realizacji; w tym solidnymi gwarancjami ukończenia realizacji lub w realizacji bierze udział doświadczony wykonawca i dłużnik dysponuje odpowiednimi postanowieniami umownymi dotyczącymi kar umownych;

k) jeżeli ryzyka operacyjne są istotne, są one właściwie zarządzane;

l) dłużnik wykorzystuje sprawdzone technologie i projekty;

m) uzyskano wszelkie niezbędne pozwolenia i zgody;

n) dłużnik wykorzystuje instrumenty pochodne wyłącznie do celów ograniczenia ryzyka;

o) dłużnik przeprowadził ocenę, czy aktywa objęte finansowaniem przyczyniają się do następujących celów środowiskowych:

(i) łagodzenie zmiany klimatu;

(ii) przystosowanie się do zmiany klimatu;

(iii) zrównoważone wykorzystanie i ochrona zasobów wodnych i morskich;

(iv) przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym, zapobieganie powstawaniu odpadów i ich recykling;

(v) zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola;

(vi) ochrona zdrowych ekosystemów.

2. Do celów ust. 1 lit. e) wygenerowanych przepływów pieniężnych nie uznaje się za przewidywalne, jeżeli ich istotna część nie spełnia następujących warunków:

a) spełnione jest jedno z następujących kryteriów:

(i) dochody zależą od dostępności;

(ii) dochody podlegają regulacji rentowności;

(iii) dochody podlegają umowie typu »bierz lub płać«;

(iv) poziom produkcji lub wykorzystanie oraz cena niezależnie spełniają jedno z poniższych kryteriów:

– są regulowane,

– są ustalone na mocy umowy,

– są wystarczająco przewidywalne w związku z niskim ryzykiem związanym z podażą;

b) jeżeli dochody dłużnika nie są finansowane z płatności dokonywanych przez dużą liczbę użytkowników, strona, która zobowiązuje się nabywać towary lub usługi dostarczane przez dłużnika, jest jednym z następujących podmiotów:

(i) bankiem centralnym, rządem centralnym, samorządem regionalnym lub organem władz lokalnych, pod warunkiem że przypisano im wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z art. 114 i 115 lub przypisano im rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3;

(ii) podmiotem sektora publicznego, pod warunkiem że przypisano mu wagę ryzyka równą 20 % lub mniej zgodnie z art. 116 lub przypisano mu rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3;

(iii) wielostronnym bankiem rozwoju, o którym mowa w art. 117 ust. 2;

(iv) organizacją międzynarodową, o której mowa w art. 118;

(v) przedsiębiorstwem, któremu przypisano rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3;

(vi) jednostką, którą można zastąpić bez znacznej zmiany poziomu i terminowości generowania dochodów.

3. Co sześć miesięcy instytucje zgłaszają właściwym organom łączną kwotę ekspozycji wobec jednostek realizujących projekty infrastrukturalne,, obliczoną zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Do dnia … [trzy lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] r. Komisja sporządzi sprawozdanie dotyczące wpływu wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w niniejszym rozporządzeniu na udzielanie kredytów jednostkom realizującym projekty infrastrukturalne oraz przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, dołączając do niego, w stosownym przypadku, wniosek ustawodawczy.

5. Do celów ust. 4 EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie zawierające następujące elementy:

a) analizę zmian tendencji i warunków na rynkach kredytów infrastrukturalnych i finansowania projektów w okresie, o którym mowa w ust. 4;

b) analizę rzeczywistego poziomu ryzyka związanego z działalnością podmiotów, o których mowa w ust. 1 lit. b), w całym cyklu koniunkturalnym;

c) spójność wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w niniejszym rozporządzeniu z wynikami analizy przeprowadzonej na podstawie lit. a) i b) niniejszego ustępu.

Artykuł 501b

Odstępstwo od stosowania wymogów dotyczących sprawozdawczości

Na zasadzie odstępstwa od art. 430 w okresie pomiędzy datą rozpoczęcia stosowania odnośnych przepisów niniejszego rozporządzenia a datą pierwszego przedłożenia sprawozdań określonych w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w tym artykule, właściwy organ może odstąpić od wymogu zgłaszania informacji w formacie określonym we wzorach zawartych w akcie wykonawczym, o którym mowa w art. 430 ust. 7, jeżeli wzory te nie zostały zaktualizowane w celu odzwierciedlenia przepisów niniejszego rozporządzenia.”;

135) w części dziesiątej po tytule II: SPRAWOZDANIA I PRZEGLĄDY dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 501c*
Traktowanie ostrożnościowe ekspozycji związanych z celami ochrony środowiska lub celami społecznymi

EUNB, po konsultacji z ERRS, ocenia – na podstawie dostępnych danych i ustaleń działającej w ramach Komisji grupy ekspertów wysokiego szczebla ds. zrównoważonego finansowania – czy uzasadnione by było specjalne ostrożnościowe traktowanie ekspozycji związanych z aktywami lub działalnością w znaczącym stopniu powiązanymi z celami ochrony środowiska lub celami społecznymi. EUNB ocenia w szczególności:

a) metodyki służące ocenie rzeczywistego poziomu ryzyka ekspozycji związanych z aktywami lub działalnością w znaczącym stopniu powiązanymi z celami ochrony środowiska lub celami społecznymi w porównaniu z rzeczywistym poziomem ryzyka innych ekspozycji;

b) opracowanie odpowiednich kryteriów na potrzeby oceny ryzyk fizycznych i ryzyk przejścia, w tym ryzyk związanych z amortyzacją aktywów ze względu na zmiany regulacyjne;

c) potencjalne skutki specjalnego traktowania ostrożnościowego ekspozycji związanych z aktywami i działalnością w znaczącym stopniu powiązanymi z celami ochrony środowiska lub celami społecznymi dla stabilności finansowej i akcji kredytowej banków w Unii.

EUNB przedłoży sprawozdanie ze swoich ustaleń Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia... [sześć lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy.”;

136) dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 504a*
Udziały w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych

Do dnia … [trzy lata po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat kwot i podziału udziałów w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych pomiędzy instytucjami określonymi jako globalne instytucje o znaczeniu systemowym lub inne instytucje o znaczeniu systemowym, a także na temat potencjalnych przeszkód dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz na temat ryzyka wystąpienia efektu domina w odniesieniu do tych udziałów.

W oparciu o sprawozdanie EUNB Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie – do dnia [cztery lata po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] – sprawozdanie na temat odpowiedniego traktowania takich udziałów, w stosownych przypadkach, wraz z wnioskiem ustawodawczym.”;

137) art. 507 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 507*
Duże ekspozycje

1. EUNB monitoruje stosowanie wyłączeń określonych w art. 390 ust. 6 lit. b), art. 400 ust. 1 lit. f)–m), art. 400 ust. 2 lit. a), c)–g), i), j) oraz k) i do dnia … [dwa lata po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] przedstawi Komisji sprawozdanie z oceny skutków ilościowych, jakie wywołałoby zniesienie tych wyłączeń lub ustanowienie limitu ich stosowania. W odniesieniu do każdego wyłączenia przewidzianego we wspomnianych artykułach w sprawozdaniu ocenia się w szczególności:

   a) liczbę dużych ekspozycji wyłączonych w każdym państwie członkowskim;

   b) liczbę instytucji korzystających z wyłączenia w każdym państwie członkowskim;

   c) łączną liczbę ekspozycji wyłączonych w każdym państwie członkowskim.

2. Do dnia 31 grudnia 2023 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania odstępstw, o których mowa w art. 390 ust. 4 i art. 401 ust. 2, w odniesieniu do metod obliczania wartości ekspozycji dla transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, a w szczególności potrzeby uwzględniania zmian w standardach międzynarodowych określających metody takich obliczeń.”;

138) w art. 510 dodaje się następujące ustępy:

„4. EUNB monitoruje kwotę wymaganego stabilnego finansowania pokrywającego ryzyko finansowania związane z kontraktami na instrumenty pochodne wymienionymi w załączniku II i kredytowymi instrumentami pochodnymi w okresie jednego roku objętego wskaźnikiem stabilnego finansowania netto, w szczególności ryzyko przyszłego finansowania tych kontraktów na instrumentach pochodnych określone w art. 428s ust. 2 i art. 428at ust. 2, oraz przedkłada Komisji sprawozdanie na temat możliwości przyjęcia wyższego współczynnika wymaganego stabilnego finansowania lub środka bardziej wrażliwego na ryzyko do dnia … [pięć lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego]. W sprawozdaniu tym ocenia się przynajmniej następujące elementy:

a) możliwość rozróżnienia kontraktów na instrumenty z obowiązkiem wniesienia depozytu zabezpieczającego i kontraktów na instrumenty pochodne niepodlegających temu obowiązkowi;

b) możliwość zniesienia, zwiększenia lub zastąpienia wymogu określonego w art. 428s ust. 2 i art. 428at ust. 2;

c) możliwość szerszej zmiany sposobu traktowania kontraktów na instrumenty pochodne przy obliczaniu wskaźnika stabilnego finansowania netto, jak określono w art. 428d, art. 428k ust. 4, art. 428s ust. 2, art. 428ag lit. a) i b), art. 428ah ust. 2, art. 428al ust. 4, art. 428at ust. 2 oraz art. 428ay lit. a) i b) raz art. 428az ust. 2, w celu lepszego uwzględnienia ryzyka finansowania związanego z tymi kontraktami w okresie jednego roku objętego wskaźnikiem stabilnego finansowania netto;

d) wpływ proponowanych zmian na kwotę stabilnego finansowania wymaganą w przypadku kontraktów instytucji na instrumenty pochodne.

5. Jeżeli międzynarodowe standardy wpływają na sposób traktowania kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych na potrzeby obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto, Komisja – w stosownym przypadku i biorąc pod uwagę sprawozdanie, o którym mowa w ust. 4, wspomniane zmiany w standardach międzynarodowych oraz różnorodność sektora bankowego w Unii – przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie sposobu zmiany przepisów dotyczących traktowania kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych na potrzeby obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV w celu lepszego uwzględnienia ryzyka finansowania związanego z tymi transakcjami.

6. EUNB monitoruje kwotę stabilnego finansowania wymaganą do pokrycia ryzyka finansowania związanego z transakcjami finansowanymi z użyciem papierów wartościowych, w tym związanego z aktywami otrzymanymi lub przekazanymi w ramach tych transakcji, oraz związanego z transakcjami niezabezpieczonymi o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy realizowanymi z klientami finansowymi, i przedstawi Komisji sprawozdanie na temat adekwatności tego traktowania do dnia … [cztery lata po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego]. W sprawozdaniu tym ocenia się przynajmniej następujące elementy:

   a) możliwość zastosowania wyższych lub niższych współczynników stabilnego finansowania w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, realizowanych z klientami finansowymi, oraz w odniesieniu do transakcji niezabezpieczonych o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy realizowanych z klientami finansowymi w celu lepszego uwzględnienia ich ryzyka finansowania w okresie jednego roku objętego wskaźnikiem stabilnego finansowania netto oraz możliwych przypadków wystąpienia efektu domina między klientami finansowymi;

b) możliwość zastosowania podejścia określonego w art. 428r ust. 1 lit. g) w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych zabezpieczonych innymi rodzajami aktywów;

c) możliwość zastosowania współczynników stabilnego finansowania w odniesieniu do pozycji pozabilansowych stosowanych w transakcjach finansowanych z użyciem papierów wartościowych jako rozwiązania alternatywnego do podejścia określonego w art. 428p ust. 5;

d) adekwatność asymetrycznego traktowania zobowiązań o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy zapewnionych przez klientów finansowych, do których stosuje się współczynnik dostępnego stabilnego finansowania w wysokości 0 % zgodnie z art. 428k ust. 3 lit. c), i aktywów będących wynikiem transakcji o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy, realizowanych z klientami finansowymi, do których stosuje się współczynnik wymaganego stabilnego finansowania w wysokości 0 %, 5 % lub 10 % zgodnie z art. 428r ust. 1 lit. g), art. 428s ust. 1 lit. c) i art. 428v lit. b);

e) wpływ wprowadzenia wyższych lub niższych współczynników wymaganego stabilnego finansowania w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w szczególności o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy realizowanych z klientami finansowymi, na płynność rynkową aktywów otrzymanych jako zabezpieczenie w tych transakcjach, w szczególności obligacji skarbowych i korporacyjnych;

f) wpływ proponowanych zmian na kwotę stabilnego finansowania wymaganą w odniesieniu do transakcji realizowanych przez te instytucje, w szczególności w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy realizowanych z klientami finansowymi, gdy jako zabezpieczenie tych transakcji otrzymano obligacje skarbowe.

7. Do dnia … [pięć lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] Komisja – w stosownym przypadku i biorąc pod uwagę sprawozdanie, o którym mowa w ust. 6, wszelkie standardy międzynarodowe oraz różnorodność sektora bankowego w Unii – przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie sposobu zmiany przepisów dotyczących traktowania transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w tym aktywów otrzymanych lub przekazanych w ramach tych transakcji, oraz sposobu traktowania transakcji niezabezpieczonych o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy realizowanych z klientami finansowymi na potrzeby obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV, jeżeli uzna to za odpowiednie z uwagi na wpływ stosowanego aktualnie sposobu traktowania na wskaźnik stabilnego finansowania netto instytucji, oraz w celu lepszego uwzględnienia ryzyka finansowania związanego z tymi transakcjami.

8. Do dnia … [sześć lat po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] współczynniki wymaganego stabilnego finansowania stosowane względem transakcji, o których mowa w art. 428r ust. 1 lit. g), art. 428s ust. 1 lit. c) oraz w art. 428v lit. b), podnosi się, odpowiednio, z 0 % do 10 %, z 5 % do 15 % oraz z 10 % do 15 %, o ile nie określono inaczej w akcie ustawodawczym przyjętym na podstawie wniosku Komisji, zgodnie z ust 7 niniejszego artykułu.

9. EUNB monitoruje kwotę stabilnego finansowania wymaganą do pokrycia ryzyka finansowania związanego z pakietami papierów wartościowych instytucji w celu zabezpieczenia kontraktów na instrumenty pochodne. EUNB przedstawi sprawozdanie na temat adekwatności odnośnego sposobu traktowania do dnia … [cztery lata po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego]. W sprawozdaniu tym ocenia się przynajmniej następujące elementy:

   a) możliwy wpływ odnośnego sposobu traktowania na zdolność inwestorów do uzyskania ekspozycji na aktywa oraz wpływ tego sposobu traktowania na podaż kredytów w unii rynków kapitałowych;

   b) możliwość zastosowania skorygowanych wymogów dotyczących stabilnego finansowania do papierów wartościowych posiadanych w celu zabezpieczenia instrumentów pochodnych finansowanych w całości lub w części z początkowego depozytu zabezpieczającego;

   c) możliwość zastosowania skorygowanych wymogów dotyczących stabilnego finansowania do papierów wartościowych służących zabezpieczeniu instrumentów pochodnych niefinansowanych z początkowego depozytu zabezpieczającego.

10. Do dnia … [cztery lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] lub jeden rok po uzgodnieniu standardów międzynarodowych opracowanych przez BCBS, w zależności od tego, która z tych dat przypadnie wcześniej, Komisja – w stosownym przypadku i biorąc pod uwagę sprawozdanie, o którym mowa w ust. 9, wszelkie standardy międzynarodowe opracowane przez BCBS, różnorodność sektora bankowego w Unii oraz cele unii rynków kapitałowych – przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie sposobu zmiany przepisów dotyczących traktowania pakietów papierów wartościowych posiadanych przez instytucje służących zabezpieczeniu kontraktów na instrumenty pochodne na potrzeby obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV, jeżeli uzna to za odpowiednie z uwagi na wpływ obecnie stosowanego sposobu traktowania na wskaźnik stabilnego finansowania netto instytucji oraz w celu lepszego uwzględnienia ryzyka finansowania związanego z tymi transakcjami.

11. EUNB ocenia, czy uzasadnione byłoby obniżenie współczynnika wymaganego stabilnego finansowania w przypadku aktywów stosowanych do świadczenia usług rozliczeniowych i rozrachunkowych w odniesieniu do metali szlachetnych, takich jak złoto, srebro, platyna i pallad, lub w przypadku aktywów stosowanych do zawierania transakcji finansowania dotyczących metali szlachetnych, takich jak złoto, srebro, platyna i pallad, o okresie obowiązywania nieprzekraczającym 180 dni. EUNB przedstawi Komisji swoje sprawozdanie do dnia … [24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

139) art. 511 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 511*
Dźwignia finansowa

1. Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące tego, czy:

   a) należy wprowadzić dodatkowy wymóg z tytułu wskaźnika dźwigni dla innych instytucji finansowych o znaczeniu systemowym; oraz

   b) definicja i obliczanie miary ekspozycji całkowitej, o której mowa w art.. 429 ust. 4, w tym sposób traktowania rezerw banku centralnego, są odpowiednie.

2. Do celów sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, Komisja bierze pod uwagę rozwój sytuacji międzynarodowej i standardy uzgodnione na szczeblu międzynarodowym. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy.”;

140) art. 513 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 513*
Zasady makroostrożnościowe

1. Do dnia 30 czerwca 2022 r., a następnie co pięć lat Komisja po konsultacji z ERRS i EUNB przeprowadzi przegląd w celu stwierdzenia, czy zasady makroostrożnościowe zawarte w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE są wystarczające do ograniczenia ryzyk systemowych w sektorach, regionach i państwach członkowskich, a także oceni:

   a) czy obecne narzędzia makroostrożnościowe określone w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE są skuteczne, efektywne i przejrzyste;

   b) czy zakres i ewentualne stopnie pokrywania się różnych narzędzi makroostrożnościowych służących reagowaniu na podobne ryzyka, określonych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE są odpowiednie oraz, w stosownych przypadkach, zaproponuje nowe zasady makroostrożnościowe;

   c) jak uzgodnione na szczeblu międzynarodowym standardy dotyczące instytucji systemowych współgrają z przepisami niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2013/36/UE oraz, w stosownych przypadkach, zaproponuje nowe zasady, z uwzględnieniem wspomnianych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym;

d) czy inne rodzaje instrumentów, takie jak instrumenty dotyczące kredytobiorców, należy dodać do narzędzi makroostrożnościowych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE w celu uzupełnienia instrumentów kapitałowych oraz w celu umożliwienia zharmonizowanego stosowania instrumentów na rynku wewnętrznym; biorąc pod uwagę również, czy zharmonizowane definicje tych instrumentów oraz przekazywanie odnośnych danych na szczeblu unijnym są warunkiem wstępnym wprowadzenia takich instrumentów;

e) czy wymóg bufora wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1a, należy rozszerzyć na instytucje o znaczeniu systemowym inne niż globalne instytucje o znaczeniu systemowym, czy kalibracja tego wymogu powinna być inna od kalibracji dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, oraz czy jego kalibracja powinna być zależna od poziomu systemowego znaczenia instytucji;

f) czy obecną dobrowolną wzajemność w zakresie środków makroostrożnościowych należy przekształcić w obowiązkową wzajemność oraz czy obecne ramy ERRS dotyczące dobrowolnej wzajemności stanowią ku temu odpowiednią podstawę;

g) jak można wyposażyć stosowne unijne i krajowe organy makroostrożnościowe w narzędzia pozwalające reagować na pojawiające się nowe ryzyka systemowe wynikające z ekspozycji instytucji kredytowych wobec sektora instytucji niebędących bankami, w szczególności z rynków instrumentów pochodnych i transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, sektora zarządzania aktywami i sektora ubezpieczeń.

2. Do dnia 31 grudnia 2022 r., a następnie co pięć lat, na podstawie konsultacji z ERRS i EUNB, Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące oceny, o której mowa w ust. 1, oraz, w stosownych przypadkach, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy.”;

141) art. 514 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 514*
Metoda obliczania wartości ekspozycji z tytułu transakcji na instrumentach pochodnych

1. Do dnia … [cztery lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie dotyczące skutków i względnej kalibracji metod określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 3, 4 i 5, które są stosowane do obliczenia wartości ekspozycji z tytułu transakcji na instrumentach pochodnych.

2. Na podstawie sprawozdania EUNB Komisja w stosownych przypadkach przedstawi wniosek ustawodawczy w celu zmiany metod określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 3, 4 i 5.”;

142) dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 518a*
Przegląd obustronnych przepisów dotyczących stwierdzania niewykonania zobowiązania

Do dnia … [trzy lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] Komisja dokona przeglądu i oceny, czy właściwe jest stosowanie wymogu, by zobowiązania kwalifikowalne mogły podlegać umorzeniu lub konwersji bez uruchamiania obustronnych klauzul stwierdzania niewykonania zobowiązania w innych umowach, z myślą o maksymalnym wzmocnieniu skuteczności instrumentu umorzenia lub konwersji długu i o ocenie, czy do warunków umowy regulujących inne zobowiązania należy włączyć obustronny przepis dotyczący braku stwierdzenia niewykonania zobowiązania odnoszący się do zobowiązań kwalifikowalnych. W stosownym przypadku temu przeglądowi i ocenie towarzyszy wniosek ustawodawczy.”;

143) dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 519b*
Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego

1. Do dnia 30 września 2019 r. EUNB przedstawi sprawozdanie na temat wpływu na instytucje w Unii międzynarodowych standardów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

2. Do dnia 30 czerwca 2020 r. Komisja – biorąc pod uwagę wyniki sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, oraz międzynarodowe standardy i metody określone w części trzeciej tytuł IV rozdziały 1a i 1b – przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym, na temat sposobów wdrażania międzynarodowych standardów dotyczących adekwatnych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.”;

144) w części dziesiątej dodaje się następujący tytuł:

„TYTUŁ IIA
WDRAŻANIE PRZEPISÓW

Artykuł 519c
Narzędzie zapewniania zgodności

1. EUNB opracowuje elektroniczne narzędzie mające na celu ułatwienie przestrzegania przez instytucje przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE, jak również ułatwienie przestrzegania regulacyjnych standardów technicznych, wykonawczych standardów technicznych, wytycznych i wzorów przyjętych na potrzeby wdrożenia niniejszego rozporządzenia i tej dyrektywy.

2. Narzędzie, o którym mowa w ust. 1, musi umożliwiać każdej instytucji przynajmniej:

   a) szybką identyfikację odpowiednich przepisów, których powinna przestrzegać adekwatnie do swojej wielkości i stosowanego modelu biznesowego;

   b) śledzenie zmian w aktach ustawodawczych oraz w powiązanych przepisach wykonawczych, wytycznych i wzorach.”;

145) w załączniku II wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012

W rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 50a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kontrahent centralny oblicza hipotetyczny kapitał w następujący sposób:

$$K_{CCP} = \sum_{i} EAD_i \cdot RW \cdot \text{współczynnik kapitałowy}$$

gdzie:

K_{CCP} = centralny hipotetyczny kapitał;

i = indeks oznaczający uczestnika rozliczającego;

EAD_i = wartość ekspozycji CCP wobec uczestnika rozliczającego »i«, obejmująca transakcje własne uczestnika rozliczającego realizowane z CCP, transakcje klienta gwarantowane przez uczestnika rozliczającego oraz wszystkie wartości zabezpieczenia posiadanego przez CCP, w tym wniesiony z góry przez uczestnika rozliczającego wkład do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania w odniesieniu do tych transakcji, odnosząca się do wyceny na koniec regulacyjnego dnia sprawozdawczego przed uzupełnieniem depozytu zabezpieczającego po ostatnim wezwaniu do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego tego dnia;

RW = waga ryzyka równa 20 %; oraz

współczynnik kapitałowy = 8 %.”;

2) art. 50b otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 50b*
Ogólne zasady obliczania K_{CCP}

Do celu obliczania K_{CCP}, o którym mowa w art. 50a ust. 2, stosuje się następujące postanowienia:

a) CCP obliczają wartość swoich ekspozycji wobec uczestników rozliczających w następujący sposób:

(i) w odniesieniu do ekspozycji wynikających z umów i transakcji wymienionych w art. 301 ust. 1 lit. a) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 CCP obliczają wartość zgodnie z metodą określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 3 tego rozporządzenia, stosując okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia wynoszący 10 dni roboczych;

(ii) w odniesieniu do ekspozycji wynikających z umów i transakcji wymienionych w art. 301 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 CCP obliczają wartość (EAD_i) zgodnie z następującym wzorem:

$$\mathrm{EAD_i} = \max\{\mathrm{EBRM_i} - \mathrm{IM_i} - \mathrm{DF_i}; 0\}$$

gdzie:

EAD_i = wartość ekspozycji

i = indeks oznaczający uczestnika rozliczającego;

$EBRM_i$ = wartość ekspozycji przed ograniczeniem ryzyka, która jest równa wartości ekspozycji CCP wobec uczestnika rozliczającego »i« z tytułu wszystkich umów i transakcji z tym uczestnikiem rozliczającym, obliczonej bez uwzględniania zabezpieczenia wniesionego przez tego uczestnika rozliczającego;

IM_i = początkowy depozyt zabezpieczający przekazany kontrahentowi centralnemu przez uczestnika rozliczającego »i«;

DF_i = wniesiony z góry przez uczestnika rozliczającego »i« wkład do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania.

Wszystkie wartości we wzorze odnoszą się do wyceny na koniec dnia przed uzupełnieniem depozytu zabezpieczającego po ostatnim wezwaniu do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego tego dnia;

(iii) w sytuacjach, o których mowa w art. 301 ust. 1 akapit drugi zdanie trzecie rozporządzenia (UE) nr 575/2013, CCP oblicza wartość transakcji, o których mowa w pierwszym zdaniu tego akapitu, zgodnie ze wzorem w lit. a) ppkt (ii) niniejszego artykułu i określa wartość $EBRM_i$ zgodnie z częścią trzecią tytuł V tego rozporządzenia;

b) w odniesieniu do instytucji objętych zakresem stosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013 pakiety kompensowania są takie same jak pakiety kompensowania określone w art. 272 pkt 4 tego rozporządzenia;

c) CCP, który posiada ekspozycje wobec co najmniej jednego CCP, traktuje te ekspozycje jako ekspozycje wobec uczestników rozliczających i przy obliczaniu K_{CCP} uwzględnia wszelkie depozyty zabezpieczające lub wniesione z góry wkłady otrzymane od takich CCP;

d) CCP posiadający wiążące ustalenia umowne ze swoimi uczestnikami rozliczającymi, które pozwalają temu CCP na wykorzystanie całości lub części początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od jego uczestników rozliczających w taki sam sposób, jak gdyby stanowił wniesione z góry wkłady, do celów obliczenia przewidzianego w ust. 1 uznaje ten początkowy depozyt zabezpieczający za wniesione z góry wkłady, a nie za początkowy depozyt zabezpieczający;

e) w przypadku gdy zabezpieczenie jest utrzymywane w odniesieniu do rachunku zawierającego co najmniej jeden rodzaj umów i transakcji, o których mowa w art. 301 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, CCP przypisuje początkowy depozyt zabezpieczający uzyskany od swoich uczestników rozliczających lub klientów – stosownie do przypadku – w sposób proporcjonalny do EAD odpowiednich rodzajów umów i transakcji obliczonego zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, nie uwzględniając w obliczeniu początkowego depozytu zabezpieczającego;

f) CCP posiadający więcej niż jeden fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania przeprowadza obliczenie oddzielnie dla każdego funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania;

g) jeżeli uczestnik rozliczający świadczy usługi rozliczeniowe na rzecz klientów, a transakcje i zabezpieczenia klientów uczestnika rozliczającego są przechowywane na subkontach odrębnych od subkonta działalności własnej uczestnika rozliczającego, CCP oblicza EAD_i oddzielnie dla każdego subkonta oraz całkowite EAD_i uczestnika rozliczającego jako sumę EAD subkont klientów i EAD subkonta działalności własnej uczestnika rozliczającego;

h) do celów lit. f), w przypadku gdy DF_i nie jest rozdzielone między subkonta klientów i subkonta działalności własnej uczestnika rozliczającego, CCP przydziela DF_i do każdego subkonta w części odpowiadającej odsetkowi początkowego depozytu zabezpieczającego tego subkonta w odniesieniu do całkowitego początkowego depozytu zabezpieczającego przekazanego przez danego uczestnika rozliczającego lub na rzecz danego uczestnika rozliczającego;

i) CCP nie przeprowadza obliczenia zgodnie z art. 50a ust. 2, jeżeli fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania pokrywa wyłącznie transakcje o charakterze gotówkowym.

Do celów lit. a) ppkt (ii) niniejszego artykułu CCP stosuje metodę określoną w art. 223 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 z nadzorczymi korektami z tytułu zmienności określonymi w art. 224 tego rozporządzenia do obliczania wartości ekspozycji.”;

3) w art. 50c ust. 1 uchyla się lit. d) i e);

4) w art. 50d uchyla się lit. c);

5) art. 89 ust. 5a otrzymuje brzmienie:

„5a. W okresie przejściowym określonym w art. 497 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 CCP, o którym mowa w tym artykule, dołącza do informacji zgłaszanych zgodnie z art. 50c ust. 1 niniejszego rozporządzenia informacje na temat całkowitej kwoty początkowego depozytu zabezpieczającego zdefiniowanego w art. 4 ust. 1 pkt (140) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 otrzymanego od swoich uczestników rozliczających, jeżeli spełnione zostały oba poniższe warunki:

a) CCP nie posiada funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania;

b) CCP nie posiada wiążącego porozumienia ze swoimi uczestnikami rozliczającymi, które pozwala mu na wykorzystanie całości lub części początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od tych uczestników rozliczających w taki sposób jakby były to wniesione z góry składki.”.

Artykuł 3

Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia … [dwa lata od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] z wyjątkami, wymienionymi w ust. 3-8.

3. Następujące punkty art. 1 niniejszego rozporządzenia stosuje się od dnia…[data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego]:

a) pkt. 1 zawierający przepisy dotyczące zakresu stosowania uprawnień nadzorczych

b) pkt. 2 zawierający definicje, chyba że odnoszą się one wyłącznie do przepisów, które stosuje się zgodnie z niniejszym artykułem od innej daty, w którym to przypadku odnośne definicje stosuje się od takiej innej daty;

c) pkt. 3 lit. b), pkt 6 lit. c), pkt. 8; pkt. 9, w odniesieniu do art. 13 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pkt 12, w odniesieniu do art. 18 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pkt 14–17, pkt 19–44, pkt 47, pkt 128 i pkt 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zawierające przepisy dotyczące funduszy własnych i przepisy dotyczące wprowadzenia nowych wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych;

d) pkt 9 w odniesieniu do przepisów dotyczących wpływu nowych zasad dotyczących sekurytyzacji ustanowione w art. 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

e) pkt 57 zawierający przepisy dotyczące wag ryzyka dla wielostronnych banków rozwoju, oraz pkt 58 zawierający przepisy dotyczące wag ryzyka dla organizacji międzynarodowych;

f) pkt 53, w odniesieniu do art. 104b rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pkt 89 i 90, pkt118. jedynie w odniesieniu do art. 430b rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pkt 124, zawierające przepisy dotyczące wymogów dotyczących sprawozdawczości w odniesieniu do ryzyka rynkowego;

g) pkt 130 zawierający przepisy dotyczące wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec CCP;

h) pkt 133 w odniesieniu do przepisów dotyczących zbycia na dużą skalę, ustanowionych w art. 500 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

i) pkt 134 w odniesieniu do art. 501b rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zawierający przepisy dotyczące odstępstwa od wymogu sprawozdawczości;

j) pkt 144 zawierający przepisy dotyczące narzędzia zapewniania zgodności;

k) przepisy, które zobowiązują europejskie urzędy nadzoru lub ERRS do przedkładania Komisji projektów regulacyjnych lub wykonawczych standardów technicznych i sprawozdań, przepisy, które zobowiązują Komisję do sporządzania sprawozdań, przepisy, które uprawniają Komisję do przyjmowania aktów delegowanych lub aktów wykonawczych, przepisy dotyczące przeglądu i wniosków ustawodawczych, a także przepisy, które zobowiązują europejskie urzędy nadzoru do wydawania wytycznych, mianowicie pkt 2 lit. b); pkt 12, w odniesieniu do art. 18 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 18lit. b); pkt 31, w odniesieniu do art. 72b ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 38, w odniesieniu do art. 78a ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 57 lit. b); pkt 60, w odniesieniu do art. 124 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 63, w odniesieniu do art. 132a ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 67, w odniesieniu do art. 164 ust. 8 i 9 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 74, w odniesieniu do art. 277 ust. 5 i art. 279a ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 89, w odniesieniu do art. 325(9) rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 90, w odniesieniu do art. 325u ust. 5, art. 325w ust. 8), art. 325ap ust. 3, art. 325az ust. 8 i 9, art. 325bd ust. 7, art. 325be ust. 3, art. 325bf ust. 9, art. 325bg ust. 4, art. 325bh, art. 325bk ust. 3, art. 325bp ust. 12 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 93, w odniesieniu do art. 390 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

pkt 94; pkt 96, w odniesieniu do art. 394 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 98 lit. b); pkt 104, w odniesieniu do art. 403 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 109 lit. b); pkt 111 lit. b); pkt 118, w odniesieniu do art. 430 ust. 7 i 8, art. 430b ust. 6) i art. 430c rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 119, w odniesieniu do art. 432 ust. 1 i 2 oraz art. 434a rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 123; pkt 124; pkt 125; pkt 134, w odniesieniu do art. 501a ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 135; pkt 136; pkt 137; pkt 138; pkt 139; pkt 140; pkt 141, w odniesieniu do art. 514 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 142; oraz pkt 143.

Bez uszczerbku dla lit. f) akapit pierwszy, przepisy dotyczące ujawniania informacji i sprawozdawczości, stosuje się od dnia rozpoczęcia stosowania wymogu, do którego odnosi się ujawnianie informacji lub sprawozdawczość.

4. Następujące punkty art. 1 niniejszego rozporządzenia stosuje się od dnia ….[18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego]:

a) pkt 6 lit. a), pkt 6 lit. b), pkt 6 lit. d) oraz pkt 7 i pkt 12, w odniesieniu do art. 18 ust. 1 akapit pierwszy i art. 18 ust. 2–8 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zawierające przepisy dotyczące konsolidacji ostrożnościowej;

b) pkt 60 zawierający przepisy dotyczące ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach, pkt 67 zawierający przepisy dotyczące straty z tytułu niewykonania zobowiązania oraz pkt 122 zawierający przepisy dotyczące ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego stwierdzonego na szczeblu państwa członkowskiego.

5. Art. 1 pkt 46 lit. b) niniejszego rozporządzenia, zawierający przepisy dotyczące wprowadzenia nowego wymogu w zakresie funduszy własnych dla G-SII, stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.

6. Art. 1 pkt 53, w odniesieniu do art. 104 a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz art. 1 pkt 55 i pkt 69 niniejszego rozporządzenia zawierające przepisy dotyczące wprowadzenia nowych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu do ryzyka rynkowego stosuje się od … [cztery lata od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

7. Art. 1 pkt 18 niniejszego rozporządzenia, jedynie w odniesieniu do art. 36 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zawierający przepisy dotyczące wyłączenia z odliczeń ostrożnie wycenianych aktywów będących oprogramowaniem, stosuje się po 12 miesiącach od daty wejścia w życie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 36 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

8. Art. 1 pkt 126niniejszego rozporządzenia, zawierający przepisy dotyczące wyłączeń z odliczeń udziałów kapitałowych, stosuje się z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2019 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK

W załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) opcje na stopy procentowe;”;

2) pkt 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) opcje walutowe;”;

3) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Umowy o charakterze podobnym do umów wymienionych w pkt 1 lit. a)–e) i w pkt 2 lit. a)–d) niniejszego załącznika dotyczące innych pozycji lub indeksów referencyjnych. Należą do nich co najmniej wszystkie instrumenty określone w sekcji C pkt 4–7, 9, 10 i 11 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE niewymienione w pkt 1 ani 2 niniejszego załącznika.”.